TOM PERROTTA

«... un roman extraordinar, o adevărată vrajă. Tandru și plin de suspans, presărat cu un umor dulce-amărui, o parodie care nu lasă totuși pe ultimul plan ideea de generozitate sufletească.»
The New York Times Book Review

profesoara de abstinență

TREI

3 FICTION CONNECTION

TOM PERROTTA

Stonewood Heights este o oază a bunăstării, locul ideal în care îți poți crește copiii, fiindcă aici găsești școli proverbial de bune și oameni cu valori morale «solide». Oferă genul de locuire elegantă și liniștită, la adăpost de agitația din centrul metropolelor, timpul necesar ca părinții să se poată implica în educația copiilor lor, farmecul, dar și dezavantajele unei comunități restrânse, în care imaginea ta publică atârnă de bunăvoința celorlalți.

Ruth Ramsey este profesoara de sexualitate umană de la liceul local. Deviza ei? «Plăcerea este necesară, rușinea dăunătoare, cunoașterea înseamnă putere.» Din păcate, o astfel de credință nu-i aduce decât neplăceri, atunci când ea va intra în conflict cu gusturile cam puritane ale comunității.

Un roman captivant despre părinți și copii, despre problemele firești ale maturității și despre modul în care oamenii încearcă să-și înfrunte tentațiile, adăpostindu-se în spatele unor reguli și principii care mai de care mai rigide.

TOM PERROTTA

profesoara de abstinență

TREI

3 FICTION CONNECTION

Tom Perrotta

Profesoara de abstinență

Traducere din engleză și note de

Ciprian Șiulea

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Coperta colecției:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu și Dinu Dumbrăvician)
Foto copertă:
© Kirill Novosartov

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Corector:
RODICA PETCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERROTTA, TOM
Profesoara de abstinență / Tom Perrotta ; trad.: Ciprian Șiulea .

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

Această carte a fost tradusă după
The Abstinance Teacher de Tom Perrotta

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Pentru Joe Gordon

Iar cel ce îl va sminti pe vreunul din aceştia mici,
care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui
dacă i s-ar lega o piatră de moară de gât
şi ar fi aruncat în mare.

Evanghelia lui Marcu

Partea întâi

Unora le place

Domnişoara Moralitate

La prima oră de Sexualitate Umană, Ruth Ramsey purta o fustă scurtă, de culoarea lămâii verzi, o bluză neagră strâmtă şi sandale decupate, cu tocuri cui, genul de haine care atrag atenţia şi pe care nu le-ar fi purtat nici măcar la o întâlnire amoroasă — nu că ar fi avut parte de prea multe astfel de întâlniri de genul acesta — cu atât mai puţin la serviciu. Era un mic act de revoltă din partea ei, un memento către ea însăşi — şi către oricine altcineva ar fi fost interesat — că nu participă de bunăvoie la farsa care avea să se desfăşoare, ceva mai târziu în acea dimineaţă, în timpul orei de Sănătate şi Viaţă de Familie.

În drum spre sala de clasă, Ruth se opri la bibliotecă să lase espresso-ul mare cu lapte degresat pe care îl lua în fiecare zi pentru Randall, bibliotecarul la fel de dependent de cafeină ca şi ea, şi care se ducea, în schimb, să ia de la Starbucks cafeaua de la amiază. Pe cei doi îi unise, cu câţiva ani în urmă, repulsia lor comună faţă de ceea ce Randall numea cu o expresie atât de adorabilă „pişatul Maxwell reîncălzit" din cantina profesorilor, ca şi disponibilitatea de a cheltui sume exorbitante pentru a-l evita.

În timp ce ea se apropia, Randall își ținea ochii ațintiți asupra monitorului. Un străin ar fi putut crede că e un informatician devotat care s-a apucat dis-de-dimineață de cine știe ce proiect important, dar Ruth știa că de fapt caută pe eBay figurine Hasbro de colecție, o activitate căreia i se dedica de câteva ori pe zi. Partenerul de viață al lui Randall, Gregory, era un agent imobiliar de succes și artist în timpul liber, care construia diorame complicate cu soldați din Rezistența Franceză. Erau niște păpuși din ce în ce mai greu de găsit, a căror frumusețe capricioasă, galică, era puternic accentuată de beretă și de puloverul negru, pe gât. În ultima lui operă, Gregory recrease cu multă trudă o cafenea pariziană din 1946, în care o duzină de soldați identici se priveau melancolic unul pe celălalt pe deasupra fețelor de masă cu pătrățele albe și roșii, cu țigări Gauloise minuscule, confecționate manual, lipite de degetele lor de plastic.

— Slavă Domnului, mormăi el în timp ce Ruth îi punea paharul de carton pe birou. Era să intru în comă.

— Ai găsit ceva?

— Doar câțiva infanteriști ruși. În perfectă stare, pe dracu'.

Randall își ridică privirea din monitor și căscă ochii, prefăcându-se uimit, când văzu cum era îmbrăcată Ruth.

— Mă mir că mama ta te lasă să ieși din casă așa.

— Noul meu look.

Ruth poză ca un model, scoțându-și un șold în afară și sugându-și obrajii.

— Îți place?

Randall o studie atent din cap până-n picioare, prevalându-se fără reținere de dreptul homosexualului de a se holba.

— Da. Stil Mary Kay Letourneau[1], dacă nu te superi.

— Și fiicele mele au zis același lucru. Numai că ele n-au spus-o ca pe un compliment.

Randall își luă paharul cu cafea, îl duse la gură și suflă de trei ori în deschizătura din capacul de plastic, ca și cum ar fi fost un instrument de suflat.

— Ar trebui să fie mândre că au o mamă care poate să poarte o asemenea fustă la...

Vocea lui Randall se pierdu, diplomatic.

— ... *la vârsta mea*? întrebă Ruth.

— Nu ești atât de bătrână, o liniști Randall. Și arăți excelent.

— Și asta mă ajută o grămadă.

Randall sorbi din espresso și dădu din umeri, luând o atitudine filosofică. Era puțin mai mare decât Ruth, dar nu ți-ai fi dat seama după pletele negre, cârlionțate și fața de băiat. Uneori lui Ruth îi părea rău pentru el — era un homosexual cultivat, un dandy amator de operă, care fetișiza ochelarii creați de designeri italieni, închis toată ziua într-un liceu de suburbie — dar Randall se plângea foarte rar de viața lui de la Stonewood Heights, chiar și atunci când ar fi avut toate motivele s-o facă.

— Nu știi niciodată când apare ocazia, îi aminti el. Și când o să apară, cred că nu vrei să deschizi ușa într-un halat de baie vechi și răpănos.

— Ar fi bine să bată la ușă curând, spuse Ruth, altfel nu mai are nicio importanță *ce* port eu.

Randall așeză paharul pe suportul cu Wonder Woman pe care îl ținea pe biroul său, lângă o fotografie

---

[1] Profesoară de liceu din SUA, condamnată la șapte ani de închisoare pentru relația ei cu un elev de treisprezece ani; cazul a fost intens mediatizat.

cu autograf a Mariei Callas. Expresia serioasă de pe fața lui era doar în mică măsură compromisă de mustața de lapte.

— Și cum te mai simți? întrebă el. Nu te deranjează ce se întâmplă aici?

Ruth își îndreptă privirea spre fereastra din spatele biroului lui Randall, oprindu-se puțin ca să admire tabloul de toamnă din cadrul acesteia: autobuzul școlii parcat sub un arțar portocaliu aprins și cerul albastru strălucitor care încorona lumea. Simți o nevoie bruscă de a fi undeva departe, plimbându-se prin pădure sau rătăcind fără hartă printr-un oraș necunoscut.

— Sunt doar angajată aici, spuse ea. Nu eu fac regulile.

Ruth își petrecu mare parte a primei ore în cantină, stând de vorbă cu Donna DiNardo, profesoară de biologie și antrenoare de hockey pe iarbă în vârstă de aproape patruzeci de ani. În timpul verii, după mai mulți ani de singurătate și nefericire, Donna își întâlnise sufletul pereche — un oftalmolog arogant pe nume Bruce DeMastro — cu ajutorul unei agenții matrimoniale de pe internet, iar după două întâlniri de vis se logodiseră.

Ruth fusese încântată când primise vestea, în parte datorită aspectului de basm al poveștii și în parte din cauză că se săturase de lamentațiile nesfârșite ale Donnei despre cât de greu e să întâlnești un bărbat după o anumită vârstă, care nu foloseau la nimic altceva decât s-o facă pe Ruth și mai pesimistă cu privire la propriile ei perspective. În mod ciudat însă, faptul că Donna descoperise iubirea nu îi ameliorase prea mult dispoziția: era natura ei să-și facă griji, iar perspectiva de a-și împărți viața cu cineva îi oferea o grămadă de teme noi și spinoase

în legătură cu care să se streseze. Astăzi, de exemplu, se întreba dacă ar fi prea mult să le ceară elevilor ei, după ziua cea mare, să i se adreseze cu doamna DiNardo-DeMastro.

Ruth avea convingerea fermă că femeile ar trebui să-și păstreze numele după ce se căsătoresc — ea nu făcuse așa, iar acum rămăsese cu numele fostului ei soț — dar nu spuse nimic, deoarece mai multe experiențe nefericite o făcuseră să-și dea seama că nu ai decât de pierdut dacă te implici într-un fel sau altul în problemele vitale ale altora. Odată o jignise pe o prietenă a ei însărcinată, recunoscând — după repetate solicitări: să spună *ce crede cu adevărat* — că nu îi place numele „Claudia", pe care, fără ca ea să știe, prietena ei decisese deja să îl dea primului ei copil. Micuța Claudia avea acum opt ani, iar Ruth nu fusese încă iertată cu totul.

— Fă ce crezi că-i mai bine, spuse ea. Elevilor n-o să le pese.

— Dar DiNardo-DeMastro? insistă Donna.

Stătea lângă masa cu snack-uri, privind într-o cutie de Dunkin' Munchkins cu ochii plini de dorință. Era o femeie îndesată, ale cărei neliniști legate de cum arată trupul ei atinseseră un nou nivel obsesional, acum, când avea o rochie de nuntă în care trebuia să încapă.

— E puțin cam complicat, nu crezi?

— E bine oricum, o asigură Ruth.

— Mă scoate din minți.

Donna luă o gogoașă cu ciocolată Munchkin din cutie, o cântări din ochi o clipă, apoi o puse la loc.

— Chiar nu știu ce să fac.

Cu o expresie de hotărâre melancolică, Donna se îndepărtă de zona gogoșilor și luă un pahar de plastic cu cafea respingătoare, în care puse două lingurițe

pline cu înlocuitor de frișcă și trei pliculețe de îndulcitor cancerigen.

— Bruce detestă numele cu liniuță, continuă ea. Ar vrea să mă cheme doar Donna DeMastro.

Ruth privi disperată în jur, căutând puțin ajutor la colegii ei, dar ceilalți doi profesori care erau prezenți — Pete Fontana (arte industriale) și Sylvia DeLacruz (spa - niolă) — citeau ostentativ, niciunul dintre ei prea dispus să se amestece în ultimul episod al tribulațiilor prenupțiale ale Donnei. Ruth nu le-o putea reproșa: și ea ar fi făcut la fel, dacă n-ar fi fost conștiința ei vinovată. Primăvara trecută, când Ruth fusese cea care avea probleme, Donna fusese o prietenă amabilă și de nădejde, iar acum Ruth simțea că îi e datoare.

— O să găsești tu o soluție, spuse ea.

— Dacă m-ar chema Susan, n-ar fi așa mare chestie, explică Donna în timp ce se întorcea încet spre gogoși, ca și cum o forță invizibilă ar fi atras-o. Dar Donna DiNardo-DeMastro? Sunt prea multe *D*-uri.

— Aliterație, aprobă Ruth. Suntem colege de suferință.

— Nu vreau să ajungă o glumă, spuse Donna cu o vehemență surprinzătoare. Și așa e destul de greu să predai științe ca femeie.

În privința asta Ruth o înțelegea perfect. Jim Wallenski, bărbatul pe care Donna îl înlocuise, fusese „Domnul Vrăjitor" pentru trei decenii de generații de la Stonewood Heights. Era un bărbat grizonat și fermecător, care umbla pe coridoare în halat de laborator și papion, zâmbind enigmatic în timp ce se trăgea de lobul urechii drepte, perfect în rolul principal de Savantul Trăsnit. În ciuda masterului ei în biologie moleculară, Donna pur și simplu nu intra în rol, cu costumul ei cu pantaloni evazați și sacou pe talie și bijuterii de aur alese cu gust.

Era prea cu picioarele pe pământ, prea bine organizată, prea atentă la ceilalţi oameni, mult mai credibilă ca şefă foarte eficientă de birou, decât ca Domnul Vrăjitor.

— Nu ştiu, Ruth.

Donna trase cu ochiul spre cutia cu gogoşi.

— Sunt pur şi simplu copleşită de toate deciziile astea.

— Mănânc-o, spuse Ruth.

— Ce?

Donna părea surprinsă.

— Ce-ai spus?

— Haide. O gogoaşă n-o să te omoare.

Donna părea scandalizată.

— Ştii că mă străduiesc să fiu cuminte.

— Fă-ţi plăcerea asta.

Ruth se ridică de pe banchetă.

— Trebuie să mă uit peste nişte lucrări. Vorbim mai încolo, bine?

După o foarte scurtă ezitare, Donna scoase o gogoaşă pudrată din cutie şi o băgă în gură zâmbind spre Ruth, ca şi cum ar fi fost complice la o infracţiune. Ruth îi făcu cu mâna în timp ce se strecura pe uşă. Donna îi făcu şi ea cu mâna în timp ce mesteca încet, cu vârfurile degetelor şi buzele pline de zahăr pudră.

Directorul administrativ şi consiliera pe probleme de virginitate aşteptau în faţa Sălii 23, zâmbind amândoi de parcă s-ar fi bucurat s-o vadă pe Ruth cum se apropia zăngănind cu tocurile pe coridorul lung şi maroniu, ca şi cum ei trei ar fi fost vechi prieteni care ţineau să se întâlnească de fiecare dată când aveau ocazia.

— Ia te uită, spuse dr. Farmer pe tonul voios pe care îl afişa numai în situaţiile dificile. E chiar stimata noastră doamnă Ramsey. Exact la timp.

Privi spre costumaţia lui Ruth cu o dezaprobare prost ascunsă şi îi întinse laba lui umedă şi cărnoasă. Ruth dădu mâna cu el, deconcertată ca de obicei de transformarea pe care o suferea directorul administrativ de fiecare dată când se găsea faţă în faţă cu el. De la distanţă părea el însuşi — acel bărbat de vârstă mijlocie, arătos şi voinic pe care îl cunoscuse cu cincisprezece ani în urmă — dar de aproape se metamorfoza într-un pensionar distrat, cu ochi urduroşi, pielea pătată şi smocuri de păr alb şi negru în ureche.

— Punctualitatea este una dintre numeroasele mele virtuţi, spuse Ruth. Până şi fostul meu soţ recunoaşte asta.

Fostul soţ al lui Ruth — tatăl celor doi copii ai ei — predase câţiva ani la Stonewood Heights înainte de a se angaja în Gifford, un orăşel învecinat. De curând fusese promovat şef de catedră pentru ştiinţele sociale de la clasele a şaptea şi a opta şi, conform zvonurilor, urma să fie viitorul director adjunct al gimnaziului.

— Frank e un om bun, spuse dr. Farmer grav, ca şi cum ar fi apărat onoarea lui Frank. Foarte de încredere.

— Nu şi dacă eşti căsătorită cu el, spuse Ruth, străduindu-se să facă asta să sune ca o replică amuzantă.

— Cât timp aţi fost împreună? întrebă consiliera, JoAnn Marlow, adresându-i-se lui Ruth cu acea cordialitate dezarmantă a ei, ca şi cum ele două ar fi fost colege, şi nu cel mai rău coşmar al celeilalte.

— Unsprezece ani, spuse Ruth scuturând din cap, cum făcea de fiecare dată când contempla nebunia mariajului ei. Nu-mi dau seama *ce* a putut să fie în capul meu.

JoAnn îşi puse, consolator, mâna ei rece pe braţul lui Ruth. Ca de obicei, era îmbrăcată ca la un concurs de

miss — coafură elaborată, o grămadă de machiaj, tot ce trebuia în afară de costumul de baie dintr-o bucată şi eşarfa pe care să scrie „Domnişoara Moralitate" — deşi Ruth nu-şi dădea seama de ce se mai chinuie. Dacă eşti hotărâtă să trăieşti ca o călugăriţă — şi să comunici acest fapt lumii întregi —, ce rost mai are să iroseşti atâta timp ca să te faci frumoasă?

— Trebuie să fie groaznic, îi şopti JoAnn, ca şi cum Ruth tocmai ar fi pierdut o rudă apropiată în condiţii tragice.

— A fost ca şi cum o greutate imensă mi s-a luat de pe suflet, ca să fiu sinceră. Iar eu şi cu Frank ne înţelegem mult mai bine acum, când nu mai trebuie să ne vedem în fiecare zi.

— Mă refeream la copii, explică JoAnn. Lor le e cel mai greu în astfel de situaţii.

— Fetele sunt foarte bine, spuse Ruth, abţinându-se să adauge *şi oricum asta nu te priveşte pe tine.*

— Nişte copii drăguţi, spuse dr. Farmer. Îmi amintesc când cea mare era bebeluş.

— Acum are paisprezece ani, spuse Ruth. E la fel de înaltă ca mine.

— Acum începe distracţia, spuse el scuturând din cap.

Dr. Farmer vorbea din experienţă. Fata lui mijlocie, Andrea, fusese o adolescentă sălbatică, fugită de acasă, dependentă de droguri şi internată de multe ori la dezintoxicare înainte de a se cuminţi.

— Încep să sune băieţii, trebuie să-ţi faci griji unde sunt, cu cine sunt, la cât se întorc acasă...

Se auzi soneria care anunţa sfârşitul primei ore. În câteva secunde coridoarele erau pline de plutoane de adolescenţi cu feţe adormite, dând din cap şi murmurând unii către ceilalţi în timp ce treceau pe lângă ei. Unii dintre ei păreau copii mici, se gândi Ruth, alţii păreau

adulți, de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Conform sondajelor, cel puțin o treime dintre ei făceau sex, chiar dacă Ruth știa prea bine că nu puteai întotdeauna să-ți dai seama care anume, doar privindu-i.

— Fetele trebuie să se protejeze, spuse JoAnn. Trăiesc într-o lume periculoasă.

— Eliza a făcut doi ani de karate, îi informă Ruth. A ajuns până la centura verde. Sau poate portocalie, nu-mi amintesc exact. Dar Maggie, cea mică, ea e atleta. Luna viitoare dă examenul pentru centura albastră. Și mai înoată și joacă fotbal.

— Remarcabil, spuse dr. Farmer. Soția mea tocmai s-a apucat să facă Tai Chi. Cu niște doamne chinezoaice, dimineața devreme în parc. Dar asta de fapt nu ține de arte marțiale. E mai mult o chestie de mișcare.

Adulții se traseră la o parte din fața ușii, făcându-le loc elevilor care începuseră să intre în clasă. Câțiva dintre ei îi zâmbiră lui Ruth și unii salutară. Ruth se simțise bine până atunci, cât de cât împăcată cu decizia pe care o luase. Dar acum, dintr-odată, deveni conștientă de transpirația rece de la subsuoară și de senzația de greață din stomac.

— Eu mă refeream la autoapărarea spirituală, spuse JoAnn. Trăim într-o cultură toxică. Media le asaltează încontinuu pe aceste fete cu un mesaj degradant. Nici nu e de mirare că se detestă pe sine.

Dr. Farmer dădu din cap, distrat, în timp ce scruta coridoarele aproape goale. Fața lui se relaxă când îl văzu pe directorul Venuti dând colțul dinspre sala de gimnastică și apropiindu-se de ei în viteză, cu umerii aplecați și mersul lui crăcănat de luptător, ca și cum ar fi căutat pe cineva pe care să-l pună la pământ.

— Iată-ne pe toți patru, spuse dr. Farmer. Deci putem începe.

— Așa se pare, spuse Ruth. De-abia aștept să se termine.

— Hai, zău așa, spuse JoAnn, zâmbindu-i lui Ruth ca să-și ascundă iritarea. N-o să fie *chiar atât* de rău.

— Pentru tine nu, răspunse Ruth, zâmbindu-i și ea. Pentru tine o să fie minunat.

Unora le place.

Doar atât spusese Ruth. Chiar și acum, după luni de zile în care avusese timp să se împace cu consecințele acestei remarci, încă era uimită de puterea acestor trei cuvinte, pe care le rostise fără premeditare și fără să-și dea seama că pășește pe un tărâm interzis.

Incidentul avusese loc în primăvară, în timpul unei lecții despre contracepție pe care Ruth o ținuse unei clase a noua. Terminase de explicat în detaliu cum funcționează un dispozitiv intrauterin, după care s-a oprit și a întrebat dacă există întrebări. După o scurtă pauză, o fată palidă, de obicei liniștită, pe nume Theresa McBride, a ridicat mâna.

— Sexul oral e dezgustător, a declarat Theresa fără nicio legătură cu nimic. E ca și cum ai săruta cu limba un colac de veceu. Poți să iei tot felul de boli scârboase, nu-i așa?

Theresa a privit-o drept în ochi pe Ruth, ca și cum ar fi provocat-o să pună la îndoială acest fapt incontestabil. Privind în urmă, Ruth se gândea că ar fi trebuit să sesizeze intențiile ostile din privirea neabătută a fetei — cei mai mulți elevi de clasa a noua își țineau ochii ferm lipiți de bancă în timpul părților mai concrete ale orei de Educație Sexuală —, dar Ruth nu era obișnuită să-și privească elevii ca pe niște inamici potențiali. Mai degrabă i-a fost recunoscătoare fetei, deoarece crease ceea

ce profesorii ei de la facultate numeau „un moment pedagogic".

— Păi, a început Ruth, din câte am auzit, unora le place.

Băieții din spatele clasei au râs ca niște cunoscători, o atitudine pe care Ruth o atribuia mai mult bravadei decât experienței, în ciuda zvonurilor că felațiile ajunseseră la fel de obișnuite în școli ca și ținutul de mână. Theresa s-a înroșit ușor, dar nu și-a întors privirea, în timp ce Ruth continua cu partea mai serioasă a răspunsului ei, în care expunea câteva lucruri elementare despre igiena sexuală și descria strategiile ingenioase ale corpului de a separa sistemul reproductiv de cel urinar, chiar dacă în mare coabitau pe același domeniu. A terminat prin a enumera bolile cu transmitere sexuală care puteau sau nu să fie luate prin contac oral-genital și a recomandat folosirea prezervativului ca măsură de precauție pentru sexul oral.

— Dacă sunt executate corect, a spus ea, cunnilingusul și felația ar trebui să fie mult mai plăcute și mai igienice decât a săruta un colac de veceu. Sper că am reușit să răspund la întrebarea ta.

Theresa a dat din cap, fără prea mult entuziasm. Ruth și-a reluat lecția, scoțând o diafragmă din cutia ei de plastic și aruncând-o ca pe un disc zburător miniatural spre Mark Royalton, masculul alfa din ultimul rând. Mark a prins dispozitivul din reflex și apoi, dându-și seama ce ține în mână, a scos un mormăit melodramatic de dezgust.

— Nu te teme, a spus Ruth. E nou-nouț. Doar în scopuri didactice.

Fusese greșeala ei, se gândea, că nu și-a dat seama că ar putea avea necazuri. Atmosfera din școală și din

întreg orașul se schimbase mult în ultimii câțiva ani. O mică biserică evanghelică — Tabernaclul Adevărului Evanghelic —, condusă de un om tânăr și pasionat, Pastorul Dennis, pornise o cruciadă împotriva tuturor formelor de cădere morală din Stonewood Heights, ca și cum această comunitate adormită ar fi fost ceva abominabil în ochii Domnului, o Sodoma cu școli de calitate și supermarket deschis nonstop.

Pastorul Dennis și o mână de credincioși organizaseră o serie de manifestații de succes în față la Mike's World of Video, convingându-l pe proprietar — Jerry, fiul lui Mike — să elimine micul raft pentru „Adulți" din spatele magazinului; de asemenea, biserica protestase față de faptul că primăria punea bannere pe care scria „Sărbători fericite", în loc de „Crăciun fericit" Membrii Tabernaclului protestaseră într-o ședință a consiliului de conducere a școlii față de predarea evoluționismului și inițiaseră o campanie de eliminare a câtorva romane de Judy Blume din biblioteca gimnaziului, inclusiv *Ești acolo, Doamne? Sunt eu, Margaret*, una dintre cărțile preferate ale lui Ruth. Randall se pronunțase împotriva cenzurii la acea întâlnire, după care fusese atacat personal în *Stonewood Bulletin-Chronicle* de pastorul Dennis, care spunea că nu e de mirare că în biblioteca școlii se găsesc cărți imorale, din moment ce sistemul școlar acordă unor persoane imorale posturi de conducere.

„Au lăsat pe mâna pacienților conducerea azilului", remarca pastorul Dennis. „E oare de mirare că iau decizii nebunești?".

Dar cei buni câștigaseră această bătălie; consiliul școlii hotărâse cu cinci voturi la patru ca Judy Blume să rămâna în rafturi (din păcate, în urma acestei decizii cărțile fuseseră vandalizate în mod repetat, obligându-i pe

bibliotecari să le pună la adăpost, în spatele biroului lor). Oricum, în mod nesăbuit, Ruth preferase să vadă aceste hărţuieli ca pe o serie de incidente izolate, scandaluri ce se iscă şi se sting la fel de repede, în loc să le vadă drept ce erau de fapt — climatul în care trăia acum.

A doua ei greşeală a fost să se considere invulnerabilă, imună la atacuri. Preda educaţie sexuală la liceu de mai bine de un deceniu şi fusese întotdeauna un personaj îndrăgit — sau cel puţin aşa îi plăcea ei să creadă — pentru candoarea pragmatică şi neabătută cu care discuta cele mai sensibile subiecte. Credea — era convingerea ei personală — că Plăcerea e Bună, Ruşinea e Rea şi Cunoaşterea e Putere; considera că e misiunea ei să demistifice sexul pentru adolescenţii de la Stonewood Heights, în aşa fel încât ei să nu-şi trăiască viaţa crezând că masturbarea e o crimă împotriva naturii sau că sexul oral e echivalentul sărutării unui colac de veceu sau, şi mai rău, să perpetueze Tradiţia Americană adânc înrădăcinată de a nici nu şti măcar că există ceva precum clitorisul, cu atât mai puţin unde se află. Făcea ceea ce face orice profesor bun — îşi ilumina elevii, le oferea noi moduri de a gândi şi le dădea acele informaţii vitale de care aveau nevoie pentru a-şi trăi vieţile în cel mai satisfăcător mod posibil — şi, făcând asta, câştigase respectul şi afecţiunea copiilor care trecuseră prin sala ei de clasă, ca şi o anumită recunoştinţă a întregii comunităţi.

Astfel că, atunci când directorul Venuti i-a spus că trebuia să discute despre o „problemă importantă", a apărut în biroul lui fără nicio urmă de nelinişte. Chiar şi când a văzut că acolo e şi directorul administrativ, precum şi un bărbat care s-a prezentat drept avocat din partea inspectoratului şcolar, s-a simţit mai degrabă uimită decât speriată.

— Aceasta nu e o întrevedere oficială, îi spuse directorul administrativ. Încercăm doar să stabilim faptele.

— Care fapte? întrebă Ruth.

Directorul principal și cel administrativ se întoarseră către avocat, care nu părea prea fericit.

— Doamnă Ramsey, ați... ăăă... deci, ați *recomandat* elevilor practicarea felației?

— Poftim?

Avocatul privi spre carnețelul său galben.

— Joia trecută, la ora de educație sexuală? La o întrebare a Theresei McBride?

Când Ruth își dădu seama la ce se referă, râse ușurată.

— Nu doar felația, explică ea. Și cunnilingusul. Nu l-aș putea discrimina.

Avocatul se încruntă. Era un tip soios, cu un costum ieftin, genul de avocat pe care îl vezi uneori la televizor clipind frenetic și încercând să explice de ce a adormit în timpul procesului în care clientul său era acuzat de crimă. Stonewood Heights era un oraș relativ prosper, dar Ruth avea uneori senzația că aleșii lui n-au nicio problemă să fușerească lucrurile.

— Deci, vreți să spuneți că ați recomandat aceste practici?

— Nu le-am *recomandat*, replică Ruth. Dacă îmi amintesc exact, cred că am spus că unor oameni le place sexul oral.

Joe Venuti scoase un geamăt ușor de dezamăgire. Dr. Farmer arăta de parcă ar fi fost împuns cu un ac.

— Sunteți absolut sigură? întrebă avocatul pe un ton insinuant. Mai bine stați un pic și gândiți-vă la asta. Pentru că totul ar fi mult mai simplu dacă ați fost citată greșit.

Ruth începuse deja să-și dea seama că ar putea avea probleme.

— Vreţi să spun că nu am zis asta?

— Ar fi o soluţie, recunoscu dr. Famer. Ne-ar scuti pe toţi de multe dureri de cap.

— Erau o grămadă de martori, le aminti ea.

— Dar nimeni nu avea reportofon, nu-i aşa?

Avocatul rânjea în timp ce spunea asta, dar Ruth nu avea impresia că ar glumi.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Oamenii nu mai au voie să le placă sexul oral?

— Oamenii au voie să le placă orice, în timpul lor liber.

Joe Venuti o privea pătrunzător pe Ruth, într-un mod vădit neprietenos. Înainte să fie numit director, fusese un antrenor de lupte libere legendar, celebru pentru modul în care înjurase mai multe generaţii de elevi.

— Dar nu putem recomanda sexul premarital adolescenţilor, continuă el.

— De ce repetaţi asta încontinuu? întrebă Ruth. Nu recomandam nimic. Spuneam doar cum stau lucrurile. E ca şi cum ai spune că unora le place carnea de pui.

— Dacă aţi fi spus că unora le place carnea de pui, replică avocatul, nu cred că domnul şi doamna McBride ar ameninţa cu procesul.

Ruth rămase mută pentru câteva secunde.

— C-ce anume? bâigui ea. Mă dau în judecată?

— Nu numai pe dumneavoastră, spuse avocatul. Şi inspectoratul.

— Dar pentru ce?

— Încă nu ştim.

— O să găsească ei ceva, zise Venuti. Aparţin de biserica aia. Tabernaclul, sau cum îi spune.

— Au câțiva avocați creștini care lucrează pro bono, explică dr. Farmer. Tipii ăia te dau în judecată și dacă nu le place culoarea ciorapilor tăi.

După ce își trăise primii patruzeci și unu de ani ai vieții într-un anonimat aproape total, Ruth fu șocată să se vadă transformată într-un personaj public — Doamna cu Sexul Oral — o persoană pe care aproape că n-o recunoștea. Povestea a apărut prima oară în *Stonewood Bulletin-Chronicle* („Părinții susțin că profesoara de educație sexuală a întrecut măsura"), apoi a fost preluată de câteva ziare regionale mai mari, pentru a se bucura apoi de inoportuna atenție a unui tabloid național („Sexul oral e perfect în regulă, le spune o profesoară copiilor"). Ruth fusese contactată de numeroși jurnaliști, nerăbdători să afle varianta ei asupra așa-numitului scandal, dar, chiar dacă de-abia aștepta să se apere — să combată scrisorile răuvoitoare și prost informate ale cititorilor, să pună „remarcele ei controversate" într-un context cât de cât real, să vorbească despre ceea ce considera ea că ar fi funcția normală a educației sexuale în programa de liceu —, primise instrucțiuni ferme să nu comenteze din partea avocatului inspectoratului, care n-ar fi vrut să pericliteze astfel „negocierile sensibile" pe care le derula cu echipa de avocați a familiei McBride.

Interdicția de a vorbi a rămas valabilă și în timpul ședinței de urgență pe care consiliul școlii a dedicat-o situației critice, ceea ce însemna că, după niște scuze concise și abjecte față de „toți cei care s-au simțit ofensați" de acele spuse ale ei „care ar fi putut părea deplasate", Ruth a trebuit să se așeze și să nu spună nimic în timp ce, unul după altul, vorbitorii se ridicau s-o acuze de neglijență și iresponsabilitate și chiar, în cazul unui bătrân

foarte furios, să sugereze că ea ar fi avut anumite lucruri în comun cu „o anumită doamnă din Babilon". Câțiva părinți i-au luat apărarea lui Ruth, dar nu prea convinși — era de înțeles că oamenii nu voiau să se strângă sub drapelul sexului oral în ședința consiliului școlii — iar declarațiile lor au fost frecvent întrerupte, dinspre detașamentul Tabernaclului, de un cor de huiduieli.

Ruth încă simțea gustul amar lăsat de această experiență când s-a dus la serviciu a doua zi dimineață și a găsit în cutia ei poștală un bilet care anunța o întrunire specială cu întreg efectivul școlii, pe tema „Abstinența sexuală: cum să refuzi să accepți", susținută de o organizație numită Decizii Înțelepte pentru Adolescenți. În oricare alt moment din cariera ei, Ruth ar fi dat buzna în biroul directorului și i-ar fi spus exact părerea ei despre educația pentru abstinență — că era o farsă, un atac asupra sexualității înseși, nimic altceva decât ignoranță oficializată — dar acum era foarte conștientă de faptul că opinia ei nu mai interesa pe nimeni din administrația școlii. Această întrunire era pur și simplu o măsură de apărare, o încercare transparentă de a-i împăca pe membrii Tabernaclului și pe susținătorii lor, de a le da de înțeles că plângerile lor au fost luate în seamă.

Astfel că Ruth și-a pus lacăt la gură — devenise deja un obicei — și s-a dus la întrunire, curioasă să vadă ce atitudine vor avea elevii. Până la urmă, Stonewood Heights nu era un oraș din sudul habotnic, ci o suburbie prosperă din nord-est, nicidecum liberală, dar nici deosebit de conservatoare. În mare, copiii care creșteau aici credeau în bani, statut și distracție; cei mai mulți dintre ei ar fi recunoscut imediat că erau mult mai interesați să intre la o universitate bună decât în Împărăția Cerurilor. Călătoreau, aveau mașini frumoase,

purtau haine la modă și navigau pe internet cu telefoanele lor cu cameră foto. Era greu să-ți imaginezi că ar fi fost foarte receptivi la ideea că exista o plăcere pământească de care ei nu erau îndreptățiți să se bucure când și cum doreau.

Ruth nu știa prea bine la ce tip de orator să se aștepte, dar în mod sigur nu se așteptase la femeia tânără care veni la microfon după salutul călduros al directorului Venuti. Invitata principală nu era doar blondă și drăguță; era *sexy* și știa asta. Îți puteai da seama din felul în care se îndrepta spre podium — ca o vedetă de film care primește un premiu — din felul în care conștientiza privirile celorlalți și din plăcerea pe care i-o producea atenția lor. Purta un costum simplu, albastru-închis, cu fustă până la genunchi, haine a căror modestie mai degrabă ațâțau curiozitatea decât s-o sufoce. Ruth, de exemplu, se trezi mijindu-și ochii spre scenă, încercând să-și dea seama dacă sânii proeminenți strânși în bluza de mătase a invitatei erau măriți chirurgical.

— Bună ziua, spuse femeia. Numele meu este JoAnn Marlow și aș vrea să vă spun câteva lucruri despre mine. Am douăzeci și opt de ani, zodia Leu, particip la concursuri de dansuri de societate și trupa mea preferată e Coldplay. Îmi plac tenisul, excursiile și cățărarea și să merg la plimbare cu Harley-ul prietenului meu. A, da, și încă un lucru: sunt virgină.

Se opri, așteptând ca publicul să-și revină după epidemia bruscă de mormăieli și chicote, punctate de exclamații precum „Mare păcat!", „Nu pentru mult timp!" sau „O să fiu blând cu tine!", emanând dinspre grupurile de băieți răspândite în întregul amfiteatru. JoAnn nu părea afectată de cei care o apostrofau: făcea parte din spectacolul ei.

— Presupun că mă compătimiţi, nu-i aşa? Dar ştiţi ce? Nu-mi pasă. Sunt bucuroasă că sunt virgină. Şi prietenul meu e bucuros.

Cineva tuşi cuvântul „Aiurea", şi, în curând, jumătate din public striga cu mâinile la gură. Era atât de rău, încât directorul Venuti trebui să se ridice şi să se uite urât la ei.

— Probabil că vreţi să ştiţi de ce mă bucur de ceva ce pare atât de nasol, nu-i aşa? Păi haideţi să vă spun o poveste.

Povestea era despre o fată nepăsătoare, Melissa, pe care JoAnn o cunoscuse în facultate. Melissa se culca cu o grămadă de tipi, dar se gândea că e în regulă, pentru că ei foloseau întotdeauna prezervativ. Totuşi, într-o noapte, când făcea „sex protejat" cu un tip arătos — *un tip pe care nu-l mai văzuse în viaţa ei* — prezervativul s-a rupt, aşa cum se întâmplă uneori cu prezervativele.

— Tipul părea sănătos, explică JoAnn. Dar avea SIDA. Melissa e moartă acum. Eu trăiesc. Ăsta e primul motiv pentru care mă bucur că sunt virgină.

Se dovedi apoi că JoAnn avea o grămadă de motive. Era bucuroasă că nu luase gonoree, ca prietena ei, Lori, o elevă cu zece pe linie care nu şi-a dat seama că s-a îmbolnăvit până în seara balului de absolvire, când a descoperit o secreţie ca un fel de puroi pe lenjeria ei; sau boala inflamatorie pelviană a fostei ei colege de cameră, Angela, care nu îşi tratase la timp chlamidya şi acum era sterilă; sau herpesul prietenului ei de căţărat, Mitch, care în unele zile nu putea să meargă din cauza durerii îngrozitoare cauzate de rănile purulente de pe penisul său; sau negii genitali hidoşi şi incurabili ai vecinei ei, Misty, altfel frumoasă ca o floare; sau lăţeii, de fapt un fel de păduchi — insecte vii, adevărate! — care îşi fac

de cap în părul tău pubian, ca în cazul fostului ei partener de dans, Jason.

— Prietenii mei mă tachinau încontinuu, spuse JoAnn. Îmi spuneau că sunt pudibondă sau încuiată. Ei, acum puteți fi siguri că nu mă mai tachinează.

Și mai era ceva. JoAnn era bucuroasă că nu trecuse prin ceea ce trecuse prietena ei, Janice, că nu trebuise să facă pipi pe un bețișor ca să vadă dacă nu cumva o lăsase gravidă un nemernic pe care îl întâlnise la o petrecere studențească și cu care nici măcar n-ar fi stat de vorbă dacă n-ar fi fost atât de beată că de-abia se ținea pe picioare; că nu trebuise să se ducă să facă avort, însoțită de același nemernic care o disprețuia la fel de mult pe cât îl disprețuia ea; că nu trebuise să stea întinsă pe spate, în uniforma spitalului, în timp ce cine știe ce doctor sinistru își făcea treaba cu furtunul lui; că nu trebuia să trăiască cu responsabilitatea de a concepe un copil și apoi de a nu-l lăsa să se nască.

— Dorm liniștită noaptea, declară JoAnn, ceea ce n-aș putea spune despre mulți oameni pe care îi cunosc. Dorm liniștită pentru că nu am niciun regret. Sunt un individ puternic și autonom și mă pot privi în oglindă, spunându-mi fără să mint că trupul și mintea mea sunt sută la sută intacte. Sunt doar ale mele și sunt mândră de asta.

Era discursul standard de educație pentru abstinență, cu alte cuvinte speculații nerușinate cu scopul de a răspândi frica, susținute de jumătăți de adevăruri, exemple inventate și retorică inflamată — nimic nou pentru Ruth, dar de data aceasta, din cine știe ce motiv, părea diferit. JoAnn prezenta aceste lucruri în așa fel încât le făcea să pară experiențe trăite, iar pentru scurtă vreme — până când ieși din transă — și își dădu seama, dezamăgită,

cu câtă ușurință fusese manipulată — chiar și Ruth căzu sub vraja ei, întrebându-se cum putuse fi atât de slabă încât să se lase păcălită să creadă că ar fi plăcut sau chiar necesar să se lase atinsă sau iubită de altă ființa umană. De ce să faci așa ceva, dacă asta nu putea decât să te expună la toate acele afecțiuni, la toate acele regrete?

După o scurtă sesiune de întrebări și răspunsuri, JoAnn își încheie prezentarea cu un slide-show. Însă, în locul galeriei de organe genitale bolnave la care se aștepta Ruth, liceul Stonewood Heights a fost delectat cu o serie de fotografii cu JoAnn și prietenul ei, dintr-o vacanță în Caraibi. Dacă n-ai fi știut, ai fi putut crede că sunt în luna de miere — doi tineri fericiți și atrăgători jucându-se în ocean, bând din nuci de cocos lângă piscină, sărutându-se sub un palmier și, în mod evident, bucurându-se unul de compania celuilalt (acum, când reuși să zărească decolteul grozav al bikiniului lui JoAnn, Ruth era convinsă că sânii ei primiseră într-adevăr ajutor din partea chirurgiei estetice). Ultima imagine îl înfățișa pe prietenul ei, singur — un american tipic, bronzat și la bustul gol — stând lângă apă în slip și cu placa de surf sub braț.

— După cum vă puteți imagina, zise JoAnn, nu e ușor să-i spui nu unui tip supermișto ca Ed. Dar când îmi e cel mai greu, mă gândesc la noaptea nunții mele, la cât de minunat va fi când o să mă ofer soțului meu cu o inimă pură, o conștiință curată și un trup perfect intact. Pentru că asta va fi răsplata mea, și luați seama la ce vă spun, oameni buni — o să fie atââât de bine, o, Doamne, mai bine decât v-ați putea imagina.

Luminile se aprinseră și elevii aplaudară entuziast, deși Ruth nu-și dădea seama exact dacă aplaudau pentru partida sălbatică de sex pe care JoAnn urma s-o aibă în

viitor sau pentru angajamentul ei de a evita sexul aici și acum. Oricum, Ruth trebuia să admită, fără nici un chef, că era impresionată. JoAnn Marlow reușise, cumva, performanța extraordinară de a părea sexy și puritană în același timp, de a face pe feminista în timp ce enunța un set de idei care ar fi părut retro și în 1954, de a face abstinența să pară pasională și aventuroasă, o variantă americană, de dreapta, a sexului tantric. Era ceva puțin înfricoșător.

Dar acum se terminase. Sau cel puțin așa crezu Ruth până când ieși din amfiteatru și îi văzut pe dr. Farmer, directorul Venuti și alți câțiva membri ai consiliului școlii, stând pe hol și părând încântați și entuziasmați.

— Nu ți s-a părut extraordinar? o întrebă dr. Farmer. Un model minunat pentru copii.

— Și foarte informativ, spuse Venuti. Multe date medicale și fapte.

Membrii consiliului — erau cinci, suficient ca să aibă majoritate — încuviințară din cap, entuziasmați, iar Ruth își dădu seama că ar fi fost inutil să se lege de datele lui JoAnn sau să critice modul în care le prezentase. În mod clar, situația depășise punctul în care faptele mai interesează pe cineva, așa că ea dădu doar politicos din cap și plecă.

Cel puțin în felul acesta fusese prevenită și nu fu luată prin surprindere o lună mai târziu, când consiliul școlii o anunță că liceul avea să-și revizuiască programa de educație sexuală în timpul verii, cu ajutorul unei organizații nonprofit dinamice numite Decizii Înțelepte pentru Adolescenți. În aceeași întrunire a fost anunțat faptul că, până la urmă, familia McBride decisese să nu mai intenteze proces inspectoratului școlar din Stone - wood Heights.

Ruth se așeză pe marginea catedrei metalice, încrucișându-și pudică picioarele la nivelul gleznei, iar un curent palpabil de electricitate străbătu amfiteatrul. Trase de marginea fustei și rămase uluită pentru un moment — era ceva ce i se întâmpla tot mai des zilele acestea — văzându-și gambele, care se schimbaseră din cauza alergatului din timpul verii. Arătau minunat și neobișnuit, aproape ca și cum le-ar fi luat de la o femeie care ar fi avut jumătate din vârsta ei.

Începuse să facă sport spre sfârșitul primăverii, în toiul scandalului, la sugestia fostului ei soț, care credea că niște exerciții energice de aerobic i-ar fi ameliorat durerile de cap și insomniile care o făcuseră să fie amețită și irascibilă, inaptă să funcționeze ca profesoară sau părinte. Acesta i-a amintit cum mersul pe bicicletă îl ajutase pe el să traverseze cele mai negre zile ale divorțului lor, când îi era atât de dor de fetele lor, încât adormea plângând în fiecare seară.

— Nu trebuie să stai și să te macini singură, i-a spus el. Apucă-te să faci ceva pozitiv.

Era cel mai bun sfat pe care i-l dăduse vreodată. Ruth începuse timid, mai mult mergând decât alergând câteva ture în jurul terenului liceului, dar trupul ei reacționă imediat. În iulie alerga cinci kilometri pe zi, într-un ritm lent și constant; la mijlocul lui august, deja, o alergare sprințară de opt kilometri nu o mai făcea să simtă că îi vine să vomite sau că o să moară de infarct. De Ziua Muncii participă la un concurs de 15 kilometri, terminând a noua la categoria Femei de Peste Patruzeci de Ani. În șase luni slăbise zece kilograme și partea de jos a corpului era acum zveltă. Își dădea seama, cu uimire și încântare, că arăta mai slabă și mai sănătoasă decât în facultate, unde specializarea ei principală fusese

psihologia, iar cea secundară chipsurile cu tortilla. Singurul dezavantaj al acestei transformări fizice de la mijlocul vieții era că o făcea să fie foarte conștientă de lipsa unui bărbat — părea o imensă risipă, acum că avea din nou un trup frumos, dar nu era nimeni să-l aprecieze.

Însă principalul efect al alergatului — acum, privind în urmă, își dădea seama mult mai clar decât la acel moment — fusese acela că îi oferise o modalitate de a-și depăși furia și de a ajunge să accepte, într-o oarecare măsură, noua ei situație. Pentru că, oricât de mult ar fi vrut să își susțină ideile în care credea și să demisioneze în semn de protest, unde ar fi ajuns atunci? Era o mamă divorțată, cu două fete care în curând aveau să meargă la facultate, o profesoară titulară care mai avea șase ani de predat până să poată obține pensie întreagă. I-ar fi fost greu să găsească, în acea regiune, o altă școală dispusă să angajeze pe cineva cu trecutul ei. Pe lângă asta, după cum îi amintea Randall adesea, dacă ar fi demisionat, atunci cei care câștigau erau *ei*, forțele rușinii și ale inhibiției, oamenii care s-ar fi dus să bată mătănii la biserică dacă ar fi reușit să o scoată din școală și să aducă în locul ei pe cineva mai docil. Nu era mai bine să stea liniștită și să vadă ce urmează? Educația pentru abstinență era un program pilot, parte a unui studiu de doi ani finanțat de guvernul federal. Cine știe ce avea să vină în locul lui, când acesta avea să ia sfârșit?

Toate aceste argumente i se păruseră perfect plauzibile lui Ruth în timp ce alerga în jurul lacului Stonewood sau gâfâia în zori pe pista de biciclete. Însă acum, în timp ce privea la elevii de clasa a noua, se întreba dacă nu cumva o trădaseră endorfinele, pentru că nu simțea altă dorință decât aceea de a-și cere scuze elevilor ei pentru

că îi abandonase, pentru că permisese lucrurilor să ajungă până aici.

Știa că ar fi trebuit deja să înceapă, dar părea că nu-și poate găsi vocea. Copiii o priveau atent, cu fețele animate și curioase, acordându-i acel tip de atenție pentru care ar fi fost în stare să ucidă în oricare altă zi. Observatorii oficiali din ultimul rând începuseră să se foiască, uitându-se unii la ceilalți cu uimire și îngrijorare. JoAnn se aplecă spre dr. Farmer și îi șopti ceva la ureche. Directorul Venuti își drese vocea, sonor, și făcu un semn circular cu arătătorul, ca să-i transmită că era timpul să-i dea drumul. Ruth simți cum un zâmbet fals, dezgustător — o reacție adolescentină față de inhibarea în public, pe care nu reușise niciodată s-o stăpânească perfect — îi înflorește în colțurile gurii. Avu nevoie de un efort de voință ca să se controleze.

— Ei bine, reuși ea să spună în cele din urmă, cu o voce răgușită pe care nu o recunoștea ca fiind a ei. Iată-ne și aici.

Ia să vedem

Era puţin trecut de şase, într-o seară vineri, dar Bombay Palace era deja aglomerat; intrarea era asediată de familii nemulţumite care tocmai aflaseră că trebuie să aştepte o jumătate de oră pentru o masă la singura alternativă cât de cât decentă la Applebee[2] de care dispunea oraşul. În timp ce rupea din lipia indiană, Ruth conştientiză plăcerea de a fi liberă. Era unul dintre puţinele avantaje ale divorţului, se gândi ea, acea seară pe săptămână când Frank lua fetele la el şi ea putea să facă orice voia, fără bonă care trebuia plătită şi fără nimeni căruia să-i dea raportul când se întorcea acasă. O ocazie perfectă de a-şi face de cap, dacă ar fi avut cu cine să-şi facă de cap.

— Priveşte aspectul pozitiv al situaţiei, îi spuse Gregory. Cel puţin faci ceea ce predici.

— Nu cred că e abstinenţă dacă e involuntar, replică Ruth. E doar lamentabil.

— Şi cu siguranţă nu e abstinenţă dacă în toată povestea apare şi un vibrator, adăugă Randall.

---

[2] Lanţ de restaurante din SUA.

— Aici ai dreptate, spuse ea. Noua programă spune foarte clar că masturbarea de orice tip e strict *verboten*. Se pare că creează o deprindere și afectează rezultatele la învățătură.

— La naiba, exclamă Gregory. Deci de-aia nu am intrat eu la Harvard.

— La drept vorbind, spuse Randall, e o minune că ți-ai luat și atestatul de agent imobiliar.

Gregory aprobă din cap.

— E foarte bine că n-a trebuit să dau testul când aveam cincisprezece ani.

— Credeți-mă, spuse Ruth. Copiii nu păreau prea fericiți când le-am dat vestea.

— Sunt sigur că și Homo Joe era dezolat, remarcă Randall. La ce-o să-i mai folosească tubul uriaș de vaselină pe care îl ține în buzunar?

— Sau poza cu Burt Reynolds din portofel? spuse Gregory.

Era o glumă veche între Randall și Gregory cum că directorul Venuti era de fapt un homosexual ascuns — adică „Homo Joe" — care făcea dușuri interminabile în vestiarul băieților, ținea ascunse în dulapul lui „Confidențial" suspensoare șterpelite de la sportivi și era văzut adesea dansând la The Manhole în blugi strâmți, tricou de plasă și o perucă Prince Valiant. De fiecare dată când aveau ocazia, adăugau o nouă perversiune pe listă.

— Chiar nu înțeleg logica din spatele chestiei cu abstinența, spuse Gregory. Adică eu am fost învățat când eram mic că e greșit să faci sex înainte de nuntă, că homosexualii se duc direct în iad și că să te satisfaci singur e un păcat. Și uite ce a ieșit din mine.

— Greg purta pantaloni sexy de piele și o zgardă cu ținte în seara în care ne-am cunoscut, îi spuse Randall lui Ruth.

— Știu, zise Ruth. Mi-ai arătat pozele.

— Era o petrecere de Halloween, explică Gregory. Și tocmai terminasem seminarul. Încercam să recuperez timpul pierdut.

— Nu mă plângeam, spuse Randall întinzându-se deasupra mesei și strângând rapid mâna prietenului său. Și nici n-aș refuza o recreare a momentului, ceva mai încolo.

— Am putea încerca, spuse Gregory sceptic. Dar o să avem nevoie de o rangă ca să-mi bag iar fundul meu mare în pantalonii ăia.

— Zgarda e de ajuns, îl liniști Randall.

Ca de atâtea ori când se afla în compania lor, Ruth se întrebă cât din pălăvrăgeala asta era serioasă și cât era făcută doar pentru distracția ei. În orice caz, să iasă la restaurant cu Randall și Gregory era mult mai distractiv decât cu fetele, adică Donna DiNardo și Ellen Michaels, o veche colegă care preda istorie. În ciuda stereotipului din *Sex and the City* despre tipele singure, lubrice și dezinhibate, care își împărtășesc secrete picante, cele trei femei vorbeau rar despre altceva decât serviciu și filme. Ruth și Donna se străduiau să evite domeniul problematic al sexului și iubirii, ca să nu declanșeze una dintre tiradele lăcrimoase, alimentate cu chardonnay, ale lui Ellen împotriva fostului ei soț, Matty, un avocat care fugise cu o colegă mult mai tânără, cu care se și căsătorise, lăsând-o singură în casa aceea imensă. Copiii ei erau mari și se mutaseră deja, iar ea nu mai avea pe nimeni în afară de televizorul ăla blestemat, probabil pentru tot restul vieții.

Mai ales în seara aceasta, Ruth era recunoscătoare pentru o companie atât de animată. Avusese o săptămână grea, în care demnitatea și respectul ei de sine

fuseseră atacate susținut. La asta ajunsese — ea, o femeie care se mândrise întotdeauna că e o luptătoare — să stea zi de zi în fața clasei, sub atenta supraveghere a celor trei „observatori externi", și să-și trădeze toate convingerile sale de profesoară, toate valorile pe care își clădise cariera. Făcea tot posibilul să le dea de înțeles copiilor că nu crede în ceea ce le explică — se strâmba, vorbea cu o voce robotică și sublinia cât de des putea că programa nu reflectă în mod necesar opiniile ei personale — dar toate astea nu aveau prea mare importanță. Încă se simțea murdărită la sfârșitul fiecărei ore, incapabilă să-i privească în ochi pe elevii care ieșeau din clasă.

— Abstinența e perfect rezonabilă, teoretic, spuse Gregory. Numai că în practică nu funcționează. E ca atunci când ții regim. Reziști o zi sau două, poate chiar o săptămână. Dar până la urmă mirosul de pizza e pur și simplu prea tentant.

— Părintele John știe despre ce e vorba, zise Randall.

— Cine e ăsta? întrebă Ruth.

— Preotul care l-a abuzat pe el, răspunse Randall privind spre Gregory. Câți ani aveai, doișpe?

— Treișpe.

— Ce? făcu Ruth, șocată. Sper că glumiți, nu?

Amândoi bărbații clătinară din cap.

— Serios? Un preot?

— În sfârșit.

Randall își strânse pumnul, în semn de victorie.

— O poveste pe care încă nu i-am spus-o.

— *Abuzat* e prea mult spus, zise Gregory. Cred că ar fi mai corect să spunem că a fost consensual.

— Ei na, protestă Randall. Nimic nu e consensual când ai treișpe ani.

— Tehnic nu, recunoscu Greory. Dar mi-a plăcut. Și ce e sigur e că în continuare m-am oferit singur.

— Asta eufemistic spus, zise Randall.

— Nu-l băga în seamă, îi zise Gregory lui Ruth. E doar gelos.

Ruth dădu din cap, încercând să pară cât mai puțin critică posibil. Niciuna dintre femeile pe care le cunoștea nu ar fi recunoscut că o bucuraseră, la treisprezece ani, avansurile sexuale ale unui adult aflat într-o poziție de autoritate, dar ajunsese să creadă că unele lucruri chiar erau diferite la bărbați.

— Era un acolit mic și drăguț, spuse Randall. Toată povestea nu e decât un clișeu ieftin.

Ruth era sigură de asta. Chiar și la treizeci și opt de ani, cu obrajii lui trandafirii și părul blond și drept, Gregory încă arăta ca un membru al Corului de Băieți din Viena, în ciuda kilogramelor pe care le pusese pe el în ultimii câțiva ani. La treisprezece ani cu siguranță că era ca un înger.

— Părintele John era un bărbat draguț și confuz.

Gregory zâmbea nostalgic amintindu-și.

— A murit de SIDA, dar niciunul dintre enoriașii lui n-ar recunoaște asta. Până în ziua de azi spun că a fost cancer.

— La treisprezece ani ești atât de mic, insistă Randall. În privința asta sunt de acord cu susținătorii abstinenței.

— Poate că da, spuse Gregory. Dar copiii îmi spuneau poponar încă din clasa a doua.

— Și? făcu Randall. Ce legătură are asta?

— Nu știu, spuse Gregory gânditor. Doar că a fost o ușurare să o recunosc.

— Erai singuratic și el a profitat de tine, zise Randall. Ar trebui, cel puțin, să privești adevărul în față.

— Mie mi s-a întâmplat, izbucni Gregory. Nu ţie. Aşa că nu-mi spune tu care e adevărul.

— Pur şi simplu nu mi se pare corect, murmură Randall.

— Poate că n-am fost aşa de norocos ca tine.

În vocea lui Gregory era un ton caustic pe care Ruth nu-l mai auzise.

— Nu m-am întâlnit cu iubitul perfect în prima zi de facultate, cu care să trăiesc apoi o iubire ca-n filme.

— Dragul meu, nu te criticam. Voiam doar să susţin o idee.

Randall se întoarse spre Ruth.

— Nu crezi că la treisprezece ani e prea devreme?

— Oamenii sunt diferiţi, spuse Ruth după o scurtă ezitare, nevrând să ia partea cuiva. E greu să generalizezi.

— Asta nu spune mai nimic, îi răspunse Randall aprins. Eşti mamă. Ai vrea ca fetele tale să facă sex la treisprezece ani?

Ruth dădu din umeri.

— Sper că o să aştepte până la facultate. Dar majoritatea nu aşteaptă.

Gregory prinse ocazia.

— Tu ai aşteptat?

Ruth se jucă puţin cu furculiţa în spanacul cu orez înainte să răspundă.

— Primul meu prieten adevărat a fost în facultate, spuse ea. Am avut şi în liceu câteva experienţe ciudate, dar nu prea ştiam cum să le iau.

Randall şi Gregory schimbară priviri lascive, din nou aliaţi.

— Experienţe ciudate, spuse Radall. Acum chiar că ne-ai stârnit interesul.

— Haide.

Gregory dădu din mână a îndemn.

— Nu păstra secrete față de noi.

— N-a fost mai nimic, insistă Ruth. Știți cum e, pipăielile obișnuite.

— Eu am fost întotdeauna mulțumit de pipăielile obișnuite, spuse Randall.

— Spre deosebire de cele neobișnuite? întrebă Gregory.

— Chiar și astea sunt mai bune decât nimic, râse Randall. Cine mai vrea o bere?

Ruth nu putea să adoarmă. Așa i se întâmpla de obicei când bea prea mult, iar când ieșișea cu Randall și Gregory aproape întotdeauna bea prea mult. De la restaurant se duseseră acasă la ei, sub pretextul de a se uita la un film cu Margaret Cho, dar se luaseră cu altele. Mai întâi au coborât în atelierul de la subsol al lui Gregory să se uite la ultima lui operă, o instalație neobișnuit de mare în care mai mulți soldați din Rezistența Franceză erau plasați în separeuri de birou monotone, fiecare păpușă holbându-se la monitoare de calculator identice pe care era afișată fața zâmbitoare a Papei Ioan Paul al II-lea. Ruth rămase uimită de lucrare, până când Gregory îi explică faptul că era o alegorie menită să ilustreze modul în care existențialismul/ateismul pierduse teren în fața religiei, în ultimii ani, ca urmare a neliniștii generalizate produse de prezența din ce în ce mai agresivă a tehnologiei digitale în viața noastră.

— Uau.

Ruth era impresionată.

— Ai concentrat multe chestii în asta.

Gregory părea încântat.

— Arta înseamnă comprimare.

— Trei luni mi-a luat să găsesc toți soldățeii ăștia, spuse Randall, reamintindu-le propria lui contribuție la

proiect, după care făcu cu degetul spre Gregory: De acum înainte va trebui să începi să lucrezi cu păpuși Barbie.

— Da, clar, murmură Gregory, ca și cum această ironie ar fi fost spusă pe un ton serios. Chiar ar fi ceva original.

Randall zâmbi, așa cum fac oamenii când sunt ofensați și nu vor să arate asta, apoi îi îndemnă să urce la parter și să încerce o rețetă de martini cu ciocolată pe care o decupase din ziarul de duminică.

Experimentul nu avu succes. După câteva înghițituri au aruncat în chiuvetă amestecul grețos și au trecut pe cocktailuri Manhattan, o alegere mult mai sigură. În timp ce Randall prepara băuturile, Ruth luă un plic de la MotoPhoto de pe masă și răsfoi pozele de la nunta lui Dan și Jerry, doi dintre cei mai vechi prieteni ai lui Randall și Gregory. Alcătuiau o pereche ciudată, unul dintre bărbați înalt, chel și cu o expresie amabilă în fracul lui negru, iar celălalt în alb, bărbos, îndesat și puțin cam agitat. Cei doi miri dansau cu obrajii lipiți, își dădeau unul altuia prăjitură cu lingurița și pozau cu foștii lor parteneri, care zâmbeau voios, puțin stingheri, în fața obiectivului. Lui Randall ceremonia i se păruse extraordinar de emoționantă — *ca un vis*, spuse el — în timp ce Gregory avea o perspectivă mai rezervată, știind ceea ce știa despre relația problematică dintre Dan și Jerry.

— Tipii ăștia se despart o dată la șase luni, spuse el. Apoi se împacă doar pentru că țin atât de mult să se facă nefericiți unul pe celălalt.

Ruth râse.

— Ca și multe cupluri pe care le cunosc eu.

— Dan și Jerry au la fel de mult dreptul la o căsătorie nefericită ca oricine altcineva, remarcă Randall.

— Oamenii n-ar trebui să se căsătorească doar pentru că *pot*, spuse Gregory.

Randall îl privi tăios, cu fața înroșită de un amestec de alcool și furie.

— Știi, nu trebuie să fie totul perfect. Oamenii trebuie doar să se iubească la bine și la rău.

Gregory se întoarse spre Ruth.

— Asta se referă la noi, înțelegi. E supărat pe mine că nu îl cer în căsătorie.

— Nu sunt *supărat* pe tine, insistă Randall. Doar că nu-mi dau seama de ce te temi atât de mult. Suntem împreună de doisprezece ani.

— Nu mă tem, spuse Gregory. Numai că nu înțeleg ce rost are să ne logodim dacă nu ne putem căsători.

— Ne-am lua un angajament, zise Randall. Iar când se va legaliza, am fi primii la coadă.

— N-are rost să punem căruța înaintea cailor, observă Gregory.

— Las-o baltă.

Fața lui Randall se încreți într-un zâmbet neconvingător.

— Chiar nu merită să ne certăm din cauza asta.

— Cine se ceartă? făcu Gregory. Discutăm calm.

Randall își goli paharul de martini.

— Hai mai bine să ne uităm la film.

Era deja trecut de zece. Ruth încercă o ieșire din scenă grațioasă, dar Randall insistă să se uite măcar la primele zece minute, în care Margaret o imita cu un umor extraordinar pe nebuna ei de mamă coreeancă. Ruth acceptă fără prea mult chef, dar apoi se împotmoli și rămase până la sfârșit, când ambele ei gazde deja adormiseră — Gregory moțăia pe un fotoliu, cu mâinile pe burtă, iar Randall sforăia încet pe canapea, cu fața lui inocentă, aproape ca de bebeluș, fără ochelari. Lui Ruth i

se părea puţin probabil să mai scoată din cutie zgarda în seara aceea. Îi sărută pe amândoi de noapte bună şi plecă.

Ruth ţinea neapărat să doarmă dezbrăcată când fetele ei nu erau acasă. Era un simplu răsfăţ şi, din păcate, apogeul erotic al săptămânii. Acest ritual intim — să se dezbrace în întuneric, să se strecoare între cearşafurile răcoroase şi să savureze atingerea catifelată a bumbacului — ajunsese să pară un fel de preludiu, împingând-o automat spre acel tărâm intens al fanteziei care era, din start, singura ei sursă de plăcere sexuală. Iar dacă aceste fantezii o îndemnau uneori să scoată vibratorul pe care îl ţinea ascuns într-o cutie de pantofi, în raftul de sus din dulapul său, ei bine, asta era! Era trupul ei — trupul ei zvelt, musculos, minunat şi neiubit — oare nu merita şi el să se simtă bine din când în când, mai ales dacă nu era nimeni în preajmă să audă bâzâitul micului dispozitiv sau ţipetele de satisfacţie ale femeii care nu avea cui să mulţumească în afara ei înseşi?

În seara aceasta însă se gândea la altele. Stătea întinsă în întuneric, în acelaşi timp epuizată şi tensionată, cu ochii larg deschişi şi povara singurătăţii apăsând-o ca o plapumă grea. Îi era dor de fiicele ei şi se întreba dacă, atunci când ele vor pleca la facultate, casa va părea la fel de pustie ca acum, imensă şi neancorată, gata să se desprindă din fundaţie, ca un balon cu aer cald. Se alină cu gândul că Maggie mai avea şapte ani până să termine liceul, timp suficient ca să facă unele schimbări. Poate că până atunci avea să apară un bărbat; poate că exodul fetelor avea să pară mai mult ca o lună de miere decât ca o părăsire, ca o tranziţie de la o etapă fericită a vieţii ei la alta.

Poate.

Pentru că era totuși prea sinistru să contemple alternativa: nimic să nu se schimbe, totul să intre la apă și să ajungă la recunoașterea întârziată a faptului că cei mai frumoși ani ai vieții ei veniseră și trecuseră fără ca ea să-și dea măcar seama. Acesta fusese tonul pe care vorbea mama ei în ultimele săptămâni dinainte să moară, cu un fel de nostalgie disperată după tot ceea ce nu știuse să aprecieze atunci când avusese ocazia.

— Îți amintești casa din Manasquan? întrebase ea, sprijinită de pernele patului de spital și strângând între degete „butonul durerii", prin care își putea administra singură morfină. Cea pe care am închiriat-o... când... în 1978? Ne-am distrat bine în vacanța aia. Ți-a plăcut, nu-i așa?

— Da, răspunsese Ruth.

Ar fi fost prea crud din partea ei să-i amintească adevărul, anume că toți fuseseră deazamăgiți de ceva la care visaseră ani întregi. Casa pe care o închiriaseră era mică și mirosea urât; plaja fusese închisă timp de două zile, din cauza unor reziduuri medicale aruncate de valuri pe țărm. Și, mai ales, vacanța aceea venise prea târziu. Ruth era deja o adolescentă claustrofobică, prinsă ca în capcană împreună cu familia ei și tremurând de nerăbdare să se termine odată. Singura oară când își amintea să se fi distrat era o noapte în care se furișase afară din casă, împreună cu sora ei mai mare, și fumaseră pe faleză.

— Era atât de frumos lângă ocean. Hai să mai mergem acolo cândva, șopti mama ei, deși Ruth avea impresia că își petrecuse cea mai mare parte a acelei săptămâni înăuntrul bungalow-ului înghesuit, gătind, făcând curățenie și uitându-se la televizor, adică exact aceleași lucruri pe care le făcea și acasă.

Ruth închise ochii strâns și se întoarse pe o parte, simțind că se apropie periculos de mult de plâns. Noaptea aceea o afectase, cu toată hărțuiala dintre Randall și Gregory. Bănuia că aveau probleme de o bună bucată de timp — Randall făcuse aluzie la asta, în mai multe modalități — dar până în seara aceasta își permisese să presupună că nu era nimic serios. Acum, pentru prima oară, i se părea necesar să ia în calcul posibilitatea ca ei să se îndrepte spre o despărțire și era surprinsă cât de mult o afecta asta. Îi plăcea de fiecare în parte, dar îi plăceau și mai mult în cuplu. Uneori, când încerca să-și imagineze viitorul ei și nu reușea să evoce imaginea unui bărbat care s-o iubească, se trezea contemplând un scenariu alternativ, în care ea, Randall și Gregory călătoreau prin lume împreună, un trio plin de spirit care ar fi vizitat locuri interesante și ar fi mâncat feluri exotice, distrându-se încontinuu. Era greu să dea acest viitor imaginar pe unul în care ar fi trebuit să trateze cu fiecare separat — ca un copil de părinți divorțați — având grijă la ce spune, încercând să nu ia partea niciunuia, trebuind să se întâlnească în cele din urmă cu noii lor prieteni și, în tot acest timp, tânjind după vremurile bune.

Mai era însă ceva ce o rodea dincolo de aceste griji. Unul dintre lucrurile pe care le prețuia cel mai mult în relația ei cu cei doi era onestitatea acesteia. Se gândise de mai multe ori în ultimii câțiva ani că Randall și Gregory erau singurii oameni care o mai cunoșteau cu adevărat, singurii cărora le putea încredința secretele ei. Printre altele, le mărturisise și despre viața ei sexuală monotonă cu Frank și despre cei doi bărbați cu care se culcase în anul de după divorț — aventura memorabilă de o noapte de la Conferința Asociației Profesorilor din Atlantic City și specialistul în computere divorțat care

se hotărâse să se mute în Carolina de Nord exact când relația lor începea să devină mai pasională — și despre seceta pe care o traversase de atunci. Amândoi știau să asculte, manierați dar totuși impresionabili, avizi după detalii, curioși dar în același timp fără s-o critice, întotdeauna bucuroși să-i dea sfaturi, dar numai dacă ea li le cerea. De aceea fusese atât de surprinsă când se trezise mințindu-i la restaurant, atunci când Gregory o întrebase dacă așteptase până la facultate să-și înceapă viața sexuală. Ar fi fost momentul perfect — și o imensă ușurare — să spună în sfârșit adevărul.

Pentru că adevărul era că nu povestise nimănui despre Paul Caruso — nici mamei sau surorii ei, nici colegei de cameră din facultate, nici prietenilor ei, nici soțului, nici măcar celor doi psihiatri la care fusese.

Și chiar nu știa de ce. Nu era nimic rușinos în povestea aceea. Doar doi adolescenți plictisiți care își explorează împreună sexualitatea, o trecere necesară de la curiozitate la experiență. Se întâmplă mereu.

Sau cel puțin se întâmpla, își zise Ruth.

Paul Caruso era vecinul lui Ruth, un băiat gras cu doi ani mai mare la școală decât ea. Pentru că întâmplarea făcea să fie un tip mișto și să cânte bine, Paul fusese scutit de unele dintre ritualurile de umilire de care aveau parte ceilalți „băieți solizi" de la școala din Oakhurst. Izolat în mijlocul acestei cohorte îndurerate, Paul evitase povara unei porecle precum Camionu', Gelatină, Defectu', Slănină, Micuțu' sau Grasu' Era doar Paulie C., trompetistul vedetă al trupei de jazz și al orchestrei orașului, un ansamblu cu multe premii la activ, renumit pentru repertoriul dificil și precizia militară. Ochii celor care vedeau pentru prima oară spectacolul din pauza

meciului de fotbal american erau invariabil atrași de băiatul dolofan cu trompetă strălucitoare și păr negru țâșnind de sub pălăria ridicolă de soldat de jucărie, cu bareta prea strânsă sub bărbie. Nu puteau să nu remarce jocul de picioare agil și grația surprinzătoare pentru cineva care trebuia să suporte o asemenea greutate.

În clasa a douăsprezecea, în primăvară, Paul și-a rupt glezna în timp ce cobora dintr-un lift din North Vista Mall. Fusese un accident bizar; el spunea că ar fi călcat greșit și că osul se rupsese ca un creion. Cu doar două luni înainte de absolvire, Paul se trezise țopăind în cârje, cu partea de jos a piciorului său drept imobilizată într-o carcasă grea de ghips. Nu putea repeta cu trupa și nu putea să-și conducă Honda lui Civic. Prietena lui, Missy Prince — o jucătoare de softball cu umeri lați, unanim considerată cea mai frumoasă sportivă din școală — venea să-l ia dimineața, dar după-amiaza avea antrenament. Se pare că și ceilalți prieteni ai lui Paul erau ocupați, pentru că în curând a ajuns să vină de la școală cu autobuzul, cel mai degradant mijloc de transport pentru un elev în ultimul an.

Paul călătorea cu autobuzul cam de o săptămână când Ruth se întâlni cu el pe trotuar; Paul tocmai își încheiase manevrele complicate de coborâre, țopăind într-un picior cu cârjele sub braț, cu rucsacul într-o mână și cutia trompetei în cealaltă. A acceptat recunoscător oferta ei de a-l ajuta și au luat-o amândoi încet spre Peony Road, conversând stingher despre Mandy, sora lui Ruth, care își termina primul ei an la Rutgers. Ruth l-a ajutat să urce primele treptele de la intrare — el se sprijinea pe umărul ei, apăsând-o atât de tare, încât ea avea senzația că o va turti ca pe o cutie de bere — apoi au intrat înăuntru, au trecut prin hol și au pășit în

bucătărie, pe care ea a recunoscut-o imediat, chiar dacă nu mai fusese acolo de foarte mult timp, de când ea, Mandy și Paul se jucau împreună când erau mici. Totul era exact așa cum își amintea: banchetele cu tapițerie roșie ale separeului pentru micul dejun, prăjitorul care făcea opt felii de pâine deodată, broderia de deasupra aragazului pe care scria *La cât vrei, dar mănâncă tot ce iei.*

— Gata, a spus ea, punând rucsacul și trompeta pe masă.

— Mersi.

Paul a zâmbit, ștergându-și transpirația de pe frunte cu un șervet de bucătărie verde pal. Părea că îi e greu să-și tragă suflarea.

— Nu știam... cum o să... car toate porcăriile astea.

— Nicio problemă, a spus Ruth. Era în drumul meu.

El a luat cu degetul mic și inelarul câteva șuvițe de păr de pe frunte și le-a tras după ureche, un gest ciudat, de fetiță, care a făcut-o pe Ruth să-și dea seama de delicatețea trăsăturilor lui — nas mic, gene lungi, fantoma unei fețe înguste prinsă în carnea uneia mai largi.

— Ăăă, ai vrea un sandviș sau ceva? a întrebat-o.

Ruth a ezitat. Bucătăria era întunecoasă și tăcută și nu mai puteai ignora faptul evident că erau singuri în toată casa. Domnul Caruso era muncitor la o uzină GM; doamna Caruso era secretara dentistului lui Ruth. Frații și surorile lui erau mai mari și se mutaseră la casele lor.

— Nu cred, a răspuns ea.

— Avem friptură de vită, curcan, șuncă...

— Nu prea mi-e foame.

— Ești sigură? Atunci poate un suc sau ceva?

— Mai bine mă duc acasă.

Paul s-a uitat la ea, după cum avea să-și amintească Ruth apoi, cu o privire cercetătoare, acordându-i o

atenție de un cu totul alt tip, ca și cum și-ar fi dat seama brusc că ea crescuse și devenise ceva mult mai interesant decât sora cea mică a vecinei sale.

Stânjenită de examinarea lui, Ruth și-a lăsat privirea să alunece în jos, peste burta lui moale și coapsele mari, până la ghipsul acoperit aproape complet cu graffiti-uri fanteziste. Mai erau vreo două locuri libere lângă degetul mare și ea și-ar fi dorit să-l cunoască atât de bine, încât să le completeze cu numele ei și un mesaj scurt și voios. Dădu din umeri a scuză.

— Am o grămadă de teme, a spus apoi.

Fusese o primăvară ciudată și agitată pentru ea, prima oară când rămăsese cu adevărat singură. De când plecase Mandy la facultate, Ruth se scufundase în ceva ce aducea aproape a jelit. Sora ei cea mare era singura persoană indispensabilă din viața ei — era aliata și cea mai bună prietenă a ei, o consola și îi explica lumea. Împărțiseră dormitorul timp de treisprezece ani, bârfind, plângându-se de părinți, murmurându-și secrete până când adormeau, apoi trezindu-se pe trilurile subțiri ale radioului cu deșteptător de pe masa dintre paturile lor. După ce plecase Mandy, casa părea fără viață — apăsător de ordonată și mult prea liniștită, ca și cum ceva mai mult decât o singură persoană dispăruse din întregul ei.

Primele câteva luni nu a fost chiar atât de rău. Mandy suna aproape în fiecare seară și venea din două în două week-enduri, plină de informații noi și fascinante și având opinii neobișnuit de categorice. Apoi însă, de Ziua Recunoștinței, și-a informat solemn familia că *se îndrăgostise* — a făcut anunțul la masă, cu un aer important care lui Ruth i se păruse tulburător și ușor dezgustător în

același timp — iar de atunci nu mai venise acasă deloc, în afara celor câteva zile obligatorii de Crăciun. Acum Ruth se considera norocoasă dacă vorbea cu sora ei o dată pe săptămână, iar când se întâmpla asta, mintea lui Mandy părea să fie la o mie de kilometri distanță; nu reușea nici măcar să simuleze interesul pentru dramele jalnice de adolescentă ale lui Ruth. Nu voia să vorbească decât despre Desmond, studentul irlandez la master cu ochi frumoși și voce caldă, care o făcuse conștientă de suferințele și nedreptatea din lume. Aveau de gând să călătorească în Nicaragua la vară, să vadă revoluția sandinistă cu propriii ochi și să străpungă perdeaua de minciuni și propagandă creată de guvernul american și de lacheii lor din media.

Minunat, se gândise Ruth. *Iar eu o să stau acasă cu mama și tata și o să fiu chelneriță la IHOP*[3].

Nu că Ruth ar fi avut relații proaste cu părinții ei, cel puțin nu comparativ cu alți copii pe care îi cunoștea ea. Nu erau deosebit de stricți, nici măcar potrivit de vigilenți; în mod normal aveau încredere în discernământul ei în privința celor cu care ieșea în oraș, locurilor în care mergea și orei la care se întorcea acasă. La asta contribuia, probabil, faptul că Ruth lua note bune, nu avea prieten și era invitată rareori la petreceri.

Avea o singură problemă serioasă cu părinții ei, dar era una importantă: erau atât de *deprimanți*. Înainte să plece Mandy de-abia observase asta. Acum însă, Ruth nu avea cum să nu-i observe pe mama și pe tatăl ei în timpul cinelor interminabile și de regulă tăcute din familie, nu avea cum să nu se întrebe cum era posibil ca doi oameni destul de atrăgători și de inteligenți să

---

[3] Lanț de restaurante din SUA, specializat în micul dejun.

doarmă în același pat și să-i intereseze atât de puțin ceea ce gândea sau simțea celălalt. Rareori își spuneau ceva afectuos sau interesant unul altuia și nu râdeau aproape niciodată când erau împreună. Se sărutau de la revedere dimineața, dar acest act părea complet mecanic, cu nimic mai tandru sau mai semnificativ decât modul în care tatăl său se bătea cu mâna peste buzunarul din spate, în drum spre ieșire, ca să se asigure că portofelul e acolo. Își acordau atât de puțină atenție unul celuilalt, încât un străin ar fi putut presupune că fuseseră desemnați la întâmplare să locuiască împreună, ca niște colegi de cameră care nu doreau nimic altceva decât să nu se încurce unul pe celălalt.

Dar nu întotdeauna fusese așa. Ruth avea probe fotografice cu care putea dovedi asta — albumele de nuntă, fotografiile din luna de miere, portrete fericite de familie de când ea și sora ei erau mici. În fotografiile vechi, mama și tatăl ei zâmbeau, se atingeau, se *priveau* unul pe celălalt. Ce se întâmplase, oare? Din când în când Ruth încerca să afle, când rămânea singură cu mama ei.

— S-a întâmplat ceva? Sunteți supărați, tu și tata?

— Nicidecum. Totul e în regulă.

— În regulă? Nici măcar nu *vorbești* cu el.

— Vorbim tot timpul. Avem o relație foarte bună.

Conversațiile de felul acesta o făceau pe Ruth să se bucure că mama ei începuse să lucreze din nou cu normă întreagă, ceea ce însemna că avea măcar câteva ore în care era singură acasă, după ce venea de la școală, un timp în care să se relaxeze și să-și facă lecțiile în liniște. Asta nu contase atât de mult în toamnă, când Ruth fusese majoretă junioară, o activitate care îi ocupa după-amiezile și îi oferea o viață socială prefabricată. Dar la

sfârșitul sezonului de fotbal își agățase pompoanele în cui — pur și simplu nu era suficient de *dinamică* — și s-a trezit exilată imediat din gașca de fete frumoase și populare în care ajunsese în primul ei an de liceu, beneficiind de convingerea larg răspândită, dar eronată, că ea era o versiune mai tânără a lui Mandy, care chiar *era* o majoretă frumoasă și populară a echipei liceului, deși acum regreta acest fapt din considerente feministe.

Tot ceea ce știa Ruth la începutul acelui aprilie fatal era că trăia într-un fel de purgatoriu, o perioadă de tranziție între ceea ce se întâmplase înainte și ceea ce avea să se întâmple în continuare. Lipsită temporar de soră și de prieteni, își petrecea mult timp într-o stare de așteptare vagă, privind fix telefonul și dorindu-și să sune, sperând să audă o voce prietenoasă la celălalt capăt al firului, vreun băiat misterios care să-i mărturisească faptul că o urmărise și se gândea la ea și n-ar vrea ea mai bine să lase temele și să se distreze puțin?

Așa că era plăcut ca, dintr-odată, să se întâlnească regulat cu Paul Caruso, chiar dacă nu era decât o plimbare de un sfert de oră de la stația de autobuz până acasă. S-au înțeles imediat unul pe celălalt, depășind ușor stânjeneala primei lor întâlniri înspre un tărâm al intimității relaxate care pe Ruth o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost prieteni de ani de zile, nu vecini care, până acum câteva zile, de-abia erau conștienți unul de existența celuilalt.

El îi făcea confidențe despre problemele lui cu Missy, care devenea din ce în ce mai acaparatoare pe măsură ce se apropiau de absolvire. Mergeau la universități diferite — ea fusese recrutată să joace softball la Universitatea din Delaware, el mergea la muzică, la William

Paterson — iar Paul nu-și făcea nicio iluzie că relația lor ar putea supraviețui până la sfârșitul verii. Dar Missy susținea cu încăpățânare să păstreze o relație la distanță.

— Nu funcționează niciodată, îi spuse el. Ai auzit de vreun caz în care să funcționeze?

Lui Ruth îi plăcea seriozitatea cu care îi punea aceste întrebări, ca și cum ea ar fi fost un adult cu multă experiență, cineva pe al cărui sfat el s-ar fi putut baza.

— În cazul surorii mele n-a funcționat, i-a spus ea. Iar ea și Rich erau la numai o oră distanță. Cred că ea voia pur și simplu s-o ia de la început sau așa ceva.

— Cam așa simt și eu, recunoscu Paul. Dar nu știu cum să-i spun. Missy e atât de emotivă zilele astea. Plânge din orice.

În mod normal, Ruth se considera o persoană plină de compasiune, dar îi era imposibil să găsească vreo urmă de simpatie pentru Missy, care nu voia s-o salute pe coridor, deși în toamnă petrecuseră mai multe dimineți de sâmbătă împreună, sortând sticlă și metal la Centrul de Reciclare. Ruth pur și simplu detesta asta, felul în care cineva poate să fie drăguț cu tine la un moment dat, apoi să te ignore complet.

— Poate că doar îi e frică, speculase ea. De plecatul de acasă și toate celelalte.

— În ce mă privește, de-abia aștept. Adică nu ți se pare că e un pic cam *plictisitor* aici?

— *Puțin*? replicase ea.

Râsul aprobator al lui Paul o făcuse să simtă o complicitate plăcută, ca și cum ei doi știau ceva ce plângăcioasa de Missy n-avea cum să știe.

În fiecare zi intra împreună cu el înăuntru și îi punea rucsacul și trompeta pe masa din bucătărie, apoi traversa un chinuitor moment de suspans, așteptând ca el s-o

întrebe dacă nu vrea un sandviș sau un suc, sau măcar un pahar cu apă, dar el n-o întreba niciodată. Era ca și cum el ar fi luat refuzul ei din prima zi ca pe o declarație de principiu, o obiecție filosofică față de mâncare și băutură.

La sfârșitul lui aprilie vremea s-a încălzit și a urmat un șir de zile perfecte — triluri de păsări, cer albastru și flori căzând din pomi, în mici furtuni de roz și verde. Dacă Ruth ar fi avut câine, l-ar fi scos la plimbare, însă așa, își luase un șort de gimnastică flaușat și un tricou, întinsese un prosop de plajă pe iarba din spatele casei și se așezase pe el, cu fața la soare. Auzea cum sunetul trompetei lui Paul iese plutind prin fereastra dormitorului său și tremură în aerul de deasupra ei. Cânta o versiune jazzistică la „My favorite Things"[4], iar ea începuse să-și imagineze că el o privește de la fereastră, incluzând-o printre picăturile de ploaie, trandafiri și colete în hârtie maro.

Chiar și la vârsta aceea — mai ales la vârsta aceea — Ruth nu obișnuia să se considere frumoasă. Se gândea că, în cel mai bun caz, ar fi luat un șase pe acea scală de la unu la zece pe care băieții urâți și răutăcioși de-abia așteptau s-o aplice fetelor, dar nu le-ar fi trecut prin cap să și le-o aplice și lor înșiși. Credea că ar merita o notă peste medie din cauza faptului că nu avea niciun defect evident — avea un corp normal și o față plăcută, fără alunițe bizare, păr facial sau probleme ale pielii, nimic desfigurant sau foarte disproporționat. Pe de altă parte, nu

[4] Melodie celebră de pe Broadway, în care personajul principal, Maria, enumeră lucrurile ei preferate la care se gândește când e tristă, printre care picăturile de ploaie, trandafirii și coletele în hârtie maro.

avea niciuna din trăsăturile cu adevărat remarcabile care s-o califice pentru grupa superioară — avea sâni mici, o față „plăcută" mai degrabă decât „frumoasă" și un păr moale și maroniu. Ajungeai să te evaluezi destul de realist atunci când creșteai în umbra unei surori mai mari care întorcea capetele bărbaților maturi încă de la doisprezece ani. Dacă Mandy ar fi fost acolo în bikiniul ei cu ață — era o adulatoare devotată a soarelui, întotdeauna căutând pretexte să își arate corpul —, Ruth s-ar fi asigurat că se ține la distanță, evitând comparațiile răutăcioase. Dar astăzi era singură, fără îndoială cea mai frumoasă fată din curte, și și-ar fi dorit să fie suficient de curajoasă să poarte costum de baie sau cel puțin un tricou mulat, pentru ca trupul ei să poată fi apreciat în modesta lui calitate.

Deschisese cartea pe care o luase de la bibliotecă la recomandarea lui Paul, *Even Cowgirls Get the Blues*, și încercase să citească. Dar îi era greu să-și silească mintea să vizualizeze o realitate imaginară, când cea din fața ei era atât de vie și de intensă — norii ca niște bezele plutitoare, rățuștele din grădină rotindu-se pe axul lor cu aripile de lemn în vânt, omida care o gâdila în timp ce îi urca pe gambă. La un moment dat și-a dat seama că muzica se oprise și nu s-a putut abține să nu arunce o privire neliniștită spre fereastra lui Paul. Dar nu a văzut nimic în afara soarelui care se reflecta în geam, o strălucire orbitoare acolo unde ar fi trebuit să fie fața lui.

A doua zi erau reținuți unul față de celălalt, mai puțin vorbăreți ca de obicei. Ajunseseră deja în cvartalul lor când Paul a întrebat-o dacă îi plăcea romanul lui Tom Robbins.

— Nu sunt sigură, a spus ea. Am încercat să citesc ieri, dar nu mă puteam concentra.

— De ce?

— Nu știu. Cred că mă gândeam la altele.

— Ce ciudat, a spus Paul. Și eu încercam să repet la trompetă și mi s-a întâmplat la fel. Nu reușeam să fiu atent la muzică.

— Astenia de primăvară.

— Probabil.

În timp ce intra în urma lui în bucătărie, Ruth simțea cum inima îi tresaltă în piept, sigură că depășiseră un punct de la care nu se mai puteau întoarce. I-a așezat lucrurile pe masă și s-a întors spre el, cu o expresie solemnă.

— Deci așa, a spus.

— Da, a aprobat el.

Ruth nu știa prea bine ce să facă în continuare, cum treci de la vorbit la restul, iar el părea la fel de confuz ca și ea, deși avea mai puține scuze, fiind mai mare și mai experimentat. S-au privit fix unul pe celălalt până când tăcerea a devenit stânjenitoare. Ruth a adresat următoarea ei întrebare podelei.

— Deci trebuie să exersezi, nu?

— O oră pe zi.

— Ești disciplinat.

— Tu ce-o să faci? a întrebat el. Ieși în curte?

— Probabil.

Ruth a ezitat o clipă, dându-i încă o șansă să o salveze.

— Cred că ar fi timpul să plec, nu?

Tot ce trebuia el să facă era să spună *Nu, nu pleca. Mai stai cu mine puțin*. Dar n-a spus nimic, n-a făcut nici cel mai mic gest s-o oprească, ceea ce nu-i lăsa ei nimic altceva de făcut decât să plece. În timp ce se îndrepta spre ușă simțea frustrarea din ochii lui. Era chinuitor, ca atunci când ești prins într-un vis urât și nu trebuie decât să spui ceva anume, dar nu știi cuvintele.

Ruth s-a întins pe prosop, într-un costum de baie mov dintr-o bucată, prefăcându-se că citește. Era ca o tortură, știind cât de aproape e el, cât de simplu ar putea fi dacă ea ar fi avut curajul să ia inițiativa, să traverseze curtea și să sune la ușa lui.

El cânta din nou la trompetă, dar nu erau decât exerciții, nu mai erau melodii care ar fi putut avea mesaje secrete, iar variațiile mecanice ale sunetului începeau s-o scoată puțin din minți, erau monotone ca zgomotul unei drujbe sau ca refrenul unui camion cu înghețată. S-a rostogolit pe burtă, și-a astupat urechile cu degetele arătătoare și s-a forțat să se concentreze asupra romanului. Intriga era ridicolă — ceva despre o fată cu degete mari, uriașe și prietenul ei pe nume Bonanza Jellybean — și dintr-odată a început să i se pară că Paul își bate joc de ea, făcând-o să stea în curte în costum de baie și să citească acea carte stupidă degeaba.

Degeaba.

A țipat de nervi și a sărit în picioare, lăsând prosopul și cartea pe iarbă în timp ce se îndrepta grăbită spre casa ei. Aproape că ajunsese pe verandă când a auzit o fereastră care se deschide. Paul a scos capul afară, uitându-se în jos, spre ea, de la etajul întâi.

— Ruthie, i-a spus el.

Nu-i mai spusese așa niciodată, iar ea a simțit cum o roșeață caldă îi cuprinde fața.

— Da?

— Ușa din spate e deschisă.

Ceea ce a uimit-o n-a fost că s-a dus la el, că a traversat curtea în costum de baie, a intrat pe ușa din spate și a urcat scările până la dormitorul lui. Această parte era doar concluzia mult amânată, ceea ce ea așteptase încă

din ziua când se întorseseră acasă împreună. Ceea ce a uimit-o a fost ce a făcut când a ajuns acolo.

Era cu adevărat uluitor. Mai avea o lună până să împlinească șaisprezece ani și era încă destul de inocentă, cel puțin în comparație cu cele mai multe fete pe care le cunoștea. Jucase de câteva ori sticluța în gimnaziu și se sărutase cu trei băieți în primii doi ani de liceu. Ultimul dintre ei, Scott Molloy, îi atinsese sânii, dar numai puțin și prin sutien.

Ruth chiar nu știa cum să explice îndrăzneala — completa absență a fricii — care o cuprinsese în momentul în care a intrat în camera lui. Pur și simplu Paul arăta atât de nevinovat — atât de dulce și de agitat — cum stătea în pat, cu trompeta așezată pe noptieră, lângă o pungă de chipsuri, și piciorul bolnav sprijinit pe o pernă. A început să spună ceva complicat — un fel de scuză că o făcuse să aștepte atât de mult, amestecată cu murmure vinovate despre Missy — dar ea l-a făcut să tacă sărutându-l și a început să-i desfacă centura. Gura lui avea gust de sandviș cu ton.

— Ruth?

Vocea lui Paul tremura puțin, ca și cum ea se pregătea să-l ardă cu țigara.

— Ce faci?

— Hai să vedem, i-a spus ea.

Ruth își putea da seama că totul are o anumită legătură cu Mandy, pentru că avea senzația clară că sora ei o urmărește, ca o a treia persoană invizibilă din cameră, zâmbind aprobator în timp ce Ruth deschidea fermoarul lui Paul și îi trăgea pantalonii până la genunchi, apoi dând din cap a încurajare în timp ce își scotea costumul de baie și îl arunca pe jos.

— Ruth? a spus Paul din nou. Ești sigură...

Ea i-a pus degetul pe buze, în timp ce se urca deasupra lui.

Dă-i drumul, părea să spună Mandy. *Nu-ți fie frică. O să te doară puțin, apoi o să fie mai bine.*

— E în regulă, a șoptit ea întinzând mâna și ghidându-l înăuntrul ei.

Și chiar a durut, mult mai mult decât se așteptase, deși încerca să nu lase să se vadă asta, încă foarte conștientă de senzația că sora ei o evaluează, că arată unui profesor îndrăgit ce poate.

Pentru că, bineînțeles, așa aflase Ruth tot ceea ce știa, stând noaptea în pat și ascultând somnoroasă și excitată confesiunile pe jumătate stânjenite, pe jumătate triumfătoare ale lui Mandy despre ceea ce făcuse și ceea ce nu făcuse cu un băiat sau altul — prima oară când i-a întărit-o lui Billy Frelinghausen cu mâna, prima oară când și-a folosit gura cu Danny Wirth, noaptea în care își pierduse virginitatea în dormitorul părinților lui Rich Lodi, cu galeria de fotografii de familie zâmbind deasupra ei.

Dar asta e diferit, se gândea Ruth în timp ce Paul emitea o serie de gemete uluite de sub ea. Mandy lucrase la asta ani de zile, luând lucrurile treptat și avansând metodic spre linia de finiș. Avusese prieteni stabili din clasa a opta, dar reușise cumva să amâne actul sexual până la sfârșitul liceului, să se păstreze pentru un băiat pe care chiar să fie convinsă că îl iubește.

— O, Doamne! a strigat Paul. Să fiu al dracu'!

Părea să-și fi depășit ezitările și acum dădea din șolduri sălbatic, ca și cum ar fi vrut s-o arunce pe Ruth din pat.

De când se știa, Ruth avusese mereu senzația că rămâne undeva în spatele surorii ei, la asemenea distanță

încât nici n-o mai vede. Dar acum, în doar câteva minute, printr-un uriaș salt înainte, o ajunsese din urmă.

După ce s-a terminat, Paul se holba la ea, uluit. Avea fața udă de transpirație și părul i se lipise de oraji.

— Dumnezeule. Eu credeam că doar o să ne sărutăm puțin.

A durat puțin mai mult de două săptămâni. Acele după-amiezi furtive aveau o anumită fervoare pe care Ruth n-o uitase niciodată, o intensitate arzătoare care o făcea să se simtă apoi exuberantă, detașată de lume.

După școală se duceau direct în dormitor, trăgeau în jos transperantele și reluau lucrurile de unde le lăsaseră cu o zi în urmă. Din cauza mobilității lui limitate, Paul stătea cea mai mare parte a timpului pe spate, cu tricoul încă pe el (era foarte rușinos vizavi de trupul lui) și pantalonii trași până la genunchi (era foarte complicat să-i scoți pe deasupra ghipsului), holbându-se cu o expresie de recunoștință stupefiată la Ruth, care stătea călare pe el, scăldându-se în admirația lui. Lui Paul nu-i venea să creadă ce noroc avea, nu-i venea să creadă că ceva atât de miraculos fusese făcut posibil de o gleznă ruptă.

— La momentul ăla mi s-a părut ceva foarte nasol, spunea el. Dar s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

La ora patru ea îl săruta de rămas-bun și se ducea acasă, cu trupul matur, dureros și nefamiliar, subiect de fascinație continuă. Uneori făcea duș, dar de obicei nu — era palpitant să aibă o aură sexuală, să se miște în interiorul amintirii a ceea ce tocmai făcuse, ca o proscrisă în propria ei casă. Nici nu se punea problema să-și facă

temele, așa că își petrecea timpul gătind, cântând melodiile de la radio în timp ce curăța cartofii sau amesteca salata. Chiar și mama ei, de obicei atât de impenetrabilă și indiferentă, observase că se întâmplă ceva.

— Pari atât de veselă în ultimul timp, remarca ea. Dacă n-aș ști, aș crede că cineva are un prieten.

— Da, sigur, răspundea Ruth dându-și ochii peste cap.

— Nu mai e mult până atunci, zicea mama ei. O să vezi.

Dacă ar fi fost un personaj din fabulele despre abstinență ale lui JoAnn Marlow, se gândi Ruth, ar fi plătit scump pentru acel scurt interludiu de plăcere extrașcolară și și-ar fi petrecut restul vieții închisă într-o anecdotă preventivă: *Sărmana Ruth, care a descoperit că e gravidă în ziua în care a împlinit șaisprezece ani; Sărmana Ruth, care a orbit din cauza unei boli venerice rare; Sărmana Ruth, care a fost demascată ca o mică târfă ce era și a fost alungată din liceu...*

Și s-ar fi putut întâmpla, cel puțin să rămână gravidă. În tot acest timp, Paul nu își pusese prezervativ nici măcar o dată, iar Ruth nu îi ceruse niciodată asta; părea cumva în afara discuției, ceva prea direct și practic, ca și cum prezervativele ar fi operat în lumea reală a deciziilor și consecințelor, nu în acea capsulă ermetică în care puteai face orice, fără să-ți bați capul cu nimic. Pe de altă parte, de boli cu transmitere sexuală nici nu se punea problema; Paul s-a dovedit a fi la fel de puțin experimentat ca și ea, deși virginitatea lui nu era atât o consecință a opțiunii lui, cât a prietenei sale.

Missy nu face așa ceva era refrenul constant al acelor după-amieze, o propoziție care se aplica nu doar actului sexual, ci și unor lucruri mai puțin importante precum

linsul urechii sau sugerea unui deget, sau să-l lase pe Paul să vadă cum arăta doar în lenjerie și ciorapi. *Ea zice că e vulgar.*

— De ce nu te desparți de ea? l-a întrebat Ruth.

— Acum nu pot, a explicat el. Nu când mai e doar atât de puțin timp până la absolvire.

Ruth avea o singură amintire urâtă din acea perioadă, dar timpul nu părea să-i atenueze forța, astfel că ea nu o uitase în toți acești ani. Se întâmplase într-o seară călduroasă, aproape de sfârșitul școlii, la vreo două săptămâni după ce Paul își scosese ghipsul, fiind apoi recuperat de viața reală, Missy și orchestra orașului. Ruth era în bucătărie, ajutând-o pe mama ei să strângă după cină, când tatăl ei strigă din living.

— Hei, ia uitați-vă la chestia asta.

Lucrul care le atrăgea atenția era o limuzină albă parcată în fața casei familiei Caruso. Un grup mic de vecini curioși se strânseseră în jurul ei s-o admire — sclipea moale în umbra înserării — unii dintre ei discutând cu șoferul în uniformă, ceilalți dându-i ocol, privind înăuntru pe geam și lovind cauciucurile cu piciorul, ca și cum se gândeau să-și cumpere și ei una.

— Probabil pentru bal, a spus mama ei.

Tatăl lui Ruth era un om căruia îi plăcea să știe ce se întâmplă. De fiecare dată când o ambulanță sau o mașină de pompieri apărea pe Peony Road, indiferent la ce oră din zi sau din noapte, se ducea să investigheze, trăgând de limbă cât mai mulți trecători, paramedici sau pompieri, apoi întorcându-se acasă cu buletinul de știri: *Doamna Rapinski se sufoca, cuptorul a luat foc, bătrânul se simțea amețit.* Ruth n-a fost deloc suprinsă să-l vadă punându-și pantofii.

— Cred c-o să fie interesant, a spus el.

— Cine e partenera lui? a întrebat mama ei. E fata aia solidă? Jucătoarea de baseball?

— De unde să știu eu? a izbucnit Ruth.

Părinții ei au ieșit afară, incapabili să reziste atracției strălucitoare a balului de absolvire. Ruth a rămas în casă privind pe fereastră, dorindu-și să aibă curajul de a se întoarce în bucătărie și de a continua să bage vase în mașina de spălat, dar descoperind că îi e imposibil să întoarcă spatele scenei.

Șoferul limuzinei — era un bărbat mai în vârstă, cu o față antrenată să nu exprime nimic — tocmai scosese o batistă și începuse să șteargă ceva de pe parbriz, în timp ce oamenii din jurul lui au început să bată din palme, ca și cum i-ar fi apreciat zelul. De-abia după câteva clipe Ruth și-a dat seama că, probabil, Paul și Missy tocmai ieșiseră din casă, deși ea nu-i putea vedea din locul în care stătea. Chiar și cu fața lipită de geam, câmpul ei vizual nu acoperea decât jumătatea din față a peluzei, unde tatăl lui Paul și încă un bărbat — un tip solid cu geacă, probabil tatăl lui Missy — se aplecau să facă poze.

Privitorii strigau comentarii glumețe pe care Ruth nu putea să le deslușească; îi vedea pe mama și tatăl ei cum râd pe trotuar. În cele din urmă nu mai putu să suporte senzația că e dată la o parte, că e prinsă înăuntru în timp ce totul se petrecea afară.

Se îndreptă spre ușa de la intrare, ezitând o clipă atunci când și-a dat seama ce haine ponosite are — pantaloni de trening lălâi și un tricou cu Southside Johnny[5] moștenit de la sora ei — nu ai fi vrut să ieși cu așa ceva

[5] Cântăreț american, solist al trupei The Asbury Jukes.

în public. S-a întrebat dacă ar avea timp măcar să-și ia o geacă de blugi din camera ei sau să-și dea de două ori cu peria prin păr, dar nu avea.

A ieșit pe verandă exact la timp ca să-i vadă pe Paul și Missy îndreptându-se spre limuzină, acolo unde șoferul aștepta, ținând portiera deschisă și făcând un semn elocvent de invitație cu mâna liberă. S-au oprit pe trotuar, pozând pentru ultima oară, Paul masiv și impunător în smochingul lui închiriat, iar Missy un pic stingheră în rochia oranj fără mâneci, strânsă pe bust — deasupra sânului stâng avea prins un buchet uriaș de flori — și fustă vaporoasă din talie în jos, și breteluțe înguste care scoteau în evidență umerii puternici. Cocul jos și blond părea ciudat de luminos, aproape strălucitor în timp ce îl săruta pe Paul pe obraz, îi îndrepta papionul, apoi intra în mașină. El se pregătea s-o urmeze când s-a întors brusc, ca și cum ar fi simțit privirea lui Ruth, și a privit drept spre ea.

Acel moment în care s-au privit în ochi nu a putut dura mai mult de o secundă sau două, doar atât cât Ruth să-și dea seama că se tunsese — nimic radical, doar o scurtare a părului cu câțiva centimetri — și să-i observe expresia ciudată, ca și cum fața lui ar fi rămas blocată undeva între un zâmbet fals pentru aparatele de fotografiat și o scuză mută pentru ea.

Sau poate că-și imagina partea cu scuzele, pentru că de ce și-ar fi cerut scuze? Ruth nu era prietena lui, nu fusese niciodată. Doar se distraseră puțin, iar acum totul se terminase. Ea nu avea niciun drept să fie geloasă, niciun drept să vrea să fie înăuntrul limuzinei într-o rochie drăguță, după ce ar fi fost aplaudată de vecinii ei, niciun drept să-l strige și să-i spună să se mai gândească, să-și aducă aminte cum îi mângâia ei părul și îi spunea că e

acel gen de fată despre care bărbaţii compun cântece de dragoste.

Paul a dat din umeri, cu braţele pe lângă corp, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu are ce să facă. Ea a avut senzaţia că era pe punctul de a spune ceva, dar şoferul limuzinei a intervenit înainte ca el să apuce s-o facă, punând o mână pe umărul lui Paul şi îndemnându-l blând să urce în maşină. Încă o privea în timp ce şoferul închidea portiera, cu faţa debusolată şi nefericită, apoi neclară în spatele geamului fumuriu.

Cine e cel mai bun

Ruth ajunse târziu, puţin mahmură, la meciul de fotbal de sâmbătă dimineaţa al fiicei ei. Îşi făcu drum pe lângă tuşă, zâmbind silit şi salutând câţiva părinţi mai punctuali, dintre care pe unii nu îi mai văzuse de mult. Câţiva spectatori stăteau pe scaune pliante, dar cei mai mulţi erau în picioare, pălăvrăgind în mici grupuri în timp ce sorbeau din termosuri de inox, dând întregii scene un aer de cocktail în aer liber.

Ca de obicei, fostul soţ al lui Ruth, Frank, se depărtase de cei care discutau şi se concentra exclusiv asupra meciului. Stătea ca pe vremea când era jucător de baseball — cu genunchii îndoiţi şi mâinile pe coapse — observând jocul cu o expresie foarte absorbită pe care Ruth ar fi putut-o lua drept dezgust, dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine.

— 'Neaţa, spuse ea, trăgându-l încet de mânecă. Cum stăm?

— Doi–doi, murmură el, aruncându-i o privire plină de reproş. Aproape s-a terminat prima repriză. Maggie credea că ai uitat.

— M-am trezit târziu.

— Ai auzit vreodată de ceasuri deşteptătoare?

— N-a sunat, explică ea.

Nu spuse nimic însă despre cum îl scosese din priză la ora trei noaptea, într-un acces de nefericire insomniacă. Pentru că, serios acum, ce putea fi mai rău decât să stai cu ochii larg deschişi în întuneric, privind cum viaţa trece pe lângă tine, cum minutele se scurg iremediabil?

— Haideţi, albastrelor! urlă Frank cu mâinile făcute pâlnie la gură. Pasaţi mingea! Vă împiedicaţi singure!

Ruth îşi miji ochii spre teren, blestemându-se în gând pentru că îşi uitase ochelarii. De fapt, prima oară când ieşise din casă îi avusese, dar apoi se hotărâse să se repeadă din nou înăuntru pentru o ultima escală la veceu, ştiind prea bine că, odată ajunsă la meci, singura alternativă era o toaletă portabilă instabilă de la marginea pădurii. Probabil îşi scosese ochelarii când folosise toaleta — deşi putea să facă pipi la fel de bine şi în întuneric — pentru că atunci când oprise maşina în parcarea cu pietriş de lângă Shackamackan Park nu îi mai avea.

— Candace!

Frank îşi ridicase amândouă mâinile deasupra capului şi le flutura ca oamenii care dirijează avioane pe aeroport.

— Tu eşti fundaş! Vino înapoi!

Candace Roper, o fată foarte drăguţă pe care Maggie o ştia de la grădiniţă, ajunsese pe la mijlocul terenului, fără să-şi dea seama că una dintre adversarele ei — care purtau tricouri galben strălucitor, cu *Comets* scris pe piept — se strecurase în spatele ei şi ar fi avut culoar de gol dacă ar fi primit mingea de la colegele sale. Candace privi peste umăr, îşi duse mâna la gură în semn de surprindere vinovată, apoi alergă înapoi la locul ei.

— Dumnezeule, spuse el. Jucăm ca niște somnambuli.

— Unde e Eliza?

Frank arătă cu degetul mare peste umăr. Ruth se întoarse și o văzu pe fata ei cea mare stând la o masă pliantă sub un arțar roșu-aprins, care își pierduse deja jumătate din frunze. Era absorbită de o revistă, cel mai probabil un număr vechi din *O* sau *Martha Stewart Living* pe care prietena lui Frank, Meredith, ținea neapărat să i le ofere, știind cât de mult îi plac. Ruth îi făcu cu mâna și îi strigă ceva, dar Eliza nu observă — probabil prea ocupată cu studierea rețetelor de cremă de zahăr ars cu puține calorii sau a modelelor de haine care să întrerupă monotonia încăpățânată a iernii. Ruth o privi pentru o clipă, încercând să se opună amestecului de exasperare și milă pe care Eliza i le provoca atât de des. Avea paisprezece ani și mergea pe patruzeci, pentru numele lui Dumnezeu. Nu era oare timpul pentru puțină frondă adolescentină?

— Hei, arbitru! își plesni Frank mâinile de coapse. Deschide ochii! Fata aia dă cu cotul!

— Încetișor, îl avertiză Ruth. N-ai voie să te iei de arbitri.

Ambele ei fiice se plânseseră în ultimul timp din cauza comportamentului supărător al tatălui lor la meciurile de fotbal.

— Numărul paișpe o să accidenteze pe cineva! continuă el, ca și cum n-ar fi auzit nimic din ce spusese Ruth. Dă la oase ca un golan!

Strigase asta suficient de tare ca golanul respectiv — o fată înaltă, cu obraji roșii și părul blond împletit stil valkyrie — să se întoarcă și să caște gura, cu mâinile întinse în lateral, într-un gest de nevinovăție uimită.

— Da, draga mea! îndreptă Frank un deget acuzator spre ea. Sunt cu ochii pe tine!

— Destul, spuse Ruth. E doar un copil.

De data aceasta vorbise mai apăsat, iar Frank o ascultă. Scutură din cap, cu o expresie încurcată.

— Scuze. Uneori mă ia valul.

— Serios?

— E o nebunie. Fetele Bridgeton sunt ca nişte haidamaci. Ce Dumnezeu le dau să mănânce?

Ruth îşi dădu seama că era adevărat. Fetele de la Comets *chiar erau* neobişnuit de mari pentru vârsta lor — în afara unei fete asiatice agile, arătau toate ca nişte amazoane vikinge — şi jucau dur, cu multe împinsături şi contacte corp la corp. Dar trebuia să recunoşti meritul echipei lui Maggie; compensau lipsa de gabarit prin rapiditate şi îndemânare, ajungând adesea la minge mai repede decât adversarele lor şi urcând spre poartă cu serii de pase rapide. Dacă n-ar fi fost cele câteva intervenţii spectaculoase dar riscante ale portăriţei de la Comets, care nu ezita deloc să iasă din poartă şi să se arunce în faţa atacantului, Stonewood Heights ar fi condus detaşat.

Ruth era impresionată în mod special de prestaţia fiicei ei. Maggie fusese întotdeauna o sportivă înnăscută, dar la început părea neobişnuit de ezitantă în teren, prea politicoasă pentru propriul ei bine. Dacă o fată din echipa adversă îşi dorea mingea suficient de mult, Maggie se dădea pur şi simplu la o parte şi i-o lăsa. Însă astăzi juca stăpânită de o pasiune care o surprinse pe Ruth, cu ochii sclipind intens, uimitor de asemănători cu cei ai tatălui ei. Era pe tot terenul, conducând atacurile şi venind în apărare, bătându-se aprig pentru minge. Vorbea mult în timpul meciului, strigând instrucţiuni

imposibil de înțeles coechipierelor — purta aparat dentar — care păreau să înțeleagă exact ce vrea de la ele.

— Uau, exclamă Ruth. A evoluat mult.

Frank dădu din cap.

— Așa a fost tot sezonul.

Până să divorțeze, Ruth tratase cu toată atenția antrenamentele la fotbal ale lui Maggie, dedicând nenumărate dimineți de sâmbătă plăcerii îndoielnice de a privi cum niște copii lovesc mingea pe un teren cu iarbă, adesea pe vreme urâtă. Acum însă, când fetele rămâneau sâmbăta la Frank, acesta devenise însărcinatul pentru evenimentele sportive din timpul weekendului, o zonă a responsabilității parentale pe care Ruth o cedase fără să se plângă. Dumnezeu știa că în restul săptămânii își petrecea destul timp ducându-le și aducându-le pe fete de la diverse lecții, antrenamente și casele prietenelor.

În plus, lui Frank îi plăcea sportul mai mult decât ei, mai ales de când Maggie ajunsese în echipele mai mari. În ultimii doi ani, Frank devenise consilierul, partenerul de antrenament și cel mai mare fan al ei; pe lângă faptul că o ducea la numeroasele meciuri ale echipei de liceu sau universitate, îi supraveghea evoluția, o înscria la centre sportive și programe scumpe de vară (în iulie, Maggie petrecuse două săptămâni la o tabără organizată de echipa feminină de fotbal a SUA). Eliza — o sportivă mediocră, care abandona orice sport imediat ce i se oferea ocazia — se plângea frecvent despre faptul că Frank o favoriza pe sora ei mai mică și că nu vorbea decât despre Maggie, Maggie, Maggie, fotbal, fotbal, fotbal.

Ironia situației nu îi scăpa lui Ruth, care își amintea destul de exact cât de dezamăgit fusese Frank să aibă

încă o fată, în locul unui fiu cu care să poată „să bată mingea". Folosea această expresie tot timpul, ca și cum băieții nu existau pentru altceva decât ca să bată mingea cu tații lor. Făcuse presiuni asupra lui Ruth să revină asupra planului de a avea doar doi copii, pe care îl adoptaseră încă de la începutul căsătoriei lor, și se răzgândi în privința vasectomiei pe care la început acceptase s-o facă atunci când atingeau această cotă.

Acum Ruth își dădea seama că nașterea lui Maggie marcase începutul sfârșitului căsătoriei lor. Încet, dar inexorabil, Frank începuse să se îndepărteze. Fără să o consulte, se înscrisese la cursurile de pedagogie și se apucase de învățat cu o energie care în oricare alte circumstanțe ar fi fost admirabilă, terminând un master în administrație în doar doi ani, timp în care lucrase ca profesor cu normă întreagă. Viața lui de familie fusese singura care avusese de suferit, dar Ruth își dădea seama că tocmai asta era ideea — își reluase studiile ca să scape naibii de acea casă plină de femei, de chinul de neîndurat de a nu avea un băiat cu care să bată mingea.

Dar acum avea o fată cu care să bată mingea și totul fusese iertat. Ruth nu îi mai reproșa această plăcere sau apropierea lui de Maggie. Din partea ei, Frank nu avea decât să stea în ploaie și să strige la arbitru cât poftea, atât timp cât asta îi permitea ei să își petreacă diminețile de sâmbătă trezindu-se alene într-o casă călduroasă și liniștită. Acest privilegiu i se păruse cu atât mai prețios în timpul scandalului cu educația sexuală din primăvară, când faptul că trebuia să îndure reproșurile părinților celorlalți copii care veneau la antrenamentele de fotbal i se părea lui Ruth cam la fel de amuzant ca o operație.

Maggie păruse să fie foarte mulțumită de această diviziune parentală a muncii până cu câteva luni în urmă, când fusese selectată să joace pentru Stonewood Stars, echipa de elită a orașului pentru fetele sub unsprezece ani. Era o mare onoare, care o făcuse mai fericită decât o văzuse Ruth vreodată. Dormea cu bluza ei de echipament — bleu-închis cu o stea albă deasupra inimii — și o purta în fiecare zi în curte, unde își petrecea o oră driblând printre jaloane și jucându-se cu mingea la peretele garajului. Iar în fiecare vineri, chiar înainte să vină Frank și să o ia pe ea și pe Eliza pentru weekend, Maggie îi reamintea lui Ruth de meciul de sâmbătă și o implora să vină s-o vadă cum joacă, iar săptămâna aceasta Ruth nu mai găsise scuze.

La pauză scorul era încă egal, dar Stars păreau relaxate și vesele pe tușă, ca și cum ar fi câștigat deja. Câteva jucătoare se îngrămădeau în jurul unui pui de labrador cu o basma mov la gât; altele trei îi învățau niște mișcări de dans — o combinație de Macarena, Swim și Bump — pe antrenorii lor, doi bărbați care făceau un cuplu complet nepotrivit ca înfățișare și care păreau sincer interesați să deprindă secvența complicată de pași. După un moment de ezitare, Ruth îl recunoscu pe cel îndesat ca fiind John Roper, tatăl lui Candace, deși își pierduse aproape tot părul și luase vreo douăzeci de kilograme de când îl văzuse ea prima oară aducându-și fetița la grădiniță, cu șapte ani în urmă. Nu îl cunoștea pe celălalt antrenor — era mai tânăr, cu un aspect de hippie neobișnuit pentru Stonewood Heights, un bărbat mic și solid al cărui păr negru ar fi putut să fie strâns cu ușurință în coadă.

Maggie stătea pe iarbă în apropiere, ignorând festivitățile, prinsă în discuție cu prietena ei, Nadima, o

fetiță pakistano-americană cu ochi căprui imenși și picioare uimitor de subțiri. Nadima se încrunta gânditoare, dând din cap așa cum faci atunci când vrei ca prietena ta să știe că înțelegi ceea ce spune și empatizezi cu atitudinea ei, chiar dacă nu ești complet de acord cu ea. Ruth se apropie prudentă, sperând să prindă câteva frânturi de conversație — păreau atât de înduioșător de serioase, ca niște femei mature discutând despre o relație complicată sau o problemă spinoasă de la serviciu — dar fu dată de gol de Hannah Friedman, care privi în sus în timp ce scărpina cățelul pe burtă.

— Bună ziua, doamna mama lui Maggie! strigă ea cu voce tare, teatrală.

Spre deosebire de majoritatea celorlalte fete din echipă — aveau sub unsprezece ani, până la urmă — Hannah începea să aibă sâni adevărați și o personalitate enervantă de adolescent.

— Bună, răspunse Ruth, dându-și seama stânjenită că mai multe perechi de ochi se întorc spre ea. V-ați descurcat de minune, fetelor.

Maggie sări în picioare, cu un strigăt uimit și încântat, și se repezi spre mama ei, îmbrățișând-o de câteva ori mai tare decât de obicei. Ruth o strânse și ea în brațe, simțind umezeala pielii fetiței prin bluza subțire.

— Mami! Mersi că ai venit.

Vocea lui Maggie era la fel de teatrală precum cea a lui Hannah, dar ochii ei erau plini de o emoție sinceră.

— Mă bucur că am venit, răspunse Ruth. Îmi pare rău că n-am venit mai de mult.

Maggie se desprinse din îmbrățișare trăgând de echipament ca să îl aranjeze. Ruth se simțea neașteptat de mișcată de vederea ei, ca și cum i s-ar fi oferit vederea a două Maggie diferite: fetița care încă era — băiețoasă și

cu genunchii murdari, parcă desprinsă din Norman Rockwell[6] — și femeia tânără, fericită și sigură pe ea care începea deja să devină.

— Ai văzut când am dat gol? întrebă ea, lovind o minge imaginară. Portarul a plonjat, dar i-a trecut exact printre mâini.

Ruth se încruntă în semn de scuză.

— Îmi pare rău, iubito, am ajuns puțin mai târziu. Dar nu-mi vine să cred cât de bine joci. Ești ca iepurașul Duracell. Sunt foarte mândră de tine.

— Pe bună dreptate, spuse o voce bărbătească. Ea e catalizatorul nostru.

Ruth întoarse capul și îl văzu pe antrenorul cu plete apropiindu-se cu o expresie prietenoasă pe față și țopăind ușor, probabil un efect secundar al lecției de dans.

— Pot să vă ofer o felie de plăcintă cu mere? o întrebă el, întinzându-i o cutie de plastic. Fetele de-abia dacă au gustat.

Maggie luă una, dar Ruth refuză.

— Sunteți sigură? întrebă antrenorul, puțin dezamăgit. E bună, proaspăt făcută. Pun suc de lămâie pe ea ca să nu se facă maro.

— Bună idee, spuse Ruth. Cu sucul de lămâie mergi la sigur.

Dând din cap ca și cum ea ar fi rostit un adevăr profund, antrenorul își mută cutia cu plăcintă în mâna stângă și întinse mâna dreaptă.

— Tim Mason. Sunt neînfricatul conducător al acestei găști.

Își strânseră mâna. A lui era neobișnuit de mare și mult mai caldă decât a ei.

---

[6] Pictor și desenator american.

— Eu sunt Ruth. Mama lui Maggie.

Încă strângând cu putere mâna lui Ruth, Tim Mason îi cercetă cu atenție fața, ca și cum ea ar fi fost o bună prietenă pe care nu o mai văzuse de mult. De aproape părea mai bătrân decât se aștepta, de cel puțin patruzeci de ani. Avea ceva păr grizonat, laba-gâștei și o anumită oboseală în jurul ochilor.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, spuse el.

Ruth scoase un chicotit nervos, bucuroasă că găsise timp să facă duș și să se machieze înainte să plece de acasă.

— Numai lucruri bune, sper.

Tim Mason nu răspunse și nici nu slăbi strânsoarea mâinii. Continua pur și simplu să privească fix spre Ruth, prelungind acel moment. Aerul mirosea a mere.

— Se bucură foarte mult că ați venit, îi spuse el. Știu cât de dor îi era de dumneavoastră.

Când el îi dădu drumul la mână, Ruth se simți ușurată și în același timp ușor dezamăgită.

— Ei bine, mulțumesc că le antrenați, spuse ea. Știu că vă ia foarte mult timp.

— Îmi place foarte mult, răspunse el întorcându-se spre Maggie și ciufulindu-i părul. Avem niște copii minunați.

Ruth nu era sigură de ce scurta întâlnire cu Tim Mason o făcuse să fie atât de agitată. Nu fusese mare lucru, doar câteva banalități nevinovate și o strângere de mână care durase puțin prea mult cu un tip pe care nici măcar nu era sigură că îl consideră atrăgător (arăta destul de bine, dar pentru ea părul lung la un bărbat matur fusese întotdeauna ceva ușor respingător). Și totuși iat-o, înfierbântată și nervoasă la începutul reprizei a doua, privind fix printre jucătoare spre antrenorul de

pe tușa cealaltă — ținea în mână un clipboard pe care îl izbea de picior ca și cum ar fi cântat la tobă — incapabilă să se gândească la altceva decât la apăsarea palmei lui pe a ei și la felul în care timpul păruse că se oprește când el o privise în ochi.

Era jenant, își dădea seama de asta, să te uiți după antrenorul de fotbal căsătorit al fiicei tale — ei da, se uitase după verighetă; întotdeauna se uita după verighetă — probabil mai lamentabil decât orice făcuse până atunci. Dar nu era vina ei. Acesta e genul de lucruri care se întâmplă atunci când nu faci sex prea mult timp. După o vreme, orice urmă de atenție masculină — un zâmbet ironic, o vorbă bună, cea mai ușoară tentativă de flirt — devine suficientă ca să producă o tulburare de proporții în creierul tău însetat de dragoste. Dacă un tip spune „Mă scuzați" în supermarket, ei, atunci el trebuie să fie Alesul, Ultima Șansă la Fericire. Sau nu asta — pentru că fericirea este o chestie destul de complicată —, ci ultima șansă la o viață nefericită normală, în care cineva măcar te atinge o dată pe săptămână sau o dată la două săptămâni.

Ceea ce făcea situația și mai ridicolă era că nu trecuse încă dimineața și Tim Mason era deja Ultima șansă a acelei zile. În timpul nopții Ruth se ambalase atât de tare gândindu-se la Paul Caruso și la de mult uitatul lor interludiu de pasiune secretă — nu fusese oare ceva deosebit între ei? Nu era păcat că nu păstraseră legătura? — încât făcuse ceva ce deja regreta. Târându-se jos din pat la ora trei și jumătate noaptea, Ruth intrase pe Classmates.com și postase o întrebare pe forumul liceului din Oakhurst: „Știe cineva cum se poate lua legătura cu Paul Caruso, generația 1980? Cânta la trompetă și locuia pe Peony Road"

Cât trecuse de atunci, șase ore? Și deja ea își abandonase fostul iubit pentru un antrenor de fotbal hippie, care urma să fie înlocuit, fără nicio îndoială, de un rus țâfnos mirosind a alcool care avea să-i umple rezervorul la benzinăria Hess. Oare așa va fi tot restul vieții mele, se întreba Ruth, un șir neîntrerupt de fantezii fără răspuns până când o să mă zbârcesc și o să mor?

A fost salvată din aceste meditații neplăcute de apariția bruscă lângă ea a lui Arlene Zabel, o femeie uimitoare de vreo cincizeci de ani a cărei fiică, Louisa, era portar pentru Stars. Arlene avea părul lung și grizonat, ceea ce te făcea și mai conștient de cât de tânără arăta altminteri — avea un trup zvelt, ca de fetiță, și o față animată și fără riduri.

— Ruth, spuse ea. Nu ne-am văzut de mult.

Ruth răspunse că așa este. În timp ce schimbau amabilități, Arlene o inspectă aprobator din cap până-n picioare.

— Arăți extraordinar. Ai slăbit?

— Alerg, explică Ruth. În principal ca să nu înnebunesc.

Arlene dădu din cap în semn de simpatie, ca și cum ar fi înțeles exact de ce Ruth ar fi avut nevoie să ia măsuri pentru a-și păstra sănătatea mentală. Era o fostă avocată convertită la terapia prin masaj — o adevărată rebelă, dați fiind parametrii stricți pentru comportamentul acceptat pentru adulți din Stonewood Heights — iar Ruth o considerase întotdeauna un spirit înrudit.

— De luni de zile tot am vrut să te sun, spuse Arlene. Dar știi cum e. Mel călătorește cu serviciul, iar eu am atâtea de făcut, că de-abia am timp să respir.

— Nu e nimic, răspunse Ruth. Și eu am fost destul de ocupată.

Falsitatea acelei scene le era dureros de evidentă amândurora. Cu patru ani în urmă fuseseră prietene bune. Se vizitau cu familiile, ieșeau împreună la restaurant, cu soții lor, își duceau copiii la film, la muzee sau în parcuri de distracție. Dar Frank îl știa pe Mel încă din liceu, astfel că toți cei implicați înțelegeau tacit că, după divorț, el va primi custodia familiei Zabel. Ruth și Arlene încercaseră o vreme să mențină o relație independentă, dar după câteva întâlniri melancolice la cafea aceasta se stinsese.

— E rușinos ceea ce ți-au făcut, spuse Arlene. Nu meritai să te târască prin noroi în halul ăsta.

— Mersi.

Ruth aprecia gestul, deși l-ar fi apreciat mult mai mult cu câteva luni în urmă, când noroiul era în punctul lui maxim.

— Nu știu de unde vin toți habotnicii ăștia, spuse Arlene. Adică, înainte nu erau atât de... ooo!

Ruth își ridică privirea exact la timp ca să o vadă pe una dintre fetele de la Comets furând mingea de la Nadima și pasând-o în față, spre fetița asiatică. Un muget de speranță se auzi din partea fanilor lui Bridgeton, în timp ce vedeta lor din atac o dribla pe Hannah Friedman și înainta spre poartă. Singură în fața golului, Louisa Zabel părea nervoasă, nesigură dacă să rămână în poartă sau să iasă în față, forțând un șut.

— O, Doamne, spuse Arlene luând-o pe Ruth de mână.

Fetița asiatică era liberă la trei metri, dar ea trase exact spre Louisa, care respinse mingea cu mâinile înmănușate, apoi se aruncă s-o prindă, ghemuindu-se în jurul ei înainte ca atacanta s-o ajungă.

— Bine, Lou-Lou! strigă Arlene. Degajeaz-o!

Louisa sări în picioare, alergă în faţă şi aruncă mingea aproape până la mijlocul terenului.

— Uau, făcu Ruth. Ce mână are.

— Jocul ăsta o să mă îmbolnăvească de inimă, spuse Arlene. Ce ziceam?

— Cu habotnicii.

— A, hai s-o lăsăm mai bine, spuse Arlene dând din mână a dezgust. M-am săturat să vorbesc despre asta. A înnebunit toată lumea.

— Copiii sunt cei păcăliţi, explică Ruth. Există un mic grup de fanatici care spun tuturor celorlalţi ce pot şi ce nu pot să facă, ce trebuie sau nu trebuie să citească sau să discute. Unde se va ajunge?

— M-aş bucura să fie un mic grup de fanatici. Încep să cred că ei sunt mai mulţi decât noi. Adică au ajuns să conducă ţara.

— Asta doar pentru că strigă mai tare. Oamenii de partea noastră nu protestează. E ca şi cum am fi o adunătură de pămpălăi care nu credem în nimic.

Stars primiră o aruncare de la margine. Nadima ridică mingea deasupra capului şi o aruncă în spaţiul gol de la mijlocul terenului, un pic în faţa uneia dintre colegele ei — o fată agilă, cu păr negru, pe care Ruth nu o mai văzuse — care ţâşnise de nicăieri ca s-o preia. Din păcate, o fată de la Comets — numărul 14, cea cu codiţe valkyriene — sosi din direcţia opusă exact în acelaşi timp. Era o privelişte care îţi făcea rău: cele două jucătoare se ciocniră una de cealaltă în plină viteză, căzând apoi la pământ.

Fata cea mare se ridică imediat — plângea şi se ţinea de mijloc — dar colega lui Maggie rămase nemişcată pe iarbă. Tim Mason şi John Roper intrară în fugă pe teren înainte chiar ca arbitrul să fluiere.

— Cine e fata lovită? întrebă Ruth.

— E Abby, fata lui Tim, spuse Arlene cu nelinişte în glas, trăgând adânc aer în piept. Sper că nu are nimic. Săptămâna trecută, o fată din Willard Falls şi-a rupt clavicula. A trebuit s-o ia cu ambulanţa.

Jucătoarele se aşezară pe iarbă în timp ce antrenorii se ocupau de Abby. Tim Mason se lăsă pe vine lângă fiica lui, cu o mână pe umărul ei. Spuse pe un ton îngrijorat ceva asistentului său, care dădu din cap posomorât şi îi făcu semn arbitrului. În acest moment antrenorul din Bridgeton intrase deja pe teren să vadă dacă poate fi de ajutor.

— E de groază, remarcă Arlene.

Aproape în aceeaşi clipă însă, pe faţa lui Tim apăru un zâmbet larg de uşurare, în timp ce Abby se ridica în fund şi întinse o mână. Cu o mişcare lină, tatăl ei o ridică de jos şi o strânse la piept. Îi puse o întrebare şi ea dădu din cap că da. Spectatorii aplaudară în timp ce ei traversau încet terenul, ca un cuplu de miri de modă veche.

— Pare un tip drăguţ, spuse Ruth.

— Cine, Tim?

— Da. Tocmai am făcut cunoştinţă cu el, mai înainte.

— Se descurcă bine cu fetele, spuse Arlene, pe un ton un pic cam înţepat.

Ruth nu se putu abţine.

— De fapt, mi s-a părut mişto. Adică, ştiu că e căsătorit şi aşa mai departe.

— Cred că glumeşti, nu?

— E puţin cam scund, recunoscu Ruth. Dar e bine făcut.

Arlene ezită o clipă, părând că încearcă să-şi dea seama dacă Ruth îşi bate joc de ea.

— Ştii că e unul dintre ei, nu-i aşa?

— Unul dintre care?

— Biserica aia. Tabernaclul. Sau cum îi zice.

— Serios? Nu părea genul.

— Întreabă-l, spuse Arlene. O să fie foarte bucuros să-ți explice cum stau lucrurile.

— Ah, la dracu'.

Ruth râse, amintindu-și cum antrenorul îi ținuse mâna și o privise fix în ochi. Nu voia trupul, ci sufletul ei.

— Ce proastă sunt.

Arlene o bătu pe umăr.

— Trebuie să-ți găsim un prieten.

Nu era o promisiune formală. Arlene fusese cea care o cuplase pe Ruth cu Ray Mattingly, specialistul în computere divorțat cu care avusese singura ei relație serioasă de când plecase Frank. Nu că ar fi fost foarte serioasă. Avuseseră câteva întâlniri nereușite, apoi câteva reușite și apoi un weekend excelent împreună la Poconos. În timp ce se întorceau de acolo, el o anunțase că se mută în Triunghiul Cercetării din Carolina de Nord. Zicea că i-ar fi spus mai devreme, dar nu voise să strice acel weekend.

— Există vreun candidat? întrebă Ruth.

— O să mă gândesc la asta, promise Arlene.

Comets trimiseră intenționat mingea în out, iar Stars ceru voie să facă schimbări. Maggie era una dintre cele trei fete care intrară alergând pe teren.

— Slavă Domnului, spuse Arlene. Acum poate că o să atacăm și noi ceva. Dacă batem azi, avem șanse la primul loc în Divizia B-3.

Ruth nu se considera genul de persoană căreia i-ar fi păsat foarte mult de rezultatul unui meci jucat de fete

de clasa a cincea — sau de clasamentul Diviziei B-3, ce o mai fi fost și aia —, dar nici măcar ea nu putea rezista agitației provocate de apropierea finalului partidei, în timp ce fiecare fază era încărcată de pericol și speranță. Tensiunea era vizibilă pe fețele spectatorilor — renunțaseră la conversații și se îngrămădiseră lângă tușe, creând un gard uman neregulat în jurul terenului — ca și pe fețele jucătoarelor, care păreau să fi depășit epuizarea înspre tărâmul adrenalinei pure. Privindu-le, Ruth avu o senzație puternică de invidie, dorindu-și să poată fi și ea pe teren — cu părul dat pe spate și apărătorile prinse în jambiere, cu trupul plin de viață, trăind acele clipe — dorindu-și să fi crescut pe vremea când sportul era o parte firească a vieții unei fete. Ar fi fost o persoană mai fericită acum, era sigură de asta.

Meciul luase o turnură îngrijorătoare în ultima parte a reprizei a doua. Acum Comets dominau, lansând atac după atac și trimițând multe șuturi bune pe poartă — inclusiv o lovitură de pedeapsă care ricoșă din bară — dar fără să înscrie. Stars păreau intimidate, ca și cum ar fi renunțat să mai încerce să câștige și hotărâseră că nu puteau spera la altceva decât să tragă de timp și să scape cu un egal.

— Haideți, fetelor! urlă Frank din colțul terenului. Arătați-le ce puteți!

În repriza a doua, Ruth se mutase de lângă el, incapabilă să îi suporte entuziasmul — vocea lui era atât de răgușită de emoție, încât lui Ruth îi era rușine pentru amândoi. Pur și simplu nu putea concepe că ar putea sta două ore lângă un astfel de bărbat, cu atât mai puțin doisprezece ani.

Simțind mirosul de sânge, dar evident frustrate de incapacitatea lor de a marca, fetele de la Comets lansară un ultim atac furios, venind cu cele două apărătoare mult dincolo de mijlocul terenului, pentru a crește presiunea asupra adversarelor hărțuite, care nu păreau capabile să scoată mingea din fața porții lor, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

— O, Doamne! făcu Arlene. Asta nu e bine.

O jucătoare de la Comets — o fată zveltă, cu păr blond tuns scurt, băiețește — trase pe lângă poartă. Câteva secunde mai târziu, aceeași fată execută superb un corner, exact în fața porții celor de la Stars, dar Louisa reacționă rapid, sărind și prinzând mingea. Apoi, fără o clipă de ezitare, se repezi înainte și aruncă mingea departe, spre tușa din dreapta. La început, Ruth avu impresia că degajează la întâmplare, doar ca să scape de minge, dar imediat deveni evident că era o manevră gândită, pentru că Maggie avansase deja mult, sprintând cât putea de repede, ca și cum ar fi știut unde avea să aterizeze mingea înainte ca aceasta să părăsească mâna Louisei, cu mult înainte ca fetele de la Comets să realizeze pericolul.

Maggie preluă mingea la mijlocul terenului. Între ea și poartă nu mai era nimic altceva decât iarbă. Lui Ruth i se părea un scenariu de vis — un jucător mult în față, în timp ce toți ceilalți vin alergând din spate, nemaivând timp să recupereze. Când deveni evident că nu avea să primească ajutor la timp, portărița de la Comets începu să iasă în față, sperând să poată provoca un șut slab. Maggie continua să alerge înainte, ca și cum portărița

nici măcar nu ar fi fost acolo, iar pentru o clipă Ruth avu senzația că o a doua ciocnire e inevitabilă.

— Trage! țipa Frank. Bag-o în ațe!

Dar Maggie nu trase. În timp ce portărița se apropia în plină viteză, Maggie trimise mingea lateral, în loc să o trimită direct spre poartă, o manevră pe care Ruth nu o înțelese decât când observă cum Candace Roper, care le depășise și ea pe jucătoarele de la Comets, ajunge la nivelul lui Maggie exact la timp pentru a primi neașteptata pasă.

Candace avu oarecare probleme să controleze mingea, dându-i portăriței timp să se răsucească și să alerge disperată înapoi, dar era prea târziu. Înainte ca ea să ajungă, șutul lui Candace — unul slab, care în alte condiții ar fi fost prins cu ușurință — se scursese deja dincolo de linia porții.

Nu era adevărat, așa cum unii oameni aveau să susțină insistent în săptămânile care urmară, că Ruth se dusese în dimineața aceea la Shackamackan Park pusă pe harță. De fapt, să se ia la harță era ultimul lucru la care se gândea în timp ce arbitrul fluiera sfârșitul meciului, acordând fetelor de la Stars o victorie smulsă cu greu de 3–2.

— Am reușit! remarcă Arlene, îmbrățișând-o pe Ruth în timp ce sărea în sus. Nu-mi vine să cred că am reușit!

— Ce meci, spuse Ruth. Fetele au luptat până la capăt.

Era surprinsă de cât de entuziasmată se simțea — mândră de Maggie, în principal, dar și, în mod misterios, validată ca părinte — iar aceste sentimente pozitive

se răsfrânseră și asupra lui Frank, care se apropia de ele cu un rânjet ciudat pe față. Părea agitat, așa cum era după ce stătea treaz toată noaptea să termine o lucrare de semestru.

— Ai văzut-o pe Maggie? întrebă el. Nu e extraordinară?

Ruth era pe punctul de a se lansa în propria ei rapsodie laudativă, dar se abținu când văzu că Eliza plecase de la masa de picnic și li se alăturase.

— Ai pierdut un meci mare, îi spuse Frank.

Eliza dădu din umeri.

— Cum a jucat Maggie?

— Bine, răspunse Ruth. Au câștigat.

Eliza dădu din cap, iar Ruth observă de cât efort avu nevoie ca să producă chiar și un zâmbet neconvins.

— Super, spuse Eliza.

Ruth simți un val de afecțiune pentru ea. Eliza traversa o perioadă dificilă. Divorțul o zguduise, articolele de ziar despre mama ei o făcuseră să se simtă îngrozitor, iar pubertatea o surprindea și o supăra. În trei ani se transformase dintr-o fetiță adorabilă într-o adolescentă ciolănoasă, bizar proporționată, cu păr unsuros — indiferent cât de des se spăla — cu ochii mijiți permanent și gura deschisă, într-o expresie de permanentă confuzie. Avea note mediocre, iar cea mai bună prietenă a ei o abandonase în favoarea unei găști mai la modă.

— A jucat bine? întrebă Frank. Glumești? A fost grozavă.

Singura reacție a Elizei fu aceea de a-și trage buza de sus peste cea de jos, un obicei ciudat pe care îl deprinsese în ultimele câteva luni.

— Putem pleca? îl întrebă pe tatăl ei. Mor de foame.

— Nu prea am avut timp dimineață pentru micul dejun, explică Frank. Le-am promis fetelor că le duc la restaurant după meci.

Ezită, privind întâi spre Eliza, apoi spre Ruth.

— Poți veni cu noi dacă vrei.

Ruth era tentată — i-ar fi plăcut să discute despre meci cu Maggie și să vadă ce ar putea face ca s-o înveselească pe Eliza —, dar ea și Frank căzuseră de acord să iasă cât mai puțin „în familie", pentru a nu le induce în eroare pe fete cu privire la o posibilă împăcare a lor.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. Trebuie să plec. Mă duc doar să-i spun la revedere lui Maggie.

O sărută pe Eliza pe obraz, apoi traversă terenul exact în clipa în care fetele de la Comets începură aclamațiile lor obligatorii de după meci.

— Un, doi, trei, acum, cine e cel mai bun? Stonewood Heights, Stonewood Heights, ura...

Cele de la Stars nu își făcuseră încă aclamațiile; stăteau cu picioarele încrucișate pe iarbă, în cerc, ținându-se de mână cu o expresie neașteptat de solemnă în timp ce Tim Mason și John Roper le spuneau ceva. Antrenorii erau parte a grupului, ceea ce părea drăguț — doi bărbați maturi ținându-se de mâini cu aceeași inocență cu care dansaseră în timpul pauzei — până când Ruth își dădu seama brusc ce făceau, iar atunci nu i se mai păru drăguț deloc.

— Scuzați-mă, strigă ea, începând să meargă mai repede. Stați puțin!

Câteva fete întoarseră capul auzindu-i vocea, inclusiv Maggie. Ruth văzu privirea de avertizare din ochii fiicei

sale, rugămintea tăcută de a nu se amesteca, dar nu își încetini pașii.

Tim Mason nu o băga în seamă. Își ținea ochii în pământ și vorbea cu voce scăzută.

— ... și toate lucrurile cu care El ne-a binecuvântat. Părinții noștri, familiile noastre, toate...

— Alo? îl întrerupse Ruth. Nu poți face așa ceva.

Antrenorul se opri și privi în sus.

— E absolut ridicol, spuse Ruth. Aceștia nu sunt copiii tăi.

Privirea cu care el îi răspunse nu era sfidătoare, ci calmă și neabătută.

— Vino și tu lângă noi, o invită el. Ești mai mult decât bine-venită.

— Maggie, zise Ruth cu o voce mai aspră decât intenționase. Vino aici.

— *Mamă*, o rugă Maggie.

— Ruth, interveni John Roper. Calmează-te.

Tim Mason privi spre Maggie.

— Are nevoie să audă asta, spuse el. Ca și tine.

— Nu mă cunoști, replică Ruth. Nu-mi spune mie de ce am nevoie.

— Nu ești diferită de ceilalți, spuse el. Toți avem nevoie de același lucru.

Ruth rămase uimită de valul de furie care îi traversă corpul. Era ca și cum tot ceea ce înghițise în ultimele șase luni — jignirile, calomniile, umilința — se strânsese într-o minge de foc care urca dinspre stomacul ei înspre gât. O apucă pe Maggie de braț, o smuci să se ridice în picioare și o trase afară din cerc.

— E în regulă, mamă, șopti Maggie. Chiar e în regulă.

Vocea moale a fiicei sale o făcu să ezite o clipă, întrebându-se dacă ceea ce face e bine. Dar era, știa clar că e bine. Inspiră profund și întinse degetul spre antrenor.

— O să-ți spun eu de ce am nevoie, îi zise ea. Am nevoie să-mi lași copilul în pace.

Partea a doua

Sex creștin pasional

Cursă în trei picioare

Duminică dimineața, Abby nu spunea nimic în mașină și, ca de obicei, Tim nu știa prea bine ce să înțeleagă din tăcerea ei. Era oare tristă că se desparte de el pentru încă o săptămână sau era ușurată că se întoarce la viața ei normală, în casa mare și elegantă în care stătea cu mama ei, cu tatăl vitreg și cu fratele ei cel mic? Sau era doar pierdută în gânduri, făcându-și griji din cauza lecțiilor sau a cine știe cărei intrigi cu prietenii ei de la școală, care nu îl privea pe el deloc?

— Ești în regulă?

— Da, răspunse ea puțin prea repede. De ce?

— Nu știu. Ești cam tăcută.

Ea insistă că nu are nimic, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva tristețea era numai de partea lui, dacă nu cumva căuta cu orice preț un indiciu că ea ar vrea să mai stea cu el puțin. Nu se putea abține să nu aibă un sentiment acut de nostalgie față de copilul care fusese ea, fetița a cărei dispoziție era transparentă ca vremea. În ultimul an devenise impenetrabilă, transformând fiecare interacțiune a lor într-o ghicitoare. Cu atât mai mult cu

cât Tim nu reușea să-și dea seama dacă această stinghereală ținea de evoluția normală a adolescenței sau era ceva specific lor.

— A, uite, spuse ea, întorcând brusc capul ca să vadă o mașină sport care trecuse în trombă pe Pembroke Boulevard. E un Audi TT. Sunt superbe.

Tim nu răspunse. De când intrase la școala particulară, Abby căpătase ceea ce el considera a fi un entuziasm disperat de competent față de lucrurile de cea mai bună calitate — televizoare cu plasmă, Rolex-uri, poșete de firmă, iPod-uri și mașini care costau mai mult decât câștiga el într-un an — iar el încerca, fără să facă pe moralistul, să îi arate că pe el nu îl impresionau la fel de mult ca pe ea, însă lui Abby nu părea că-i pasă prea mult de ce crede el.

— Poate că într-o zi vii cu mine la întâlnirile de duminică, se aventură el. Știi, doar ca să vezi cum e. Să vezi cum ți se pare.

— Trebuie s-o întrebi pe mama.

Amândoi știau ce înseamnă asta. Termenii custodiei acordau fostei lui soții control exclusiv asupra educației și formării spirituale a fiicei lor, iar Allison refuza categoric s-o lase pe Abby să pună piciorul în Tabernaclu, pe care o denumea „Casa de nebuni" Tim înțelegea de unde îi vine asta, iar dacă el ar fi fost în locul, ei ar fi simțit exact la fel. Dar întâmplarea făcea că acel loc era o mlaștină a vanității și autoamăgirii, iar el se ruga ca Allison să găsească într-o bună zi puterea de a ieși din ea, oricât de improbabil părea asta.

Nu că l-ar fi preocupat prea mult sufletul fostei sale soții: era adultă și responsabilă pentru propria ei viață, atât în această lume, cât și în cealaltă. Dar Abby era încă un copil, iar Tim simțea că e un laș și un tată rău pentru

că lasă un judecător de la tribunalul familiei să intervină între fiica lui și Dumnezeu. Era absurd: avea voie să fie antrenorul de fotbal al lui Abby, dar i se interzicea s-o îndrume în ceva mult mai important, în singurul lucru care conta cu adevărat.

— Și, ăă, ce o să faci restul zilei?

— Mă relaxez, spuse ea. Probabil stau pe mess o vreme, apoi mă duc la mall.

Tim oftă într-un mod pe care îl regretă imediat, știind că îl făcea să pară un încuiat, un Ned Flanders[7] fără mustață.

— E Ziua Domnului, draga mea. N-ar trebui s-o petreci la mall.

— Poate că o să mergem la film, spuse ea. Nu știu sigur.

Senzația lui de neajutorare — și de eșec personal — se accentuă în timp ce intra în Greenwillow Estates, un cartier de lux plin de McVile[8] supradimensionate, niște monstruozități una mai țipătoare și mai opulentă decât cealaltă. Dezgustul său față de aceste case exagerate — ce familie chiar avea nevoie de șase sute de metri pătrați de spațiu locuibil? — era agravat de o nemulțumire profesională. Tim era agent ipotecar, dar, cumva, nu reușea niciodată să relaționeze cu genul de oameni care cumpărau astfel de case. Se ocupa doar de oameni obișnuiți, pe care îi cunoștea mai ales prin biserică — familii de oameni muncitori, cu două salarii, credite riscante și puține economii, care nu puteau să obțină decât împrumuturi cu dobândă mare și rate variabile. Cu ajutorul acestora de-abia dacă reușeau să pună mâna pe o fermă

---

[7] Personaj din filmul animat *The Simpsons*.

[8] În original McMansions, termen peiorativ pentru vile de serie, mari și scumpe, dar precare ca arhitectură.

părăginită sau o casă obişnuită pe o stradă aglomerată sau într-un cartier marginal din alt motiv.

În timp ce trecea pe lângă peluzele imense, ciudat de imaculate de la Country Club Way — era mijlocul lui octombrie şi de-abia dacă puteai vedea o frunză căzută — Tim îşi imagina, ca în fiecare săptămână, că întoarce maşina şi o ia direct spre Tabernaclu. Cât de minunat ar fi să intre în biserică alături de fetiţa lui, cea pe care o iubea mai mult decât pe oricine altcineva, să stea împreună cu ea şi să asculte cuvântul lui Dumnezeu, în mijlocul dragostei care umplea acel spaţiu modest şi al vocilor voioase care se împleteau cântând.

Dar asta nu avea să se întâmple. Tatăl vitreg al lui Abby era avocat şi, după cum se spunea, unul bun. Oricât de politicos şi de prietenos era Mitchell de fiecare dată, Tim nu-şi făcea nicio iluzie care ar fi fost consecinţele pe care le-ar fi avut de suferit dacă ar fi încălcat termenii custodiei. Pastorul Dennis îl încurajase s-o facă oricum — să aibă curajul de a face ceea ce trebuia făcut şi mai departe să se încreadă în Iisus —, dar Tim nu ajunsese încă la acel nivel de credinţă. Între el şi Abby exista o relaţie specială — el o simţise de prima oară când o văzuse, la doar câteva secunde după ce venise pe lume — care supravieţuise tuturor încercărilor, acelor ani în care el dispăruse în sălbăticie, provocând tot felul de suferinţe oamenilor pe care îi iubea. Avea multe pentru care să se căiască şi nu putea suporta gândul de a petrece mai puţin timp cu fiica lui decât acum, în niciun caz de a risca să fie despărţit de ea complet.

Mitchell şi Allison locuiau în ceva ce se numea vilă colonială în stil neogrec, pe Running Brook Terrace, o casă imensă de cărămidă cu portic sprijinit de stâlpi

ornamentați. După ce își parcă Saturn-ul lui pe aleea largă, lângă un SUV Lexus negru incredibil de sclipitor, Tim lăsă motorul să meargă, în timp ce se întoarse spre fiica lui. Era o modalitate de a prelungi timpul petrecut împreună cu ea, ca și cum drepturile lui custodiale nu luau sfârșit până când nu întorcea cheia în contact.

— Fetița mea, spuse, trecându-și mâna prin părul ei negru și lucios, atât de asemănător cu al lui. Să fii cuminte, bine?

Abby se uita la el răbdătoare, cu o expresie neutră. După o vreme dădu din cap.

— Bine, tati.

Tim își simțea inima aproape dureros de plină și ar fi vrut să găsească o modalitate de a-și exprima sentimentele. Dar acest fel de cuvinte nu îi erau niciodată la îndemână atunci când avea nevoie de ele.

— O să-mi fie dor de tine, Ab.

Fetița râse dulce — primul sunet fericit care ieșea din gura ei în dimineața aceea — și îl bătu pe genunchi.

— Omule, spuse ea. Nu e decât o săptămână.

Allison stătea în holul însorit, pe două niveluri, de la intrare — avea un candelabru sclipitor care putea fi coborât sau urcat cu ajutorul telecomenzii — arătând încântător de neglijentă într-un halat auriu de mătase pe care Tim nu îl mai văzuse, legat exact atât de lejer cât el să poată prinde o imagine chinuitoare a cămășii de noapte negre de dedesubt. Allison o îmbrățișă pe Abby, apoi îl invită la cafeaua ritualică de duminică dimineața și la ședința de informare parentală. Bineînțeles că el ar fi putut să se scuze, să-i spună că se grăbește, că trebuie să se pregătească pentru biserică sau orice altceva, dar nu o făcea niciodată. Era mama copilului său, o

femeie care stătuse alături de Tim mult mai mult decât ar fi meritat el, înainte ca, în cele din urmă, să se dea bătută, și măcar atât putea să facă și el, să-i acorde un sfert de oră pe săptămână din timpul lui.

Și-ar fi dorit însă ca ea să fie ceva mai îmbrăcată. Allison era o femeie frumoasă — chiar și la patruzeci de ani, cu zece kilograme postnatale în plus care nu păreau că ar avea de gând să dispară — iar Tim trebuia să se forțeze ca să-și țină ochii acasă în timp ce o urma prin sufragerie. Când ajunse la ușa livingului, se opri să-i salute pe Mitchell și pe Logan, fiul în vârstă de doi ani al acestuia. Băiatul se juca cu niște inele de lemn care trebuiau aruncate printr-un orificiu și care păreau cumpărate dintr-un catalog cu jucării confecționate exclusiv din materiale naturale, de către cei mai pricepuți meșteșugari ai Lumii Vechi.

— *Hola*, strigă Mitchell. Iată-l pe *Señor Tim*.

Era un tip cu față de copil, de aproape patruzeci de ani, cu păr cârlionțat și corp moale.

— *Hola*, răspunse Tim. Ce mai face ăsta mic?

Mitchell înconjură bicepsul dolofan al lui Logan cu degetul mare și arătătorul.

— Puternic ca un taur, declară el cu un accent rusesc ridicol.

Acesta smulse chicoteli voioase din partea băiețelului, care părea clonat după tatăl său.

Abby se alătură fratelui și tatălui ei, în timp ce Tim și Allison își continuară drumul spre separeul pentru micul dejun. Era posibil, se gândea Tim, să existe o explicație nevinovată pentru care fosta lui soție nu era aproape niciodată îmbrăcată decent atunci când el apărea duminica dimineața. Era adevărat că ea nu se rușinase niciodată de trupul ei și, de când o știa el, îi plăcuse să

lâncezească în weekenduri pe jumătate dezbrăcată — dar Tim nu se putea abține să nu presupună că Allison simțea o anumită satisfacție să-i amintească tot ceea ce pierduse, toate plăcerile și privilegiile la care renunțase pentru simplul și stupidul motiv că îi plăcea mai mult să se drogheze decât să fie soț și tată.

Dacă asta era strategia ei, atunci funcționa un pic prea bine. Stând în arcada bucătăriei de vis, neliniștitor de imaculate — arăta ca un decor de film, nu ca un loc în care oamenii chiar găteau mâncare — și privind-o cum îi toarnă cafea, Tim nu se putu abține să nu remarce cât de nerușinat de scurt era halatul ei, nu mult mai lung decât o fustă mini, ceea ce îl făcu să se întrebe cât de scurtă putea fi cămașa de noapte, ceea ce conduse, inevitabil, la gânduri și mai detaliate despre corpul ei și despre multele modalități în care se bucurase de el de-a lungul anilor. Mitchell trebuia să se fi simțit în paradis, un avocat tocilar care stătea într-o asemenea casă împreună cu o soție care avea o căpșună neagră tatuată pe fund — și-o făcuse la mijlocul anilor '80, când asta era încă puțin îndrăzneț — și, în afară de cazul în care se schimbase ceva, un puternic apetit sexual. Răbdarea lui de a-și obține răsplata dăduse roade, iar Tim nu putea decât să-l invidieze pentru disciplina și clarviziunea sa.

Insula micului dejun era lungă și îngustă, cu o tăblie a mesei dintr-o bucată de granit albastru lustruit, care avea la un capăt o chiuvetă de o adâncime bizară. După ce se așeză vizavi de el, Allison își aranjă faldurile halatului, cu un gest de pudoare întârziată, ca și cum tocmai își dăduse seama ce purta și împreună cu cine era.

— Și cum a fost meciul de ieri?

— Am câştigat. Avem şanse la primul loc din divizie.

— Uau.

Allison părea impresionată, deşi amândoi ştiau că nu-i pasă absolut deloc.

— Şi Abby cum a jucat?

— Excelent.

Tim luă o gură de cafea, făcută din nişte boabe prăjite special despre care Allison susţinea că sunt mult mai bune decât Starbucks, deşi Tim nu putea simţi diferenţa.

— Însă voiam să-ţi spun — spre sfârşitul meciului s-a ciocnit destul de rău. Ea şi cu încă o fată s-au izbit în viteză una de cealaltă şi cred că un minut sau două şi-a pierdut cunoştinţa.

— O, Doamne, ai...

— Nu te îngrijora. Dr. Felder spune că nu are nimic, niciun semn de traumă sau altceva. A spus doar să fim atenţi, dar nu se aşteaptă să apară vreo problemă. Poţi să-l suni, dacă vrei.

Tim se aşteptase să i se ceară o grămadă de detalii — ştia că ea îi pune la îndoială discernământul de părinte, o reminiscenţă de pe vremea când grijile ei erau cât se poate de justificate —, dar explicaţia lui păru s-o satisfacă. Allison dădu din cap, cu ceea ce părea a fi compasiune sinceră.

— Trebuie să te fi speriat, îmi închipui.

— Nici nu-ţi poţi seama.

— Mă bucur că ai fost tu, spuse ea rotindu-şi capul în cercuri largi. Eu aş fi făcut infarct.

Allison începuse de curând să-şi facă şuviţe blonde, iar lui îi plăcea cum sclipeau pe fondul auriu, mai închis, al halatului. Întotdeauna îi plăcuse părul ei; când făceau dragoste, ea se juca cu el, trecându-i-l peste faţă

și peste abdomen ca pe o mătură, și nu se plânsese niciodată dacă o trăgea de el atunci când făceau sex dur.

Conversația trenă câteva secunde, suficient ca el să audă muzica din surdină; era „Cassidy", cântată de The Grateful Dead, o versiune live pe care nu o mai ascultase. Tim mormăi surprins.

— Ce e asta, înregistrare din sală?

— Din seria de CD-uri complete, răspunse ea.

— Dar de când...?

— Întotdeauna mi-au plăcut, răspunse ea ușor agresiv.

— Nu știam.

— Muzica îmi plăcea. Numai că nu-mi plăceau drogurile și toată nebunia.

— Bine. Cum spui tu.

Ea îl privi cu o curiozitate sinceră.

— Îți mai plac chestiile astea?

— Nu cine știe ce. Încerc să le las în urmă.

— Cred că nu e ușor.

Allison zâmbi trist, în semn de recunoaștere a dificultății efortului său.

— E mai ușor pe zi ce trece.

— Mă bucur.

Allison se opri, lăsându-l pe chitarist să termine un solo mai jazzistic, cu acel sunet solar, curat, pe care nimeni nu-l putea imita.

— Și ce mai face Carrie?

— Bine. Ca de obicei.

Lui Tim nu-i plăcea să discute despre soția sa cu Allison, deși aceasta era cât se poate de dispusă să discute despre soțul ei cu el.

— Transmite-i salutări.

Tim dădu din cap, simțindu-se puțin dezorientat. Stând în fața lui Allison, în această bucătărie superbă,

și ascultând Grateful Dead într-o duminică dimineața, îi venea ușor să creadă că asta este viața lui — viața *lor* — o versiune nouă, îmbunătățită, a celei pe care el o făcuse praf cu atâta nonșalanță. Abby era împreună cu ei, iar Mitchell, Logan și Carrie erau doar niște oameni pe care îi cunoșteau, unii nu neapărat importanți. Senzația era atât de puternică, încât trebui să facă un efort să-și aducă aminte că pierderea acelei vieți, oricât de dureroasă ar fi fost, fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Dumnezeu avea un plan pentru el, un plan care implica ceva mult mai important decât o casă imensă, o soție frumoasă și o familie intactă și fericită. Coborî de pe scaun și-și împinse cana de cafea.

— Trebuie să plec, spuse.

De obicei lui Tim îi plăcea noul său apartament — era un apartament de bloc, cu două dormitoare, parchet, aer condiționat, șemineu cu gaz și mese laminate — dar de fiecare dată când se întorcea din Greenwillow Estates i se părea înghesuit și mizer. Toate erau îngrămădite împreună — jumătatea de baie cât un dulap de lângă ușa de la intrare sau masa din bucătărie băgată între frigider și mașina de spălat vase, care te obliga să te întorci pe lateral când serveai sau strângeai masa. Mobila, care era foarte bună și deloc ieftină, părea banală și anonimă, chiar ușor de prost gust, într-un mod pe care el n-ar fi putut să-l descrie.

Avu o reacție similară și față de Carrie, care stătea pe canapeaua din living, răsfoind revista *Parade*. Cu Allison în minte, Carrie părea mai ștearsă ca de obicei, ușor dezamăgitoare. Probabil că privise spre ea puțin prea mult sau prea apăsat, pentru că ea lăsă jos revista și se uită spre el cu un zâmbet îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Ce mai face mama lui Abby?

Din cine știe ce motiv, Carrie se încăpățâna să se refere la Allison în modul acesta, iar Tim nu reușea să-și dea seama dacă era o ironie subtilă sau o formă de respect.

— Greu de spus. N-am stat decât puțin.

Carrie dădu din cap, continuând să-l privească în ochi, ca și cum ar fi așteptat instrucțiuni. Deși era deja îmbrăcată pentru biserică, Tim știa că așteaptă ca el s-o ia de mână și s-o conducă în dormitor, cum făcea aproape în fiecare duminică, pentru a profita de acest interludiu — primul din timpul weekendului — de după ce el o ducea pe Abby acasă și dinainte să meargă la biserică.

Dar Tim stătea nemișcat, cu mâinile înfundate în buzunare, amintindu-și ce îi spusese pastorul Dennis, după seara de studiat Biblia de miercuri: să nu își atingă soția înainte de a-și curăța gândurile și de a-și purifica inima. Deoarece era necinstit și lipsit de respect să facă dragoste cu Carrie după ce fusese excitat de Allison, să transforme o femeie în înlocuitoarea alteia.

— Pari supărat, spuse ea. Să-ți fac niște ochiuri?

El scutură din cap, simțind un val subit de afecțiune pentru ea. Carrie era o fată drăguță, care nu voia altceva decât să-l facă fericit. Tim se apropie de canapea și îi întinse mâna, ca și cum ar fi invitat-o la dans.

— Roagă-te împreună cu mine, îi spuse el. Vrei?

Tim și Carrie erau căsătoriți de mai puțin de un an. Pastorul Dennis le făcuse cunoștință la un picnic al bisericii, la puțin timp după ce Tim descoperise Tabernaclul și renăscuse întru Domnul.

— Aş vrea să-ţi prezint pe cineva, îi spusese el. Cred că o să-ţi placă.

Tim a fost plăcut surprins când pastorul Tim l-a condus la masa pentru condimente, unde o blondă semănând cu o cântăreaţă de folk se chinuia cu o pungă mare de furculiţe, cuţite şi linguri de plastic, care nu voia să se deschidă. Spre deosebire de majoritatea femeilor care se rugau la Tabernaclu, era tânără şi destul de drăguţă, cu păr lung şi drept şi ochi albaştri, mereu surprinşi. În lumina puternică a după-amiezii, Tim nu s-a putut abţine să nu remarce că bluza ei ţărănească — un articol de îmbrăcăminte diafan, brodat, genul de lucruri pe care le purtau hipiotele din anii '70 — era suficient de transparentă ca să nu fie nevoie să te chinui pentru a vedea conturul sutienului de sub ea, care era singurul prilej de distracţie la o astfel de întrunire. Avea sânii rotunzi şi moi, nu genul care îi plăceau lui, dar a făcut un efort să nu se mai holbeze la ei. Nu era mândru de el că se comportă într-un mod atât de puţin cucernic, dar tânjea după femei de când avea doisprezece ani, ceea ce se dovedise a fi o tendinţă mult mai greu de controlat decât se aşteptase el.

Pastorul Dennis i-a luat lui Carrie punga buclucaşă.

— Eşti concediată, i-a spus el. Poţi să pleci. Şi ia-l şi pe băiatul ăsta cu tine.

Carrie i-a zâmbit stânjenită lui Tim, ştergându-şi cu dosul palmei fruntea transpirată.

— Bună, a spus ea. Tu eşti chitaristul.

— Basist, a corectat-o el.

Pentru o clipă, Tim a fost distras de faptul că pastorul Dennis nu reuşea nici el să deschidă punga. Trăgea de ea cu ambele mâini, strâmbându-se fioros, ca un om care ar vrea să rupă o carte de telefon în două.

— La naiba, a murmurat el.

— E un plastic foarte gros, l-a avertizat Carrie.

Cu un ultim geamăt eroic, pastorul a sfâșiat punga, declanșând o adevărată cascadă de tacâmuri peste masă, inclusiv câteva cuțite care au aterizat într-un bol cu fasole. Tim și Carrie au încercat să-l ajute să facă ordine, dar el i-a alungat.

— Mă descurc, le-a spus el. Voi duceți-vă și faceți cunoștință. Sunt sigur că aveți o grămadă de lucruri în comun.

S-au așezat la umbră, bând suc cald și privindu-i pe copiii care se legau unul de celălalt pentru cursa pe trei picioare. La momentul acela, Tabernaclul era o biserică relativ nouă — fusese construită doar de doi ani, după ce pastorul Dennis și o mână de familii nemulțumite se rupseseră de parohia Living Waters din Gifford, pe care pastorul o acuza că ar fi „o adunătură insipidă și sentimentală de ipocriți lași, care își iubesc mai mult cablul TV decât îl iubesc pe Iisus Hristos" — așa că nu existau decât vreo zece concurenți, între cinci sau șase ani și doisprezece sau treisprezece.

Una peste alta, se gândea Tim, nu erau prea arătoși, băieții slabi și serioși, fetele îmbrăcate prea gros pentru o zi atât de caldă, vizibil incomodate, cu totul diferite de fetele băiețoase și sigure pe ele cu care Abby juca fotbal. Ascultau pasiv, dând din cap serioși, în timp ce Eddie, pastorul mai tânăr, le spunea că păcatul e ca un al treilea picior, o excrescență stranie care ne face să ne împleticim pe drumul vieții. Dacă am putea scăpa de el, am alerga ca vântul, cu Domnul nostru alături.

Era o metaforă interesantă, care nu părea să deranjeze pe nimeni. Când a început prima cursă, copiii au făcut

câteva salturi în faţă, reuşind câţiva paşi smuciţi înainte de a ţipa speriaţi şi de a se prăbuşi câte doi în iarbă. După câteva secunde de ilaritate, s-au ridicat şi au pornit din nou, târând acel picior în plus cât mai bine posibil.

— Ai avut o viaţă atât de interesantă, i-a spus Carrie lui Tim. Eu n-am făcut aproape nimic.

Din câte îşi dădea el seama, nu exagera deloc. Era o femeie de douăzeci şi patru de ani, crescută într-o casă foarte religioasă, care nu mersese la facultate şi nu trăise pe cont propriu. Se întâlnea rar cu bărbaţi, nu avea prieteni apropiaţi în afara bisericii şi lucra ca secretară a unui agent de asigurări creştin, prieten de familie. După câte spunea ea, singurul ei act de sfidare fusese să-l urmeze pe pastorul Dennis la Tabernaclu împotriva voinţei părinţilor ei, care rămăseseră alături de Living Waters. Era firesc să fie fascinată de trecutul agitat al lui Tim, mai ales de trupa de rock în care cântase când era de vârsta ei.

— Cred că a fost extraordinar, a remarcat ea, ca şi cum Tim i-ar fi povestit că urcase pe Everest sau că luptase în război. Nici nu-mi pot imagina.

— La vremea respectivă era distractiv, a recunoscut el. Dar eram egoist. Am făcut să sufere o grămadă de oameni.

— Dar acum eşti mântuit. Deci e în regulă.

Pentru o clipă, Tim nu şi-a putut da seama dacă ea îl ironizează sau nu. I se întâmpla des, în primele lui luni în cadrul Tabernaclului, când nu petrecuse suficient timp cu creştini radicali. Era atât de obişnuit să stea cu şmecheri, mincinoşi şi drogaţi, încât îl deruta foarte uşor dacă cineva îi vorbea direct, fără îndoială sau ironie.

— E minunat, a spus el. Dar port cu mine o mare vinovăţie.

I-a povestit despre Allison şi Abby şi despre regretul cu care trăia în fiecare zi.

— Am pierdut casa, a mai spus el. Nu mai plăteam ratele deloc.

— Și eu sunt o păcătoasă, a zis Carrie.

El a dat din cap, înțelegând că ea avea intenții bune, chiar dacă ceea ce spunea era o abureală — lozinci creștine menite să-i facă pe cei ca el să se simtă mai buni, mai puțin singuri.

— Nu pari o păcătoasă, i-a spus el.

Apoi a privit spre teren, unde a doua cursă tocmai începuse. Gemenii de unsprezece ani ai familiei Rapp, Mark și Matthew, alergau perfect la unison, mult înaintea plutonului, ca și cum cel de-al treilea picior ar fi fost cel mai natural lucru cu putință. Carrie a râs, puțin mai tare decât s-ar fi așteptat el, și l-a atins ușor pe braț.

— Nu contează cum arăți, l-a asigurat ea. Contează ceea ce faci.

Dacă n-ar fi știut că e imposibil, Tim ar fi crezut că flirtează cu el.

În săptămânile următoare au tot dat unul peste celălalt, mult mai des decât s-ar fi putut explica prin simple coincidențe. Pastorul Dennis îl invita la cină, iar acolo era și Carrie, împreună cu un cuplu de enoriași, ca să nu fie prea bătător la ochi. Dacă el se oferea să zugrăvească sanctuarul sâmbătă dimineața, se dovedea apoi că și ea se înscrisese pentru exact aceeași tură. Când s-a stabilit cine cu cine merge cu mașina la festivalul creștin, Carrie s-a nimerit, întâmplător, pe locul din dreapta al Saturn-ului său. Tim înțelegea exact ce se întâmplă — nu erau prea mulți oameni necăsătoriți în Tabernaclu, iar pastorul Dennis îi avertiza în mod regulat despre pericolul de a avea relații cu necredincioși — astfel că a încercat,

cât mai politicos posibil, să-i dea de înţeles că nu e interesat de ea.

Ceea ce îl uimea era motivul pentru care o bună creştină precum Carrie ar fi vrut să se combine cu un tip ca el. Nu-şi dădea seama oare că e o epavă — tată divorţat, de-abia scăpat de droguri, şi fost cântăreţ care ar fi putut ajunge la *Behind the Music*[9], în cazul în care ar fi auzit cineva de el?

Reversul incapacităţii lui de a pricepe ce o atrăgea pe Carrie era o înţelegere cât se poate de clară a ceea ce *nu* îl atrăgea pe el. Pentru că, din păcate, adevărul era că până şi acum, când îl primise pe Iisus în inima lui, renunţase la droguri şi la alcool şi se angajase să meargă pe calea Domnului, tot nu reuşea să fie prea interesat de fetele care erau nişte bune creştine. Se părea că unele lucruri sunt mai greu de dat înapoi decât altele.

În parte, era doar obişnuinţă — sau cel puţin aşa spera. Femeile care îi plăcuseră în trecut, inclusiv Allison, erau femei care beau, fumau şi aveau o viaţă sexuală aventuroasă, fete rele cu pantaloni mulaţi care te lăsau să le fotografiezi şi care râdeau amintindu-şi de acea dată când i-o frecaseră unui necunoscut drăguţ într-un autobuz Greyhound, doar pentru că de la Harrisburg la New York era drum lung şi ce altceva puteai să faci ca să treacă timpul? Nu că Tim ar fi vrut să fie atras de asemenea femei, dar *era,* şi uneori avea impresia că sexualitatea lui se pervertise atât de mult în toţi aceşti ani, încât nu mai putea s-o aducă la normal.

Întregul subiect era atât de tulbure şi de complicat, încât nici n-a ştiut ce să spună atunci când pastorul

---

[9] Serial de documentare despre vieţile sinuoase ale membrilor unor trupe de rock, mai ales după despărţirea acestora.

Dennis l-a tras deoparte după slujba de duminică, la vreo lună după picnic, și l-a întrebat de ce e atât de rece cu Carrie, în condițiile în care era clar că ea ajunsese să țină la el foarte mult.

— Ăăă... nu știu, s-a bâlbâit Tim. Adică, e o fată drăguță și așa mai departe. Dar e atât de tânără. E ca și cum am trăi pe planete diferite.

Pastorul Dennis n-a părut prea fericit de acest răspuns.

— Amândoi îl iubiți pe Iisus, a spus el. Mie mi se pare că asta e aceeași planetă.

Pastorul avea dreptate, dar lui Tim îi era mult mai simplu să bâlbâie ceva despre diferența de vârstă dintre ei decât să-i spună adevărul, respectiv că el avea o aventură bizară și stupidă cu o femeie căsătorită care era complet opusul a lui Carrie și, din păcate, mult mai pe gustul lui.

Deanna Phelan era o consilieră în probleme de dependență pe care o întâlnise cu câțiva ani în urmă, în cadrul a ceea ce, pentru el cel puțin, fusese un program ambulatoriu de dezintoxicare de o ineficiență spectaculoasă al Spitalului Sf. Bartholomew. Ea era conducătoarea grupului său, o femeie frumoasă, cu gura spurcată, care făcea adesea aluzii umoristice la propriul ei trecut de dependență de droguri și comportament autodistructiv. După ce Tim terminase programul, ea îl sunase de câteva ori să vadă cum evoluează, dar el fusese prea ocupat să o sune înapoi; a doua zi după ce terminase acel program, revenise spectaculos la obiceiurile lui și se apucase de un chef prelungit cu cocaină care pusese capăt căsătoriei sale și îl adusese, în cele din urmă, față în față cu Domnul.

A întâlnit-o din nou la puțin timp după ce Tim își dedicase viața bisericii, când au dat întâmplător unul de celălalt la un service auto de pe McLean Road. Tim citea Biblia în sala de așteptare, când ea a intrat pe ușa de serviciu vorbind la telefon atât de tare și de nepăsătoare față de ceilalți, de parcă ar fi fost singură la ea acasă.

— Eu nu sunt chelneriță, dragul meu. Dacă vrei altceva, n-ai decât să-ți gătești singur.

I-a recunoscut imediat vocea — avea o tonalitate răgușită, ușor belicoasă, care l-a făcut să ridice involuntar privirea — dar a avut nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama cine e. La spital avea părul prins în coadă; acum era tuns scurt, băiețește, dându-i o alură de spiriduș care se potrivea cu silueta ei zveltă și atitudinea de dură.

— Ghinion, băiete. Va trebui să te mulțumești cu mama pe care o ai, a spus ea pufnind în telefon. Și eu te iubesc. Acum apucă-te să-ți faci temele.

A închis telefonul și a început să se bată cu palma în tâmplă, ca și cum ar fi vrut să-și scoată apa din ureche.

— Adolescenții, i-a spus ea în chip de explicație.

Tim a zâmbit, iar ea l-a recunoscut și l-a privit cu ochii mari.

— Să fiu a naibii! E chiar domnul Grateful Dead.

Măgulit că își amintise de el, Tim s-a ridicat în picioare și a dat mâna cu ea. Ea l-a examinat atent, în timp ce făceau cunoștință din nou.

— Arăți cu mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

— N-am mai luat droguri de un an, a spus el, străduindu-se să nu zâmbească prostește, ca un copil care are numai note de zece în carnet.

— Mă bucur. Terapie de grup?

El i-a arătat Biblia.

— Iisus.

O expresie binecunoscută de dezamăgire a apărut pe fața ei. Oamenii care nu erau mântuiți nu voiau să te audă vorbind despre Iisus. Îi făcea să se simtă prost, ca și cum te-ai fi lăudat cu o petrecere extraordinară la care ei nu fuseseră invitați, deși bineînțeles că toată lumea era invitată.

— Se întâmplă multe în ziua de azi, a spus ea.

— Nu eram suficient de puternic să reușesc singur, a explicat el. Aveam nevoie de ajutorul Lui.

Ea a părut că vrea să spună ceva disprețuitor, dar apoi s-a răzgândit.

— Ei, i-a spus, strângându-l de umăr în semn de felicitare. Nu contează modalitatea. Cred că soția ta e încântată.

Fața lui Tim s-a înroșit, ca de fiecare dată când venea vorba de situația lui maritală.

— Păi, ăă… nu mai suntem împreună.

I-a oferit o versiune prescurtată a poveștii, accentuând faptul că nu îi reproșa lui Allison că îl părăsise și susținând insistent că se bucura că ea se descurcase atât de rapid, găsindu-și un bărbat care îi putea oferi acel tip de viață la care ea visase dintotdeauna.

— Vorbesc serios, a spus el detectând o notă de scepticism în felul în care Deanna dădea din cap. Femeia aia ar merita un premiu.

— Aveați și o fetiță, nu-i așa?

— Ai memorie bună. Numai că acum are deja zece ani. Încerc să recuperez timpul pierdut. Am senzația că am ratat o mare parte din copilăria ei.

— Trece atât de repede. Băieții noștri sunt la liceu acum. Nici măcar nu mai știu să vorbească, doar mormăie.

Tipul de la service a strigat „Saturn-ul albastru", iar Tim s-a dus să plătească. Înainte să plece, s-a oprit să-și ia la revedere de la Deanna.

— Mă bucur mult că ne-am întâlnit, i-a spus el.

Deanna i-a strecurat cartea ei de vizită în buzunar.

— Sună-mă dacă simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva, a spus ea, surprinzându-l apoi cu o îmbrățișare care a durat mai mult decât se aștepta. Sunt foarte mândră de tine, Tim.

Tim a băgat cartea de vizită în portofel — pe fața acesteia era tipărit numărul de la serviciu al lui Deanne, iar pe dos era mâzgălită adresa de e-mail — spunându-și că ea nu voise să sugereze nimic anume când i-o dăduse. Era doar o cunoștință prietenoasă, care se oferise ipocrit, ca toți ceilalți, să păstreze legătura. Era ridicol să citească în asta un mesaj ascuns.

Numai că el era singur — nu mai atinsese o femeie de luni de zile — și excitat ca un băiat de clasa a zecea. Iar o voce din capul lui — vocea lumească a omului corupt și egoist care nu mai voia să fie — îi amintea încontinuu că femeile mature nu îți bagă numărul de telefon în buzunar dacă nu sunt interesate să se cupleze cu tine. Nu conta dacă sunt căsătorite sau nu. Tim știa suficient de bine cum merg lucrurile ca să-și dea seama că unii oameni sunt mai căsătoriți decât alții.

Prin simpla putere a voinței sale a reușit să reziste două săptămâni fără s-o contacteze, timp în care simțea cum cartea de vizită îi arde portofelul. Dar apoi pastorul Dennis a ținut o predică despre ispită, care l-a făcut să-și regândească strategia.

— Știți ce e ispita? întrebase pastorul. E o ciupercă. Se ascunde în colțurile întunecate ale sufletului, în acele

crăpături și crevase umede la care preferăm să nu ne gândim. Ei, să vă spun ceva, oameni buni. Nu poți ignora ispita. Nu-nu. Așa prosperă ea. Pretinzi că ea nu există și în curând acea pată mică de mucegai se transformă într-o ciupercă otrăvitoare uriașă, cu rădăcini adânci și încâlcite. Atunci să vedeți cât de ușor e să scapi de ea! Nu, ceea ce trebuie să faci cu ispita e s-o privești în față, în plină lumină! Imediat! Din clipa în care ți-ai dat seama că există! Să o expui la aer curat și în lumina lui Iisus Hristos! Pentru că știți ce se întâmplă, prieteni? Acea ciupercă scârboasă nu suportă lumina soarelui! Se zbârcește și moare! Amin!

După predică, Tim s-a dus acasă și i-a scris un lung e-mail lui Deanne, povestindu-i despre Tabernaclu, despre ce influență minunată avea asupra vieții lui și cât de mult dorea să o împărtășească cu prietenii lui. Nu știa ce părere are ea despre Iisus, dar se gândea că ar fi o idee bună să vină duminica la biserică, împreună cu familia ei. Ar fi putut să fie o experiență foarte profundă pentru fiii ei, care, ca adolescenți, erau expuși multor rele pentru a căror înfruntare nu erau echipați moral. Spera ca ea să nu se supere că îi vorbește atât de direct, dar el credea că Dumnezeu îi făcuse să se întâlnească din nou cu un anumit motiv.

„Știu că ești în căutarea a ceva", îi scria el. „Toți suntem. Eu sunt dovada vie a milei lui Dumnezeu. Singura mea datorie e să Îl laud și să răspândesc cuvântul Lui."

„Mă bucur că mi-ai scris", a răspuns ea. „Îmi pare rău, dar nu sunt deloc interesată de religia ta. Dar mi-ar face plăcere să ne întâlnim și să bem o cafea. Mie mi-ar conveni în timpul săptămânii."

În numele înfruntării ispitei, în joia următoare, de dimineață, Tim s-a întâlnit cu Deanna la Starbucks. Ea purta fustă, tocuri cui și o bluză foarte decoltată, iar Tim nu s-a putut abține să nu-i spună cât de bine arată. Însă chiar în timp ce îi făcea complimentul se mustra pentru că pornise pe un ton greșit discuția, despre care sperase că va fi cordială, și nu un flirt.

— Mersi, a spus ea, jucându-se nervos cu o brățară de mărgele. Mă bucur că-ți place. Cred că am schimbat șase ținute până să ajung la asta. N-a fost simplu, pentru că nu eram deloc sigură ce fel de întâlnire e asta.

— Nu e o întâlnire propriu-zisă, a asigurat-o el. E doar... știi, doi prieteni vechi care beau o cafea. Nimic altceva.

— Bine, a spus ea. Mă bucur că ai lămurit asta. Suntem doi vechi prieteni care beau o cafea.

Și o vreme așa a părut să fie. Au discutat despre copii, slujbe și despre cât de greu e să nu mai iei droguri, spunându-și povești cumplite de pe vremea când erau dependenți. Ea l-a informat despre cum evoluaseră unii dintre membrii grupului său de la Sf. Bartholomew, inclusiv un tip care era la închisoare și altul care murise în timp ce conducea băut.

— Puteam fi eu în locul lui, a spus Tim. Făceam atâtea lucruri stupide pe vremea aia. Doar mila Domnului m-a făcut să nu mă omor. Sau să omor pe altcineva. Știi de ce m-a obligat atunci judecătorul să intru în programul de dezintoxicare?

— Parcă ai condus băut, nu?

— Era după un concert. Chitaristul dormea pe locul din dreapta, iar eu am luat-o prin parcare în direcția greșită. Nu doar conduceam, *goneam*. Era ora patru dimineața, dar erau destul de multe mașini în parcare,

iar mie mi se părea că ele se mișcă aiurea. Claxonam încontinuu, făceam semn cu farurile și țipam la cretinii ăia să se dea la o parte, și cred că asta m-a salavat. Cred că mersesem vreo opt kilometri până să mă oprească poliția. Se pare că eram foarte indignat când mi-au pus cătușele. Îi tot întrebam de ce se iau de mine și nu de nebunii ăia.

Deanna a râs și a scuturat din cap. Apoi, pe neașteptate, și-a întins mâna și și-a așezat-o peste a lui. Gestul părea atât de natural și de puțin premeditat, încât lui nu i-a trecut prin cap să se opună.

— Mă bucur să te văd, a spus ea. Știu că nu e foarte deontologic să recunosc asta, dar pe vremea aia mă cam îndrăgostisem de tine.

— Da? N-am știut.

Măgulit și alarmat în același timp, Tim și-a tras mâna de sub a ei.

— Da. Aș fi vrut să-ți cer să ne vedem, dar nu m-ai sunat înapoi.

— Să ne vedem? Eram amândoi căsătoriți.

— Nu spun că era o idee bună.

Deanna părea stânjenită. Tim simți cum piciorul ei se freacă de glezna lui, pe sub masă.

— Nu știu. Uneori am probleme cu monogamia. Adică Jack e un tip extraordinar, dar douăzeci de ani înseamnă foarte mult.

Tim asculta această mărturisire cu un amestec de dorință și dezamăgire. Era exact lucrul de care se temuse. Sau era exact lucrul la care sperase?

— Nu ai uneori senzația asta față de mâncare? l-a întrebat ea. Știi cum e, îți place foarte mult puiul, e mâncarea ta preferată, ai putea să mănânci pui la nesfârșit. Și apoi, într-o zi, *paf*, nici măcar nu mai poți *să te uiți* la pui.

— M-mie îmi place puiul, a spus el, retrăgându-și glezna de lângă piciorul ei.

— Și mie. Era doar o ipoteză.

Încercând disperat să-și regăsească hotărârea, Tim și-a băut restul de cafea cu lapte călduță și a sărit în picioare, de parcă ar fi auzit un foc de armă.

— A fost o adevărată plăcere, a spus el. Dar trebuie să mă întorc la lucru.

— Chiar acum?

— Da, ăăă...

— Ți-e frică de mine?

— Nicidecum. Am o întâlnire. Uitasem de ea complet.

— Înțeleg, a spus ea, bosumflându-se drăguț. Sună-mă cândva, bine?

— Sigur, a răspuns Tim, întinzând mâna ca și cum ar fi încheiat o afacere. Mă bucur că te-am văzut.

— Și eu, a spus ea imitând tonul lui masculin, în timp ce dădeau mâna. Și eu mă bucur că te-am văzut.

Tim știa că scăpase ca prin urechile acului și și-a jurat să nu mai ajungă în situația asta. Însă două zile mai târziu, Deanna i-a trimis un e-mail la serviciu, întrebându-l dacă e ocupat în seara aceea. El a răspuns că nu are nimic planificat. Ea l-a întrebat apoi dacă ar fi în regulă să vină pe la el vreo oră. Lui Tim i s-a părut ocazia perfectă de a clarifica lucrurile între ei.

„NU", i-a scris. „NU AR FI ÎN REGULĂ. TE ROG, NU MĂ ISPITI ÎN MODUL ACESTA. NU AȘA VREAU EU SĂ-MI DUC VIAȚA!!!"

A cântărit cuvintele de pe ecran, simțindu-se mândru de faptul că își respectă convingerile. Dar chiar în timp ce se felicita, simțea cum o senzație exaltantă de capitulare i

se răspândește în tot corpul. Se ținuse tare atât de mult timp. Iar slăbiciunea era un prieten atât de bun și de vechi. A apăsat tasta backspace până când ecranul a rămas gol, apoi a scris: „Sigur, ar fi extraordinar!!!".

Și-a petrecut restul zilei încercând să se convingă singur să oprească mecanismul pe care îl pusese în mișcare. N-a putut să mănânce sau să se concentreze la lucru, străduindu-se doar să inventeze strategii prin care s-o țină pe Deanna la distanță. Putea să plece de acasă sau să se ascundă înăuntru, cu luminile stinse. Putea să-i lase pe ușă un bilet prin care să-i spună să plece. Dar se amăgea singur. La ora opt era deja spălat și proaspăt ras, tremurând de nerăbdare când i-a deschis ușa. Ea a intrat înăuntru, în teniși, pantaloni de lycra și o bustieră de sport roz cu violet. L-a sărutat apăsat, trecându-și mâna peste abdomenul lui, înspre catarama curelei lui.

— Sper c-o să mă faci să transpir, i-a spus. Acum ar trebui să fiu la sala de gimnastică.

În asta consta aventura lor — nenumărate e-mailuri și o oră de sex ilicit o dată sau de două ori pe săptămână. Și totuși părea ceva capital, ceva ce arunca o umbră întunecată asupra tot restului vieții sale, inclusiv — sau mai ales — asupra relației lui personale cu Iisus. Deoarece, cum puteai să-l iubești pe El în felul în care El merita să fie iubit, dacă nu te puteai abține să păcătuiești sau, mai rău, dacă *de-abia așteptai* să păcătuiești? Și cum puteai să-l preamărești pe El în felul în care El merita să fie preamărit, când rugăciunile tale sincere pentru tărie sufletească rămâneau neauzite?

Spre meritul său, Tim nu ceda fără luptă. De fiecare dată când erau împreună îi jura lui Deanne că aceea era

ultima oară, că, oricâtă plăcere îi făcea compania ei, nu mai putea continua să trăiască în ipocrizie, trădându-şi promisiunile solemne pe care le făcuse lui Dumnezeu şi sie însuşi. Ea se prefăcea că-l crede, dând din cap cu tristeţe şi spunându-i să facă ceea ce crede că e bine, că înţelegea perfect şi că avea să-i fie foarte dor de el. Dar apoi, după câteva zile, ca şi cum această conversaţie n-ar fi avut loc niciodată, Deanna apărea neanunţată la uşa lui, în echipament de gimnastică şi toată farsa se repeta de la capăt.

Pe măsură ce treceau săptămânile, întâlnirile lor deveniră din ce în ce mai ostile. Uneori Tim avea impresia că ea se delectează cu slăbiciunea lui, având o plăcere perversă să-l vadă cum se prăbuşeşte, ca şi cum incapacitatea lui de a se controla dădea bine pentru ea, ca femeie. Dar ceea ce îl irita cu adevărat era aerul ei de inocenţă, ca şi cum el era singura persoană compromisă moral din pat.

— Cum faci? a întrebat-o într-o seară, în timp ce ea îi făcea sex oral. Te duci acasă şi îţi săruţi copiii de noapte bună cu gura asta?

Ea şi-a ridicat privirea spre el, mai mult surprinsă decât jignită.

— O să mă spăl pe dinţi mai întâi, dacă asta te face să te simţi mai bine. Să fac şi gargară?

— Nu-mi pasă ce faci. Eram doar curios.

Câteva minute mai târziu, când el îi făcea ei acelaşi lucru, Deanna a spus dintr-odată:

— Mă întreb cum ar face Iisus.

El şi-a ridicat capul.

— Ce? Ce-ai spus?

— Mă întrebam, dacă el mi-ar face chestia asta, oare ar face mişcarea aia învârtită cu limba? E o chestie destul de subtilă.

— Nu-L amesteca în asta, bine?

— De ce? a spus ea. Voi doi ați putea să mă faceți împreună.

Asta ar fi trebuit să fie ultima picătură. Tim ar fi trebuit să se ridice, să-și adune hainele și s-o roage să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Însă el n-a făcut altceva decât să-și aplece capul și să continue.

Mai târziu, când a încercat să-și dea seama de ce i-a permis să-l insulte pe Domnul în felul ăsta, Tim a găsit două explicații. Prima, care îl făcea să se simtă puțin mai bine, nu era atât o explicație, cât o recunoaștere a faptului că el și-o făcuse cu mâna lui, că ea n-ar fi spus nimic despre Iisus dacă el n-ar fi adus vorba de copiii ei. În această versiune a evenimentelor, Tim n-o mai blama pe ea, din cauza propriei sale vinovății și a unui simț instinctiv al dreptății, știind că el depășise limita decenței și că ea avea dreptul să se răzbune.

Cea de-a doua explicație, pe de altă parte, nu-l făcea deloc să se simtă mai bine. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât înțelegea mai bine că modul în care ea își bătuse joc de credința lui nu doar îl jignise, ci îl și excitase, și că avusese acest efect anume din cauză că o parte a lui — vechiul Tim, dependentul cinic care își bătea joc de orice — era de acord cu ea, sau cel puțin era dispus să ia în calcul posibilitatea ca această schemă cu Iisus să fie deja depășită. Sigur, fusese un sprijin important, ajutându-l să scape de dependența lui de alcool și droguri. Dar poate că asta era tot. Poate că acum, când era curat, putea să-l lase în pace pe Iisus și să se întoarcă la vechiul lui fel de-a fi, să nu mai încerce să se ridice la înălțimea a ceea ce se dovedea a fi un cod de conduită al naibii de restrictiv, o cărare atât de dreaptă și de îngustă, încât un bărbat singur de patruzeci de ani trebuia

să se autoflageleze de fiecare dată când făcea dragoste cu o femeie frumoasă care îi bătea la ușă și i se oferea cu inima deschisă și fără nicio condiție, genul de noroc pe care în oricare altă perioadă din viața lui l-ar fi sărbătorit ca pe un cadou miraculos căzut din cer.

Cine știe cât ar mai fi durat asta, cât de mult ar fi continuat Tim să se prăbușească, dacă n-ar fi fost salvat, într-o joi seara, de un ciocănit la ușă. Urmase atât de repede după plecarea lui Deanne, încât Tim a presupus automat că ea se întorsese să-și ia ceva ce uitase sau ca să-l mai sărute o ultimă oară. Din această cauză a și deschis ușa doar în niște boxeri albaștri precum cerul și cu un rânjet prostesc care s-a topit imediat după ce a văzut fața gravă a musafirului său.

— Uau, a spus el. Credeam, ăăă...

Pastorul Dennis a trecut pe lângă el fără un cuvânt, oprindu-se doar înăuntru pentru a adulmeca aerul cu o concentrare canină.

— Drăguț, a spus el.

Chiar dacă înainte nu-și dăduse seama de asta, Tim a devenit brusc conștient de mirosul puternic de sex din apartament, la fel de pătrunzător și de inconfundabil ca și mirosul de usturoi prăjit.

Fără să aștepte vreo invitație, pastorul Dennis a traversat camera și s-a așezat pe canapea, ca și cum ar fi fost într-o vizită obișnuită de curtoazie. Era mai tânăr decât Tim cu aproape zece ani, un tip vânos cu păr blond și rar, mușchi proeminenți ai mandibulei și ochelari mari, demodați. Cu bluza lui călcată, albastru cu kaki, arăta exact a ceea ce fusese — un tocilar care vindea calculatoare la Best Buy — înainte ca Domnul să-l bată pe umăr și să-i încredințeze un nou set de responsabilități.

— Frumos apartament, a spus el, privind în jurul lui prin livingul cu mobilă puțină. Un cuibușor drăguț pentru un burlac.

— E o mizerie, a spus Tim. Dar în momentul ăsta nu-mi permit altceva.

Locuia acolo de un an întreg, dar televizorul stătea încă pe o navetă de lapte. Canapeaua hidoasă și perdelele sintetice fuseseră lăsate acolo de fostul chiriaș, un bătrân care îl implorase pe Tim să-i adopte pe cei doi șoricari tremurând și cu ochi înroșiți ai lui — nu erau acceptați în complexul de asistați sociali în care copiii lui îl forțau să se mute —, iar când acesta a refuzat, l-a făcut „ticălos fără inimă".

Pastorul Dennis a întins mâna după Biblia pe care Tim o ținea pe măsuța cu blat de sticlă, singura piesă de mobilier decentă din apartament — în mod uluitor, cineva din Greenwillow Estates o aruncase la gunoi — și a început s-o răsfoiască. Tim îl văzuse făcând asta adesea, la întâlnirile din cadrul bisericii ale dependenților; rareori îi lua mai mult de câteva secunde ca să găsească ceva incredibil de adecvat pentru situația despre care era vorba.

— Ai mai studiat Marea Carte? l-a întrebat el.

— În fiecare zi, l-a asigurat Tim. Imediat după ce mă trezesc și înainte să mă culc.

— Remarcabil.

Pastorul a închis Biblia trântind-o și a aruncat-o pe masă, cu o indiferență pe care Tim o găsea neliniștitoare.

— Se pare că ai învățat multe.

Fața lui Tim ardea de rușine. În ciuda chiloților lui ca o frunză de viță de vie, se simțea gol și condamnat, ca Adam stând în fața lui Dumnezeu, cu gust de fruct în gură.

— Poate că ai citit-o mai atent decât mine, a continuat pastorul. N-am găsit niciodată versetul în care se spune că ai voie să te distrezi cu curve în apartamentul tău.

— Nu e o curvă. Nu-i spune așa.

— Nu contează, a dat din umeri pastorul. Nu mi-ai spus niciodată că ai o prietenă.

— Nu e prietena mea. Ea doar... trece pe aici din când în când.

— Foarte convenabil. Nu trebuie nici măcar s-o scoți la restaurant?

— Uite ce e, a spus Tim. Îmi pare rău.

— E drăguță. Trebuie să recunosc. Am încercat să vorbesc cu ea, dar părea să fie grăbită. Crezi c-o așteaptă cineva acasă?

Oricât de vinovat ar fi fost, pe Tim începuse să-l agaseze interogatoriul. Era adult, un bărbat divorțat care locuia singur. Avea dreptul la viața lui privată, ca oricine altcineva.

— Știi ce? a spus el. Nu sunt mândru de ceea ce fac. Dar chiar nu te privește.

— Nu mă privește?

Pastorul Dennis părea jignit.

— Faci parte din turma mea. Nu vreau să te rătăcești iarăși.

— Nu m-am rătăcit. Numai că uneori mă simt singur. Sunt și eu un om, bine?

Cei doi bărbați se priviră în ochi mult timp, înainte ca pastorul să dea până la urmă din cap, acceptând argumentul lui.

— Bine, a spus el. Fă ce vrei. Dar duminică nu vreau să te mai văd în biserică. Adulterii nu sunt bine-veniți în Tabernaclu.

— Cum?

Tim era șocat.

— Nu mai pot veni la biserică?

— La a mea nu, a spus pastorul Dennis ridicându-se de pe canapea. Du-te altundeva cu păcatul tău. Eu n-am de gând să-l tolerez.

— Nu e cinstit. Nu poți să...

— Îmi pare rău.

Vocea pastorului Dennis era neutră și tăioasă.

— Încercăm să dăm un exemplu. Știi foarte bine.

— Stai, a spus Tim apucându-l de braț pe pastor, care se îndrepta spre ușă. Nu-mi face una ca asta.

— Ți-o faci singur.

Vocea pastorului tremura, iar Tim a fost uimit să-l vadă ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

— Te-am judecat greșit. Am crezut că ești unul dintre războinicii mei.

— Fac tot ce pot, a protestat Tim.

— Nu, a replicat pastorul Dennis. Refuz să cred asta.

Câteva secunde după ce a plecat pastorul, Tim rămase în mijlocul livingului, stupefiat și furios. *Du-te dracului*, se gândea el. *Du-te dracului cu biserica ta cu tot, idiot fariseic ce ești*. Ar fi trebuit să știe că nu avea să meargă. Existau oameni care puteau trăi respectând regulile și oameni care nu puteau, iar el fusese dintotdeauna unul dintre cei care nu puteau. Nu conta cine trăgea linia între ei — părinți, profesori, antrenori, șefi, colegi de trupă, femei cu care se culcase sau, acum, un pastor. Fusese o nebunie din partea lui să-și imagineze că ar putea fi altfel.

Dar apoi își dădu seama. *Nu*, își zise el. *În niciun caz. Nu se poate așa ceva*. Era imposibil, intolerabil, în acest punct al vieții lui, să i se lase doar *asta* — un serviciu nenorocit, un apartament jegos, deșertul televizorului

și al computerului, golul pe care nu îl atenuau decât sâmbetele petrecute cu Abby și vizitele lui Deanne. Sigur, existau destule alte biserici unde nu existau preoți băgăreți care să vină la tine acasă să-ți spună că o să mergi în iad și care nu plângeau din cauză că i-ai dezamăgit. Dar ce rost ar fi avut să meargă la o astfel de biserică?

Înainte să-și dea seama cum e îmbrăcat, Tim a țâșnit pe ușă, alergând desculț pe ardezia caldă încă a trotuarului. Din fericire, Hillside Gardens nu era din cale-afară de animat la ora aceea. A ajuns în parcare fără să întâlnească vreun vecin și, spre imensa lui ușurare, l-a văzut pe pastorul Dennis rugându-se, cu capul plecat, lângă portbagajul Corollei lui.

— Stai, a strigat Tim. Trebuie să vorbim.

Ajuns pe bitumul zgrunțuros, a încetat să alerge, încercând să-și recapete răsuflarea și să-și adune gândurile. Dar înainte să apuce el să vorbească, pastorul Dennis și-a deschis larg brațele și a început să vină spre el.

— Aleluia, a spus el.

La început, Tim a fost puțin stânjenit să îmbrățișeze alt bărbat, într-un loc public, atât de sumar îmbrăcat, dar stinghereala i-a trecut imediat. A închis ochii și s-a lăsat îmbrățișat.

— Sunt aici, a spus pastorul în șoaptă, trăgându-i încet capul spre umărul lui colțuros. Nu plec nicăieri.

Încercând să se răscumpere în ochii lui Dumnezeu după acest eșec, Tim a început să participe la rugăciuni individuale și ședințe de consiliere cu pastorul Dennis, în plus față de întâlnirile săptămânale pentru studierea Bibliei și cele pentru dependenți. Pastorul credea că Tim trebuie să își examineze serios sufletul și să se decidă o

dată pentru totdeauna dacă e alături de Iisus sau împotriva lui. De asemenea, considera că ar fi o idee excelentă ca Tim să invite în oraș o anumită tânără creștină.

— Nu trebuie decât să mergeți la film, i-a spus el. Dacă nu vă înțelegeți, n-o să mai pomenesc niciodată despre asta.

Tim a fost de acord, mai mult din vinovăție decât din entuziasm, și s-a simțit mai bine decât se așteptase (s-au dus la *Spider-Man 2*, apoi la Rustic Barn Diner). Carrie era foarte liniștită și surprinzător de puțin critică. I-a pus o grămadă de întrebări despre viața lui, iar el i-a răspuns cât de detaliat a putut, ajungând la un moment dat să-i explice pe larg care e diferența dintre fumarea și inhalarea cocainei, ceea ce ei i se părea fascinant. La sfârșitul serii a condus-o până la casa părinților ei, unde trebuia să-și ia la revedere. S-a gândit s-o sărute, însă n-a vrut să riște și i-a întins mâna. Carrie a chicotit și l-a sărutat ușor pe obraz.

— M-am simțit bine, i-a spus ea.

Vinerea următoare s-au dus la *Regele Arthur*, iar după întâlnirea de duminică s-au plimbat îndelung pe lângă Blue Lake. Era o zi superbă, iar Tim simțea cum ea exercită o forță gravitațională subtilă, atrăgându-l încet dar irezistibil spre orbita ei. După ce ocoliseră jumătate de lac, el și-a adunat curajul și a luat-o de mână. Ea a chicotit din nou, nervos, în timp ce degetele lor se împleteau.

Pe măsură ce vara trecea au urmat alte filme, câteva ieșiri la restaurant, o excursie de o zi la ocean și câteva săruturi dulci. Dar nu era dragoste, cel puțin nu acel tip de dragoste pe care Tim o trăise în trecut. Nu exista nici pasiune fizică intensă, nici emoții violente, doar un sentiment calm de acceptare, o cedare față de ceva care era

atât de evident, încât în curând deveni inevitabil. Spre sfârşitul lui septembrie începuseră deja să tatoneze subiectul căsătoriei.

Nu că Tim n-ar fi avut anumite dubii. Spre deosebire de majoritatea femeilor de care fusese atras de-a lungul timpului, Carrie nu era cine ştie ce partener de conversaţie; uneori le era greu să găsească ceva de discutat, în afara Tabernaclului şi a lor înşişi. Apoi existau acele momente jenante în care ea nu reuşea să-şi amintească ceea ce lui i se păreau a fi referiri şocant de evidente — Muddy Waters, R. Crumb, Agent 99. Fleacuri în cea mai mare parte, dar de fiecare dată când se întâmpla el trăia un acces acut de dezamăgire, o senzaţie că distanţa dintre ei era mai mare şi mai greu de parcurs decât îşi dăduse el seama.

La mijlocul lui octombrie părinţii lui Carrie l-au invitat la masă. Domnul şi doamna Frischknecht erau nişte oameni serioşi, solemni, suficient de bătrâni pentru a fi bunicii lui Carrie. Trăiseră mult timp în străinătate, lucrând ca misionari în ţări precum Bolivia sau Coreea de Sud, dar se întorseseră în America la sfârşitul anilor '70, când doamna Frischknecht începuse să sufere de migrene severe. Carrie se născuse câţiva ani mai târziu, mult după ce părinţii ei se resemnaseră cu ideea unui mariaj steril.

Cei doi bătrâni erau politicoşi cu Tim, dar evident îngrijoraţi. Acesta făcu tot posibilul să-i liniştească, vorbind deschis despre problemele din viaţa lui şi de uluitoarea transformare pe care o suferise de când îl primise pe Iisus în inima lui. Le-a povestit, de asemenea, despre Abby, ce elevă bună şi sportivă talentată era, dorindu-şi ca ei să înţeleagă că e un tată devotat şi neîncercând să îndulcească faptul că avea anumite obligaţii.

— E un copil bun, spuse el. Anul acesta o să fie Hermione, de Halloween. Știți, fata cea isteață din *Harry Potter*.

Domnul și doamna Frischknecht îl priviră cu o expresie neutră studiată, iar Tim își dădu seama că spusese ceva greșit.

— P-presupun că nu vă dați în vânt după chestiile gen Harry Potter. Adică știu că e plin de vrăjitoare, magie și alte lucruri de felul ăsta, dar copiilor le place foarte mult.

Domnul Frischknecht dădu din cap scurt și continuă să mănânce. Carrie privi spre Tim.

— Noi nu sărbătorim Halloween-ul, îi spuse ea.

— Nu?

Carrie scutură din cap.

— Nici când erai mică?

— Nu e o sărbătoare creștină, interveni doamna Frischknecht.

— Nu-mi place să văd un copil îmbrăcat ca Diavolul, adăugă domnul Frischknecht. Nu mi se pare amuzant.

— Hmmm, făcu Tim. Nu mă gândisem la asta.

Domnul Frischknecht îi explică faptul că unele biserici începuseră să folosească Halloween-ul în scopul întăririi creștinismului — construiau case de groază cu adevărat înfricoșătoare, ca să-i învețe pe copii despre păcat și iad.

— Îi sperie de moarte, spuse domnul Frischknecht. Atunci sunt pregătiți să afle care e alternativa.

— E posibil să fie una prin apropiere, spuse doamna Frischknecht. Ai putea să te duci acolo cu fetița ta.

În timp ce se întorcea acasă în seara aceea, Tim și-a dat seama că el și Carrie crescuseră efectiv în țări diferite. La început asta i s-a părut deprimant, dar după o vreme a început să-și dea seama că era util să se gândească la

relația lor în felul acesta, și chiar ciudat de reconfortant. Dacă ea ar fi fost, să zicem, japoneză sau turcoaică, el nu s-ar fi așteptat să știe ce e Bad Company sau să râdă la o remarcă întâmplătoare despre Coneheads. Fie i-ar fi explicat despre ce e vorba, fie i-ar fi spus că nu e ceva suficient de important încât să-și facă probleme. Dar n-ar fi fost enervat sau tulburat de faptul că ea nu știa ceva ce oricum nu ar fi avut de unde să știe. Și n-ar fi fost surprins să afle că ea nu se costumase niciodată de Halloween și nu mersese după bomboane cu ceilalți copii.

Nu era ca și cum ar fi fost unul dintre acei ratați care comandau o mireasă pe internet, deoarece nu era în stare să găsească o americancă dispusă să-i acorde atenție. Nicidecum: *el* era emigrantul, un turist ajuns într-o țară străină, cunoscuse o femeie și se hotărâse să rămână. Ideea nu era s-o facă pe ea să-i semene, să-i umple capul cu aceleași porcării de care era plin al lui; dimpotrivă, ideea era ca el să devină asemenea cu ei, să-și lase în spate vechea lui țară ca să poată crea o versiune mai nouă, mai bună a lui. În acest spirit aventuros și înnoitor, Tim a cerut-o de soție pe Carrie, câteva zile mai târziu.

S-au căsătorit în cadrul unei ceremonii creștine simple la Tabernaclu, cu Abby și restul familiei uluite a lui Tim de față. Recepția liniștită din sala organizației veteranilor de război — fără alcool, dans și muzică seculară — era diametral opusă dezmățului care urmase primei lui căsătorii, la care se îmbătase criță, aruncase tortul ceremonial în fața miresei sale, își insultase tatăl, iar la sfârșitul nopții trebuise să fie urcat în limuzină de doi cavaleri de onoare care erau doar ceva mai puțin torpilați

decât el. După asta nu-și mai amintea nimic, dar nu avea niciun motiv să se îndoiască de pretenția lui Allison că mariajul lor nu fusese consumat decât în după-amiaza următoare.

De data aceasta festivitățile s-au terminat la ora nouă. Proaspeții miri le-au făcut cu mâna invitaților și s-au îndreptat, de mână, spre Saturn-ul lui Tim, pe care el îl spălase și îl împodobise pentru această ocazie. Rochia bufantă a lui Carrie părea comic de voluminoasă înăuntrul mașinii; Tim a trebuit să bâjbâie pe sub stofa ei pentru a ridica frâna de mână. Înainte să pornească, a sărutat-o pe Carrie.

— Cum ești? a întrebat-o.

— Destul de bine, i-a răspuns ea zâmbindu-i dulce și ușor distrat. M-am simțit bine.

În timp ce ieșeau din parcare, Tim a privit-o pe furiș. Stătea dreaptă pe locul pasagerului, cu mâinile în poală și cu o expresie calmă și atentă. Dacă era cumva îngrijorată în legătură cu următoarea etapă a nopții nunții, nu o lăsa să se vadă.

— Mă bucur că a venit și Abby, a spus el. Cred că într-adevăr s-a simțit bine.

— E atât de drăguță, a replicat Carrie. Aș vrea doar să fie ceva mai caldă cu mine.

— Va fi. Trebuie doar să te cunoască.

— Așa sper.

Era adevărat că fiica lui fusese cam distantă — Tim trebuise s-o convingă s-o îmbrățișeze pe mireasă la despărțire — dar era ceva de așteptat. Abby și Carrie se mai întâlniseră doar de câteva ori înainte de nuntă și niciuna dintre ele nu părea să aibă habar cum să comunice cu cealaltă. În principal, Tim dădea vina pentru această stinghereală pe Allison, care îi otrăvise mintea

lui Abby apropo de Tabernaclu și de oamenii care se rugau acolo, dar puțin chiar și pe Carrie, care nu părea să-și dea seama că adultul e cel care are obligația de a începe și de a susține o conversație cu un copil. Cu siguranță că nu fusese de ajutor nici faptul că membrii familiei lui păreau atât de rigizi și de șocați în timpul ceremoniei și că la recepție refuzaseră să comunice cu oamenii bisericii. Singura excepție era tatăl său, un vânzător de obloane pensionat care umbla cu un flacon de băutură în buzunar și cu o sticlă de apă de gură în celălalt și se mândrea cu capacitatea lui de „a se înțelege bine cu oricine"

— Cel puțin tatăl meu s-a distrat, spuse el.

— E amuzant, observă Carrie. Îmi amintește de tine.

Dacă Allison ar fi auzit asta, ar fi murit de râs. Ani la rând Tim îi spusese că, dacă ajunge să se comporte ca tatăl său, ea are voie să-l împuște.

— E atent cu femeile tinere, spuse Tim. Asta așa e.

Carrie îl bătu pe genunchi.

— Săraca ta mamă. Arăta de parcă ar fi fost la o înmormântare.

Lui Tim și simplul fapt că venise i se părea un mare succes. Mama lui se opusese cu înverșunare căsătoriei și amenințase că va boicota nunta încă din ziua în care aceasta fusese anunțată.

— Îmi pare rău, spuse Tim strângându-i mâna. A făcut tot ce a putut.

— A încercat, recunoscu Carrie. Mi-a spus că sunt frumoasă.

Cu două zile în urmă, Tim se dusese, la îndemnul pastorului Dennis, la masă la părinții săi, într-o încercare disperată de a o face pe mama lui să se răzgândească. Seara târziu, după ce farfuriile de desert

fuseseră strânse și tatăl lui se dusese la culcare, Tim s-a așezat vizavi de ea la masa din bucătărie și a ascultat încă o dată pledoaria ei împotriva căsătoriei, impresionat de ce vorbitor convingător și coerent devenise ea. Când Tim era mai tânăr, mama sa avea o fire mult mai slabă, era o femeie tristă și speriată, dispusă să creadă minciunile oricât de gogonate pe care i le spunea el, dacă asta îi permitea să continue să pretindă că totul e în regulă, că fiul ei preferat nu are o problemă cu drogurile — iarba era a unui prieten, probabil că cineva îi turnase LSD pe furiș în băutură, iar el nu știa, sincer, nimic despre televizorul și combina care dispăruseră din living în timp ce părinții lui erau la o reuniune de familie. Dar anii întregi de dezamăgiri și grupul de suport pentru cei care au un dependent în familie o întăriseră, oferindu-i o perspectivă limpede și ușor cinică asupra comportamentului lui și un vocabular potrivit pentru a o exprima.

— Ai o personalitate de dependent, spuse ea. Și mă îngrijorează faptul că îl folosești pe Iisus ca pe un substitut pentru droguri, ca metadona sau mai știu eu ce. Asta e bine pentru moment. Dar în cele din urmă va trebui să înfrunți lumea de unul singur.

— Înțeleg ce spui, mamă. Dar Iisus nu e un fel de instrument. E adevărat. Și eu știu ce vrea El de la mine.

Mama lui se strâmbă.

— Te rog nu-mi vorbi despre Iisus. Am senzația că nu te mai cunosc.

Tim trebui să-și muște limba ca să nu-i aducă aminte că și ea se considera presbiteriană și pretindea că crede în Iisus. Dar mai avuseseră cearta asta înainte — ea insista că Iisus al ei și Iisus al lui erau două lucruri complet diferite — și nu aveau de ce s-o mai reia acum.

— Aş vrea să mă cunoşti, spuse el. Vreau să te iubesc şi să te respect pentru ceea ce eşti tu şi aş vrea ca şi tu să faci acelaşi lucru faţă de mine.

— Eu te iubesc. De aia îţi spun că e o idee proastă.

— Şi dacă te implor? întrebă el, făcând o faţă de căţeluş. Ar merge?

Expresia ei nu se îmblânzi.

— De-abia o cunoşti pe fata asta. Chiar tu ai spus-o.

— Poate că asta e bine, replică el. Allison şi cu mine eram împreună de cinci ani înainte să ne căsătorim. Ştiam totul despre celălalt. Şi uite unde am ajuns.

— Nu-mi spune mie prostii de-astea. Tu şi Allison eraţi perfecţi unul pentru celălalt. N-ar fi trebuit s-o laşi să plece niciodată.

— Nu am lăsat-o *eu* să plece. A plecat ea singură.

— Nu, dragul meu, spuse mama lui scuturând din cap, ca şi cum i-ar fi fost milă de el. Ai *făcut-o* să plece.

— În fine. Ea a plecat şi eu mă căsătoresc sâmbătă. Trebuie să accepţi asta.

— N-aş avea nimic împotrivă dacă aş crede că asta o să te facă fericit. Chiar crezi că aşa va fi?

— Nu ştiu. Mă las în mâinile Domnului.

— E destul de riscant.

Mama lui îl privi în ochi, iar Tim simţea cum ea îl implora la un nivel mai profund decât cuvintele.

— De ce nu poţi amâna nunta şase luni sau un an, ca să fii sigur că ştii în ce te bagi?

Aceasta era o întrebare pe care Tim şi-o pusese de nenumărate ori în ultimele săptămâni; discutase despre asta în şedinţele de consiliere premaritală, când pastorul Dennis pomenise prima oară de posibilitatea de a elimina perioada obişnuită de aşteptare pentru cuplurile care doreau să se căsătorească în cadrul

Tabernaclului. Pastorul credea cu tărie că este timpul ca Tim să se îndepărteze de tentațiile singurătății, să înceteze să mai aibă îndoieli despre sine și despre atașamentul lui față de Iisus, să se lege de cineva care avea aceeași credință și aceleași priorități ca și el și să-și continue viața ca soț, tată și servitor al Domnului. Cita din Corinteni 7: 1-2: „Este bine ca un bărbat să nu se căsătorească. Dar de vreme ce există atâta imoralitate, fiecare bărbat trebuie să aibă soția lui, și fiecare femeie bărbatul ei".

Era un verset ciudat, se gândea Tim, care încuraja căsătoria nu ca pe un lucru bun în sine, ci doar ca pe cea mai puțin rea dintre alternative. Nu era un material prea potrivit pentru cântece de dragoste. Și totuși, ca multe alte lucruri din Biblie, avea un soi de înțelepciune încăpățânată care rezona cu experiența lui de viață și cu situația lui din acel moment. Din perspectivă creștină, să fii un bărbat necăsătorit de patruzeci de ani nu era o condiție spirituală viabilă.

— Nu o să amânăm nunta, mamă. Iar dacă nu vii o să-mi frângi inima.

Mama lui respiră adânc, în semn de înfrângere, și se lăsă pe spătarul scaunului. Îi zâmbi obosită, ceea ce o făcea să arate ca o femeie bătrână.

— E târziu, spuse ea. Și nu prea am dormit bine.

— Tata încă mai sforăie?

Mama lui râse.

— E incredibil ce zgomote poate să scoată omul ăla.

— De ce nu-l dai afară? Să-l trimiți în camera de oaspeți?

— Am încercat, spuse ea puțin stânjenită. Dar mă simțeam cam singură.

Îl conduse până la ușă și îl sărută ca de obicei pe obraz. Dar apoi, în loc să-i dea drumul, îl îmbrățișă cu toată puterea ei, ca și cum ar fi plecat într-o călătorie lungă, iar ea nu era singură când avea să-l mai vadă.

În noaptea nunții, Carrie rămase în baie foarte mult timp, atât de mult încât Tim începea să se îngrijoreze.

— Te simți bine? strigă el.

— Imediat, răspunse ea.

Tim nu-i putea reproșa faptul că e nervoasă; și el era puțin emoționat. Acum, că rămăseseră singuri, lăsând în spate toate detaliile organizării și agitația zilei celei mari, începu încet să-și dea seama de ceea ce făcuseră. Una e să crezi orbește în ceva și alta să te izbești de realitatea concretă.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el.

— Deocamdată nu.

Nu era sigur dacă era sau nu un lucru bun că exista acest nor dens de suspans sexual, ca în 1955. Nu mai fusese atât de nervos apropo de sex din clasa a noua, când Jenny Rego îl invitase la ea acasă într-o vineri seara, spunându-i că părinții ei erau plecați din oraș și dându-i instrucțiuni să aducă iarbă și prezervative.

Chiar și în perioada lui mai sălbatică, Tim nu fusese tocmai un Don Juan, dar era un cântăreț care arăta destul de bine și întotdeauna păreau să se găsească în jurul lui femei care îl găseau fermecător, mai ales cele care îi împărtășeau entuziasmul pentru substanțe ilegale. De mai multe ori ajunsese să trăiască visul oricărui star rock, acela de a se trezi lângă o fată al cărei nume nu îl cunoștea sau cel puțin nu și-l aducea aminte.

Dar fusese un gentleman cu Carrie și nu îi părea rău. Reușiseră, cumva, să supraviețuiască perioadei

de curtare fără să facă altceva decât să se pipăie ca adolescenții, chiar dacă ar fi putut să se furișeze oricând în apartamentul lui. După logodnă, Carrie chiar făcuse unele aluzii că pe ea nu ar deranja-o, dar el nu le dăduse curs. Semnaseră amândoi contracte cu Tabernaclul, în care se angajau să se abțină de la relații premaritale, iar el era hotărât să nu pornească cu stângul.

Pe lângă că nu făcuseră sex, reușiseră, de asemenea, să nici nu vorbească prea mult despre asta, cu excepția faptului că-și spuneau unul altuia încontinuu cât de nerăbdători sunt să trăiască împreună ca soț și soție. Tim credea că asta se datora, pe de o parte, faptului că unor oameni cu experiențe de viață atât de diferite le era greu să vorbească la modul abstract despre sex, iar pe de altă parte deoarece Carrie era vizibil stânjenită de fiecare dată când venea vorba de asta. Tim presupunea că aveau să rezolve lucrurile din mers.

Dar poate că ar fi trebuit să discute mai detaliat despre temerile și așteptările lor, se gândi el când Carrie apăru în cele din urmă din baia camerei de hotel. Purta o cămașă de noapte albă de satin, cadou de la mama ei, și arăta ca un model de modă veche — cu forme rotunjite, moi, și emoționant de tânără — iar el ar fi fost încântat să se întindă lângă ea în patul conjugal, dacă fața ei nu ar fi fost atât de palidă și îngrozită, iar ochii atât de umflați și roșii de plâns.

— Draga mea, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i spună, dar nu găsea cuvintele. După două sau trei începuturi ratate scutură din cap, frustrată, și începu să plângă. El o luă în brațe și o ținu până când se liniști. Îi șopti că era în regulă să-i fie frică, că era normal să fie nervoasă, fiind prima dată. Îi promise că avea să fie blând sau, dacă ea prefera, puteau să se culce

pur și simplu și să încerce din nou dimineață, asta în cazul că s-ar fi simțit în stare.

— Nu e... începu ea, dar nu reuși să termine propoziția.

— Ce nu e?

Ea trase adânc aer în piept și făcu un efort vizibil să se stăpânească.

— Prima mea dată, spuse ea.

Tim rămase uimit, dar încercă să n-o arate.

— Nu-i nimic, îi spuse el. Nici la mine.

Ea râse printre lacrimi, iar Tim îi aduse un pahar cu apă.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă.

— Așa voisem, spuse ea. Numai că mi-e greu.

Carrie se așeză lângă el, pe marginea patului. Îi povesti, cu o voce repezită și tremurată, despre criza ei spirituală de la nouăsprezece ani, după moartea bunicii ei. Își pierduse credința și fugise de acasă.

— Unde te-ai dus?

— Într-o grămadă de locuri.

— Singură?

— Uneori, spuse ea, fără să poată să-l privească în ochi, nu întotdeauna.

— Ai cunoscut vreun tip?

Ea își mușcă buzele și dădu din cap că da.

— Nu-i nimic, spuse el. Asta a fost demult. A trecut.

— N-a fost doar unul.

— Unu, doi, indiferent. Nu contează.

Carrie nu răspunse. Tim începu să fie puțin îngrijorat.

— Doar de curiozitate, spuse el. Cam despre câți tipi ar fi vorba?

— Mulți, spuse ea. Opt, poate nouă. Am pierdut șirul.

— Serios? Cât ai fost plecată?

— Câteva luni.
— Uau. N-ai pierdut timpul deloc.
— Mă rătăcisem, spuse ea, reușind în sfârșit să-și adune curajul și să-l privească în ochi. O luasem puțin razna.

În mod ciudat, confesiunea lui Carrie servi la corectarea unui dezechilibru din relația lor care îl iritase pe Tim încă de la început, eliberându-i astfel pe amândoi de scenariul rigid în care el trebuia să joace rolul bărbatului mai bătrân pedepsit, care caută salvarea în tânăra fată ingenuă. De asemenea, atenuă o parte din tensiunea sexuală pe care el o resimțise în așteptarea Nopții Celei Mari. Tim nu înțelesese niciodată plăcerea fetișistă de a se culca cu virgine pe care păreau să o aibă anumiți bărbați. De cele două ori când o făcuse — o dată în liceu, a doua oară în facultate — experiența fusese dureroasă pentru fete și nu prea distractivă pentru el; fusese o ușurare pentru el să afle că în noaptea aceea, în Apartamentul Mirilor, nu va avea loc nicio deflorare.

Iar sexul s-a dovedit a fi în regulă, nici pe departe acea operațiune delicată și sumbră de care se temuse. Carrie era suficient de entuziastă, chiar dacă puțin cam tăcută — lui Tim îi plăcea să le audă pe femei cum torc, gem și vorbesc urât — dar cumva exact ea însăși. La un moment dat, el a privit în jos și a observat pe fața ei o expresie — ochii strâns închiși, un mic zâmbet intim în colțurile gurii — pe care o văzuse adesea la întâlnirile de duminică, când ea își ridica brațele în aer și le legăna în ritmul muzicii. După ce s-a terminat, ea și-a așezat capul pe pieptul lui și a oftat dulce.

— O, Doamne, i-a spus. Sunt atât de fericită că am scăpat din casa aia.

Carrie era, din multe puncte de vedere, soția creștină ideală — modestă, afectuoasă, devotată sincer fericirii lui. Tim știa cât de norocos fusese s-o găsească, astfel că era uimit de îndoielile și ezitările care au început să-l chinuie aproape din clipa în care s-au mutat în primul lor apartament, cel de la etajul unei case bifamiliale de pe Baxter Street.

Avea câteva nemulțumiri precise. Carrie nu prea se pricepea la gătit — din cauza problemelor cu stomacul ale tatălui, familia ei evita orice condiment mai exotic decât sarea și piperul —, iar Tim era puțin deprimat de regimul constant de cartofi și carne prea făcută. De asemenea, îl deranja cât de puțin o interesa politica și ce se întâmpla în lume. Într-o dimineață se chinui să o pună la curent cu situația dificilă din Irak, dar imediat ce începu să pomenească de suniți și șiiți și-a dat seama, din privirea ei goală, că nu avea să funcționeze.

Iar incapacitatea lui Carrie de a relaționa cu fiica lui era o sursă de iritare permanentă. În mod normal, Tim o considera pe Abby un copil bun, dar ceva anume legat de mama ei vitregă o făcea să manifeste o obrăznicie enervantă de copil răsfățat care se agrava mereu, în ciuda îndemnurilor lui repetate să fie respectuoasă. Carrie reacționa ascunzându-și sentimentele rănite în spatele unui zid de alinturi și solicitudine neconvingătoare — *Ce să-ți dau, scumpo? Draga mea, nu-ți trebuie mai multă lumină?* — care îl iritau pe Tim la fel de mult ca și pe Abby.

În cele din urmă însă, acestea erau doar nemulțumiri minore, inevitabilele mici dezamăgiri care marchează tranziția de la luna de miere la *până când moartea ne va despărți*. Ceea ce îl deranja cu adevărat era ceva mai important și mai inefabil, dar ceva ce se apropia de

esența relației lor, o suspiciune enervantă că din căsătoria lor lipsește un ingredient vital.

Nu se certau niciodată.

Carrie era cea mai amabilă persoană pe care o întâlnise vreodată. Orice ar fi vrut el, ea era de acord. El se ocupa de bani, el alegea emisiunile la care se uitau la televizor și îi spunea ei ce aveau să facă weekendul următor. Carrie urma bucuroasă instrucțiunile lui, fără resentimente sau ezitări, în conformitate cu acel pasaj din Efesieni pe care îl primiseră, înrămat, drept cadou de nuntă din partea pastorului Dennis și care acum stătea pe peretele dormitorului lor: „Căci bărbatul este cap femeii, precum Hristos este cap bisericii. Precum biserica se supune lui Hristos, așa și femeia bărbatului ei, întru totul".

Tim își dădea seama că mulți bărbați l-ar fi invidiat; într-un fel, era ca și cum ar fi trăit în lumea fantastică din *I Dream of Jeannie*[10]. Singura lui concluzie era că anii petrecuți împreună cu Allison — o femeie capricioasă și solicitantă — îi deformaseră concepția despre căsătorie, făcându-l să o vadă nu ca pe un parteneriat plin de dragoste, ci ca pe o luptă epuizantă pentru dominație, presărată cu perioade de sex furios și exaltant. Oricare ar fi fost motivele, i se părea puțin plictisitor să aibă câștig de cauză tot timpul, fără să fie nevoie să ducă cu vorba, să cadă la înțelegere sau să negocieze dur, cu cărțile pe masă. Pur și simplu părea puțin prea ușor.

Simțea asta în mod acut în dormitor. Spre deosebire de Allison, care era o maestră la abținerea de la sex —

---

[10] Serial de televiziune din anii '60, în care un astronaut găsește o sticlă conținând un duh feminin, care se îndrăgostește de el și rămâne servitoarea lui.

îi făcea mare plăcere să-l facă s-o implore — Carrie nu spunea nu absolut niciodată. Toată viaţa lor sexuală se plia pe capriciile lui. El îi spunea când să-şi scoată cămaşa de noapte, când să se întindă pe burtă şi când să-şi folosească gura. La început fusese o senzaţie puternică, să aibă o femeie tânără supusă, complet la dispoziţia lui.

Dar se erodase rapid. Nu exista niciun fel de opoziţie, aşa cum nu exista niciun fel de suspans. Carrie nu spunea nu, dar nici nu avea iniţiativa de a face sex, nu se furişa niciodată pe la spatele lui, în timp ce el spăla vasele, ca să întindă mâna spre scula lui, aşa cum făcuse Allison în câteva ocazii memorabile. Nici nu i-ar fi trecut prin cap să-l trezească dimineaţa lăsându-şi un sfârc să coboare în gura lui pe jumătate deschisă sau să aducă acasă de la magazinul de casete video *Vecini poznaşi 2* în loc de *Apollo 13* (nu că asta l-ar fi ajutat cu ceva pe Tim, acum când jurase să renunţe la porno).

Se întreba uneori dacă n-ar trebui să-i vorbească despre toate acestea, dar nu ştia cum să procedeze. Părea să fie ceva mai degrabă contraproductiv să rogi pe cineva să fie mai spontan, apoi să-i oferi instrucţiuni detaliate despre cum să facă asta.

Pastorul Dennis simţise probabil că ceva nu e în ordine, pentru că la vreo câteva luni după nuntă îl trase pe Tim deoparte şi îl întrebă, cu o voce uşor tenebroasă, cum se descurcă el şi Carrie.

— Bine, spuse Tim. Nu ne plângem.

Pastorul îşi coborî vocea.

— Şi viaţa sexuală? Totul merge cum trebuie?

Tim ezită. Asta chiar nu era treaba nimănui, în afară de el şi Carrie.

— Nu prea rău, spuse el. Încă ne cunoaștem unul pe celălalt.

Pastorul Dennis cântări răspunsul lui o clipă.

— Știi ce? Cred că ar fi o idee bună ca soția mea să discute puțin cu soția ta.

— Mulțumesc, spuse Tim. Dar nu cred că e nevoie.

— Nu ceva foarte dur, îl liniști pastorul. Doar o discuție între fete.

Soția pastorului, Emily — o femeie grăsuță, aproape îngrijorător de veselă — trecu pe la ei într-o sâmbătă în care Tim și Abby erau la un meci de fotbal. Adusese cu ea o carte intitulată *Sex creștin pasional: cum să-ți condimentezi cu voia Domnului căsnicia.*

— Zice să citim asta, îl informă Carrie în seara aceea, în pat. Se pare că a făcut minuni pentru ea și pentru pastorul Dennis.

Ținând cont de caracterul oarecum puritan al Tabernaclului, cartea se dovedi a fi surprinzător de colorată. Autorii, reverendul Mark D. Finster și soția sa, Barbara G. Finster, anunțau veștile cele bune încă din Introducere: „Pentru un cuplu creștin, sexul nu e altceva decât o formă de rugăciune, o sărbătoare a dragostei pentru celălalt și o celebrare a Tatălui Divin care v-a unit. Prin urmare, desigur că Dumnezeu vrea ca voi să aveți o viață sexuală mai bună! Vrea ca ea să fie mai bogată ca oricând în poziții despre care probabil că nici nu știați că există, cu orgasme mai puternice decât credeați că e posibil!"

Tim era intrigat mai ales de Capitolul Cinci, „Este asta în regulă?", în care soții Finster ofereau o listă cu absolut orice act sexual imaginabil — inclusiv câteva necunoscute lui — însoțite de un deget în sus sau unul în jos, în cazul în care procedura respectivă era interzisă în mod expres de Scriptură.

Potrivit soților Finster, sexul între creștinii căsătoriți era mult mai liber decât își imaginase Tim. Prostituția, adulterul, sexul în trei, orgiile și zoofilia — practic orice presupunea o persoană sau un animal din afara căsătoriei — erau interzise, dar dincolo de asta era un spațiu de manevră considerabil. Masturbarea era în regulă (mai ales dacă partenerul care nu se masturba putea să privească), ca și scenetele, în cazul în care cuplul era căsătorit și în scenariul fantezist, o cerință care lui Tim i se păru cam greu de îndeplinit: *Bun, tu ești asistenta și eu sunt pacientul... și, ăăă, ne-am căsătorit înaintea operației mele de hernie.* Soții Finster nu vedeau niciun motiv biblic pentru care soțul să nu facă poze cu soția lui goală sau viceversa, atâta timp cât nimeni altcineva nu le vedea, și nu puteau găsi nimic în Scriptură care să dezaprobe explicit puțin bondage și/sau S&M-ul consensual. La fel și cu îmbrăcarea hainelor celuilalt. Chiar și sexul anal, despre care Tim crezuse că intră în categoria *verboten* de „sodomie", se dovedi a fi în regulă pentru cuplurile heterosexuale căsătorite; doar bărbaților homosexuali li se interzicea sexul pe ușa din spate, ceea ce lui Tim i se păru ușor nedrept, dar nu el era cel care decidea. Autorii exprimau anumite rezerve față de linsul în fund — în general nu prea se omorau cu eufemismele — dar obiecțiile lor erau mai mult igienice decât religioase.

Soții Finster erau foarte entuziasmați de lenjeria sexy — în câteva locuri din carte reverendul descria extaziat aspectul Barbarei G. în jartiere și ciorapi de mătase —, dar îi avertizau pe cititori să evite cumpărarea acestor produse din cataloage sau site-uri laice. Vederea superbelor modele costumate sumar, deliberat provocator, avea tendința să inspire bărbaților care le priveau sentimente păcătoase de dorință, ca și comparații nedrepte

între soțiile lor și femeile emaciate și potențate chirurgical din fotografii. Ca alternativă, soții Finster recomandau câteva site-uri creștine care vindeau acel tip de lenjerie fără ajutorul modelelor. Tim îi arătă lista lui Carrie.

— Ce zici? Să comandăm câte ceva?

— Sigur, răspunse ea. Dacă vrei tu.

Cel puțin o vreme, cartea furniză o tensiune electrică bine-venită patului lor conjugal. Tim comandă un furou transparent pentru Carrie, niște ciorapi până la coapsă și chiar un body găurit în zona șlițului care o lăsă mută de stânjeneală (în cele din urmă, el i-a spus să-l scoată și să-l arunce pur și simplu la gunoi). Din cine știe ce motiv, ea era mult mai puțin speriată de un corset care lăsa să se vadă la fel de mult și fericită ca o fetiță să îmbrace costumul de servitoare franceză, ca și cum astfel s-ar fi răzbunat pentru toate Halloween-urile de care fusese lipsită în copilărie. Lenjeria îi eliberă într-un anumit fel, fiindu-le astfel puțin mai ușor să încerce câteva dintre „Activitățile distractive" descrise în Capitolul Șapte, „Cum să încingeți atmosfera"

Totul ar fi fost minunat, numai că Tim se trezea din ce în ce mai des gândindu-se la Allison — care era dependentă de Victoria Secret[11] — și la lenjeria sexy cu care îl surprindea pe vremuri. De câteva ori cedă tentației de a comanda pentru Carrie articole mai mult sau mai puțin identice — bikini și tricou fără mâneci de camuflaj, fustă plisată de elevă catolică, sutien de dantelă roșie cu ochiuri și slip asortat —, încercând apoi să recreeze scenele memorabile din prima lui căsătorie.

[11] Producător celebru de lenjerie, inclusiv erotică.

Dar nu îi ieşea niciodată. Oricum ar fi fost îmbrăcată şi orice i-ar fi cerut el să facă, Carrie se încăpăţâna să rămână la fel — dulce, supusă şi dorind să-i facă pe plac. Dacă el insista, vorbea murdar, dar avea un vocabular foarte limitat şi nu reuşea niciodată să pună oarecare convingere în spatele cuvintelor. Singura dată când a plesnit-o la fund a fost şi ea o dezamăgire. Oricât s-ar fi străduit, Tim nu reuşea să se convingă singur, nici măcar pentru câteva clipe, că ea e o fată rea care merita pedepsită. Iar ea nu spunea *Au* aşa cum o făcea Allison, ca şi cum în sinea ei pedeapsa i-ar fi făcut plăcere. Carrie o spunea pur şi simplu ca şi cum ar fi durut-o.

În ciuda acestor eşecuri, continuară, străduindu-se de-a lungul verii şi o parte din toamnă să-şi ia porţia de sex creştin pasional. Carrie nu se plângea niciodată, dar el începuse să simtă o anumită oboseală din partea ei, o dorinţă de a face ce trebuia să facă şi de a termina odată. Şi entuziasmul lui Tim slăbea; pentru prima oară în viaţa lui, începu să fie afectat de o incapacitate intermitentă de a funcţiona, o turnură dezamăgitoare care îi făcea pe amândoi să se simtă inconfortabil.

Erau unele nopţi în care se simţea atât de încolţit, încât singurul lucru pe care putea să-l facă era să se urce în maşină şi să rătăcească prin Stonewood Heights, ascultând unul din cele trei CD-uri cu Grateful Dead — *American Beauty*, *Workingman's Dead* şi o înregistrare de amatori de la un concert din vara lui '88, în Buffalo — de care nu fusese în stare să se despartă, în ciuda asigurărilor oferite pastorului Dennis că se rupsese nu numai de oamenii cu care se îmbăta şi se droga în trecut, dar şi de cărţile, muzica şi hainele legate de acel capitol întunecat al trecutului. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost suficient de rău, uneori se trezea trecând cu maşina de mai

multe ori prin fața anumitor baruri și gândindu-se cât de plăcut ar fi fost să intre pur și simplu și să bea o bere, nu atât pentru bere, cât pentru companie, întuneric și muzică — sentimentul de ușurare că s-a întors în sfârșit acasă, printre ai lui. Desigur, nu era prima dată când i se întâmpla asta și știa cu o precizie înspăimântătoare cât era de periculos.

Era atât de abătut din cauza întregii situații, încât nici nu se obosi să ascundă adevărul atunci când pastorul Dennis îl conduse până la mașină după studiul Bibliei de miercuri, întrebându-l cum mai merg lucrurile între el și Carrie.

— Așa și-așa, spuse Tim. Deocamdată supraviețuim.

— Mă întrebam ceva, zise pastorul. Aș fi crezut, cumva, că acum deja e gravidă.

— Încă nu suntem pregătiți. Știi, în privința banilor. Cumpărarea apartamentului ne-a cam epuizat economiile.

— Știi ce părere am eu despre așteptare, îi aminti pastorul. Trebuie doar s-o faci.

— Carrie e tânără. Avem tot timpul.

— Și cartea pe care v-a dat-o soția mea? V-a fost de ajutor?

— Puțin, spuse Tim dând din umeri nehotărât. Nu știu. În ultima vreme mă simt cumva... confuz.

Stăteau în parcarea aproape pustie a Tabernaclului. Seara era răcoroasă și bătea puțin vântul; frunze ușoare cădeau pe asfalt. Pastorul se aplecă spre Tim, privindu-l atent mai de aproape.

— Confuz? În ce fel?

— E ciudat.

Tim se opri, ca să aibă timp să-și șteargă zâmbetul nepotrivit de pe față.

— Nu știu de ce, dar, ăăă, în ultimul timp am o grămadă de sentimente față de fosta mea soție. Sentimente sexuale. Asta mă zăpăcește față de Carrie.

— Fosta ta soție s-a recăsătorit, îi aminti pastorul Dennis. A luat-o de la capăt. Ca și tine.

— Știu, murmură Tim. Dar uneori... Vreau să zic, nu sunt mândru de asta, dar uneori e ca și cum Carrie ar fi un substitut. Adică sunt cu ea, dar cumva îmi îngădui să mă prefac că ea e Allison.

Chiar și în întuneric, Tim vedea cum privirea pastorului devine tăioasă.

— Ești penibil, îi spuse el.

— Știu, aprobă Tim. Dar ce pot să fac?

— Revino-ți. Roagă-l pe Dumnezeu să te ajute.

— Am încercat.

Pastorul Dennis privi spre cer, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Luna strălucea, aproape plină, cu marginea de jos ascunsă de un nor zdrențuit.

— Mai încearcă, spuse pastorul, coborându-și din nou privirea spre pământ. Între timp, nu mai pune mâinile tale murdare pe soția ta. Nu merită așa ceva.

Tim își lăsă capul în jos. Pastorul oftă. Părea copleșit, ca un om căruia i-ar prinde bine o băutură tare.

— Ai făcut niște promisiuni, Tim. E timpul să începi să le respecți.

Tim știa exact ce trebuia să facă în acea dimineață de duminică, în timp ce el și Carrie îngenuncheau împreună pe covorul din living. Potrivit pastorului Dennis, exista o procedură standard — extrasă din Corinteni 7 — prin care soțul își informa soția că avea să se abțină de la relații sexuale cu ea o perioadă de timp, până când se va purifica de dorința care îl împiedica să fie un soț așa

cum voia Dumnezeu. Din fericire, soțul nu avea nicio obligație de a-i explica soției natura dorinței păcătoase; tot ce trebuia să facă era s-o asigure că se străduiește să rezolve problema și că în curând lucrurile aveau să reintre în normal.

Tim zâmbi spre Carrie și îi luă mâinile în ale lui. Carrie îi zâmbi și ea, cu o expresie plăcută și încrezătoare ca de obicei, dar umbrită de o neliniște atentă pe care nu o avusese în ziua în care pastorul Dennis îi adusese unul lângă celălalt la picnicul bisericii. Părea încă îngrozitor de tânără, dar nu se putea nega faptul că mariajul o schimbase.

— Doamne, spuse el, uneori nu suntem atât de puternici pe cât vrei Tu să fim.

Carrie dădu aprobator din cap, dar Tim văzu cum corpul ei se încordează, ca și cum s-ar fi pregătit pentru veștile proaste. Uneori se întreba dacă ea își dorea ca ei să nu se fi cunoscut, ca Dumnezeu s-o fi păstrat pentru un bărbat mai tânăr, mai bun și mai puțin exigent, un soț neîmpovărat de o fiică obraznică, o fostă soție pe care nu părea capabil să și-o scoată din cap și nevoi sexuale atât de deconcertante.

— De aceea avem nevoie de ajutorul tău, continuă el.

— Cu toții avem, spuse ea cu voce moale.

Tim nu-și putea da seama dacă asta face parte din rugăciune sau dacă ea i se adresa direct lui.

— Nu are de ce să-ți fie rușine, continuă ea.

Tim își întoarse privirea spre tavan. Înțelegea foarte bine că vremea preparativelor trecuse și că era momentul să fie cinstit cu soția lui. Se apucase chiar să-și învețe pe de rost replicile. Acum ar fi trebuit să o privească în ochi și să-i spună „Carrie, am luat o decizie”.

Se gândea că ea nu avea să plângă. Avea să suporte veştile cu stoicism. Dar avea să se îngrijoreze, se gândea el, şi să se autoînvinovăţească pentru că făcuse vreo greşeală, deşi nu făcuse niciuna. Nici faţă de el, probabil nici faţă de altcineva. Toată încurcătura era din vina lui şi părea cinic s-o facă pe ea să sufere din cauza asta. Tim avu nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi privi din nou în ochi soţia.

— O, Doamne, spuse el. Îţi sunt atât de recunoscător pentru că ai adus-o pe femeia aceasta minunată în viaţa mea. Ştiu că nu sunt demn de ea.

Carrie scutură din cap că nu, dar Tim îşi dădea seama cât e de încântată. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Fă-mi un serviciu, se rugă el. Ajută-mă să o iubesc aşa cum merită.

Echipa Domnului

Tim şi Carrie ajunseră cu trei sferturi de oră mai devreme la întâlnirea de duminică. Parcarea era aproape goală, dar ei îşi lăsară maşina la câteva rânduri depărtare de intrarea principală, cedând locurile mai apropiate pentru bătrâni, familii cu copii mici şi oricui altcuiva avea probleme să se deplaseze.

În ciuda numelui său impresionant, Tabernaclul nu era un edificiu religios măreţ, un monument cu marmură şi vitralii închinat gloriei lui Dumnezeu. De fapt, era o clădire comercială monotonă, un magazin de două sute de metri pătraţi — fusese un Fashion Bug[12] în precedenta ei incarnare — din Griswold Commons, un mall altădată prosper care începuse să aibă probleme după ce strălucitorul Stonewood Arcadia Retail & Entertainment Center se deschisese la mai puţin de doi kilometri distanţă, pe un teren de lângă calea ferată care înainte găzduise o uzină chimică, o fabrică de cutii de carton şi un producător de jucării gonflabile.

---

[12] Lanţ de magazine de modă pentru femei din SUA.

Având în vedere că publicul și veniturile Tabernaclului crescuseră mai bine de două ori în ultimul an, probabil că pastorul Dennis și-ar fi putut permite o mutare într-un domiciliu mai select — arhidioceza din zonă căuta cu insistență chiriași evanghelici pentru unele din clădirile ei recent scoase din uz — dar nu părea interesat. Pe lângă plăcerea de a predica în fiecare săptămână pentru o sală plină ochi, pastorul prețuia parcarea mare — doar câteva magazine de alături aveau deschis duminica dimineața — și faptul că trecătorii curioși și cei care veneau prima oară dar aveau ezitări puteau privi slujba prin vitrină, înainte de a lua decizia crucială de a intra. De asemenea, îi plăcea simbolismul unei biserici aflate într-un mall — încă un Templu al Lăcomiei recuperat pentru Domnul — și făcea tot posibilul pentru a exploata șansele oferite de acesta pentru un prozelitism creativ. În dimineața aceasta, de exemplu, pe geamul din față era lipit un banner portocaliu-aprins.

„LĂSAȚI-L PE SATANA SĂ DEA FALIMENT!", scria pe acesta. „NU RATAȚI CÂȘTIGUL OFERIT DE NOI!"

Dar dincolo de avantajele practice ale poziției Tabernaclului, Tim și ceilalți enoriași știau că pastorul Dennis are și un motiv mai personal pentru a rămâne pe loc: credea că Griswold Commons este pământ sacru. Aici era locul în care, cu doar câțiva ani în urmă, auzise pentru prima oară chemarea Domnului și își începuse cariera de predicator.

Spusese această poveste într-o predică rostită în timpul uneia dintre primele vizite ale lui Tim la Tabernaclu, iar în lunile care urmară se referise la ea adesea, de fiecare dată cu aceeași uimire liniștită în fața faptului de a fi fost trăsnit pe drumul Damascului.

După cum povestea el, la vremea aceea era un suflet rătăcit, un bărbat de aproape treizeci de ani cu o slujbă prost plătită care trăia în subsolul casei mamei sale. Era cu atât mai stânjenitor, cu cât fusese un băiat care promitea mult, al doilea din clasa lui de liceu și câștigător al unei burse la prestigiosul Institut Politehnic Rensselaer.

Dar ceva s-a întâmplat când s-a dus la facultate. Aproape imediat a fost învăluit de un fel de întunecare. Se simțea amețit și obosit tot timpul: dormea prost și nu se putea concentra la învățat. Doctorii îi spuseseră depresie, dar nu părea prea credibil. Depresia vine din interiorul cuiva; asta venise din afară, ca și cum cineva îi aruncase o pătură groasă pe cap.

A trăit sub pătura aceasta zece ani lungi, lucrând part-time când avea ocazia și mergând din când în când la cursuri. Avea puțini prieteni și suferea de o singurătate cumplită, care nu putea fi alinată, temporar, decât prin pornografie sau jocuri video violente.

La puțin timp după ce a împlinit douăzeci și opt de ani, din motive pe care nimeni nu le putea explica, a început să se simtă mai bine. Și-a luat o slujbă cu normă întreagă la departamentul de calculatoare de la magazinul Best Buy din Griswold Commons (între timp magazinul se mutase în Arcadia Center), unde și-a impresionat șefii prin atitudinea lui pozitivă, cunoștințele tehnice și bunele abilități de comunicare. Se vorbea despre posibilitatea unui post de manager și despre un viitor pe termen lung în cadrul firmei.

Și ceea ce era cel mai mișto era că îi plăcea Best Buy; se simțea acasă acolo. Se simțea privilegiat să fie înconjurat de toate acele produse uimitoare — televizoare cu ecran mare, nenumărate echipamente audio, laptopuri

groase cât o napolitană, cu procesoare ultrarapide, camere digitale de buzunar, rafturi după rafturi de filme, muzică și jocuri video — bogățiile acumulate ale vrăjitoriei tehnologiei. Se gândea adesea că era ca și cum ar fi lucrat la Muzeul Minunilor.

Cel puțin așa s-a simțit timp de șase luni, până când, spre sfârșitul unei după-amiezi de sâmbătă a apărut un bătrân, un tip solid cu păr alb și un costum sărăcăcios, șchiopătând pe un picior de lemn. S-a apropiat țopăind de Dennis, cu un zâmbet viclean pe față, ca și cum ar fi fost prieteni de ani de zile.

— Iată, a spus bărbatul. Tocmai băiatul pe care-l căutam.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat Dennis.

Bătrânul a scos o carte groasă.

— Șeful mi-a zis să-ți dau asta.

Dennis a luat cartea, surprins să descopere că era Biblia.

— E de la Kenny?

Kenny era managerul asistent de serviciu, un pervers de vârstă mijlocie care, după ce termina lucrul, se ducea direct la bar. Dennis îl însoțise de câteva ori, dar după ce bea câteva pahare, Kenny nu știa să vorbească despre nimic altceva decât despre cât de mult îi plăceau femeile cu fund uriaș, cu cât mai mare, cu atât mai bine. Putea să-i dea înainte ore întregi.

— Ți-am spus, a zis bătrânul. E de la șefu'.

— Vrei să zici de la Phil?

Phil era managerul din zilele săptămânii, superiorul direct al lui Kenny.

— Nu e de la Phil, a pufnit bătrânul. Nu el e șefu'.

Dennis începea să-și piardă răbdarea.

— Sunt puțin ocupat acum. E o farsă, cumva?

Bătrânul a părut jignit.

— Am făcut un drum lung ca să-ți aduc asta. Crede-mă, aș fi fost mulțumit să pot sta acasă.

— Cred că mă confunzi, i-a zis Dennis.

— Imposibil.

— Dar mie nu-mi trebuie Biblia.

— Asta nu e problema mea. Am zis doar că eu ți-o aduc. Ce se întâmplă de aici încolo te privește.

Bătrânul l-a privit pătrunzător, apoi s-a întors și a plecat, mergând destul de repede pentru un tip al cărui picior drept nu prea reușea să se ridice de pe podea. Dennis s-ar fi dus după el — încă voia să lămurească problema cu șeful —, dar era asediat de o femeie tânără și autoritară, care venise cu o listă de întrebări scrise de mână, intitulată „Probleme/Soluții rețea wireless".

Dennis nu știa prea bine ce să facă cu Biblia. N-ar fi vrut s-o ducă acasă, dar nu-i venea nici s-o arunce. Până la urmă, a pus-o pe un raft aglomerat din spatele biroului de Informații și a uitat de ea.

Dar Biblia nu a uitat de el, deși lui i-a luat ceva timp să-și dea seama. În acel moment nu știa decât că magazinul a început, dintr-odată, să i se pară ciudat. El îl considerase întotdeauna un stup în care bâzâie aparate folositoare și opere de artă ingenioase, dar acum i se părea lipsit de suflet și oarecum malefic. Clienții nu păreau atât entuziasmați cât confuzi, oameni fără emoții, hipnotizați de seria imaginilor, stupefiați de tot acel metal strălucitor și plastic turnat. Uneori, în timp ce trecea pe lângă raionul cu DVD-uri, era aproape sigur că simte mirosul a ceva aflat în putrefacție, ca și cum în acele cutii mici și elegante, cu fotografii de bărbați arătoși și femei frumoase, ar fi fost ascunsă carne stricată. Se uita la copii cum încearcă jocurile video pe consolele magazinului și

trebuia să facă un efort pentru a-şi suprima instinctul de a le smulge manetele din mână şi de a le striga să fugă dacă vor să scape cu viaţă. De mai multe ori s-a trezit în genunchi în toaleta angajaţilor, vomitând violent, deşi nu se simţea rău deloc.

Se întreba dacă nu cumva înnebuneşte, dacă nu era pe cale să aibă încă o criză precum cea care îl şocase în facultate, dar acum părea să fie diferit. Pe vremea aceea simţea că nu poate gândi, că nu poate ţine pasul cu ceilalţi, dar acum era lucid, foarte conştient. Magazinul era cel care avea probleme, nu el; era sigur de asta.

S-a gândit serios să-şi dea demisia, ca să nu înnebunească, dar nu voia s-o sperie pe mama lui. Era atât de încântată că el lucrează, că poate să creadă că fiul ei şi-a revenit, că totul va fi în ordine. Nu voia să-i răpească asta, să facă ceva care ar fi înspăimântat-o din nou.

Într-o seară aglomerată de joi s-a lăsat pe vine, în spatele biroului de Informaţii, ca să ia un manual de Handheld Organizer, când privirea i-a căzut pe Biblia pe care i-o dăduse bătrânul. Ceea ce a văzut l-a uluit. Cartea strălucea ca un far, pulsând de energie, chemându-l. Într-o clipă, ca şi cum acel gând ar fi fost turnat în el ca un lichid fierbinte, a înţeles cine era Şeful şi ce trebuia el să facă.

— O, Doamne, a spus, aşezându-şi mâna pe carte. M-ai găsit.

Amintirea a ceea ce se întâmplase după aceea era ceţoasă şi fragmentară — nu ştia decât că Spiritul pătrunsese în inima lui şi îl transformase irevocabil — dar putea să refacă evenimentul din raportul poliţiei, discuţiile cu martori înţelegători şi înregistrarea video făcută de amatori spre sfârşitul incidentului.

Din ce se spunea, se ridicase din spatele biroului cu ochii înflăcăraţi, ţinând Biblia în sus cu ambele mâini şi

vorbind fără șir într-o limbă care nu mai fusese auzită vreodată în Best Buy. Ieșise de după birou, trântise la podea un monitor plat și continuase prin răsturnarea unui raft cu MP3-uri.

Spiritul încă vorbea prin gura lui, deși câțiva oameni pretindeau că erau și fraze inteligibile amestecate cu bâlbâiala mistică, avertismente adresate cumpărătorilor prezenți de a ignora produsele păcătoase ale omului și de a-și întoarce privirea spre Domnul.

Dennis nu era un bărbat solid și nu făcuse niciodată prea mult sport, dar Spiritul îi dădea putere. A aruncat imprimantele prin aer ca și cum ar fi fost cutii goale, a răsturnat un raft cu componente de home-theater și a măturat CD-urile ca pe niște cărți de joc. Câțiva colegi au încercat să-l oprească, dar erau prea slabi. Un grup de clienți — unii animați de pasiunea lui, alții de posibilitatea violenței — au început să-l urmeze în timp ce el se îndrepta, se pare, inevitabil, spre fundul magazinului, unde s-a proțăpit în fața unei plasme uriașe de trei mii de dolari, pe care era pus *Lara Croft: Tomb Raider*.

— Curvă! a strigat el. Blasfemie!

Nu se știe sigur de unde a apărut casetofonul, dacă el îl luase pe drum sau i-l dăduse cineva chiar atunci, dar ce e clar e că Dennis a ridicat cutia neagră și îngustă deasupra capului — era un JVC cu difuzoare încorporate — și a aruncat-o înspre ecran, dezintegrând-o pe Angelina Jolie într-o ploaie de cioburi. Țipetele de protest se amestecau cu aclamațiile de aprobare, în timp ce Dennis a căzut în genunchi, invocându-l pe Dumnezeu.

Unii martori cred că era pe cale să distrugă un al doilea televizor, dar nu a mai apucat; doi agenți de pază s-au aruncat asupra lui din spate, lovindu-l cu pumnii și bastoanele. L-au bătut îndelung, cu o sălbăticie care a

fost surprinsă de un client pe o cameră video de probă. Tim își amintea că văzuse înregistrarea proastă la știrile TV — pe atunci era în plin divorț, foarte departe de Dumnezeu — și se gândise „Mare chestie, tipul a căutat-o cu lumânarea", ceea ce, avea să-și dea seama mai târziu cu rușine, era exact ceea ce nenumărați alți oameni „buni" trebuie să fi crezut cu două mii de ani în urmă, privind cum un om pe jumătate mort e biciuit de soldați în timp ce târa o cruce de lemn la deal, prin deșert.

În interior, Tabernaclul nu părea cine știe ce: o încăpere spațioasă cu plafon jos, pereți albi și mochetă gri, de mare trafic. Două încăperi mai mici — holul și camera Tinerilor Apostoli — erau decupate din cea mare prin pereți provizorii de birou. Tim își luă la revedere de la Carrie imediat după ce intrară — ea era în Comitetul pentru Pâine și Pește, care servea sucuri și produse de patiserie în hol — și intră în Sanctuar.

Aici era liniște, printre rândurile de scaune albe pliante, iar Tim se opri în fundul încăperii, cum făcea în fiecare săptămână, ca să savureze senzația de întoarcere acasă. Indiferent ce altceva se întâmpla în viața lui, cât de acaparat era de problemele cu Abby, Carrie sau Allison — de fiecare dată se simțea curățat și înviorat de aceste prime guri de aer sfânt. Simțea prezența lui Dumnezeu în jurul lui, o bunăvoință calmă dar puternică, iradiind în jos din plafon și în sus din podea, iar inima lui era plină de un amestec de uimire, recunoștință și mândrie umilă că un om ca el poate avea un mic rol de jucat în ceremonia care avea să urmeze.

Se îndreptă pe culoarul din mijloc înspre altar, o platformă joasă de lemn care servea și drept scenă pentru Echipa Domnului. Colegii lui de trupă erau deja pe scenă,

reglându-și instrumentele și amplificatoarele și ignorând, ca niște profesioniști, întâlnirea Grupului de Rugăciune care se desfășura exact în fața lor. Vreo zece membri ai bisericii se înghesuiau în jurul lui Alice Palmiero, o mamă cu doi copii, nu mult mai în vârstă decât Tim, care fusese de curând diagnosticată cu cancer ovarian. Din afară părea o grămadă de rugby a afecțiunii, cu trupuri cocoșate înghesuite unul în altul, mâini așezate pe umeri sau pe spate și un murmur scăzut de implorare ridicându-se din mijlocul grupului. Tim știa cum e să fii în centrul acelei energii puternice — Grupul de Rugăciune adoptase misiunea de a-l scăpa de dependență la puțin timp după ce el îl primise pe Iisus în inima sa — și spera că Alice resimte același confort și liniștire pe care le simțise și el știind că nu e singur în încercarea sa, că există oameni buni care vor ca el să se vindece și vor să-i spună asta și Domnului.

Puțin în dreapta grămezii care se ruga, tânărul pastor Eddie și Elise Kim stăteau cu brațele întinse în lateral și cu fețele întoarse extatic spre tavan. Tim nu era sigur dacă erau sateliți ai grupului mai mare sau aveau agenda lor separată. Se strecură printre ei încercând să deranjeze cât mai puțin și se urcă pe scenă, salutându-l din cap pe Bill Spooner, chitaristul și șeful trupei, care era în genunchi, meșterind la panoul pentru pedale, un orășel în miniatură complicat, cu sârme colorate și cutii de metal.

— Frate Mason, spuse el încet, salutând sardonic venirea lui Tim. Trăiască rockul.

— Amin, murmură Tim drept răspuns. Reglează-l la unșpe.

Lui Tim îi venea foarte ușor să cânte la slujba de duminică: tot ce trebuia să facă era să-și regleze instrumentul, să-l bage în priză și să se apuce de cântat. Chitara lui Fender Jazz Bass și amplificatorul Peavey erau deja pe

scenă, exact acolo unde le lăsase cu o săptămână în urmă și în săptămânile dinaintea acesteia. Nu se mai obosea să le ducă acasă.

Spre deosebire de alți tipi din Echipa Domnului — Bill, care era vocalul unei trupe de șlagăre vechi numită Gary and the Graybeards, și bateristul Ben Malinowski, care cânta regulat cu un trio de jazz, sâmbătă seara, la Red Roof Inn, în Gifford — Tim nu mai avea altă viață muzicală decât cea de la Tabernaclu. Lumea aceea era mult prea încărcată de ispite. Nu era genul de fost alcoolic care își poate petrece noaptea într-un bar bând cola dietetică, nici genul de fost fumător de iarbă care nu are nicio problemă să treacă jointul tipului de lângă el fără să tragă un fum și nici genul de bărbat însurat, responsabil, care își amintește imediat că există o soție atunci când o femeie drăguță începe să flirteze cu el. Ar fi vrut să fie altfel, dar nu reușise să descopere o modalitate de a separa rockul de sexul, drogurile și băutura care păreau să-l însoțească, binele și răul combinate într-un singur pachet palpitant, sentimental și în cele din urmă dăunător. Își amintea cum râsese de Little Richard cu ani în urmă, gândindu-se cât de penibil era ca unui cântăreț de talia lui să i se pară necesar să denunțe „muzica Diavolului", dar între timp ajunsese să recunoască, fără tragere de inimă, că Domnul Tutti Frutti ar putea avea dreptate.

Asta era ceva trist, pentru că Tim iubea rockul și știa cât de bine cântă. Era un basist care putea să cânte armonie, care fusese selectat, de-a lungul anilor, de tot felul de trupe — de Southern Rock, New Wave, blues, punk, rockabilitz și funk — și care încă mai era sunat de muzicieni care îi cunoșteau reputația sau și-l aminteau de la concerte, unele chiar din anii '80. De fiecare dată

trebuia să se lupte cu un acces de entuziasm, înainte de a refuza plin de regrete invitațiile lor la probe.

Din fericire, și Bill Spooner își amintise de el; la începutul anilor '90 cântau mult în aceleași cluburi, pe vremea când Tim era într-o trupă de grunge numită Placenta, iar Bill era compozitorul și chitaristul vedetă al Killing Spree, un trio de death metal celebru pe plan local, care scosese câteva albume bine primite la o casă de discuri independentă din New Brunswick. În urmă cu un an și jumătate, Bill sunase din senin, întrebându-l dacă îl poate ajuta la un singur concert, duminică dimineața.

— E la biserica mea, a spus el. Doar patru cântece. Le înveți în juma' de oră.

— Tu mergi la biserică?

Lui Tim nu-i trecuse prin cap să-și ascundă amuzamentul. Killing Spree copiase toată rutina Slayer — brățări cu ținte, referiri gratuite la Satana și imagini cu animale moarte proiectate pe un ecran din spatele trupei — fără să ofere nici cel mai mic indiciu că ar putea să fie doar o glumă.

— Fratele meu, i-a spus Bill. Biserica asta mi-a salvat viața. Știi, după ce a murit Jill. Eram complet distrus.

— Jill a murit? a întrebat Tim, simțindu-se ca un idiot. Nu știam asta. Îmi pare foarte rău.

Bill și Jill fuseseră un cuplu rock celebru pe vremuri. Piele neagră, tatuaje, plete peste față. Mergeau cu Harley-ul lui Bill și purtau geci franjurate cu logo-ul Killing Spree pe spate, un schelet cu o țigară în gură, trăgând cu o mitralieră.

— Acum trei ani, a spus Bill. Trăiam în Pennsylvania. Ea urma să nască și s-a întâmplat ceva. Au salvat copilul, dar nu și pe ea. Îți poți imagina cum eram, cu o soție moartă și un nou-născut de care trebuia să am grijă?

— Nu cred că pot, a spus Tim.

— M-am dus să stau cu părinții mei, a continuat Bill râzând încet, a uimire. Mamă, eram un dezastru. Apoi un tip m-a chemat la biserica lui.

— Și acum tu mă chemi pe mine, a zis Tim.

— Nu trebuie să crezi, l-a liniștit Bill. Doar să cânți câteva melodii. Și, în plus, poți să mănânci câte gogoși vrei.

— La naiba, a spus Tim. Oricum nu am nimic de făcut duminică.

După ce au verificat sunetul, Tim și Bill s-au dus în hol să-și ia o cafea. Începea să se adune lumea și în aer era o atmosferă voioasă de petrecere, cu multe îmbrățișări, strângeri de mână și *ce mai faci*. De la prima lui vizită la Tabernaclu, Tim fusese uluit de căldura și camaraderia pe care le găsise acolo; aproape fără excepție, membrii bisericii erau amabili și deschiși, foarte deosebiți de puritanii rigizi la care se așteptase el. La fel fusese și cu punkerii și fanii Grateful Dead pe care îi cunoscuse în perioada lui sălbatică: în ciuda reputației cumplite din lumea exterioară, de obicei se dovedeau a fi surprinzător de normali după ce ajungeai să-i cunoști.

Carrie stătea la masa cu gustări, încercând s-o consoleze pe Evelyn Braithwaite, care își pierduse un fiu în Irak cu un an în urmă, dar încă îl jelea ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Tim ridică din sprâncene, în semn de compasiune, în timp ce trecea pe lângă ele — Carrie se plânsese de mai multe ori cât de greu îi era să trebuiască să asculte cum Evelyn povestește în fiecare săptămână aceleași câteva amintiri cu Jason — iar ea îi răspunse cu o fluturare a degetelor subtilă, ca și cum ar fi încercat să scrie un scurt mesaj la o tastatură invizibilă.

Ellie, soția lui Bill, tocmai sosea când ei își terminau gogoșile. Era o roșcată solidă, cu fața aprinsă, care ținea la piept un copil de trei luni și o trăgea de mână pe fiica ei vitregă de patru ani. Micuța Gillian era o fetiță delicată, moale, de o stranie asemănare cu mama ei moartă, o orfană brunetă cu buze țuguiate și o expresie de dispreț superior față de lume. De fiecare dată când o vedea, Tim simțea șocul aducerii-aminte, ca o fereastră deschisă spre acele vremuri nebune de droguri, motociclete și țipete de gagici cu ochi sticloși, machiaj alb și ruj negru, îngrămădite lângă boxele Marshall.

Bill se grăbi să-și întâmpine familia, luând-o în brațe pe Gillian și apoi sărutând-o apăsat și lung pe Ellie. Poate că era doar de fațadă — Tim nu prea avea încredere în cuplurile căsătorite care se comportau ca adolescenții — dar nu părea să fie cazul. Bill era împăcat cu noua lui viață, eliberat de trecut. Nu părea să-l deranjeze că îi căzuse părul și se îngrășase sau că își dăduse geaca de motociclist pe o cămașă extravagantă, imprimată cu hotdogi și hamburgeri, tot așa cum nu părea să-i pese că Ellie nu putea să aprindă o lumânare pentru Jill; o accepta pe a doua lui soție așa cum îl acceptase pe Iisus — fără întrebări, cu încântare și recunoștință pentru darul pe care îl primise și fără nicio dorință aparentă de a privi în urmă. Probabil și din cauză că Jill murise, se gândi Tim. Poate că lui Bill nu i-ar fi fost atât de ușor dacă ar fi trebuit s-o vadă în fiecare săptămână cu un alt bărbat și și-ar fi adus aminte cât de mult însemnaseră unul pentru celălalt.

Bill o sărută pe Gillian pe frunte și o lăsă jos. Apoi Ellie îi întinse bebelușul, iar fața lui se lumină de bucurie. Tim nu se simțea atât invidios, cât vinovat; încă insista să folosească prezervativul cu Carrie, amânând copilul pe care știa că ea și-l dorește cu disperare. Îi spu-

sese că motivul era că voia să strângă ceva bani, să se pună pe picioare financiar, astfel încât ea să poată sta acasă cu copilul, dar acesta nu era decât un aspect. Mai era ceva care-l oprea, o reticență încăpățânată de a face acel ultim și irevocabil pas, de a crea o nouă familie care avea să o înlocuiască pentru totdeauna pe cea veche.

Privirea lui ajunse din nou la Carrie, care încă nu reușise să se smulgă din conversația cu Evelyn. De fapt, nu era cine știe ce conversație — Evelyn era singura care vorbea; Carrie doar aproba sau clătina din cap, atingând-o din când în când pe braț pe femeia mai în vârstă. Chiar și așa, Tim vedea cu câtă seriozitate se concentrează Carrie asupra ei și cât de reconfortată se simțea aceasta să fie învăluită de atenția ei compătimitoare. Simți un val de afecțiune și respect pentru soția lui; era o femeie bună, iar el era un prost pentru că ignora lucrul acesta. Se hotărî să i se alăture, să preia de pe umerii ei o parte din povara de a o consola pe Evelyn, dar nu apucă să facă niciun pas în direcția ei când primi o palmă puternică pe umăr.

— Hei, domnule antrenor!

Tim se întoarse și îl văzu pe prietenul său, John Roper, un bărbat cu o talie îngrijorătoare, care se apleca asupra lui cu un zâmbet larg, de duminică dimineața, pe față. Tim îi zâmbi și el, surprins pe moment — așa reacționa în fiecare duminică — văzându-l pe antrenorul său secund la costum și cravată. Până cu câteva luni în urmă Tim nu-l văzuse decât în trening.

— Cum se simte Abby? îl întrebă John.

— Bine. Aseară era puțin amețită, dar azi-dimineață se simțea bine.

— Slavă Domnului, spuse John apropiindu-se de Tim și desfăcând brațele. Lasă-mă să te îmbrățișez.

Tim îl lăsă pe bărbatul mai voinic să îl îmbrățișeze, cu o reticență pe care spera că o poate ascunde. Nu că îi era scârbă să se îmbrățișeze cu alți bărbați — era ceva obișnuit la Tabernaclu — dar, fiind ceva mai mic, i se părea stânjenitor să fie strivit în brațele unui prostovan mare ca John, un fost mijlocaș ofensiv de la Montclair State care probabil că avea cincizeci de kilograme în plus față de el. Îl făcea să se simtă copil, ca un băiețel care trebuie să bea mai mult lapte.

John rămase cu brațele strâns încolăcite în jurul lui Tim mult după ce cei doi bărbați schimbaseră cele trei bătăi pe spate obligatorii. Aceste îmbrățișări prelungite erau un obicei al lui John, modul lui de a spune mulțumesc. Tim fusese acela care, în timpul verii, îl invitase la Tabernaclu — sesizase oportunitatea după o conversație în care John i se plânsese de atacurile de panică din miezul nopții și de senzația că privește în jos, într-o prăpastie fără fund — și care acționase ca ghid spiritual și susținător al lui în lunile următoare, așa cum făcuse și Bill Spooner pentru el. Pastorul Dennis numea asta Lanțul Salvării: eu te salvez pe tine, tu îl salvezi pe următorul, iar el pe altcineva.

— Meciul de ieri a fost extraordinar, spuse John strângându-l încă o dată pe Tim, ca o anaconda, înainte să-i dea drumul. Încă simt că plutesc.

— Păi, ei trebuie să-i mulțumim pentru asta, spuse Tim făcând semn cu capul spre fiica lui John, Candace, care stătea lângă tatăl ei jucându-se nervos cu brățara Livestrong[13] de la mâna ei stângă. A fost un gol uimitor. Nu-mi vine să cred cât de repede ai ajuns la poartă.

---

[13] Brățări vândute în scopul strângerii de fonduri pentru combaterea cancerului.

Candace roşi; era o fată superbă, cu gâtul lung şi o ţinută imperială, de balerină. Tim se surprinse privind-o cu puţin prea mult interes — nu avea nici doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! — şi îşi mută rapid atenţia către tatăl ei, a cărui privelişte nu era nici pe departe atât de plăcută.

— Era cât pe ce s-o rateze, râse John cu afecţiune. Pentru o clipă am avut impresia că mingea nu are destulă energie ca să treacă linia porţii.

Întinse mâna să ciufulească părul fiicei lui, dar ea i-o dădu la o parte.

— Tati!

John se trase înapoi, prefăcându-se că se predă.

— Scuze, spuse el dându-şi ochii peste cap spre Tim. Tot uit că părul e intangibil.

Tim scutură din cap, într-un gest de solidaritate părintească. Se întreba dacă era ciudat pentru John să vadă cum fetiţa lui se transformă într-o femeie uimitoare, o blondă cu picioare lungi care, într-un an sau doi, nu avea să poată merge pe stradă fără să provoace tulburări fizice fiecărui bărbat sau adolescent de pe o rază de o sută de metri. Pentru Tim nu era nici pe departe atât de complicat, cel puţin deocamdată. Spre deosebire de Candace, Abby părea încă departe de pubertate, chiar dacă era deconcertant de adolescentină în unele din comportamentele şi atitudinile ei.

— Ştii ceva? spuse Tim. La momentul ăla nici nu-mi mai păsa dacă pierdem sau câştigăm. Eram atât de mândru de faptul că fetele nu cedaseră.

Faţa lui John deveni solemnă. Îşi puse mâna lui grea pe umărul lui Tim.

— A fost foarte curajos ce ai făcut după meci.

— N-a fost mare lucru, murmură Tim.

— Ba da, a fost, insistă John.

Vorbea încet, privindu-l pe Tim drept în ochi.

— A fost mare lucru. Ai luat apărarea Domnului, și eu aș vrea să-ți mulțumesc pentru asta.

În timp ce Echipa Domnului începea „Marvelous", o melodie voioasă, prima din cele trei piese de deschidere ale lor, Tim se gândea că a cânta semăna puțin cu a face dragoste. Uneori erai complet absorbit, una cu partenera ta, cu întreaga ființă cufundată în acel act. Alteori erai ciudat de detașat, plutind deasupra ta însuți, privind cu interes moderat cum cânți plictisit, gândindu-te cât de mult întârziaseși cu schimbatul uleiului sau întrebându-te când anume încetase, de fapt, să-ți mai placă untul de arahide cu bucăți întregi.

Își dădea seama că astăzi va fi una din acele zile în care e doar pe jumătate acolo. Degetele lui scoteau notele corecte, iar vocea lui răsuna puternic când se apropia de microfon, zâmbind către vocalista Verna Deaver în timp ce cântau în cor:

Domnul a făcut asta,
Și e fabulos,
Miraculos,
Minunat.
Domnul a făcut asta,
Și e minunat
În ochii noștri!

Dar mintea lui era departe, revenind insistent la rugăciunea de la sfârșitul meciului de ieri și la senzația — accentuată de laudele lui John — că făcuse o prostie sau cel puțin că se băgase în ceva mai complicat decât ar fi dorit.

Nu mai ceruse niciodată echipei să se roage cu el, nici măcar nu se gândise că ar fi posibil. Dar fusese un meci emoționant, iar când fetele se strânseseră în jurul lui pentru aclamațiile de sfârșit simțise un sentiment de iubire atât de puternic — cu toate acele fețe copilărești, înroșite și candide întoarse spre el —, încât vorbise din inimă, fără premeditare.

— Haideți să ne ținem de mână, spusese el, și să-i mulțumim Domnului.

Niciuna nu protestase, nici nu ezitase; nu păreau să se simtă amenințate sau câtuși de puțin deranjate de ce le ceruse el să facă. Se prinseseră de mâini și se așezaseră pe iarbă, la fel de natural de parcă s-ar fi rugat împreună în fiecare zi. Tim nu și-a dat seama că era posibil să fi încălcat limitele decât atunci când mama lui Maggie a venit alergând, cu acea expresie de groază pe față.

Știa, desigur, că ea era acolo. Se întâlniseră în pauză și avuseseră o discuție plăcută — era mai prietenoasă decât se așteptase și râdea ca o fetișcană —, așa că Tim nu avea nicio scuză că nu prevăzuse reacția ei. De fapt, i se părea chiar normal ca femeia să creadă că el organizase acel eveniment doar ca s-o supere pe ea.

Dar adevărul era că la acel moment uitase complet de Ruth Ramsey. Ultima parte a celei de-a doua reprize — totul, după ce Abby fusese trântită la pământ — era un fel de ceață. Fusese atât de îngrozit să-și vadă fiica zăcând nemișcată pe iarbă — a existat un moment oribil în care crezuse cu adevărat că e moartă — și atât de ușurat când ea a deschis în cele din urmă ochii, încât încă nu gândea limpede atunci când mama lui Maggie a apărut și a început să țipe.

El încercase s-o calmeze, dar ea nu voia să-l asculte. O smulsese doar pe Maggie din mijlocul echipei și îi

spusese că fiica ei nu mai are ce căuta la Stars. Maggie a izbucnit în lacrimi când a auzit asta — era o fetiță dură, iar el își amintea cum se gândise că plânge ca un băiat, cu furie, ca și cum ar fi fost trădată de corpul ei — și asta era ceea ce nu-și putea scoate din cap.

Nu-i părea rău pentru că spusese rugăciunea și cu siguranță nu-i părea rău că ofensase pe cineva ca Ruth Ramsey, dar îi părea foarte rău că o pusese pe Maggie în situația aceea îngrozitoare, făcând-o să se simtă prost în fața colegelor ei de echipă, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie un moment frumos în ceva urât și derutant.

Iar acum trebuia să-i ceară scuze mamei lui Maggie, oricât de mult ura ideea. Pentru că ar fi fost distrus dacă Maggie ar fi plecat din echipă, și nu doar pentru că era cea mai bună jucătoare a lui. Ar fi fost distrus pentru că era o fată extraordinară, care iubea fotbalul, și pentru că n-ar fi trebuit să fie împiedicată să joace de o dispută între adulți, ceva ce nu o privea deloc.

Tim începu să-și revină puțin la „Ierusalim", ultimul cântec din deschidere. De la prima notă a Vernei Deaver și-a dat seama că pilotul automat nu avea să fie suficient; trebuia să intre în viteză dacă nu voia să rămână în urmă.

— Sufletul mi-e obosit, striga ea, cu o voce plină, tensionată de o notă tremurătoare de suferință. Și trupul mi-e obosit!

Tim și Bill Spooner răspundeau, ca baritoni.

— Mergem spre Ierusalim.

— Dar credința mea arde, cu un foc ceresc!

— Mergem spre Ierusalim.

Verna era o negresă uriașă, de vârstă incertă, cel mai nou membru al Echipei Domnului. Tim nu știa prea multe despre ea, cu excepția faptului că lucra la KFC-ul de pe Route 23, creștea de una singură câțiva nepoți și suferea de o problemă cronică la picioare, care o obliga să repete stând pe scaun. Însă duminica dimineața stătea de fiecare dată dreaptă și mândră la microfon, fluturându-și brațele și legănându-se ușor dintr-o parte în alta, ca și cum Dumnezeu îi acordase o scutire temporară de durere.

Printre membrii Tabernaclului nu erau mulți negri — chiar și după cele mai generoase standarde, Stonewood Heights nu putea fi considerată o comunitate diversă — dar numărul lor crescuse constant de-a lungul ultimului an, pe măsură ce în jur se răspândea zvonul despre carisma pastorului Dennis și despre modul lipsit de compromisuri în care denunța imoralitatea.

Verna făcuse parte din primul val de afro-americani care se alăturaseră bisericii, un nucleu de vreo zece oameni, în majoritate femei bătrâne, care sosise iarna trecută, cam la momentul la care pastorul Dennis începuse să apară la o emisiune TV recepționată prin cablu, intitulată *Sămânța cea bună*. Tim își amintea foarte clar prima oară când o văzuse, pentru că era însoțită de o tânără superbă cu șuvițe afro, pomeți proeminenți și ochi migdalați — purta o fustă strâmtă și cizme strălucitoare, până la genunchi — care nu a mai revenit săptămâna următoare și nici altă dată, deși Tim nu încetase să se uite după ea.

Verna ceruse să dea o probă pentru Echipa Domnului spre sfârșitul primăverii. La început, băieții au fost sceptici; nu mai cântase niciodată și nu părea că se va integra prea bine într-un grup de veterani care cântau

în trupe rock din adolescență. Dar aceste obiecții au dispărut imediat ce ea a terminat primul vers din „Amazing Grace" — a fost clar imediat că Verna are talent și că e înzestrată cu o voce divină, expresivă, și cu un simț înnăscut al folosirii acesteia. Nu a existat niciuna din bâlbâielile la care te-ai aștepta de la o probă, nou-venita urmând trupa în loc s-o conducă. Verna a venit și a preluat pur și simplu controlul, fără ca nimeni să-i poarte vreo ranchiună.

— Primul să fie ultimul și ultimul să fie primul!

— Mergem spre Ierusalim.

— Ajută-mă, Doamne! Ridică-mă acum!

— Mergem spre Ierusalim.

În timpul verii Echipa Domnului suferise o schimbare majoră, transformându-se dintr-un ansamblu de egali — până atunci Bill, Tim și Gary Rawson, cel care cânta la clape, erau vocali cu rândul — într-un grup de acompaniament pentru o vocalistă virtuoasă. Sau, cum spunea Bill, „Înainte eram Crosby, Stills, Nash & Young[14], acum suntem Big Brother and the Holding Company[15]".

— Picioarele mă dor! Dar trebuie să merg mai departe!

— Mergem spre Ierusalim!

— O, Doamne! Sunt aici, alături de tine!

— Mergem spre Ierusalim.

În aceeași perioadă, repertoriul lor se deplasase încet dar hotărât dinspre pop/rock-ul ușor monoton care fusese stilul lor standard spre muzica gospel mai tradițională, aceasta fiind ceea ce Verna cânta cel mai bine. Membrii mai vechi ai bisericii fuseseră la început

---

[14] Trupă de folk-rock.

[15] Trupă de rock, dominată de vocalista Janis Joplin.

uluiţi, mai ales din cauza improvizaţiilor de la sfârşitul cântecelor, în cursul cărora Verna se înfierbânta destul de tare, prinzându-şi capul în mâini şi lovindu-se cu pumnul în picior, în timp ce îşi mărturisea credinţa, dar apoi se obişnuiseră. În ultimele câteva săptămâni, enoriaşii începuseră să bată din palme pe muzică, emiţând sunete ezitante dar voioase care erau ceva nou în Tabernaclu şi care, cu siguranţă, erau pe placul Domnului.

Când cântecul s-a terminat, în cele din urmă, nu s-au auzit deloc aplauze, nimic care să sugereze că ceva de genul unei reprezentaţii avusese loc. Muzicienii şi-au pus pur şi simplu instrumentele jos — Tim şi Bill au luat-o fiecare pe Verna de câte un braţ, în timp ce cobora de pe scenă, răsuflând greu şi cu o privire sălbatică şi rătăcită — şi şi-au ocupat locurile printre enoriaşi.

Pentru Tim acesta era unul dintre cele mai satisfăcătoare momente ale slujbei, cel care surprindea ce înseamnă să fii creştin. Nu era vorba de Noi şi Ei — trupa separată de public, cei aleşi dominându-i pe cei inferiori — erau toţi una, credincioşii, oamenii Tabernaclului.

De când se ştia, Tim fusese atras de această senzaţie de apartenenţă la o comunitate; era ceva ce căutase, în momente foarte diferite ale vieţii lui, atât prin punk rock, cât şi prin Grateful Dead, şi în fiecare caz găsise, pentru scurtă vreme, ceea ce căutase. Dar nu durase, şi oricum, comunităţile în care solicitase să intre erau dezamăgitor de înguste şi omogene, comparativ cu aceasta. Punkerii şi fanii Grateful Dead erau aproape toţi tineri albi din suburbii; aproape toţi aveau haine şi tunsori similare şi

aceleași experiențe de viață. Nu ca aici, unde vedeai bunici cu copii mici, oameni în cărucior, familii întregi, cupluri interrasiale, imigranți care de-abia vorbeau engleza, profesori universitari, foști dependenți, bolnavi de cancer care își pierduseră părul, oameni singuri care nu avuseseră niciun prieten pe lume înainte să intre pe ușa Tabernaclului.

Tim dădu din cap către fețele familiare și bătu pe umăr câțiva cunoscuți, în timp ce se îndrepta spre scaunul gol de lângă culoar, lângă cel al lui Carrie, care îl privea cu amestecul ei obișnuit de afecțiune și îngrijorare. Îl strânse de mână și îi zâmbi fugar, după care privi din nou spre scenă, în mod evident curioasă, ca și el, să vadă cine avea să țină predica în acea dimineață.

Tim nu știa exact de ce, dar pastorul Dennis începuse să predice mai puțin în toamna aceasta, și asta nu din cauză că ar fi fost bolnav sau plecat din oraș. În trei din ultimele patru duminici avuseseră invitați care se adresaseră congregației — un misionar care lucrase cu săracii în Guatemala, o asistentă care vorbise despre creștinism și etică medicală și un fost homosexual care acum era căsătorit și avea doi copii — în timp ce pastorul Dennis asculta concentrat, așezat pe unul dintre scaunele ieftine.

Acest fenomen suscitase multe discuții printre oamenii de la Tabernaclu, care nu se puteau abține să nu speculeze asupra motivelor din spatele neobișnuitei retrageri din lumina reflectoarelor a pastorului. Simțea oare că-și epuizase discursul? Era oare îngrijorat că biserica ajunsese „un cult al personalității", așa cum acuza o scrisoare deschisă din *Bulletin-Chronicle*? Sau exista un scop mai important și mai subtil în spatele

modului în care selecta vorbitorii, care avea să devină aparent în mod treptat, în cursul următoarelor luni? Deși aveau păreri împărțite, exista în rândurile congregației un sentiment cvasiunanim că vorbitorii nu fuseseră foarte buni, în ciuda experiențelor lor de viață interesante. Să vorbești despre tine era un lucru; pastorul Dennis avea un talent rar de a-i inspira pe ceilalți, folosindu-și cuvintele pentru a ajunge la ascultători și a-i atrage către Dumnezeu.

Pentru Tim, cel mai problematic vorbitor fusese fostul homosexual — se prezentase simplu drept „Troy" — și nu numai pentru că nu părea deloc să fie un „fost" Tim înțelegea că nu e cinstit să operezi cu stereotipuri, dar era destul de sigur că poate să recunoască un homosexual atunci când îl vede. Nu doar că Troy avea o voce efeminată, o gesticulație exagerată și un corp suspect de bronzat, nici măcar modul cochet în care își pusese mâinile în șolduri, cu capul înclinat într-o parte, și spusese „Oameni buni, sunt atââât de puțin mândru de comportamentul meu" Oricare dintre acestea ar fi putut să fie pure coincidențe, dar luate împreună, la pachet, păreau că strigă „Încă mai sunt homosexual!" Tim se întreba cum reușește doamna Troy să se convingă că e sincer când stătea în fața lui într-un furou transparent și vedea expresia de indiferență profundă de pe fața lui, dacă nu cumva era și ea o fostă lesbiană, în care caz probabil că se simțea mai degrabă ușurată.

În majoritatea timpului, Tim se străduia să fie un bun creștin și să urmeze învățăturile biblice, dar oricât de mult ar fi încercat, nu reușea să fie indignat de păcatul homosexualității. Pur și simplu nu i se părea ceva atât de rău; cu siguranță nu era un motiv rezonabil pentru a

trimite pe cineva în iad și probabil că nu merita tot timpul și energia pe care pastorul Dennis și alții le cheltuiau vorbind despre asta, cu atât mai mult cu cât Iisus nu spunea absolut nimic despre asta în Evanghelii.

Părea o omisiune evidentă, ținând cont că Iisus avea destule de spus despre alte cazuri de moralitate sexuală, inclusiv cel care îl deranja în mod special pe Tim: „Oricine divorțează de soția sa și se căsătorește cu altă femeie comite un adulter". Era cât se poate de clar, totuși pastorul Dennis nu obiectase față de căsătoria lui Tim cu Carrie, nici pe departe. Lăsase toată chestia cu recăsătorirea-adulter la o parte, temperând legea aspră a lui Dumnezeu cu o doză de compasiune umană. Tim nu se putea abține să nu creadă că homosexualii meritau o exceptare asemănătoare, o recunoaștere a faptului că o alegere între o viață de păcătos și o viață de celibatar nu era deloc o alegere.

Lui Tim i se părea amuzant să se trezească plasat atât de ferm în tabăra toleranței sexuale, pentru că aceasta era foarte departe de locul din care plecase inițial. Fusese adolescent spre sfârșitul anilor '70, făcând parte din ultima generație de băieți americani care puteau spune „poponar" cu un aer inocent, fără măcar să le treacă prin cap că cineva s-ar putea simți jignit. Simpla idee că doi bărbați se culcă împreună îi făcea, pe el și pe prietenii lui, să simtă un dezgust paroxistic. În același timp, glumeau tot timpul despre asta; erau unicele conversații care nu se terminau cu invitația ritualică „să mi-o sugi" Dedicau multe speculații febrile coșmarului despre violul din închisoare, în special acea versiune în care un negru uriaș te lua drept prietena lui permanentă.

Homofobia lui a supraviețuit intactă unei bune părți din facultate — universitatea din Stockton de după '80 nu era tocmai o pepinieră de gândire progresistă — până când l-a întâlnit pe Scott D'Alerio. Asta era în primăvara anului întâi, într-o perioadă în care Tim încetase să mai meargă la cursuri și se cam consolase cu ideea că o să se lase de facultate. Scott era vecin cu el, un ciudat amator de droguri. Avea părul lung și o fire prietenoasă, purta tot timpul anului o șapcă neagră, și înăuntru și afară, și făcea o emisiune de noapte de jazz fusion, la postul de radio al universității. Se întâlneau tot timpul prin cămin — Scott părea să aibă la fel de puține obligații școlare ca și Tim — și treptat au căpătat obiceiul de a-și petrece împreună după-amiezile, fumând marijuana și ascultând muzică în camera lui Scott.

Într-o zi, Scott și-a pus mâna din senin pe piciorul lui Tim și l-a întrebat dacă îl lasă să i-o sugă. Tim s-a ridicat în capul oaselor, uluit și drogat — stătuse întins pe canapea, contemplând geniul monstruos al lui Mahavishnu Orchestra — cu mintea rămânând câteva secunde în urma acțiunii.

— Omule, bâlbâi el. Ce-ai spus?

Scott stătea în genunchi pe covor, privind în sus spre Tim, cu o expresie în același timp îndrăzneață și vulnerabilă.

— Te-am întrebat dacă mă lași să ți-o sug.

Un râs confuz de o silabă ieși din gura lui Tim.

— Nu e amuzant.

— Nu glumesc, îl asigură Scott.

Avea niște gene lungi și frumoase pe care Tim nu le observase până atunci.

— Nimeni nu trebuie să știe.

— Ești luat. Nu știi ce spui.

— E doar o muie, răspunse Scott, pe un ton ciudat de irascibil. Doar închide ochii și prefă-te că sunt o fată.

Tim își luă iarba și hârtia de țigară de pe măsuță și se ridică în picioare.

— Omule. Mai bine plec. Mă înspăimânți.

— Ah, la dracu'.

Scott se plesni cu palma peste frunte și începu să mormăie.

— Căcat. Îmi pare foarte rău.

Tim făcu câțiva pași ezitanți spre ușă.

— Nu pleca, strigă Scott după el.

— Cred că ar fi mai bine, replică Tim.

— Haide, îl rugă Scott. Nu-mi face una ca asta.

Tim nu era sigur ce îl făcuse să se întoarcă. Poate vocea atât de zguduită a lui Scott. Poate doar pentru că nu voia să fie genul de om care își lasă prietenul singur atunci când acesta îl imploră să mai stea.

— *Te rog*.

Scott părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Chiar n-am vrut să te supăr.

— Nu e nimic, spuse Tim. Nu sunt supărat.

Era surprins să se audă spunând asta, și încă și mai surprins să-și dea seama că era adevărat. Era șocat și stânjenit pentru amândoi, dar nu era furios.

— Numai că...

Scott se ridică în picioare. Încercă să zâmbească, dar nu-i prea ieși.

— M-am gândit mult la tine în ultimul timp. Tot timpul, cum ar veni. Uneori, nu știu, uneori am senzația că sunt îndrăgostit de tine.

— Nici măcar nu știam că ești homosexual.

— Nu vreau să fiu, îl asigură Scott. Pur și simplu sunt, în mă-sa.

S-au dus în bucătărie, au băut câteva beri și au discutat mult timp. Scott spunea că știa adevărul despre sine încă de când era copil, deși încercase să se opună din toate puterile. Avusese chiar și câteva prietene în liceu, dar era numai pentru spectacol, ca și cum ar fi jucat într-o piesă. Spunea că nu avusese niciodată un prieten adevărat, dar uneori se ducea prin baruri în care studenții care păreau hetero erau destul de apreciați. Când Tim a plecat, în cele din urmă, s-au asigurat reciproc că lucrurile sunt în regulă între ei, că rămâneau prieteni și că în continuare o să se poarte ca și cum tot acel episod nu avusese loc.

Numai că bineînțeles că nu a fost așa. Au mai încercat de câteva ori, după asta, să-și petreacă timpul împreună, dar erau urmăriți permanent de o senzație puternică de stânjeneală, de un îngrijorător set de noi posibilități. Înainte stăteau împreună lungi perioade de timp, fără să vorbească, mulțumindu-se să se drogheze și să savureze muzica — cel puțin așa i se părea lui Tim — dar acum se simțeau obligați să rupă tăcerea prin tentative de conversație penibile, fiecare încercând să se asigure că celălalt e în regulă, că nu se simte stânjenit sau inconfortabil. După o vreme a devenit mai simplu să găsească pretexte. Tim a început să joace Frisbee foarte mult; dintr-odată, Scott avea al naibii de mult de lucru la postul de radio.

Tim s-a lăsat de facultate la sfârșitul verii și nu l-a mai văzut pe Scott niciodată. Dar în anii care au urmat s-a gândit mult la el, de fiecare dată când cineva făcea o glumă cu poponari sau spunea că homosexualii merită să facă SIDA. Uneori, dacă existau circumstanțele

potrivite, Tim îl aborda pe vorbitor și îl întreba dacă el — din experiența sa, era întotdeauna un el — avusese vreun prieten homosexual. Aproape întotdeauna tipul spunea nu.

— Așteaptă până când o să ai, îi spunea Tim. Atunci o să-ți dai seama cât de idiot erai înainte.

De obicei, pastorul Dennis începea slujba imediat după ce Echipa Domnului părăsea scena, dar în acea dimineață a intervenit o întârziere. După două sau trei minute de privit spre scena goală, oamenii au început să se uite la ceas și să privească în jur ezitant, întrebându-se dacă ar trebui făcut ceva sau măcar dacă se va face vreun anunț.

Sosirea bruscă a pastorului a provocat un oftat general de ușurare — venea grăbit pe culoar, în timp ce tânărul pastor Eddie urca pe scenă cu o expresie gravă pe față — care s-a dizolvat rapid în murmure de confuzie și îngrijorare în fața aspectului său dezordonat. În locul pantalonilor kaki călcați îngrijit și a cămășii bleu care fuseseră uniforma lui de predică de când venise Tim la Tabernaclu, acum purta un costum gri care nu-i venea bine, boțit și cu o mânecă ruptă. Cravata în dungi era slăbită și stătea într-o parte, iar poalele cămășii îi ieșeau din pantaloni; l-ai fi putut lua drept un om de afaceri care se furișează înapoi la hotelul său, după o noapte de beție într-un oraș străin. Faptul că șchiopăta ușor și își ținea mâna la ochiul drept nu făcea decât să sporească misterul unei situații și așa tulburătoare.

Cei doi pastori s-au îmbrățișat pe scenă. După o scurtă conversație șoptită, tânărul pastor Eddie s-a întors la scaunul său, în timp ce pastorul Dennis și-a luat locul său obișnuit în spatele microfonului.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el. Nu am apucat să dorm azi-noapte. Am fost la o nuntă, o nuntă la care s-a băut foarte mult.

Și-a luat mâna de la ochi, dând la iveală un îngrozitor ochi vânăt.

— După cum puteți bănui, aceasta nu a fost o nuntă creștină. Ah, nu mă înțelegeți greșit — dacă i-ați fi întrebat pe oamenii de acolo dacă cred în Iisus, cei mai mulți ar fi spus că da. Dar voi și cu mine înțelegem că ei doar spun asta pentru că nu îl *cunosc* pe Iisus, așa cum îl cunoaștem noi. De fapt, nu l-ar recunoaște pe Domnul nici dacă le-ar suna la ușă, îmbrăcat în uluitoarea lui mantie albă — știți, hainele pe care Evanghelia lui Marcu le descrie ca „mai albe decât le-ar putea albi cineva vreodată". S-ar putea prezenta ca Fiul Domnului și le-ar putea spune că El a murit pentru păcatele lor și acești *creștini* i-ar trânti pur și simplu ușa în nas și ar continua să se uite la *Neveste disperate.* Așadar, ce căutam eu acolo, v-ați putea întreba. Cel mai simplu răspuns ar fi că nu aveam de ales. Mireasa era verișoara soției mele și o rugase pe Emily să fie una dintre domnișoarele de onoare. Așa că m-am dus la nuntă cu soția mea, deoarece am fost invitați. Dar un răspuns și mai bun este că acolo era locul meu, printre acei prostănaci bețivi și credincioși fără credință. Exact asta e ceea ce le-a spus Iisus fariseilor când aceștia au vrut să știe de ce un om sfânt se coboară să împartă pâinea cu păcătoșii: „Nu cel sănătos are nevoie de doctor, ci acela bolnav"

Ca să înțelegeți situația, ar trebui să vă spun că rudele stăteau la o masă lungă din partea din față a sălii. Acolo era și Emily, ceea ce însemna că eu eram singur. S-a dovedit apoi că erau destul de mulți bărbați singuri,

suficienți ca să primim o masă a noastră, undeva în fundul sălii, lângă bucătărie. Masa burlacilor, așa îi spuneau băieții.

Tovarășii mei de masă erau oameni obișnuiți — unul era electrician, altul vindea telefoane mobile, vreo câțiva lucrau în IT. Tot ce aveau în comun era faptul că le plăcea sportul și că veniseră la nuntă cu scopul de a se îmbăta cât mai tare posibil. Și știți ce, au și reușit. În momentul în care s-a servit masa, vreo câțiva dintre ei erau destul de beți, iar ceilalți veneau și ei din urmă. Astfel că nu e atât de surprinzător că au început să discute despre cluburi de striptease chiar acolo, la petrecerea de nuntă; eu însă eram șocat, pentru că nu îmi dădusem seama că acesta este un subiect de conversație acceptabil la masă. Nimănui nu i se părea că ar fi ceva rușinos în asta — nici pe departe. Tovarășii mei nu erau rușinați! Erau mândri de ei! Erau atât de macho, atât de rafinați, niște oameni de lume!

Poate credeți că nu putea să fie și mai rău decât atât, nu-i așa? Dar la masă era un tip zgomotos — îl chema Jay — care vorbea la nesfârșit despre Jenna Jameson. Acum, eu sper că cei mai mulți dintre voi nu ați auzit niciodată de Jenna Jameson, iar dacă așa stau lucrurile, îmi cer scuze că eu vă vorbesc despre ea. E de ajuns să spun că Jenna Jameson e cea mai mare curvă din lume și că e plătită foarte bine pentru serviciile ei. Iar acest bărbat jalnic nu se putea abține să nu vorbească despre ea. „O iubesc pe Jenna Jameson", spunea el. „E singura fată care contează pentru mine." Vă puteți imagina cum mă simțeam eu față de această nerușinare stupidă, dar mi-am ținut gura, pentru că, așa cum a spus Iisus, „nu am venit să judec lumea" Dar Jay simțea că mă abțineam să

vorbesc și asta îl făcea nervos. După o vreme s-a întors spre mine și mi-a spus: „Deci, Denny, ești și tu fan Jenna?".

I-am răspuns că am o căsnicie fericită cu o femeie în carne și oase, pe care o iubesc din toată inima. „Gândește-te puțin", i-am spus. „La ce mi-ar putea folosi o scroafă ca Jenna Jameson?"

Ei bine, ceilalți tipi păreau să găsească asta amuzant, ca și cum ar fi fost ceva rușinos ca un bărbat să spună că își iubește soția mai mult decât pe o mizerabilă dintr-un film obscen. „Cine e fraierul ăla?", se întrebau unul pe celălalt. M-am folosit de acea ocazie ca să le spun că sunt un om al bisericii și că predic Evanghelia lui Iisus Hristos oricui dorește să asculte. Iar proștii aceia râdeau și mai tare. Atâta doar că am observat că Jay nu râdea. Mă privea fix, cu o expresie furioasă și jignită, ca și cum l-aș fi insultat.

După masă a început dansul, iar eu aș fi fost cât se poate de bucuros să plec de la nunta aceea. Dar am stat drept pe scaun și am așteptat. Iar când Jay s-a ridicat să se ducă la toaletă, m-am dus după el. Când a ajuns într-un loc din care nu avea pe unde să fugă, m-am apropiat de el și i-am spus: „Jenna Jameson nu te iubește, dar știu pe altcineva care te iubește"

Jay mi-a răspuns că n-are chef de prostiile mele creștine, dar, credeți-mă, a folosit un cuvânt mai dur decât prostii. A mers chiar până acolo încât să sugereze că aș fi homosexual. Vă dați seama?

Pastorul Dennis s-a oprit, astfel încât congregația să aibă timp să cântărească absurditatea acuzației. Tim nu s-a putut abține să nu chicotească, împreună cu alți câțiva bărbați de lângă el.

— L-am asigurat că nu există nici urmă de homosexual în mine, a continuat pastorul, iar dacă ar exista,

n-aș ezita să o smulg din trupul meu, așa cum ne poruncește Domnul. Dar el nu mă credea. „Dacă nu ești homosexual, atunci de ce ai venit după mine la toaletă?", m-a întrebat. „Pentru că îmi pasă de tine", i-am spus. „Pentru că nu vreau să arzi în iad." Nu i-a plăcut deloc asta, și nu pot să spun că nu-l înțeleg. A început să vorbească plângăcios, ca și cum l-aș fi jignit. „De ce spui astfel de lucruri? Am venit la nunta unor prieteni, îmi văd de treaba mea, iar tu vii după mine în baie să-mi spui că o să merg în iad? Asta e o grosolănie."

„Ți-am spus asta pentru că e adevărat", i-am explicat. „Și pentru că am vești bune pentru tine." S-a îndepărtat de mine, scuturând din cap și murmurând încet. M-am dus după el lângă chiuvetă. „Văd că suferi", i-am spus. „Te urăști și îți urăști viața. Dar nu trebuie să fie neapărat așa."

Ei bine, Jay s-a enervat. M-a luat de cămașă și m-a izbit de perete. „O să vezi tu cine o să sufere", mi-a spus. I-am zis că iadul este locul chinului veșnic. „Gândește-te la asta", i-am spus. „Focul nu se stinge niciodată. Vei suferi la nesfârșit." A țipat la mine să tac din gură. I-am spus că cea mai rea zi din viața lui va fi nimic pe lângă o singură secundă în lacul de foc. Și atunci m-a lovit.

Pastorul Dennis a întins mâna, pipăind încet pielea vineție din jurul ochiului său.

— Și a fost o lovitură destul de bună, cu siguranță cel mai tare pumn pe care l-am primit de când am început să răspândesc Cuvântul Domnului. Dar trebuie să spun asta spre meritul lui Jay, s-a simțit groaznic din cauza a ceea ce făcuse. Înainte ca eu să apuc să mă ofer să mă lovească din nou, a început să-și ceară

scuze. I-am spus că e în regulă, că oamenii care îl iubesc pe Iisus au fost bătuţi, înjuraţi şi scuipaţi timp de două mii de ani şi că noi primim cu bucurie loviturile. Şi i-am citat: „Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, căci a lor va fi Împărăţia Cerurilor". Jay mi-a adus o pungă cu gheaţă de la bucătărie, am ieşit afară şi am discutat îndelung. I-am povestit despre viaţa mea, iar el mi-a povestit despre a lui. Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine. Iar când a răsărit soarele în dimineaţa aceasta, eram în genunchi, împreună, în parcarea pustie de la Pinehurst Manor. De aceea am întârziat puţin la întâlnirea noastră de azi. Şi de aceea stau acum în faţa voastră şi vă spun „Bucuraţi-vă cu mine, căci am găsit oaia mea rătăcită"

Pastorul Dennis a privit spre enoriaşi.

— Jay, prietene, vrei să vii aici?

Tim s-a întors, ca şi restul congregaţiei, şi a văzut cum un bărbat chelit prematur, într-un costum la fel de boţit ca şi cel al pastorului, s-a ridicat dintr-un scaun din ultimul rând. Jay era mai tânăr decât îşi imaginase Tim, având cel mult 30 de ani, un fost atlet cu umeri largi, bărbie îngustă şi burtă. Era uşor să ţi-l imaginezi tolănit pe canapea în chiloţi, holbându-se cu gura deschisă la Jenna Jameson.

În timp ce se îndrepta spre altar îi curgeau lacrimile pe obraji, dar zâmbea ca o mireasă, dând din cap şi mulţumind când binevoitorii întindeau mâna şi îl atingeau din mers, felicitându-l. Tim recunoscu emoţia complicată de pe faţa sa. Era bucurie, recunoaşterea subită a faptului că aveai ocazia de a o lua de la capăt înspre mai bine, de a salva o anumită speranţă şi un anumit sens dintr-o viaţă pe care crezuseşi că ai

făcut-o praf complet. Se apleacă spre culoar și își ridică mâna, astfel încât Jay să poată bate palma în timp ce trecea.

Partea a treia

Dumnezeul antrenorului Tim

Așa să fie

Ca orice profesor competent de educație sexuală, Ruth era o admiratoare înfocată a prezervativelor de cauciuc. Erau ieftine, eficiente, ușor de folosit și de găsit. În termenii suferințelor de care ele scutiseră umanitatea de-a lungul anilor — sarcini nedorite, boli oribile, vieți tinere distruse —, ea le-ar fi plasat bucuroasă alături de antibiotice și vaccinurile pentru copii, în panteonul Minunilor Sănătății Publice a Lumii Moderne. Mai mult, pentru liceanul obișnuit prezervativele și contraceptivele erau același lucru — nu prea existau alternative viabile. În vremurile mai bune, Ruth obșinuia să glumească spunând că toată programa de educație sexuală de clasa a noua poate fi redusă la trei cuvinte: *Prezervative, prezervative, prezervative!*

Tocmai de aceea i se părea atât de enervant să „pre - dea" lecția prefabricată de azi, al cărei titlu periculos și înșelător îl mâzgălise cu un scris tremurat și autodisprețuitor: „NU EXISTĂ SEX SIGUR". Păi, sigur că nu există, cel puțin nu în cazul în care definești siguranța ca imposibilitatea de a se întâmpla cuiva ceva neplăcut.

Nu există călătorie cu mașina care să fie lipsită de riscuri, dar asta nu înseamnă că îi învățăm pe copiii noștri să nu se urce în mașină. Îi învățăm cum să conducă prudent și le spunem de un milion de ori să poarte centura de siguranță, deoarece condusul mașinii e o parte importantă a vieții și toată lumea trebuie să învețe să facă asta cât mai sigur posibil.

— Pentru lecția aceasta avem din nou nevoie de o scenetă, anunță Ruth. Există vreun voluntar?

Nimeni nu se miră când mâinile lui Dan Hayes și Courtney Brenner țâșniră în aer. În ultima săptămână clasa făcuse patru asemenea scheciuri, și în fiecare Dan și Courtney jucaseră rolul tinerilor îndrăgostiți.

— Altcineva? Cineva care nu a mai fost?

Ruth nu era prea optimistă cu privire la această solicitare; învățase cu mult timp în urmă că educația sexuală nu merge prea bine împreună cu scenetele. Cei mai mulți adolescenți ezitau să stea în fața colegilor lor și să joace după scenarii care erau fie dureros de asemănătoare cu viața lor reală, fie dureros de diferite. Cei cărora le plăcea ajungeau actori versați precum Dan sau exhibiționiști lipsiți de rușine precum Courtney.

— Haideți, copii. Suntem la școală. Trebuie să participe toată lumea.

Ruth lăsă să treacă vreo câteva secunde, dar nimeni nu mușcă momeala.

— Bine, atunci bănuiesc că e momentul pentru un nou episod din Dan and Courtney Show.

Cele două vedete se ridicară de la locurile lor și veniră în fața clasei, primind cu bucurie aplauzele colegilor, dintre care cele mai multe nu erau sarcastice. Pe lângă faptul că le erau recunoscători lui Dan și Courtney că îi scăpau pe ei, ceilalți copii păreau sincer încântați

de reprezentațiile lor, iar Ruth putea măcar să înțeleagă de ce, chiar dacă nu le împărtășea sentimentul. Oricât de enervanți puteau să fie, între Dan și Courtney exista o legătură ciudată, neașteptată, preluându-și rolurile cu un entuziasm și o lipsă de stânjeneală neobișnuite pentru elevii de clasa a noua.

Dan era mic pentru vârsta lui, de-abia ajuns la pubertate, un băiat slab, cu un cap mare și o personalitate ciudat de impunătoare. Juca de la școala generală, nu numai în trupe de teatru din zonă, ci și în reclame TV. Ruth îl văzuse într-o reclamă la Olive Garden, îndesându-și în gură o furculiță plină ochi cu spaghete, în timp ce un chelner voios privea, lovindu-se cu palma peste obraz de uimire, și într-un clip la State Farm[16], în care sărea pe o trambulină, cu încetinitorul, în timp ce părinții lui imaginari îl priveau cu o expresie afectuoasă, bucuroși să știe că viitorul lui e asigurat.

Courtney era cel puțin cu un cap mai înaltă decât partenerul ei și părea cu zece ani mai mare, o adolescentă înzestrată cu un trup de femeie și tulburător de sigură de sexualitatea ei. Hainele sale respectau la limită litera regulilor școlare, încălcându-le însă în mod sistematic în spirit; lucrurile pe care le purta aveau obiceiul ciudat de a aluneca, de a se sufleca sau de a se deschide plesnind. Ruth o vedea adesea pe hol cu băieți mai mari, mai ales jucători de fotbal, iar cei care păreau fascinați și recunoscători pentru companie erau băieții, nu Courtney.

— Foarte bine, zâmbi șters Ruth, încercând să ignore senzația obișnuită de apăsare din piept. Să vă explic intriga. Tu, Courtney, ești Gina, iar tu, Dan, ești Ethan, iar voi doi...

---

[16] Companie de asigurări americană.

— Numai puţin, spuse Courtney. N-aş putea să fiu mai bine Heather?

— Nu există nicio Heather, spuse Ruth. Pe fată o cheamă Gina.

Courtney se încruntă.

— Nu îl pot schimba în Heather? Nu-mi place deloc Gina.

— E o scenetă, îi aminti Ruth. E ceva fictiv.

— Nu mă simt bine ca Gina.

— Bine, mă rog. Nu are nicio importanţă.

— Pentru mine are, insistă Courtney. Prefer clar Heather.

— Atunci eu pot să fiu Skip? întrebă Dan. Adică, dacă ea poate să-şi schimbe numele...

— Skip? pufni Courtney. Ce nume tâmpit mai e şi ăsta?

— E mişto, răspunse Dan, dar cu mai puţină încredere de sine decât de obicei. E de absolvent relaxat de liceu.

— E penibil, îl informă Courtney. Pe nimeni nu-l cheamă Skip.

În timp ce spunea asta, Courtney îşi ridică absentă marginea cămăşii deasupra buricului, expunând o porţiune netedă de mijloc adolescentin. Întreaga clasă păru că îngheaţă pentru o clipă, în timp ce ea îşi freca languros burta, ca un bătrân care a mâncat ca lumea.

— Skip e un nume frumos, declară ea, trăgându-şi cămaşa la loc. Pentru un câine!

— Ham! strigă Blake Vizzoni din ultima bancă.

Acoliţii lui răspunseră cu obişnuitul cor de chicote servile.

— Ajunge, spuse Ruth, întorcându-se spre Dan şi Courtney. Bine, deci sunteţi Skip şi Heather, doi adolescenţi de şaisprezece ani care sunt împreună de un

an. Sunteți în living, după ore, nesupravegheați de niciun adult.

— La mine acasă sau la ea? întrebă Dan.

— Are vreo importanță?

— Cam da, spuse el. Îmi place ca detaliile să fie clare.

— Să spunem că sunteți acasă la Skip, bine? Începeți să vă pipăiți și lucrurile se încing. Asta s-a mai întâmplat și înainte de câteva ori, dar atunci ați reușit să vă opriți înainte ca lucrurile să scape de sub control. Dar astăzi nu mai e așa. Astăzi Skip are un prezervativ în portofel.

Ruth terminase, dar actorii continuau să privească spre ea, ca și cum așteptau și alte instrucțiuni. După o clipă ea își dădu seama ce uitase — era un lucru la care ținea Dan — și pocni din palme fără prea mare tragere de inimă.

— Motor.

De-abia îi ieșise cuvântul din gură, că tinerii îndrăgostiți se aruncară unul în brațele celuilalt și începură să se mozolească într-un stil tulburător de realist; Dan se înălțase pe vârfuri, cu capul dat pe spate într-o poziție inconfortabilă. Ruth nu credea că își folosesc limba, dar era greu să fii sigur — Courtney se apleca în așa fel încât părul ei forma un fel de cortină în jurul fețelor lor. Între timp, mâinile lui Dan rătăceau liber pe spatele ei, în sus și în jos, aventurându-se din când în când spre regiunea nordică a fundului, ceea ce provoca exclamații de încântare și strigăte de „Bagă mare!" din partea publicului agresiv. Probabil că nu la asta se gândise JoAnn Marlow atunci când concepuse acest exercițiu.

Oricât de bucuroasă ar fi fost să vadă noua programă subminată cât mai radical posibil, Ruth știa clar că ceea ce se întâmplă în clasa ei nu rămâne acolo. Era îngrijorată

în mod special de loialitatea unei eleve, o fată atentă pe nume Robin LeFebvre, a cărei familie se spunea că aparţine de Tabernaclu (Ruth se documentase). Robin lua cu perseverenţă notiţe, de la începutul orei până la sfârşit — şi acum scria de zor, cu faţa palidă şi vizibil şocată de felul în care Dan şi Courtney se dădeau în spectacol —, iar Ruth avea o bănuială ascunsă că nu o făcea doar ca să primească o notă bună la sfârşitul trimestrului.

— Foarte bine, strigă ea. Ajunge. Am prins ideea. Să trecem mai departe.

Fără niciun chef, Courtney îşi dezlipi faţa de cea a lui Dan. Roşi în timp ce îşi aranja părul şi îşi punea hainele în ordine; avea o voce răguşită, puţin gâfâită.

— O, Doamne, Skip. Sunt atât de fierbinte. Aş vrea să... ştii tu...

— Ce, Heather?

Dan vorbea cu o voce şoptită de actor, care se auzea clar până în fundul sălii.

— Ce anume?

— S-o facem, Skip. S-o facem de-adevăratelea. Pentru că te iubesc foarte, foarte mult.

— Şi eu te iubesc, spuse Dan. Scoate-ţi pantalonii.

Courtney îşi muşcă buzele, consternată, aşteptând ca râsetele să se potolească.

— Aş vrea să-mi scot pantalonii, spuse ea. O, Doamne, Skip, nici nu ştii cât de mult aş vrea asta. Dar mi-e frică.

— De ce?

— Ştii tu. Am mai vorbit despre asta. Mi-e frică să nu rămân gravidă sau să iau vreo boală.

— Nu trebuie să-ţi fie frică.

Cu o mişcare de magician, Dan scoase din buzunar un portofel imaginar, apoi mimă gestul de a extrage din el un prezervativ.

— Am venit pregătit.

— O, Dumnezeule, spuse Courtney cu ochii mari. E ceea ce cred eu că e?

— E garantat, o asigură el. Poți fi sigură că nu o să rămâi gravidă și că nu o să iei nicio boală. Nu că eu aș avea vreo boală.

Courtney își duse mâna la bărbie și medită la asta o clipă. Apoi pe fața ei înflori în zâmbet larg.

— Super! spuse ea. Să trecem la treabă!

În clasă urmă un moment de liniște uluită, după care izbucni brusc hărmălaia. Jumătate din public zbiera aprobator, în timp ce cealaltă protesta. Un băiat de obicei cuminte, pe nume Donald Swift, căzu de pe scaun și începu să dea cu pumnul în podea, pentru a-și exprima încântarea inexprimabilă altfel.

— Copii! strigă Ruth. Potoliți-vă. Mai încet! Donald, treci la locul tău. Nu suntem la grădiniță.

Donald făcu, stânjenit, ce i se spusese. Scuturând din cap cu o exasperare obosită, Ruth se întoarse spre Courtney, pregătindu-se s-o admonesteze pentru că stricase exercițiul. Dar se opri atunci când văzu expresia de confuzie nevinovată de pe fața fetei.

— Nu înțeleg, spuse Courtney. Ce e așa de amuzant?

— Cred că ai înțeles greșit, îi spuse Ruth. Heather nu trebuie să spună da. Trebuie să respingă cu tărie pretenția lui Skip că prezervativele oferă protecție totală împotriva gravidității și bolilor.

— Păi nu oferă? întrebă Courtney cu un aer speriat. Eu așa credeam.

— Nu absolut, o informă Ruth. Nu ai citit lecția?

— Am vrut, dar aseară am fost cam ocupată.

Ruth întrebă dacă putea cineva s-o ajute. Vik Ramachandran ridică mâna.

— Heather ar putea să-i spună lui Skip că prezervativele nu oferă protecţie împotriva anumitor boli cu transmitere sexuală, cum ar fi HPV, care poate produce negi genitali.

Câţiva elevi gemură, iar alţii scoaseră nişte sunete de parcă ar fi vomat, aceasta fiind reacţia obişnuită la fiecare pomenire a acestei boli.

— Aşa este, spuse Ruth. Ai perfectă dreptate că prezervativul nu previne transmiterea HPV, deşi face o treabă destul de bună în privinţa altor boli, inclusiv gonoreea, chlamidya şi SIDA. Altcineva? Ce ar mai putea să-i spună Heather lui Skip despre prezervative?

— I-ar putea spune despre procentul de accidente, sugeră Marsha Gewirtz. Nu spunea broşura că există o medie de 36% de accidente? Adică există o şansă din trei ca Heather să rămână gravidă, chiar dacă Skip foloseşte prezervativul, nu-i aşa?

Ruth tresări.

— Ştiu că aşa scrie în broşură, dar e o cifră destul de îndoielnică. În primul rând că n-am văzut niciodată vreun studiu care să se apropie măcar de 25%, iar vreo câteva plasau media accidentelor în jur de 3%. De obicei cifra e cam de 10%, dar trebuie să înţelegeţi că aceasta este o *medie anuală,* ceea ce înseamnă că în cursul unui an întreg 10% dintre cuplurile care folosesc numai prezervativul pentru contracepţie s-ar putea aştepta la o sarcină nedorită. Rata accidentelor pentru orice act sexual individual trebuie, bineînţeles, să fie mult, mult mai mică.

— Şi la test? întrebă Susan Chang. Scriem 36% accidente sau 10%?

— Pentru cursul acesta presupun că va trebui să scriem 36, îi spuse Ruth. Dar aş vrea să înţelegeţi că nu

e cifra general acceptată. Dacă vreți o sursă mai credibilă de informație, vă sugerez să căutați site-ul Planned Parenthood.

Ruth se întoarse spre actori.

— Bun. Suntem gata pentru dubla a doua?

— Prea târziu, strigă un idiot pe nume Mike Petoski. Skip și-a pătat deja pantalonii.

Această vorbă de duh provocă mult amuzament în ultimele două rânduri și mai multe priviri uimite mai în față.

— Destul, izbucni Ruth. Dacă nu te poți controla, o să te rog să ieși afară din clasă.

— Spuse *ea*, murmură Blake Vizzoni.

Ruth hotărî să-l ignore. Tocmai era pe punctul să spună *Motor*, când o văzu pe Robin LeFebvre cu mâna ridicată.

— Da, Robin?

— N-am auzit bine, spuse Robin cu ochii ațintiți asupra caietului ei. Cum se numea site-ul de care spuneați?

— Plannedparenthood.org, răspunse Ruth. Într-un cuvânt, fără semne de punctuație. Planned Parenthood e o organizație națională foarte apreciată, cu un trecut îndelungat de apărare a drepturilor reproductive ale femeii. Este o sursă excelentă pentru oricine are nevoie de informații despre contracepție sau despre sănătatea sexuală în general.

Pixul lui Robin alerga pe hârtie cu o viteză impresionantă. Era ca și cum ar fi scris după dictare, încercând să prindă fiecare cuvânt spus de Ruth pentru posteritate sau cel puțin până la următoarea ședință a consiliului școlii.

— Vorbesc prea repede? o întrebă Ruth. Vrei să repet ceva?

Robin privi spre ea. Era o fată drăguță, dacă făceai abstracție de hainele demodate și părul prins în coadă. Dar pe fața ei nu era nici urmă de prietenie, nici cel mai mic efort de a masca dezgustul pe care îl resimțea față de profesoara ei.

— E în regulă, spuse ea. Cred că am prins ce era important.

Era o după-amiază ploioasă, cu cerul jos și cenușiu apăsând asupra lumii precum capacul unei cutii. Un vânt în rafale mătura copacii, dezgolindu-i de frunze cu o eficiență nemiloasă. În timp ce își căuta cheile mașinii, în parcarea școlii, Ruth se surprinse privind neliniștită peste umăr, ca și cum ar fi fost noaptea târziu pe o stradă întunecată.

Creștinii ăia împuțiți, se gândi ea, suindu-se în mașină și închizând portiera în urma ei. *Nu vor să mă lase în pace.*

Știa că depășise o limită periculoasă în ora a patra de Educație, atunci când se abătuse explicit de la programa Alegeri Înțelepte, încurajând copiii să caute surse mai credibile de informație. Mai târziu avea să plătească pentru asta — probabil mai curând decât se aștepta — nu-și făcea nicio iluzie în această privință. Dar care era alternativa? Să stea acolo, ca un zombi mic și ascultător, și să lase jumătățile de adevăruri și minciunile pe față — 36% accidente! — să treacă fără să spună un cuvânt?

M-am săturat să repet prostiile lor, se gândi Ruth pornind ștergătoarele, pentru a da la o parte frunzele lipite de parbriz, ca niște suvenire dintr-un caiet de amintiri al unui copil. *De acum încolo vor trebui s-o facă ei înșiși.*

Într-un fel îi era recunoscătoare antrenorului lui Maggie pentru că făcuse ca situația să pară atât de clară.

Până când le văzuse pe fetele acelea, acele sportive minunate stând în iarbă la soare și fiind obligate de adulții în care aveau încredere să se roage la Dumnezeul lui Jerry Falwell, Pat Robertson și al Partidului Republican — Dumnezeul Războiului, Abstinenței, Rușinii și Ignoranței Voite, Dumnezeul Care Îi Iubea pe Toți în Afară de Homosexuali, Care Îi Trimitea În Iad pe Cei Care Nu Credeau În El, dar Îi Lăsa în Rai pe Ucigași și pe Violatorii de Copii dacă credeau, Dumnezeul Care Se Gândise Să Le Facă pe Femei Doar Mai târziu și Le Blestemase Apoi cu Durerile Facerii, Dumnezeul Care oricum nu Le-ar fi Lăsat pe Fete Să Joace Fotbal Dacă Ar Fi Fost după El — până atunci își îngăduise să creadă în ficțiunea confortabilă că disputa ei cu habotnicii Bibliei se limita la sala ei de clasă, la o controversă politică despre ce trebuia predat sau nu copiilor altor oameni. Dar acum își dădea seama că se amăgise singură. Nu era doar ceva profesional; era personal. Deja se amestecaseră în slujba ei, iar acum îi luaseră la ochi pe copiii ei.

Adevărata dimensiune a pericolului nu a devenit evidentă decât sâmbătă seara, când Frank le-a adus pe fete acasă, iar Ruth a încercat să discute cu ele despre ce se întâmplase în dimineața aceea pe terenul de fotbal. La acel moment era preocupată mai ales să-i explice lui Maggie poziția ei, dar nu a fost nemulțumită s-o vadă pe Eliza urmând-o pe sora ei mai mică în bucătărie și așezându-se la masă. Eliza încă nu-și revenise de pe urma episodului infam suferit de mama ei în primăvară și părea o idee bună s-o pregătească pentru posibilitatea ca situația să se înrăutățească din nou, ceea ce Ruth voia să evite, dar nu putea să scoată din calcul.

— Cine vrea ciocolată caldă? întrebă ea voioasă. S-a făcut cam frig afară.

Amândouă fetele scuturară din cap.

— Deci, zâmbi Ruth silit, instalându-se pe un scaun. V-aţi distrat bine azi?

— Da, murmură Eliza.

Maggie dădu doar din umeri, uitându-se fix la Ruth cu o privire de gheaţă. De obicei, sâmbăta făcea duş şi se schimba la tatăl ei, dar în seara aceasta încă purta echipamentul de fotbal boţit şi pătat de iarbă, ca un reproş, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Ruth că nu o iertase.

— Uite ce e, spuse Ruth. Ştiu că crezi că am exagerat azi-dimineaţă.

Asta era puţin spus. Maggie fusese şocată de intervenţia mamei ei în rugăciunea de după meci şi nu reuşise decât să bâlbâie câteva proteste timide în timp ce Ruth o despărţea cu forţa de colegele ei şi o trăgea după ea spre maşină. Maggie nu şi-a regăsit vocea decât când au ajuns în parcare, dar era deja distrusă, suspinând furios şi spunându-i încontinuu lui Ruth că e o tâmpită, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. De asemenea, Maggie repetă de câteva ori propoziţiile *Ești nebună* şi *Te urăsc*, ca răspuns la încercările din ce în ce mai ezitante ale mamei ei de a justifica apoi ceea ce făcuse. Deşi credea că merita nişte scuze, Ruth se hotărâse să lase lucrurile aşa; nu credea că ar avea nimic de câştigat dacă ar fi reluat ceea ce fiica ei îi spusese la mânie, probabil regretând apoi.

— Recunosc că e posibil să nu fi tratat situaţia cât se putea de bine, spuse ea. Poate că ar fi fost mai inteligent să-l iau pe antrenorul tău deoparte şi să vorbesc cu el mai puţin agresiv. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul

că el făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă și că am intenția să mă asigur că n-o s-o facă din nou.

Maggie își scoase buza de jos în față și se încruntă, o expresie care, cu toată ferocitatea ei intenționată, o făcea pe Ruth să-și dorească s-o îmbrățișeze. Era exact aceeași față pe care o făcea Maggie când era bebeluș și se pregătea pentru un plâns sănătos.

— De ce-mi faci asta? întrebă ea. Antrenorul nu făcea nimic greșit. Doar îi mulțumea Domnului pentru toate cu care ne-a binecuvântat și îi spunea cât e de bucuros că nimeni nu s-a rănit. Nu înțeleg ce e rău în asta.

Ruth nici măcar nu știa cu ce să înceapă.

— *Îi mulțumea Domnului?* izbucni ea. E antrenor de fotbal, nu pastor.

— Și ce? Nu trebuie să fii pastor ca să crezi în Dumnezeu.

— În primul rând, draga mea, că nu toată lumea crede în același Dumnezeu. În echipa voastră sunt fete evreice, iar Nadima nu e...?

— Musulmană, răspunse Maggie. Dar nu sunt foarte stricți.

— Vezi, aveți fete evreice, o fată musulmană...

— Și ateiști, spuse Eliza cu voce subțire.

Până în acel moment Ruth nici măcar nu-și dădea seama dacă e sau nu atentă la conversație, atât era de absorbită de cutia origami pe care o construia dintr-o foaie de hârtie.

— Exact, spuse Ruth. Și ateiști, și agnostici. Nu toată lumea crede în același Dumnezeu, iar unii oameni nu cred deloc în Dumnezeu. Și nu știu sigur ce să creadă. Dar știi ceva? Chiar și dacă toate fetele din echipă ar fi aparținut de aceeași biserică, antrenorul tot n-avea dreptul să se roage împreună cu ele. Echipa de fotbal e

o organizație a orașului. Sunt sigură că v-au învățat despre separația dintre stat și biserică la Științe Sociale.

Maggie părea uimită.

— Ai spus că e a orașului, nu a statului.

— Statul înseamnă putere politică. Oraș, stat sau federație, nu contează. Puterea politică nu poate promova o religie anumită.

— Echipa mea de fotbal ține de puterea politică?

— E o ligă susținută de primărie, spuse Ruth, îngrijorată că discuția aluneca într-o mlaștină de detalii tehnice. În plus,.meciul avea loc pe un teren public.

Maggie păru pe moment încurcată de argumentul juridic, dar apoi se regrupă rapid.

— Eu tot nu văd de ce a trebuit să țipi așa la antrenor. Păreai ciudată rău de tot. Aveai o voce ascuțită și tremurătoare.

Maggie începu să-și agite brațele în jurul capului, ca și cum ar fi fost atacată de un roi de albine, și să țipe:

— *Oprește rugăciunea sau chem poliția!*

Eliza chicoti, iar Ruth se uită urât la ea. Nu era deloc plăcut să-și bată joc de tine copiii tăi, mai ales atunci când încercai să-i protejezi.

— Eram supărată, draga mea. După ce mi-au făcut nebunii ăia anul trecut, poate înțelegi de ce nu sunt dispusă să le acord prezumția de nevinovăție. Și, apropo, n-am amenințat cu poliția.

— Mă rog, recunoscu Maggie. Dar ca să știi, nu renunț la echipă. Nu-mi pasă ce spui, iar tata e de acord cu mine. El mi-a semnat biletul de învoire.

Ruth trebui să se abțină să nu spună ceva urât. O scotea din minți când Frank punea în aplicare vechea strategie *dezbină și cucerește*. În același timp, regreta sincer că îi sugerase antrenorului că Maggie nu va mai avea

voie să joace pentru Stars. Vorbise la mânie, fără să se gândească bine, iar acum se găsea într-o situație din care pierdea oricum — sau se compromitea în mod public, sau își transforma viața de familie în iadul pe pământ.

— N-am spus că *tu* trebuie să renunți, explică ea, detaliindu-și poziția din zbor. Nu vreau decât să am garanția că antrenorul vostru se va comporta normal în viitor. Iar dacă nu poate să facă asta, atunci cred că *el* e cel care ar trebui să renunțe.

— Nu poate să renunțe, spuse Maggie cu voce tremurătoare. E cel mai bun antrenor pe care l-am avut vreodată. Toate fetele or să mă urască.

— Nu cred, răspunse Ruth. Unele dintre ele s-ar putea să se bucure. Dar dacă alegerea e între a face ceea ce e bine și a fi plăcut de ceilalți, atunci trebuie să faci ceea ce e bine.

— Dar aveam șanse la primul loc. Avem nevoie de el.

— Dar n-ar putea domnul Roper să preia el funcția?

— Și el e membru al bisericii.

— Serios?

— Așa mi-a zis Candace.

Ruth era uimită, deși își dădea seama că n-ar fi trebuit să fie. John făcea și el parte din cercul care se rugase dimineață, chiar dacă nu vorbise. Ruth crezuse că a fost pur și simplu atras înăuntru, ca și fetele. Pe vremea când îl cunoscuse ea, John era un tip dur și cam bețiv, cu o slujbă bine plătită în domeniul financiar; nu părea deloc genul care renaște prin credință. Era ca și cum ai trăi într-un film de groază, se gândi ea, ca în *Invazia hoților de trupuri*[17] sau ceva asemănător. Nu știai niciodată cine urma.

---

[17] Film SF/horror din 1956, în care o specie extraterestră ucide și înlocuiește locuitorii dintr-un oraș cu replici umane identice.

— Sunt sigură că o să găsiţi pe cineva, spuse Ruth. Tatăl tău ar fi bucuros să vă antreneze pentru ultimele câteva meciuri. Se pricepe la fotbal.

— Te rog, spuse Maggie încet. Nu trebuie decât să-ţi vezi de treaba ta.

— Asta *este* treaba mea, replică Ruth. Antrenorul vostru nu are niciun drept să vă facă să vă rugaţi la un Dumnezeu în care nu credeţi.

Eliza râse.

— Vrei să spui un Dumnezeu în care *tu* nu crezi.

— Exact. Nu cred în Dumnezeul antrenorului Tim şi bănuiesc că nici sora ta nu crede.

Ruth se întorse spre Maggie, brusc îngrijorată că Eliza ştie ceva ce ea nu ştia.

— Nu crezi, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Maggie. Nu m-a învăţat nimeni despre asta.

— Ei bine, eu cred, spuse Eliza. Eu cred în Dumnezeul antrenorului Tim.

— Nu, nu crezi, izbucni Ruth.

— Crezi că sunt tâmpită? răspunse Eliza pe un ton furios.

Lângă nara stângă avea un coş pe care Ruth trebui să se abţină să nu-l stoarcă.

— Nu, o asigură Ruth. Dar nu cred nici că eşti o creştină fanatică, renăscută, fundamentalistă şi evanghelică. Pentru că asta e el.

— Cred în Dumnezeu, spuse Eliza încet şi calm, privind-o pe mama ei în ochi. Şi cred că Iisus e singurul Său fiu, care a murit pe cruce pentru păcatele mele.

Maggie se holba la sora ei, evident uimită de aceste noutăţi. Primul impuls al lui Ruth a fost de a încerca să

se convingă că Eliza nu vorbea serios, că voia doar atenție, dar nu mergea. Avea în vocea și în expresia ei ceva — seninătatea ciudată a credinciosului — care nu putea fi ignorat.

— De când? o întrebă ea.

— De câteva luni, spuse Eliza. Am tot vorbit cu o fată din clasa mea.

— Ce fată? O cunosc?

— Grace Park. S-a mutat aici anul trecut. Am cunoscut-o după ore, când ne făceam temele.

— Mi-ar plăcea să o cunosc și eu cândva.

— Familia ei m-a chemat la slujbă, cu ei.

Ruth gemu.

— Sper că nu e Tabernaclul?

Eliza scutură din cap.

— Se numește Living Waters. În Gifford.

Ruth închise ochii, încercând să se orienteze, să reacționeze ca un părinte bun și să nu facă ceva ce ar fi adâncit prăpastia deja existentă dintre ea și Eliza.

— Chiar vrei să mergi?

Eliza dădu din cap.

— Mi-era frică să-ți spun.

Ruth se întinse și luă mâna fiicei sale într-a ei. Era uscată și aspră — exact ca a tatălui ei — deși Ruth îi reamintea frecvent să se dea cu alifie.

— N-ar trebui să-ți fie frică să-mi spui nimic. Trebuie să știu ce se petrece în viața ta.

Eliza părea suspicioasă, dar nu-și retrase mâna.

— Deci pot să merg?

— Bănuiesc că da. Dacă într-adevăr vrei.

— Nu ești supărată?

— Nu sunt *supărată*, își zise Ruth. Numai că nu înțeleg de ce ai nevoie de Iisus.

Eliza zâmbi trist şi dădu din cap într-o parte şi-n alta, ca şi cum i-ar fi fost milă de oricine punea o astfel de întrebare.

— El mă iubeşte, spuse ea.

Stonewood Medical Group avea sediul la etajul trei din Healing Arts Complex, o clădire joasă, de patru etaje, cu geamuri-oglindă, care părea să fi fost aruncată din greşeală pe o porţiune cu aspect mohorât de lângă Hawkins Road, altfel dominată de service-uri auto şi mici fabrici cu nume misterioase: Diamond Catalysis, Universal Recoil, Northeastern SaniSys, Zip Global Force. Ruth nu mai fusese în H.A.C. decât o dată, când un podolog insensibil, căruia încă îi mai spunea doctorul Ouchenberg[18], îi scosese lui Maggie un neg din talpă.

Secretara a informat-o că doctorul Kamal întârzie puţin. Ruth s-a aşezat în sala de aşteptare, a luat o revistă *People* şi s-a prefăcut că nu e deranjată de femeia bătrână de la trei scaune de ea, care părea pe punctul de a expectora un ghem de păr. În timpul unui contact vizual întâmplător, bătrâna îi zâmbi brav şi îi spuse că nu era contagioasă. Ruth i-a mulţumit pentru această informaţie şi s-a întors la articolul care povestea în detaliu colapsul mariajului de vis al Jessicăi Simpson. Îi venea greu să se concentreze; gândurile îi rătăceau spre mama ei, care în ultimul an al vieţii îşi petrecuse foarte mult timp în sălile de aşteptare ale doctorilor şi se bucura întotdeauna să poată vorbi cu un necunoscut. Ruth îşi ridică privirea din revistă.

---

[18] Nume format plecând de la „ouch”, interjecţia engleză care exprimă durerea.

— Urâtă vreme azi, nu-i așa?

Femeia ridică degetul arătător, în timpul unui alt acces de tuse. Se strâmbă a scuză, apoi își șterse colțurile gurii cu un șervețel și luă o gură de apă dintr-o sticlă pe care o purta într-o husă sintetică atârnată la gât.

— Nu mă supără ploaia, spuse ea. Însă nu suport zăpada.

— Înțeleg, spuse Ruth. Când ninge e frumos, dar apoi rămâne pe jos.

Femeia își duse mâna la gură și își drese vocea îndelung, ca și cum era pe cale să țină un discurs. Însă când vocea îi reveni în cele din urmă, era înceată și răgușită, de-abia se auzea.

— Fiica mea stă în California. O să mă duc la ea de Crăciun.

— Sună minunat.

— Am doi nepoți. O fetiță de opt ani și un băiețel de trei.

— Trei? Sunt sigură că e un drăgălaș.

— E un drăcușor. Dar îl iubesc ca pe ochii din cap.

Ruth era pe punctul de a întreba cum îl cheamă, când femeia începu să gâfâie violent, aplecându-se în față din talie. Tocmai se ridicase, respirând zgomotos de câteva ori, când o asistentă își băgă capul în sala de așteptare.

— Doamna Ramsey? Poftiți, vă rog.

Ruth se ridică, zâmbind cu regret spre bătrână.

— Mi-a părut bine să vă cunosc.

Femeia zâmbi chinuit, în timp ce își masa clavicula.

— Mâine o să fie soare, spuse ea. Mult mai frumos decât azi.

Asistenta o conduse pe Ruth în cabinet, îi spuse că doctorul va veni imediat și plecă. După o clipă de ezitare

— lângă calculator exista un scaun, dar i se părea deplasat să se aşeze pe el — Ruth se sui pe masa de consultaţie, întrebându-se dacă doctorul Kamal înţelesese cumva greşit scopul vizitei ei.

Primul ei impuls fu să se amuze de această posibilitate, dar pe măsură ce aştepta în spaţiul strâmt şi antiseptic, fără altceva de făcut decât să se uite la câteva broşuri prost ilustrate despre diabet şi hipertensiune, devenea din ce în ce mai puţin amuzant. Doctorul ei, cel puţin, ţinea un teanc de reviste vechi la îndemână, pentru orice eventualitate.

Cel mai rău era faptul că Ruth nu voise nici măcar să vorbească la telefon cu doctorul Kamal, cu atât mai puţin să vină la cabinet. Era în mod evident un om foarte ocupat — Ruth reuşise, cumva, să nu-l cunoască şi nici măcar să-l vadă întâmplător, cu toate că fiicele lor erau prietene din clasa întâi — iar ea ar fi fost mult mai bucuroasă să rezolve totul cu soţia lui.

Toată după-amiaza de duminică nu făcuse altceva decât să-i sune pe părinţii colegelor de echipă ale lui Maggie, pentru a discuta ceea ce se întâmplase la meci şi a-i tatona apropo de posibilitatea de a semna o plângere pe care intenţiona s-o adreseze lui Bill Derzarian, directorul Asociaţiei de Fotbal pentru Juniori din Stonewood Heights. Ca şi soţii Zabel şi Friedman, soţii Kamal păreau aliaţii fireşti în această luptă.

După cum se aştepta, cea care răspunsese la telefon fusese Nafisa Kamal. Ruth nu o considera prietenă, dar erau în relaţii bune. De-a lungul anilor avuseseră vreo zece conversaţii foarte plăcute când le duceau sau le aduceau pe fiicele lor de la casa celeilalte şi de câteva ori băuseră un ceai, iar lui Ruth i se păruse întotdeauna o companie foarte plăcută — caldă şi prietenoasă, cu un

accent savuros și mereu gata să râdă. Dar când Ruth pomenise de rugăciunea de la meciul de fotbal, ceva s-a schimbat.

— Îmi pare rău.

Vocea Nafisei devenise brusc formală, un pic rece.

— Pe acest subiect va trebui să discuți cu soțul meu.

Ruth era uimită. Nafisa era o femeie rafinată și cultivată — venise în America după ce absolvise facultatea de biologie — care conducea un Mercedes și se îmbrăca tot timpul de parcă tocmai se întorsese dintr-o expediție la cumpărături în Paris. Bea vin, se machia din abundență și glumea pe seama soțului ei. Nu spusese niciodată nimic care să sugereze că avea obiceiul de a apela la el în modul tradițional.

— Ăăă, bine, spusese Ruth. E acolo?

— Mă tem că Hussein lucrează weekendul ăsta.

— Îmi poți da numărul lui?

Nafisa ezitase.

— O să-i spun că ai sunat.

Spre seară Ruth se dusese să alerge, iar la întoarcere avea un mesaj pe robotul telefonic de la „Heidi de la policlinică", spunându-i că doctorul Kamal va fi bucuros s-o primească la cabinet luni, la 16.30.

— Doamnă Ramsey.

Zâmbetul doctorului era rece și rezervat, în timp ce intra în cabinet la cinci fără cinci minute.

— Scuzați-mă pentru întârziere.

Era zvelt și cu un aspect neobișnuit de tineresc, deloc cum se așteptase Ruth după descrierea pe care Maggie i-o făcuse tatălui rigid al Nadimei, supraveghetorul lipsit de umor care își punea fiicele să-și facă temele la matematică

și gramatică în timpul mesei și care le cronometra repetițiile la pian.

— Mă bucur să vă cunosc în sfârșit.

Ruth se dădu jos de pe masă și îi strânse mâna proaspăt spălată, încă umedă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la serviciu.

— Nu e nevoie să vă scuzați.

Accentul doctorului Kamal era mai puțin pronunțat decât al soției sale, dar vorbea repede, rostind propoziția deodată ca și cum ar fi fost un singur cuvânt.

— Eu am propus asta. Acum spuneți-mi cu ce vă pot fi de ajutor.

Ruth ezită, neștiind cum să procedeze. Simțea că e într-o poziție ușor dezavantajoasă și trebuia să facă un efort pentru a nu adopta atitudinea unui petiționar, a unui pacient sau agent comercial care irosește degeaba timpul unui om important. Sunt *o prietenă a familiei*, își spuse ea. *Îi fac o favoare.*

— Țin foarte mult la Nadima, îi spuse ea. E o fată atât de drăguță. Cred că sunteți foarte mândri de ea.

— Suntem mândri de amândouă fiicele noastre, încuviință doctorul.

— Și e o sportivă foarte bună. Ca și celelalte fete. Nu le-am văzut sezonul acesta, dar sâmbătă am fost la meci și am fost uimită cât de bune au ajuns.

Doctorul Kamal zâmbi stânjenit.

— Am auzit. Din păcate, sâmbăta dimineața joc tenis și nu pot lipsi.

Doctorul se întoarse într-o parte — avea niște șolduri remarcabil de înguste pentru un bărbat matur — și execută o lovitură cu o rachetă imaginară, în sprijinul celor spuse.

— Dar am auzit că anul viitor vor juca după-amiaza, așa că o să pot în sfârșit să văd dacă reclama se justifică.

— Nu e reclamă, îl asigură Ruth. Chiar le invidiez. Când eram eu mică, fetele nu făceau sport ca acum.

Doctorul Kamal o cântări puțin pe Ruth din priviri. Avea aceiași ochi întunecați și aceleași trăsături delicate ca și Nadima, aceeași expresie de inteligență blândă, ușor precaută.

— În locul în care am crescut eu, fetele nu aveau voie să poarte pantaloni scurți.

Ruth dădu din cap, făcând tot posibilul să păstreze o expresie neutră și politicoasă. Nu era ușor; foarte puține lucruri o enervau mai tare decât felul în care erau tratate femeile în lumea islamică, cu rochii lungi și voaluri, frica patologică de propria lor sexualitate și felul în care erau considerate proprietatea taților, fraților și soților; femei care în anumite regiuni ar fi preferat să moară decât să fie consultate de un doctor bărbat.

— Ați venit aici la facultate? îl întrebă ea.

— Acum douăzeci de ani, spuse el. La Universitatea din Pennsylvania. Băile din cămin au fost un șoc destul de mare. Nici acum nu mi-am revenit complet.

Ruth râse, chiar dacă simțea că doctorul nu doar glumea. Urmă o pauză stânjenitoare, iar ea își dădu seama că venise timpul să-și rostească solicitarea. Dar înainte să apuce să formuleze o frază de introducere, doctorul Kamal o privi cu reproș.

— Trebuie să vă spun, doamnă Ramsey, că ați supărat-o destul de tare pe soția mea cu telefonul de ieri.

— Am supărat-o? Ce vreți să spuneți?

— Trebuie să înțelegeți. Noi venim dintr-o țară în care religia e luată foarte în serios. Am ales să ne distanțăm de asta.

— Tocmai de aceea credeam că vreți să știți ce s-a întâmplat la meci, explică Ruth. Fanaticii sunt fanatici. Nu contează de ce religie sunt.

Doctorul Kamal scutură din cap.

— Dacă ceea ce mi s-a spus e adevărat, omul acela n-a făcut altceva decât să spună o scurtă rugăciune. Nu cred că merită atâta zarvă.

— E antrenor de fotbal. Nu are niciun drept să le oblige pe fete să spună o rugăciune creștină.

— Nadima m-a asigurat că nu a fost obligată să spună nimic împotriva voinței ei.

— Poate nu direct, recunoscu Ruth. Dar antrenorul e un adult pe care ele îl respectă, iar el profită de avantajul poziției sale pentru a face prozelitism cu acești copii influențabili. Nu mi se pare corect.

— Nici mie nu-mi place, replică doctorul Kamal. Dar pare un episod izolat care nu a făcut rău nimănui.

— Poate fi orice altceva, îl asigură Ruth, dar nu izolat. Dreapta creștină se face stăpână pe toată țara asta. În curând, copiii noștri or să se roage la școală și or să învețe cartea Genezei la Biologie.

Doctorul Kamal n-o contrazise. În schimb, se întoarse cu spatele și se duse la chiuvetă, unde se spălă pe mâini cu o minuțiozitate care lui Ruth i se păru excesivă și poate chiar puțin ostentativă.

— Știți care este numele meu? o întrebă el, luând un șervet de hârtie. Numele meu mic?

— Hussein, nu-i așa?

Doctorul zâmbi trist.

— Dacă nu vă supărați, doamnă Ramsey, cred că eu și familia mea nu o să ne amestecăm în povestea asta.

Ruth se enervă neașteptat de tare văzând pieptul de pui din frigider. Uneori avea impresia că asta era singura chestie pe care o mai mâncau. Maggie ura peștele și orice legumă, cu excepția salatei și a mazării congelate, Eliza refuza carnea roșie din motive etice (Ruth nu înțelegea prea bine de ce rezervele ei morale nu acopereau și carnea de pui, dar nu avea de gând să întrebe) și ambele fete obiectau cu furie dacă mama lor încerca să le servească drept fel principal supă sau chili con carne. Așa că, în afară de o lasagna din când în când și pizza luată pentru acasă, nu rămânea mare lucru în afară de pui. Iar de vreme ce fetelor nu le plăcea carnea roșie și nicio aluzie inoportună că cina lor fusese odată o ființă vie, „pui" însemna de fapt piept fără piele și oase, pe care Ruth îl servea cu orez, cartofi sau paste ca garnitură, urmat de salată verde cu sos Paul Newman. Chiar și Paul Newman începea s-o calce pe nervi, cu zâmbetul lui înfumurat de pe etichetă, ca și cum ar fi știut foarte bine că el era singurul bărbat de la masă.

În seara asta făcea pui marinat cu piper și lămâie, o rețetă pe care o luase dintr-o carte intitulată *500 de alte feluri de a găti puiul*, dar care ar fi putut să se cheme, mai exact, *Nu contează cum îl prepari, e tot aceeași porcărie de seara trecută* sau *Mănâncă pui până la moarte.* Pentru că în unele seri asta era senzația, ca și cum ai fi fost un animal stupid, lăsat pe pământ ca să mănânci câteva sute — sau câteva mii? — de animale și mai stupide decât tine, apoi să dispari fără urmă.

Cel puţin îi făcea plăcere să bată puiul cu un ciocan de lemn, descărcându-şi o parte din frustrarea produsă de doctorul Kamal pe nevinovatele fileuri. Şi nu numai doctorul o dezamăgise. Niciunul dintre ceilalţi părinţi pe al căror sprijin contase nu se oferise să semneze scrisoarea ei de protest, nici măcar tatăl lui Hannah Friedman, Matt, un avocat de mediu care avea un abţibild cu peştele lui Darwin[19] şi unul cu „Îmi pare rău — dar am votat cu Kerry[20]" pe Audi-ul său. Matt îi spusese lui Ruth, în chip de scuză, că nu voia să-i facă necazuri lui Tim Mason, pe care îl descrisese, spre surpriza ei, ca pe un fost dependent care făcuse o treabă extraordinară punându-şi din nou viaţa în ordine în ultimii câţiva ani.

— Crede-mă, Ruth. Trebuie să recunoşti meritul, atunci când e cazul. Aceşti creştini au schimbat multe vieţi în bine. Din câte am auzit, Tim era complet distrus înainte să-l găsească pe Iisus. Fosta lui soţie nici măcar n-o lăsa pe fiica lor să se urce în maşină cu el.

— De unde ştii toate astea?

— Un partener din firma mea s-a căsătorit cu fosta lui soţie. Mi-a spus toată povestea.

— E foarte bine, i-a spus Ruth. Mă bucur că şi-a revenit. Dar asta nu-i dă dreptul să facă ceea ce a făcut.

Matt a oftat.

— Ştiu. Şi o să-i trimit un e-mail despre chestia cu rugăciunea. Dar toată afacerea asta cu scrisoarea de pro-

---

[19] Desen al unui peşte cu picioare, în interiorul căruia scrie de obicei „Darwin", simbol al evoluţionismului ironic faţă de creaţionism.

[20] John Kerry, politician democrat care în 2004 a candidat împotriva conservatorului George W. Bush pentru preşedinţia SUA.

[21] Jurământul de credinţă oficial din SUA, care este rostit zilnic la începutul şedinţelor Congresului şi care se referă şi la Dumnezeu.

test oficială mi se pare puțin cam mult. N-au mai rămas decât câteva săptămâni din sezonul ăsta. Poate că n-ar fi o idee rea s-o lăsăm așa.

— N-o s-o las așa, Matt. Am lăsat deja prea multe.

— Haide, Ruth. În fiecare zi se rostește „întru Dumnezeu" în jurământul de credință[21] și nu te-am auzit să faci scandal pentru asta.

— Poate că ar trebui s-o fac, a replicat Ruth. Poate că și tu ar trebui.

— Poate, a recunoscut Matt. Dar încă mai cred că ar trebui să-i dai și lui o șansă.

Cel puțin Matt Friedman avea un motiv decent, umanitar, pentru a o refuza pe Ruth; Mel Zabel era doar un laș egoist. Cu toate că Arlene era sută la sută de partea lui Ruth, Mel o convinsese pe soția lui să nu semneze scrisoarea, de frică să nu pericliteze poziția fiicei lor în prima echipă.

— Nu vrea să ne amestecăm, îi explicase Arlene stânjenită. Zice că mahării din Asociația de Fotbal au memorie de elefant. Dacă facem valuri anul ăsta, n-ar trebui să ne mirăm dacă anul viitor Louisa o să ajungă înapoi în echipa a doua.

— Louisa e prea bună, a spus Ruth. N-o s-o retrogradeze în echipa a doua.

— Știu, a zis Arlene, dar în ziua de azi concurența e atât de mare. Sunt sigură că în echipa a doua sunt multe fete la fel de bune ca ea.

Ruth încercase s-o convingă că existau lucruri mai importante decât un loc în prima echipă, iar Arlene fusese de acord în principiu.

— Sunt cu sufletul alături de tine. Dar i-am promis lui Mel că n-o să semnez scrisoarea.

— Atunci presupun că sunt de una singură.

— Îmi pare rău, Ruth. Aş vrea să te pot ajuta.

Bine, se gândi Ruth în timp ce ciocanul ei izbea carnea elastică, pe care o înfăşurase în folie pentru a împiedica orice bucăţele pline de salmonela să zboare prin bucătărie. *Dacă aşa stau lucrurile, atunci aşa să fie.*

Faptul că Maggie era în curte în tricoul ei cu Stars, jucându-se cu mingea la perete, nu o făcea deloc să se simtă mai bine. Ruth o vedea pe fereastră, o fată slăbuţă în ploaie, cu picioarele goale şi şuviţe de păr lipite de faţa ei furioasă şi hotărâtă, trimiţând şuturi puternice în peretele acoperit cu scânduri, recuperând mingea şi şutând iar, alternând picioarele aşa cum o învăţaseră la tabăra de fotbal de vara trecută. De obicei trăgea într-o plasă, dar astăzi părea că vrea să facă cât mai mult zgomot posibil, să-i amintească mamei ei cât de mult îi plăcea fotbalul şi cât efort făcuse pentru a se antrena.

O să mă urăşti, se gândi Ruth, ascultând cum mingea bufneşte în perete la o fracţiune de secundă după ce ciocanul ei izbea în pui, cele două sunete creând un ritm ciudat de dialog, ca şi cum ea şi cu Maggie ar fi discutat pe fereastră.

Buf!

Bang!

Buf!

Bang!

Buf!

Probabil că o luase puţin valul, pentru că pe faţa Elizei apăru o expresie ciudată atunci când intră în bucătărie, ducând în mână o Biblie despre care Ruth nici nu ştiuse până ieri că o are. Probabil că o ţinuse ascunsă într-un sertar sau sub saltea, aşa cum Ruth şi Mandy ascundeau cărţi precum *Naşul* sau *Prostituata veselă.*

— Mamă, spuse Eliza. Te simți bine?

— Da. De ce?

— Nu știu. Ai cam făcut praf carnea.

Ruth privi în jos și nu îi plăcu ceea ce văzu. Folia de plastic începuse să se rupă sub loviturile repetate, iar puiul nu era atât plat, cât traumatizat, mutilat în unele locuri și cu niște margini zdrențuite neplăcute. Ruth își șterse fruntea transpirată și îi zâmbi fiicei sale.

— Doar o frăgezeam, spuse ea. Fac asta tot timpul.

Yusuf Islam

Ruth se aşteptase să se aşeze şi să producă scrisoarea oficială de protest în câteva minute. Părea să fie vorba de o idee simplă şi directă — *Antrenorul Mason a încălcat Articolul X, punctul Y din Codul Asociaţiei de Fotbal* — *i. e. „Antrenorii nu au voie să îşi impună credinţa lor religioasă asupra jucătorilor" — şi, în consecinţă, trebuie sancţionat pentru această infracţiune.*

Era o singură problemă: nu exista o asemenea regulă. Căutase peste tot în *Manualul Asociaţiei de Fotbal pentru Juniorii Stonewood Heights* — putea fi descărcat de pe SHYSA.org în format pdf — şi nu găsise o singură referire la religie în documentul de douăzeci şi două de pagini. Nici chiar surprinzător de detaliatul *Cod de conduită al antrenorului* nu spunea nimic pe acest subiect. Existau paragrafe dedicate responsabilităţii antrenorului faţă de purtarea civilizată la marginea terenului („SHYSA nu tolerează sub nicio formă injuriile sau contestarea deciziei arbitrilor"), faţă de repartizarea echitabilă a timpilor de joc pentru fiecare copil, faţă de protejarea jucătorilor de vremea nefavorabilă sau faţă de

crearea unui mediu fără fum de țigară pentru copiii din Stonewood Heights. O pagină întreagă era dedicată abuzurilor sexuale — Ruth fu încântată să afle că antrenorii trebuiau să se supună unei verificări și fu impresionată de setul de interdicții serioase și detaliate ale asociației, enumerate sub titlul îngroșat NU AVEȚI VOIE:

- Să permiteți sau să încurajați atingeri intruzive de orice fel (exemple: nu „ajutați" un copil să-și schimbe hainele, nici măcar nu îi băgați bluza în pantaloni.
- Abțineți-vă să îi bateți cu palma pe fund în chip de „felicitare".
- Să adresați remarci sexuale unui copil, nici măcar în glumă
- Să duceți cu mașina alți copii decât ai voștri, indiferent cât de scurtă e distanța.
- Să vă hârjoniți sau să vă jucați în mod provocator din punct de vedere sexual cu copiii.

Oricât de prevăzători și de minuțioși fuseseră autorii *Manualului* în cele mai multe privințe, era evident că nu le trecuse prin cap că un antrenor s-ar putea apuca să-și pună echipa să se roage în mod organizat. Singura regulă care aducea cât de cât cu ceea ce căuta Ruth era o prevedere generală și formulată ambiguu: „Antrenorul/antrenoarea trebuie să se limiteze la domeniul tehnic și să ofere exclusiv pregătire sportivă".

Deși această prevedere putea fi rezonabil interpretată ca interzicându-le antrenorilor să discute alte subiecte decât fotbalul cu jucătorii lor, Ruth o găsea prea vagă pentru scopul ei și complet nerealistă. Oare antrenorul nu avea voie să vorbească despre vreme, să le

spună copiilor o glumă sau să-i întrebe cum se distraseră în excursia la Disney World? Strict vorbind, toate aceste lucruri erau la fel de mult în afara limitelor pregătirii sportive ca și Tatăl Nostru. Tim Mason era vinovat pentru încălcarea acestei reguli, dar la fel de vinovați erau și toți ceilalți antrenori din ligă. În plus, i se părea un anticlimax deprimant să scrie o scrisoare plină de indignare morală doar pentru a acuza pe cineva de „nelimitare la domeniul tehnic".

Ca rezultat al acestei confuzii, luni seara Ruth făcu câteva ciorne ale scrisorii. Primele erau ușor melodramatice („Am rămas perplexă. Nu era acel Stonewood Heights pe care îl știam eu, acea Americă pe care o iubeam"); altele se împotmoleau în prea multe detalii („Mi se pare că antrenorul secund Roper stătea în dreapta antrenorului Mason, deși e posibil să-mi fi inversat imaginea în cap, astfel încât domnul Roper să fi stat în stânga"); iar unele intrau în asemenea subtilități juridice, încât Ruth se trezise curând depășită („Eu, bineînțeles, nu sunt avocat, dar mi se pare de bun-simț să consider că, dacă e neconstituțional ca profesorii dintr-o școală publică să organizeze rugăciuni cu elevii, atunci în mod evident clauzele primului amendament sunt de asemenea încălcate atunci când un antrenor de juniori, care poate fi considerat, într-un anumit sens, ca profesor voluntar, inițiază un serviciu religios similar într-un spațiu public, în acest caz un stadion al orașului").

Doar atunci când descoperi tactica de a o pune pe Maggie în centru lucrurile începură să capete sens:

Fiicei mele îi place foarte mult să joace pentru Stonewood Stars și a jucat bucuroasă fotbal încă de la cinci ani. Joacă pentru că îi place fotbalul și vrea să

concureze la nivel înalt, perfecționându-și abilitățile sportive și condiția fizică și bucurându-se de camaraderia echipei. Însă ea nu joacă fotbal pentru a primi educație religioasă. Pentru asta există biserici, sinagogi și moschei. Nu știu care este politica asociației privind rugăciunile organizate de antrenori (se pare că în Manualul dumneavoastră nu apare așa ceva), dar mie mi se pare evident că a organiza rugăciuni la un meci de fotbal cade în afara limitelor misiunii declarate a SHYSA, care, după cum știți, are scopul admirabil de a „preda jocul de fotbal copiilor din Stonewood Heights, într-un mod care să încurajeze competiția corectă, fair play-ul, dezvoltarea fizică și, mai presus de orice, distracția".

Nu înțeleg în ruptul capului cum s-ar putea încadra aici o rugăciune creștină. Dacă mă înșel, vă rog să-mi comunicați asta. Însă dacă sunteți de acord cu opinia mea că antrenorul Mason a încălcat în mod flagrant limitele comportamentului adecvat, atunci aș vrea să știu, cât mai curând posibil, ce sancțiuni intenționează să adopte SHYSA împotriva lui, înainte ca eu să iau în considerare alți pași (inclusiv consultarea unui avocat) pe care i-aș putea urma pentru a mă asigura că fiica mea și colegele ei nu vor mai fi expuse pe viitor unui astfel de comportament.

După ce își găsi ideea, scrisul veni de la sine. Începu ceea ce se dovedi a fi varianta finală imediat după cină, marți seara, și o termină cu puțin înainte de termenul neoficial de ora opt, momentul la care Tim Mason spusese că avea să treacă pe acolo să discute personal cu ea despre această problemă.

Sunase luni după-amiaza, în jur de ora la care Ruth se întâlnea cu doctorul Kamal, dar ea nu primise mesajul

decât câteva ceasuri mai târziu, când se dusese să-i spună noapte bună lui Maggie.

— Draga mea, îi spusese ea, mângâind-o încet pe umăr. Somn ușor.

Singurul răspuns al lui Maggie a fost să dea din umeri ezitant și ușor ostil. Ruth nu putea să nu fie impresionată — Maggie reușise să reziste două zile întregi fără să scoată niciun cuvânt nenecesar în prezența ei. Răspundea unei întrebări directe dacă era nevoie, folosind cuvinte monosilabice sau, dacă era posibil, mormăituri, dar în afară de asta îi aplica regimul tăcerii cu disciplina unui călugăr.

— Te iubesc, îi spuse Ruth. Știu că uneori nu pare așa.

Maggie nu s-a tras înapoi când mama ei a sărutat-o pe frunte, dar s-a încordat puțin, ca și cum i s-ar fi făcut o injecție și se străduia s-o îndure. Apoi a strâns-o la piept pe Morton, cucuveaua ei de pluș, și s-a întors pe o parte, cu fața la perete.

— O dată nu am vorbit o săptămână întreagă cu bunica, spuse Ruth.

Privea distrată posterul de pe ușa dulapului lui Maggie, în care Mia Hamm[22] arăta drăguță și agresivă ca un băiat, în echipamentul ei alb și cu pumnii încleștați deasupra capului, pe fondul mulțimii neclare a spectatorilor din spatele ei.

— Eram în ultimul an de liceu. Nici măcar nu-mi aduc aminte de ce ne-am certat. Acum mi se pare atât de prostesc.

Ruth trase de sfoara veiozei și se întinse pe patul îngust de alături. Era un vechi obicei, întrerupt doar de curând — în primii nouă ani din viața ei Maggie nu

---

[22] Jucătoare vedetă a echipei de fotbal a SUA.

putuse să adoarmă fără ca unul dintre părinții ei să stea întins lângă ea. În multe din acele nopți Ruth adormise ea însăși, legănată de sunetul respirației fiicei ei, pentru a se trezi la unu sau la două noaptea, înfrigurată și dezorientată, încă îmbrăcată. De mai multe ori decât i-ar fi plăcut să recunoască drumul până în camera ei i se păruse prea obositor, așa că se ghemuise sub pătură, lângă trupul micuț și cald al lui Maggie.

— Mă înfuriam atât de tare pe bunica ta, continuă ea. Credeam că e prea drăguță. Zâmbea tot timpul și pretindea că totul e în regulă, chiar dacă nu era. Era ca și cum ar fi trăit într-o lume în care era ilegal să te plângi. Uneori mă enervam și îi spuneam lucruri îngrozitoare. Și știi ce îmi spunea ea?

Maggie nu răspunse, dar Ruth continuă ca și cum ar fi făcut-o.

— Îmi spunea că o să-mi fie dor de ea când n-o să mai fie.

Ruth opri povestea aici, eliminând acea parte care dintr-odată i se părea cea mai importantă, aceea în care ea obișnuia să își jure sieși *Nu, n-o să-mi fie. N-o să-mi fie dor de tine deloc*. Cel puțin n-o spusese niciodată cu glas tare, cel puțin nu din câte își aducea ea aminte. Dar ar fi vrut să-și poată cere scuze de la mama ei fie și numai pentru că gândise așa ceva.

— Mami? spuse Maggie după un timp.

Părea perfect trează.

— Da, draga mea?

— A sunat antrenorul după ore. Spunea că vrea să vorbească cu tine.

— După ore? întrebă Ruth uimită. Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu știu.

Maggie lăsă să treacă câteva secunde.
— Nu voiam să fii rea cu el.

După ce băgă scrisoarea într-un plic timbrat și îl lipi, Ruth mai avea încă cincisprezece minute libere până când trebuia să sosească antrenorul Tim, pe care și le petrecu aproape în totalitate încercând să reziste puternicului impuls de a se schimba și de a se farda. În după-amiaza aceea alergase — trei ture în jurul lacului Stonewood, șapte kilometri în total — și purta hainele ei obișnuite de după ce făcea duș, niște pantaloni Adidas și o bluză de trening cu glugă, nu neapărat urâte, dar nicidecum arătoase.

Ar fi fost foarte ușor să se ducă până la etaj și să își ia pe ea niște blugi și o bluză oarecare — cea strâmtă cu decolteu în care arăta bine întotdeauna — poate și să-și dea cu puțin ruj și rimel, dar o dezgusta și numai ideea că se gândise la asta. Nu era o întâlnire romantică, era o negociere — poate chiar o confruntare — cu un bărbat care abuzase de autoritatea lui și băgase zâzanie între ea și fiicele ei, un bărbat împotriva căruia tocmai compusese o scrisoare pasională de protest. De ce i-ar fi păsat dacă un asemenea bărbat o considera drăguță sau cel puțin destul de atrăgătoare pentru vârsta ei?

Și totuși, nu se putea abține să nu-și dea seama că simte o nerăbdare școlărească în legătură cu această vizită, o senzație că urmează să i se întâmple ceva neobișnuit și palpitant. Până la urmă, când fusese ultima oară când un bărbat care arăta bine — cel puțin unul care nu era homosexual sau cu care nu avusese o căsnicie nefericită — apăruse la ușa ei, fie și cu o treabă atât de puțin promițătoare ca aceasta? Ce ar fi fost atât de rău în a-și pieptăna părul sau a-și ascunde umbrele de sub ochi?

Dumnezeule, se gândi ea. *Sunt penibilă. Probabil c-aș fi în stare să-mi iau fustă și tocuri cui și pentru Dick Cheney.*

Dacă era ceva enervant la a fi femeie era această convingere, care îți era băgată în cap înainte să fii în stare să te aperi, că e treaba ta — *obligația* ta — să arăți tot timpul cât mai bine, chiar și în situațiile în care nu aveai niciun motiv logic să-ți pese. Ruth fusese dintotdeauna convinsă că feministele cu adevărat curajoase nu erau cele sexy ca Gloria Steinem, ci acele femei combative precum Andrea Dworkin, care adoptau intenționat un aspect banal — chiar urât — pentru a declara lumii că se săturaseră să-și ducă viața ca ornamente și să-și sacrifice confortul și individualitatea cerințelor nemiloase ale privirilor bărbătești.

Doamne, se gândi ea. *E o pereche de blugi, nimic mai mult.*

În cele din urmă, când nu mai rămăseseră decât câteva minute, Ruth cedă și se repezi la etaj, cum știuse tot timpul că avea să facă. Singurul ei compromis fu să respingă bluza maro — chiar era genul de chestie pentru o întâlnire romantică — în favoarea unui tricou gri, peste care își luă un pulover negru cu nasturi. Își puse puțin fard, dar renunță la ruj.

Nu e pentru el, își spuse în sinea ei. *E pentru mine. Ca să nu fiu într-o poziție dezavantajoasă.*

Mai târziu, după ce Tim a plecat, și-a dat seama — deși nu era atât o problemă de a-și da seama, cât de a recunoaște față de ea însăși — că sperase în secret să se trezească prinsă într-una din acele povești sentimentale cu „atracția opușilor" atât de îndrăgite de scenariștii de sitcom-uri și comedii romantice. Formula era simplă: pui la un loc un bărbat și o femeie care aveau viziuni asupra

lumii complet diferite — să zicem un doctor idealist și o avocată fără scrupule — și așteptai ca ei să-și dea seama că inteligentele lor dispute de principii nu erau decât o perdea de fum, creată pentru a ascunde faptul deranjant de evident că erau disperați să ajungă împreună în pat.

Din fericire pentru Ruth, această fantezie ridicolă se nărui imediat la contactul cu realitatea. Bărbatul vizibil stingherit care intră în casa ei la opt și câteva minute deabia dacă semăna cu antrenorul atât de rebel și neîngrijit care îi plăcuse atât de mult sâmbătă dimineața și complet nepotrivit chiar și pentru cel mai bizar scenariu romantic. În cămașă și pantaloni kaki de stofă și cu părul prins într-o coadă nefericită cu ajutorul unui fel de gel, această versiune pusă la punct a lui Tim Mason părea duplicitară și puțin prea elegantă pentru propriul lui bine, ca un infractor mărunt pe care avocatul l-ar fi sfătuit să poarte ceva frumos de ochii judecătorului.

— Doamnă Ramsey, spuse el fără s-o privească în ochi sau să-i întindă mâna. N-o să vă răpesc prea mult timp.

— Nu vă faceți griji în privința asta, îi spuse ea, abținându-se de la obișnuita invitație de a-i spune pe numele mic. Chiar cred că ar trebui să vorbim. Pot să vă aduc niște cafea, ceai sau altceva?

Își dădu seama că primul lui impuls fusese de a o refuza, dar pentru un anumit motiv el și-l reprimă.

— Cafea, dacă se poate.

— Decofeinizată?

— Normală, dacă aveți.

— Aveți noroc. Dacă beau cafea seara, la trei dimineața sunt perfect trează, gata să-mi încep ziua.

El o privea fix, cu o expresie atât de îndurerată, încât ea se văzu nevoită să se oprească și să reia conversația,

ca să se asigure că nu spusese nimic care să-l fi ofensat involuntar. Dar apoi se gândi că nu avea importanță ce spusese. Doar faptul că era acolo, în asemenea circumstanțe, îl făcea să pară atât de nefericit.

Mă urăște, se gândi ea, dar în loc să se simtă jignită, îi păru doar rău pentru el, ceea ce probabil că nu era o idee bună, dat fiind faptul că avea de gând să adopte o poziție dură vizavi de problema rugăciunii.

Tim o urmă în bucătărie și se așeză la masă în timp ce Ruth punea de cafea. Nederanjat de zgomotul ascuțit al mașinii de măcinat, luă Biblia pe care Eliza o lăsase sprijinită ostentativ de coșul cu mere, kiwi și grapefruit — dacă el era surprins s-o vadă acolo, nu lăsă să se vadă asta — și începu s-o frunzărească.

— E a fiicei mele mai mari, explică Ruth, bătând cu podul palmei în fundul mașinii de măcinat. Mai nou, e foarte interesată de Iisus.

— Foarte bine.

Tim vorbise distrat, cu ochii ațintiți asupra cărții, cu la fel de puțin entuziasm ca și cum ea i-ar fi spus că face spaniolă sau ia lecții de înot. Însă după câteva clipe și-a ridicat privirea.

— Aș vrea să pot spune același lucru despre fata mea.

— Nu merge la biserică cu dumneavoastră?

— Abby stă cu mama ei. Fosta mea soție. Nu am prea multe de spus în ce privește educația ei.

— Cred că e greu, spuse Ruth privind peste umăr, în timp ce scotea o cutie de ceai de lămâie de pe un raft mai de sus al dulapului. Și eu sunt divorțată. Îl cunoașteți pe Frank, nu-i așa? Tatăl lui Maggie.

— Da, îl știu pe Frank, o asigură Tim. Cred că primesc cam zece e-mailuri pe săptămână de la el. E foarte

generos cu sfaturile privind antrenarea echipei. Şi cu, ăăă, observaţii critice constructive.

Ruth se simţi ciudat de stânjenită, ca şi cum Frank încă ar fi fost soţul ei.

— Trebuie ignorat, spuse ea. Nu se poate abţine.

— Nu e un tip uşor de ignorat.

— Uneori trebuie să-l insulţi, explică Ruth. Asta era metoda mea preferată.

— Cred că o să încerc asta.

Tim lăsă Biblia din mână şi îşi îndreptă atenţia spre filtrul de cafea, care şuiera şi gemea pe masă ca şi cum ar fi fost pe punctul de a exploda, dar fără să producă prea multă cafea.

— E cumva defect?

— Nu ştiu. Înainte mergea mult mai repede.

— Probabil trebuie doar să-l curăţaţi. Trebuie spălat cu oţet cam de două ori pe an.

— Odată făceam asta, spuse ea, chiar dacă ceea ce voia de fapt să spună era că Frank făcea asta. Dar n-am observat niciodată vreo diferenţă, decât că mirosea urât în casă.

— Se depun mineralele, spuse el, strângându-şi pumnul pentru a ilustra acest proces.

Ea observă din nou ce mâini mari avea Tim, cel puţin în comparaţie cu restul trupului său.

— Se adună înăuntru, ca depunerile de pe artere.

Ceainicul şuieră umil — era ceva defect la capacul cu balamale al gurii lui — ca şi cum n-ar fi vrut să întrerupă conversaţia. Ruth îl luă de pe sobă şi îl puse pe un suport cu inscripţia *Vino cu mine şi fii iubita mea*. Atât ceainicul, cât şi suportul fuseseră cadouri de nuntă şi ar fi trebuit înlocuite demult.

— Trebuie folosit oţet alb, adăugă Tim. Fosta mea soţie a folosit odată oţet balsamic şi a ieşit un dezastru.

Ruth râse, în timp ce își punea apă fierbinte în cană.

— Vă place să dați sfaturi casnice, nu-i așa?

El o privi precaut, nesigur dacă nu cumva își bate joc de el.

— Ce vreți să spuneți?

— La meciul de sâmbătă vă lăudați cum puneți suc de lămâie pe feliile de mere.

— N-aș zice că mă lăudam, spuse el ușor iritat. Dar copiii nu vor să mănânce merele dacă sunt maro.

— În fine. Păreți destul de mândru de dumneavoastră.

Ruth ridică și coborî pliculețul de ceai, neștiind sigur dacă asta grăbea procesul infuziei. Nu s-ar fi mirat dacă antrenorul Tim ar fi avut o teorie și despre asta.

— Poate că ar trebui să țineți o rubrică la ziar. Să se intituleze Ponturile lui Tim. Ca Sfaturile lui Heloise[23]. Numai că, fiind bărbat, cititorii ar putea să fie mult mai interesați, de vreme ce de regulă femeile se ocupă de asemenea lucruri.

Tim părea uluit, ca și cum nu putea înțelege de ce îi spunea ea tot ce-i trecea prin cap, ca și cum ar fi fost o vizită normală între prieteni. Și Ruth se întreba același lucru, și singurul răspuns pe care îl putea găsi în apărarea ei era acela că e greu să menții o atitudine de politețe rece față de cineva care stă la masa din bucătăria ta și îți oferă sfaturi utile despre aparatele electrice. Ca să nu mai spunem de atitudinea spășită a lui Tim, care o făcea să se simtă ciudat de stânjenită, ca și cum ar fi fost responsabilitatea ei să-l înveselească.

Ruth îi aduse cafeaua și se așeză la masă, lăsând să treacă câteva secunde, semn că era timpul să vorbească

---

[23] În original, cele două nume folosesc aliterații: „Tips from Tim" și „Hints from Heloise".

despre lucruri serioase. Dar, în loc să-și dreagă vocea și să-i spună cât de îngrijorată era de ceea ce se întâmplase după meci, luă o gură de ceai și îl întrebă:

— Și în liceu jucați fotbal?

— Nu prea. În orașul în care am crescut eu cei care jucau fotbal erau mai ales italienii proaspăt emigrați, Angelo, Mario, Guido și frații Schiavoni. Noi jucam fotbal american.

— Nu prea arătați a jucător de fotbal american.

— Nici nu eram. Mi-am folosit anii adolescenței băgând droguri și învățând să cânt „Stairway to Heaven"

— Aha, spuse ea. Cred că ne-am cunoscut.

— Atunci îmi cer scuze, răspunse el. Pentru că probabil nu m-am purtat prea frumos.

Ruth râse, dar era ușor enervată de condescendența implicită a glumei, ideea că el fusese prea mișto față de tipul de fată care fusese ea pe vremea aceea. Desigur, ceea ce o deranja de fapt era că-și dădea seama că proba - bil el avea dreptate.

— De ce, erați vreun mare amorez în liceu?

El dădu din cap ambiguu, ca și cum ar fi vrut să spună că asta era o întrebare complicată, care ar fi meritat un răspuns elaborat.

— Nu la început. Eram un băiat slăbuț, cu pielea nesănătoasă. Dar în a noua am intrat într-o trupă. O vreme ne-am spus Circuit Breaker. Apoi am devenit Balin Son of Dwalin.

— E un nume groaznic.

— Nouă ne plăcea, zise el. Era ceva din Tolkien.

— Balin Son of Dwalin? De ce nu Big Buncha Dorks[24]?

---

[24] O adunătură de idioți (în en. în orig.)

— Puteți să râdeți, spuse el. Dar eram destul de apreciați. Aveam fani o grămadă de fete.

— Erau fani adevărați?

— Da.

— În liceu?

— Cred că aveți cam aceeași vârstă cu mine, remarcă Tim.

— Am patruzeci și unu de ani.

Ruth se aștepta ca el să tresară la această revelație, dar Tim dădu doar din cap, ca și cum așa bănuise și el.

— Eu sunt cu un an mai mare. Așa că vă amintiți cum era. Uneori mă gândesc la ce făceau copiii pe atunci și nu-mi vine să cred că așa s-a și întâmplat. Adică n-aș suporta să știu că fata mea crește așa cum am crescut eu.

— E o lume diferită, încuviință Ruth. Dar nici noi n-am ajuns așa de rău.

Tim râse și luă un kiwi.

— Asta nu știu, spuse el privind fructul păros cu o expresie de concentrare sceptică, ca și cum ar fi fost prima oară când vedea unul. Unii dintre noi au luat-o puțin razna.

Ruth nu era sigură dacă o ironiza pe ea sau doar vorbea în general despre generația lor.

— Credeți că acum e mai bine?

— Da, spuse el punând fructul înapoi în coș. Cel puțin pentru mine.

— Și ce s-a întâmplat cu trupa? Balin Son of Dwalin a supraviețuit după liceu?

— Nu prea.

Tim scutură din cap, ca și cum nu s-ar mai fi gândit la asta de foarte mult timp.

— Solistul şi chitaristul s-au certat din cauza unei fete. A fost ca un divorţ urât. Chitaristul a primit custodia baterisrului şi solistul m-a luat pe mine. Jerry şi cu mine am rămas împreună opt ani, cântând cu cinci trupe diferite. Am scos chiar şi câteva discuri când aveam douăzeci şi ceva de ani.

— Da? Poate le-am ascultat şi eu.

— Mă îndoiesc. Ne spuneam The Freebies. Muzica noastră se dădea la vreo câteva radiouri din universităţi.

— Cred că eraţi destul de pasionaţi.

— Mai mult Jerry decât mine, zise Tim. Chiar voia asta, şi avea şi talent. Încerca tot timpul lucruri noi, iar eu eram pe lângă el, cumva.

— Şi ce a făcut? A ajuns vedetă?

Tim privi spre masă.

— A murit la douăzeci şi patru de ani. S-a înecat cu propria lui vomă. Exact ca Jimi Hendrix, asta ne spuneam unul altuia. Ca şi cum asta ar fi făcut să fie în regulă.

— Groaznic.

— Aş fi putut să fiu eu. Eram la fel de dat peste cap ca şi el.

Tim căzu într-o depresie pasageră, mişcându-şi degetul arătător în cerc pe suprafaţa mesei, ca şi cum ar fi vrut să şteargă o pată, iar Ruth avu senzaţia că îl întrezăreşte pe acel tip terminat pe care i-l descrisese Matt Friedman, fostul dependent în care nu se putea avea încredere nici măcar să-şi aducă fiica de la şcoală cu maşina.

— Dar v-aţi schimbat, îi aminti ea. V-aţi refăcut viaţa.

Tim îşi ridică privirea, surprins.

— A fost nevoie de mult timp. Aş vrea să primesc înapoi anii aceia.

Lui Ruth îi veni o idee ciudată.

— Știți cu cine semănați? zise ea. Cu Yusuf Islam.

Tim răspunse cu o privire uimită.

— Știți, Cat Stevens. S-a făcut musulman și și-a schimbat numele în Yusuf Islam.

— Eu nu sunt musulman.

— Nu asta am vrut să spun. Voiam să spun că sunteți un muzician care a renunțat la viața rock and-roll și și-a găsit fericirea în religie.

Tim făcu o grimasă.

— Nu cred că Stevens cânta neapărat rock and-roll.

— Știți ce vreau să spun. În plus, „Peace Train" era o melodie oarecum rock, nu-i așa?

— Da, dar...

Înainte să-și termine ideea, fața lui Tim înflori într-un zâmbet ciudat, atât de strălucitor și de neașteptat, încât Ruth se simți pentru o clipă înșelată când își dădu seama că nu era pentru ea, ci pentru Maggie, care apăruse în spatele ei, în ușă, în pantaloni de pijama și bluza ei de fotbal.

— Bună, Maimuțico, îi spuse Tim.

— Bună, Cap Pătrat.

— Draga mea, spuse Ruth pe un ton obosit.

O rugase expres pe fiica sa să stea în camera ei în timp ce ea și antrenorul parlamentau.

Maggie ridică din umeri.

— Voiam doar să spun bună.

— Bine, ai spus.

Maggie se înclină în fața mamei sale, cu palmele lipite la frunte, în poziție de rugăciune.

— Da, stăpână.

Se îndreptă și zâmbi conspirativ spre antrenorul ei.

— Joi e antrenament?

— Clar.

— La aceeași oră?
— Da.
Tim îi făcu cu mâna.
— Acum du-te. Mama ta și cu mine trebuie să vorbim.

După plecarea lui Maggie, atmosfera din jurul lor păru să se răcească. Ruth oftă, iar Tim dădu din cap, recunoscând faptul evident că trecuse vremea pentru pălăvrăgeală.

— Deci așa, spuse el. Se pare că avem o problemă.

Ruth își petrecuse ultimele trei zile pregătindu-se pentru această clipă — alimentându-și supărarea pe antrenor, împărtășind-o celorlalți părinți și așternând-o pe hârtie — dar acum, când avea șansa să i-o spună în față, nu prea știa de unde să înceapă. Părea cumva irelevant, ca și cum bărbatul din bucătăria ei avea doar o relație tangențială cu cel care o supărase.

— Sunt puțin curioasă, spuse ea. De ce îi spuneți „Maimuțica"?

— E doar o poreclă. Îi place să se urce în copaci, și Maimuțică seamănă puțin cu Maggie. Fac la fel cu toți copiii. Nadima e Nomada și Candace e Băiețica.

— Și dumneavoastră sunteți Cap Pătrat?

— Prefer „domnul Cap Pătrat", dar așa e. Și încă nici nu e așa de rău. Lui John Roper îi spun „Poneiul"

— Mamă.

Antrenorul zâmbi larg.

— Candace le-a arătat câtorva fete albumul lui de absolvire. Generația '85. Se pare că nu se tundea prea bine.

— Fetele pot fi destul de rele la vârsta asta.

— Nu, glumim doar. Sunt copii buni. Mai ales Maggie. Sunteți norocoasă să aveți o asemenea fiică. Ați educat-o foarte bine.

Ruth simți un elan de recunoștință care o luă prin surprindere. Încerca să fie o mamă bună, dar adesea lucrul acesta nu era recunoscut. Era și așa destul de greu să fii divorțată; să fii o profesoară de educație sexuală divorțată, care fusese acuzată public de imoralitate, te transforma automat într-o mamă rea, sau cel puțin așa începea să pară situația.

— Mulțumesc, spuse ea. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Uitați ce este, zise Tim. Știu că sunteți supărată pentru ce s-a întâmplat sâmbătă și vă înțeleg.

— Da?

— Credeți-mă. N-am vrut să supăr pe nimeni sau să fac pe cineva să se simtă prost. Nu mă interesează să bag nimănui pe gât credința mea.

— Atunci de ce-ați făcut asta?

— M-a luat valul, explică el. Abby s-a lovit, iar meciul a fost atât de extraordinar, încât nu prea mai știam unde mă aflu. Trebuie să înțelegeți, la mine să mă rog e ca și cum aș respira.

Părea sincer, dar Ruth nu voia să-l lase să scape atât de ușor.

— Asta e în regulă, atât timp cât vă dați seama că nu toată lumea are aceeași credință. În echipă sunt fete evreice, o fată musulmană...

— Îmi dau seama de asta. Mi-au mai spus și alți părinți.

Se opri, părând nefericit.

— Spuneau că ați avea de gând să trimiteți o scrisoare Asociației de Fotbal?

— Era o idee, recunoscu Ruth.

— Sper că n-o s-o faceți, zise Tim. Am făcut o greșeală și îmi cer scuze. Promit că nu se va mai întâmpla.

— Vorbiți serios?

Ochii lui cereau, în tăcere, clemenţă.

— Îmi place la nebunie să antrenez echipa asta, spuse. Nu ştiu ce m-aş face dacă mi s-ar interzice asta.

Una peste alta, se gândea Ruth în timp ce îşi trăgea cămaşa de noapte peste cap, întâlnirea mersese surprinzător de bine. Antrenorul se dovedise a fi mult mai rezonabil decât se aştептase ea, mult mai puţin rigid şi agresiv decât alţi membri ai Tabernaclului de care se ciocnise în trecut.

Probabil trecutul lui era cel care îl diferenţia, viaţa dură pe care o avusese înainte să-l descopere pe Iisus. Ruth cunoscuse de-a lungul anilor câţiva foşti dependenţi de droguri şi foşti alcoolici şi, într-o măsură mai mică sau mai mare, toţi manifestau aceeaşi vulnerabilitate şi conştiinţă de sine melancolică, acelaşi refuz de a-i judeca pe ceilalţi şi de a-i condamna pentru neajunsurile lor. I se părea foarte logic ca oamenii care ajunseseră pe fundul prăpastiei să fie atraşi de creştinism şi să găsească o anumită consolare în mesajul de iertare al acestuia, în ideea că, indiferent cât de rău îţi rataseşi viaţa, exista întotdeauna o şansă de a o lua de la capăt şi de a îndrepta lucrurile. Ceea ce nu reuşea niciodată să înţeleagă era cum coexistă această parte a religiei cu aceea ipocrită şi intolerantă, cu creştinismul arogant care îi condamna bucuros pe oameni să ardă în iad şi făcea din credincioşii lui nişte ipocriţi. Nu putea decât să creadă că antrenorul ignora aceste lucruri şi lua doar ceea ce avea nevoie.

Se aruncă în pat, fericită cum nu mai fusese de mult timp. Era o imensă uşurare să ştie că nu trebuia să se pregătească pentru o bătălie publică, să se expună încă o dată furiei şi batjocurii vecinilor sau să fie băgată

într-un colț în care nu ar mai fi avut alte variante decât să-și trădeze principiile sau să frângă inima fiicei ei. Nu înțelesese cât de grea era povara pe care o purta decât atunci când scăpă de ea.

Pe lângă ușurare, avea și o senzație amețitoare a unor noi posibilități, care nu avea nimic de-a face cu antrenorul, cu copiii ei sau cu parametrii normali ai vieții ei, ci avea de-a face cu lucrul ciudat care se întâmplase la doar câteva minute după ce Tim plecase. Era în biroul ei, rupând scrisoarea pe care voise s-o trimită Asociației de Fotbal, când sunase telefonul. La început a crezut că e Tim, care suna din mașină pentru că uitase să-i spună ceva — din cine știe ce motiv, avea o asemenea imagine, uimitor de clară, în cap — dar vocea de la celălalt capăt al firului aparținea unui alt bărbat.

— Ruth? întrebă acesta. Tu ești?

— Da, răspunse ea. Cine e?

— Nu-mi recunoști vocea?

— Nu cred.

— Tu ai exact aceeași voce.

— Ce e asta, o farsă? întrebă ea. Pentru că dacă asta e, nu prea am timp de așa ceva.

— Sunt Paul. Paul Caruso. Fostul tău vecin.

— Paul? O, Doamne.

— Așa deci, spuse el. Am auzit că m-ai căutat.

A doua zi dimineața se trezi la fel de bine dispusă, uimită de schimbarea bruscă a norocului ei. Era ciudat să-și aducă aminte cât de rău se simțise cu doar douăsprezece ore înainte — asediată, singură și tristă — și cât de ușor fusese ca totul să se schimbe.

Ea și Paul nu vorbiseră mult. El i-a explicat că un vechi prieten al lui, Artie Lembach, care cânta la trombon

în orchestra orașului, văzuse postarea lui Ruth de pe forumul Classmates.com și îl anunțase.

— Nu-mi venea să cred, a spus Paul. Cred că sunt mai bine de douăzeci de ani.

Ruth începu să murmure, stânjenită, lucruri neadevărate despre cum se hotărâse să reia legătura cu tot felul de oameni din tinerețea ei, ca pentru a sugera că el nu era un caz special, ci doar o mică parte dintr-un grup mai mare.

— M-am bucurat atât de mult când am primit e-mailul de la Artie, a spus el pe un ton mai scăzut, mai intim. Pentru că, Ruth, mă gândesc mult la tine.

— Serios?

Ruth simți cum sângele îi inundă fața și se bucura că el nu e acolo, s-o vadă.

— Da. Vreau să spun, uneori nici nu-ți dai seama atunci când lucrurile se întâmplă, dar apoi, când te uiți în urmă...

A lăsat propoziția în aer, iar ea nu i-a cerut s-o termine. În schimb, a început să-l întrebe despre el, unde trăia și cu ce se ocupa și dacă se căsătorise. El i-a spus că trăia în Connecticut de zece ani și lucra în high-tech. În ce privește căsătoria, era o poveste lungă și complicată, una pe care s-ar fi bucurat să i-o spună dacă putea să iasă cu el la restaurant weekendul următor.

— Week-endul ăsta? întrebă ea. Adică peste trei zile?

— O să trec pe acolo cu serviciul, zise el. Pot să ajung foarte ușor unde stai tu. Ce zici de vineri seară?

— Bine, spuse ea. Sigur. N-am nici un plan pe care să nu-l pot schimba.

— Excelent. O să fie grozav să ne vedem din nou.

Și uite așa avea o întâlnire cu un bărbat, prima după multă, multă vreme. Și nu o întâlnire aranjată, ci una cu

un bărbat pe care îl cunoștea deja, un băiat cu care crescuse, mai exact primul ei iubit. Citise de curând câteva articole despre cupluri care se refac la întâlnirile foștilor absolvenți, reaprinzând iubirile de liceu. Toți spuneau că aceste vechi legături rămăseseră foarte puternice, în ciuda trecerii timpului, că o experiență comună din trecut poate fi foarte bogată. Toți povesteau cum reluaseră relația de unde se întrerupsese, fără să piardă nimic, ca și cum intervalul de zeci de ani nici n-ar fi existat.

Simțind că o ia valul, Ruth se strădui să se înfrâneze. Până la urmă, nu-l mai văzuse pe Paul Caruso de foarte mult timp. Din câte știa ea, putea să fie chel și să aibă 120 de kilograme. În plus, își dădea ea seama, nu răspunsese întrebării simple dacă e căsătorit, ceea ce i se păru puțin îngrijorător. Pe de altă parte, oamenii care aveau o căsnicie fericită nu-ți spuneau că e „o poveste lungă și complicată", astfel că din punctul acesta de vedere era optimistă.

Ruth, mă gândesc mult la tine.

Totul era atât de sentimental și de romantic și atât de uimitor, încât de-abia aștepta să-i povestească lui Randall. Ajunse la școală cu câteva minute mai devreme și mergea grăbită pe coridor, cu câte o cafea cu lapte în fiecare mână și fredonând corul din „Peace Train" — melodia i se învârtise în cap toată dimineața — când Joe Venuti apăru din biroul lui și se înfipse direct în calea ei. Arăta ca în fiecare dimineață, ca și cum și-ar fi petrecut jumătate din noapte scremându-se pe veceu.

— Scuze, spuse ea, încercând să-l ocolească prin dreapta lui.

— Ruth, spuse el blocându-i calea cu brațul întins, trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu se poate mai târziu? întrebă ea, făcând un gest cu cafelele. Sunt ocupată.

— Nu, spuse el.

Într-o zi obișnuită Ruth i-ar fi spus că are treabă și că va discuta cu el cu multă plăcere într-una dintre ferestrele ei, dar se simțea prea veselă ca să facă valuri, așa că oftă și îl urmă în birou. Dacă ar fi avut mintea mai limpede, nu s-ar fi mirat să-i găsească înăuntru pe JoAnn Marlow și pe directorul administrativ Farmer, și cu siguranță nu ar fi exclamat „Salut!" pe un ton atât de ascuțit și de voios, de parcă ar fi fost extrem de încântată să fie invitată la acea petrecere.

Războinicul lui Dumnezeu

Tim știa că e o idee proastă să se oprească la un bar în timp ce se întorcea acasă de la Ruth Ramsey. Numai că în clipa aceea i se părea o idee mai bună decât să se ducă acasă, la Carrie, oricum nu mult mai rea decât ceea ce făcuse în ultima jumătate de oră, adică să conducă la întâmplare prin Stonewood Heights, ascultând *Workingman's Dead* și gândindu-se ce bine ar fi să piardă o oră sau două în vreun bar, în loc să se întoarcă la Carrie.

Trecuse deja pe lângă Homestead Lounge de patru sau cinci ori — asta după ce se uitase la Evergreen Tavern și Brew-Ha-Ha, dar le respinsese, pentru că erau plasate prea ostentativ pe Central Avenue, în mijlocul orașului — înainte să-și adune curajul și să intre în parcare, ascunsă convenabil în spatele clădirii, ceea ce însemna măcar că nu va trebui să-și facă griji din partea pastorului Dennis sau a oricui altcuiva de la Tabernaclu care ar fi putut trece întâmplător și s-ar fi putut întreba dacă nu cumva Tim Mason era cel pe care tocmai îl văzuseră intrând în bar, pentru că semăna al naibii de bine cu el.

Chiar și așa, se simțea nesigur și vulnerabil — dar și ciudat de voios, ca un prizonier care se furișează afară din închisoare — în timp ce traversa asfaltul crăpat dintre mașina lui și intrarea din spate, cu inima bubuind între coaste, așa cum făcea întotdeauna în astfel de momente, și cu sângele vuindu-i atât de tare în urechi, încât îneca scâncetele panicate ale conștiinței. Era unul dintre lucrurile care nu se schimbaseră odată cu vârsta: se simțea ca atunci când, la șaisprezece ani, cumpăra iarbă în toaleta liceului sau când, la douăzeci și unu, plonja în lumea XXX, în soiosul butic „Adults Only" de pe Route 27. Același amestec amețitor de exaltare și groază îi cursese prin vine și la treizeci și doi de ani, când o înșelase prima oară pe Allison, și din nou, doi ani și jumătate mai târziu, când își alungase toate îndoielile și pășise pe poarta Tabernaclului, un păcătos care spera să se purifice. Această capacitate de-o viață de a se arunca mereu cu capul înainte, de a se vârî tot timpul în situații încurcate cu ochii larg deschiși, era, în felul ei, impresionantă.

După ce intră în Homestead ezită câteva secunde, la capătul unui scurt hol, luptându-se cu o senzație acută de dezamăgire. Când privise dinspre Lorimer Road semnul demodat din neon în formă de pahar de martini își imaginase un bar întunecos, plin de fum, genul de loc în care un bărbat se poate ascunde într-un colț, alinându-și rușinea cu o melodie de Sinatra sau George Jones. Dar asta, își dădu el seama, se întâmpla în filme; aici era Stonewood Heights, într-o marți seara. Barul era ciudat de luminos, cu un aer deconcertant de proaspăt — interzicerea fumatului în întreg statul intrase în vigoare de mai bine de un an — și nu se vedea niciun tonomat, ci doar vreo șase televizoare plasate

strategic în întreaga încăpere, toate fixate pe canalul de sport și cu sonorul închis. Câțiva clienți stăteau la tejghea — un tip mai tânăr tasta concentrat la laptop — și alți câțiva jucau biliard, și să fie al naibii dacă nu toți, până la ultimul, au întors capul aproape la unison să se holbeze la Tim cu aceea expresie avidă de bun-venit, ca și cum el ar fi putut fi acela care să mai însuflețească puțin lucrurile.

— Intră, îi strigă barmanul.

Era un tip îndesat și prietenos, cu barbișon și un șorț alb cu verde legat în jurul taliei.

— Nu mușcăm.

Tim îi zâmbi și el și făcu câțiva pași în față, în zona iluminată și înapoi în timp, după care își aminti dintr-odată cine era, se întoarse și fugi mâncând pământul.

Când a ajuns acasă, Carrie era în pat, uitându-se la Nancy Grace[25] la micul televizor de pe măsuța ei, o plăcere vinovată pe care și-o îngăduia numai când el era plecat. Tim nu înțelegea asta: războaiele, alegerile și dezastrele naturale de-abia dacă pâlpâiau pe radarul soției sale, dar dacă cineva își ucidea o rudă sau o adolescentă dispărea pe o insulă tropicală, Carrie se dedica în întregime cazului, ca un detectiv amator, petrecând ore întregi ascultând experți juridici găunoși despicând firul în patru despre solicitarea avocatului ca audierea martorilor să aibă loc cu ușile închise sau despre semnificația faptului că autoritățile încă îl numeau pe soț „o persoană implicată", în loc de „suspectul".

Tim nu spuse nimic și nici măcar nu ridică din sprâncene, dar Carrie luă telecomanda și închise tele-

---

[25] Serial de televiziune dedicat cazurilor juridice controversate.

vizorul imediat ce el intră în dormitor, înainte ca Nancy să apuce să explice cât de scârbită şi de jignită era de această ultimă violare a bunului-simţ şi a decenţei umane.

— Nu era nevoie să faci asta, îi spuse el.

— Nu e nimic. Ştiu că nu-ţi place.

— Serios, Carrie. Uită-te la ce-ţi place.

Ea scutură din cap cu încăpăţânare.

— Oricum nu eram atentă.

— În fine, murmură el descheindu-şi cămaşa. Dar nu te simţi obligată s-o faci din cauza mea.

— Oricum, aş prefera să vorbesc cu tine, zise ea. Aproape că nu ne-am văzut deloc azi.

Asta era adevărat, deşi nu era ceva neobişnuit. Carrie începea lucrul cu o oră mai devreme decât el, astfel că rareori petreceau mai mult de câteva minute împreună, la micul dejun, iar masa de seară era şi ea la risc; reuşeau să aibă o cină tihnită doar de câteva ori pe săptămână, în acele seri în care Tim nu lucra până târziu şi niciunul dintre ei nu trebuia să fugă la studiul Bibliei, antrenamente de fotbal, repetiţii cu trupa sau întâlniri de grup.

Tim îşi scoase mărunţişul din buzunar şi îl băgă într-un bol de sticlă de pe masă. Când bolul se umplea i-l dădea lui Abby; de obicei se strângeau cam treizeci de dolari, o avere care era mult mai palpitantă pe vremea când ea era mică, înainte ca mama ei să se căsătorească cu un avocat bogat. Acum era doar un obicei, alţi bani pe care i se părea normal să-i primească. Se întoarse spre Carrie.

— Ai găsit sendvişul pe care ţi l-am lăsat în frigider?

— Da, mersi.

— Scuze pentru ceapă. I-am spus de două ori tipului să nu pună.

— Nu-i nimic, îl liniști ea. Am ales-o.

Carrie îl privea cum se dezbracă, dar, din câte își dădea el seama, nu ca să îi admire stomacul relativ plat sau ca să se minuneze cum fundul lui de vârsta a doua continua să reziste presiunii neîncetate pe care gravitația o exercita asupra cărnii. Nu se uita la el nici cu acea privire critică pe care i-o arunca el uneori, adresându-i reproșuri mentale pentru țepii de pe picioare sau pentru brațele ei care începuseră să acumuleze grăsime, putând fi o problemă mai târziu dacă nu avea grijă. Tim avea senzația că ea nu îi observă deloc trupul; încerca doar să-i ghicească dispoziția, ca să-și adapteze și ea comportamentul în consecință. Ceea ce nu părea să observe era faptul că supravegherea ei permanentă îi *afecta* dispoziția, îl făcea să fie iritat de ea și ușor rușinat de sine însuși, deoarece sugera că e un tip posomorât și dificil, care avea nevoie să fie distrat și răsfățat de dragul liniștii casnice.

— Și cum a fost la întâlnire? întrebă el. A venit multă lume?

— Ca de obicei. Numai că nu prea am apucat să discutăm despre ce-am citit. Ne-am petrecut aproape tot timpul încercând s-o înveselim pe Patty DiMarco.

— Cu mama ei?

— Doctorii credeau că reacționează la tratament, dar s-a întors de unde plecase.

— Săraca Patty, spuse Tim aruncându-și hainele murdare în coșul de rufe. Ca și cum n-ar avea destule probleme.

— Și tu? întrebă Carrie. Totul e în regulă?

— Cred că da, spuse el luându-și niște pantaloni de pijama în carouri. A trebuit să-mi cer scuze, dar nu a fost chiar atât de rău cum mă așteptam.

Carrie s-a uitat o vreme atent la el, zâmbind gânditoare.

— Vino-ncoa, spuse ea. Hai să-ţi fac un masaj la spate.

— Nu e nevoie.

Tim nu găsise încă ocazia să o informeze despre decizia lui de a întrerupe pentru o vreme viaţa lor sexuală.

— E cam târziu.

— Nu mă deranjează, îşi ţuguie ea buzele ca o fetiţă bosumflată. Pari încordat.

— Serios, Carrie. N-am nimic.

Ea dădu pătura la o parte şi se ridică în picioare. Purta un maiou alb de-al lui, suficient de strâmt ca să-i sublinieze mărimea sânilor, şi o pereche de pantaloni scurţi maro, uzaţi, tot ai lui. Arăta drăguţ aşa, mult mai bine decât în cămaşa de noapte groasă, cu mâneci lungi, care lui i se păruse atât de deprimantă în primele luni ale căsătoriei lor.

— Hai, îi spuse ea luându-l de mână. O să-ţi placă.

— Carrie, te rog.

— Haide, spuse ea ferm, ca o asistentă care vorbeşte cu un pacient temător. Întinde-te.

Tim era pe punctul de a protesta din nou, dar fu distras de vederea sfârcurilor ei lipite de bumbacul subţire al maioului.

— Bine, spuse el oftând. Dar unul scurt.

Se întinse cu faţa în jos pe pat — cearşaful încă păstra căldura şi mirosul trupului ei — simţindu-se enervat şi incitat în acelaşi timp. Scoase un mormăit uşor când ea se aşeză călare pe el, lăsându-şi greutatea exact pe fundul lui.

Un întreg capitol din *Sex creştin pasional* era dedicat „Afectuoasei arte a masajului marital", iar Carrie, în mod evident, îl studiase cu atenţie. Primele ei încercări fuseseră

timide și nereușite, dar în ultimul timp devenise mai îndrăzneață și mai eficientă, frământând și tocând mușchii lui cu o sălbăticie delectabilă.

— Ah, da, mormăi el. Chiar acolo. Puțin mai sus.

— Nu-mi vine să cred cât de încordat ești. Ca și cum sub piele ai avea niște mingi de tenis.

Carrie nu se grăbi — era extrem de răbdătoare — avansând metodic pe spatele lui, tocându-i omoplații cu latul palmei și înfigându-și degetele în canalul noduros de lângă coloană. Valuri de calm traversau trupul lui Tim, umplând spațiile goale unde se acumulase tensiunea. Simțind că se relaxează, ea își apropie gura de urechea lui.

— Îmi făceam griji pentru tine, îi șopti ea. Te așteptam acasă mult mai devreme.

— M-am plimbat cu mașina, explică el. Ca să-mi pun gândurile în ordine.

Vocea ei era caldă în urechea lui.

— Totul e în regulă? În ultimul timp pari să nu fii în apele tale.

Tim simți un impuls de moment să i se confeseze despre încăpățânatele lui sentimente față de Allison, despre momentul periculos de la Homestead și despre senzația că uneori Iisus își pierdea interesul față de el, sau viceversa, dar ar fi fost păcat să discute serios acum, când în sfârșit se simțea relaxat și chiar puțin voios, așa că își încordă mușchii fesieri și se cabră, dar nu suficient de tare încât ea să se dezechilibreze. Carrie chicoti și îl lovi cu palma pe coapsă.

— Băiat rău ce ești.

El repetă mișcarea, iar ea râse și mai tare. Era aproape trist cât de ușor era s-o încânte, ca și cum ar fi fost un copil mic care nu-și dorea altceva decât un tovarăș de

joacă. El se cabră a treia oară, iar ea scoase un strigăt de călăreț.

— Iihaaa! Așa, cowboy!

Ca de obicei, Carrie adormi imediat după ce terminară de făcut dragoste, dar Tim rămase perfect treaz în întuneric. Allison obișnuia să se plângă de rapiditatea cu care adormea după ce făceau sex (cel puțin în nopțile în care nu era plin de cocaină); era una dintre acele femei care credeau că o conversație postcoitală sinceră este o parte esențială a acelei experiențe, ca fumarea unei țigări în filmele vechi, la fel de necesară la sfârșit pe cât era preludiul la început. Pe de altă parte, pe Tim nu îl deranja deloc că acum rolurile se inversaseră. Oricât de plăcut ar fi fost s-o aibă pe Carrie ghemuită lângă el, scoțând un fel de tors de pisică, așa cum făcea ea când sforăia, era o ușurare să nu fie obligat să vorbească, să-și poată urma gândurile oriîncontro ar fi luat-o ele.

Nu că s-ar fi dus prea departe. Mintea lui rămânea destul de fixată asupra acelor câteva secunde de confuzie pe care le petrecuse înăuntru la Homestead, privind prostește peste marginea prăpastiei, ca și cum n-ar fi știut ce fel de nefericire zace pe fundul ei, ca și cum nu și-ar fi petrecut ultimii trei ani de viață târându-se afară din ea.

Ceva îl făcuse să se întoarcă înainte să fie prea târziu, dar ce? Ar fi fost plăcut să poată spune că Iisus venise să-l salveze sau că auzise vocea pastorului Dennis strigându-l, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai mult noroc chior. Dacă barul ar fi fost mai întunecat, dacă ar fi fost muzică bună sau dacă ar fi văzut o femeie frumoasă lângă un scaun liber, acea noapte ar fi putut lua un cu totul alt curs.

Unde erai, Doamne? se întrebă el. *De ce nu m-ai oprit?*

Știa ce ar fi spus pastorul Dennis. Ar fi spus că Iisus avea lucruri mai bune de făcut — de salvat păcătoși, de vindecat copii, o lume întreagă avea nevoie disperată de dragostea Lui. Nu avea de ce să-și irosească timpul Lui spunându-le oamenilor lucruri pe care ei deja le știau sau ajutându-i să facă lucruri pe care erau perfect capabili să le facă și singuri. Iar dacă un bărbat ca Tim — un războinic al Domnului — nu era suficient de puternic să stea departe de baruri, atunci poate că nici nu îl primise vreodată pe Iisus în inima lui.

Dar l-am primit, se gândi Tim. *Și Tu m-ai ajutat. Nu mă abandona acum.*

Ar fi fost mai puțin îngrozit dacă ar fi avut o imagine mai clară asupra motivului care îl împinsese spre Homestead. I se părea evident că Ruth Ramsey era măcar în parte responsabilă, dar era greu de spus de ce. Își luase la revedere de la ea relativ mulțumit de întâlnirea lor. Realizase ceea ce își propusese — ea acceptase scuzele lui și îl asigurase că nu avea să facă niciun fel de scandal la Asociația de Fotbal — fără să simtă niciun fel de stânjeneală sau neplăcere. Nu îl jignise, nu îl făcuse să se umilească și nu spusese lucruri urâte despre credința lui, poate cu excepția acelui comentariu ciudat despre Cat Stevens, dar chiar și acesta avea o oarecare logică după ce i-l explicase.

Dimpotrivă, fusese politicoasă și prietenoasă, iar Tim se simțise bine în compania ei, chiar dacă nu în modul de care se temuse. Sosise acasă la ea cu garda pusă, amintindu-și cât de atrăgătoare i se păruse la meciul de fotbal, dar acum se întreba dacă nu cumva fusese un fel de iluzie creată de soare sau de cerul albastru, combinată cu aura de scandal care o însoțea oriunde s-ar fi dus

(singura dată când o mai văzuse Tim, ea era în fața reuniunii școlii, rostind niște scuze rigide și evident impuse pentru că făcuse remarci sexuale nepotrivite la ore). În timpul scurtei lor conversații din pauză, el fusese uimit nu doar de drăgălășenia matură a feței ei și de zveltețea surprinzătoare a siluetei — dacă nu cumva se înșela, în amfiteatru păruse mai plină — ci și de ceva evident adolescentin din comportamentul ei, o combinație de irascibilitate și timiditate care îl atrăsese imediat și care făcuse ca modul în care țipase la el la sfârșitul meciului să fie și mai umilitor.

Însă acasă la ea păruse mai matură și mai obișnuită, o femeie de patruzeci de ani cu ochi obosiți și un zâmbet melancolic, nici pe departe acel adversar formidabil la care se așteptase el. Nu manifestase niciun fel de furie față de el, tratând toată chestia cu rugăciunea ca pe ceva nu atât de important, ceva ce nu trebuia să-i îngrijoreze pe niciunul dintre ei, iar el fusese bucuros să urmeze tonul pe care îl dădea ea, să scape de responsabilitatea de a fi obligat să apere ceea ce făcuse sau de a-i spune ceea ce știa că e adevărat, anume că și ea avea nevoie de Iisus la fel de mult ca și el, și Maggie de asemenea. Pentru că, chiar așa, cine era el ca să dicteze cum trebuie să trăiască ceilalți, mai ales atunci când era musafir în casa ei și avea o rugăminte față de ea, iar ea fusese atât de drăguță?

Pastorul Dennis ar fi văzut în asta lucrarea Diavolului și poate că ar fi avut dreptate; până la urmă, cum puteai să fii ispitit să-l trădezi pe Domnul prin tăcerea ta, dacă simțeai frică sau repulsie față de ispititor? Tot ce știa Tim era că în clipa în care ieșise din casa ei se simțise copleșit de o senzație ciudată de gol și înfrângere, sau poate doar singurătate, un sentiment profund că lucrurile de care

avea nevoie mai mult decât orice erau o muzică bună, o băutură tare și să-și petreacă ceva mai mult timp departe de Carrie.

A doua zi dimineața, la birou, se simțea încă puțin zguduit — nervos, morocănos și antisocial — deși niciunul dintre colegii săi nu păru să remarce că ceva nu era în regulă. Erau obișnuiți ca Tim să nu fie prea vorbăreț dimineața, să se ducă direct la biroul lui și să se apuce mai repede de e-mailuri, în timp ce colegii lui făceau mai lent tranziția spre ziua de lucru, analizând ultimul episod din *Lost* sau ascultând relatările despre ultimele escapade ale lui Aimee, responsabila de credite, o fată superbă de douăzeci și trei de ani a cărei viață amoroasă complicată era o sursă enormă de plăcere indirectă pentru angajatele de la Loanergy Home Finance.

— Deci m-am împăcat cu Vinnie, anunță ea aparent adresându-se Ritei Mangiaro, dar vorbind suficient de tare ca s-o poată auzi toți. Am ieșit aseară să bem ceva, cum ar veni doar să vorbim, înțelegi? Și ce să vezi, dimineață mă trezesc în patul lui. Așa că îmi zic „Mamă, Aimee, ce parașută ești!"

— Nu te cred! spuse Rita căscând gura.

Rita era de departe cea mai eficientă persoană din birou, o profesoară pensionară care primea o grămadă de noi recomandări de la foștii ei elevi de la Bridgeton High. Stând lângă ea toată ziua, Tim nu înceta să fie în același timp uimit și iritat de apetitul ei inepuizabil pentru bârfe și pălăvrăgeală, ceea ce nu-i afecta însă capacitatea ei de a încheia de patru ori mai multe credite decât el.

Aimee dădu din umeri în felul ei tipic, în semn de ce-poți-să-faci. Era o blondă voluptuoasă, cu fața rotundă,

bronz artificial, tocuri cui și o personalitate amețitor de veselă. Ar fi fost, altfel, o femeiușcă obișnuită, numai că era extrem de eficientă, o expertă minuțioasă, punctuală și aproape patologic de metodică în documentațiile complicate, care îi scosese de nenumărate ori din bucluc pe Tim și pe ceilalți. Fără ea, întreaga firmă s-ar fi dus de râpă.

— A fost o nebunie, recunoscu ea cu un amestec melancolic de mândrie și stânjeneală în voce. Apoi a trebuit să mă trezesc și să defilez prin fața mamei lui. Și zic „Bună, doamnă Ruffo, nu ne-am mai văzut de mult".

— Nasol, spuse Kelly Willard, o femeie singură, cu câțiva ani mai mare decât Tim, care mergea tot timpul în vacanțe aventuroase în locuri precum Tanzania sau Chichén Itzá, iar apoi se plângea că nu se distrase prea bine. De ce nu v-ați dus acasă la tine?

— La el era mai aproape, explică Aimee. Și ne cam grăbeam. Și în mod clar nu aveam de gând să rămân peste noapte.

— Sunt sigură că mama lui a fost încântată să te vadă, spuse Rita.

— Absolut, aprobă Aimee. Ține la mine mai mult decât la oricine altcineva.

Chiar și Tim râse la asta. Fără să vrea neapărat — biroul era în plan deschis și era greu să nu auzi — urmărise destul de îndeaproape întreaga poveste ca să știe că doamna Ruffo nu ținuse prea mult la Aimee nici măcar înainte ca Vinnie, un antrenor de culturism irascibil, să fie arestat din cauză că îl lovise pe Gary Wilkinson, agentul imobiliar căsătorit cu care aceasta se întâlnea pe ascuns. Potrivit lui Aimee, Gary nu știa de existența lui Vinnie, așa că nu știuse dacă trebuie să se sperie sau să fie scârbit atunci când un tip musculos și

furios îl abordase în vestiarul de la Ultra-Body Health and Racquet Club, întrebându-l dacă nu vrea să vadă o poză cu prietena lui.

— Ăăă, ba da, spusese Gary, considerând că ar fi fost nepoliticos să refuze. Sigur.

Vinnie scosese ceea ce în procesul verbal al poliției era descrisă ca „o fotografie intimă a unei cunoștințe comune", apoi îl lăsase pe Gary s-o studieze câteva secunde înainte de a-l pocni în față. A mai reușit să strecoare câteva lovituri înainte să fie imobilizat de trei bărbați în diferite stadii de goliciune, inclusiv un polițist în afara serviciului îmbrăcat cu un suspensor. Până la urmă Vinnie a pledat vinovat, iar soția lui Gary a înaintat divorț.

— A fost un accident? întrebă Shelley Margulies. Sau chiar sunteți din nou împreună?

Tratamentele prea dese cu botox o lăsaseră cu o singură expresie, o grimasă de surpriză neplăcută, de uz universal.

— Nu știu, răspunse Aimee. Am mai trecut de atâtea ori prin asta că mi-e cumva frică să zic da. Dar chiar cred că ne-am maturizat mult în ultimele câteva luni.

— Mă întrebam, spuse Rita, ce o să facă acum cu tatuajul.

De fapt, și Tim se întreba același lucru. După ultima lor despărțire, Vinnie trecuse printr-o criză gen Billy Bob Thornton pe care o soluționase prin modificarea tatuajului cu „Aimee" de pe imensul lui biceps stâng în așa fel încât acum să scrie „Aimee=Curvă" Tim știa asta deoarece fusese de față în ziua în care Vinnie dăduse buzna în birou ca să îi arate victimei răzbunarea lui.

— I-am zis că poate să-l păstreze, zâmbi Aimee încântată de propria ei mărinimie. Sunt prima care recunoaște

că-l merit. Şi mai ştii ceva? Cumva mă şi excită să-l văd acolo. În plus, e foarte frumos executat.

Ca mulţi alţii de vârsta ei, Aimee era pasionată de tatuaje. Avea ea însăşi patru, inclusiv unul pe care şi-l făcuse cu doar câteva luni în urmă, plasat atât de jos pe spatele ei, încât a trebuit să-şi descheie pantalonii atunci când a vrut să-l arate colegilor ei de birou.

— Tim, spusese ea înainte de marea dezvelire, bănuiesc că nu vrei să vezi asta.

Colegii lui Tim ştiau că e un creştin renăscut şi fost dependent; le spusese de la început, la sfatul pastorului Dennis, şi ţinea o Biblie şi o carte de rugăciuni pe biroul său, în caz că cineva ar fi uitat, alături de un calendar cu un verset din Evanghelie la fiecare zi pe care i-l dăduse Carrie de Crăciun. Cel de azi era din Marcu 9:50: „Sarea e bună, dar dacă ea îşi pierde puterea, cum o veţi face din nou sărată? Aveţi sare în voi şi trăiţi în pace unii cu alţii".

— Mersi, îi spusese el lui Aimee. O să-mi acopăr ochii.

Deşi pastorul Dennis îşi avertiza frecvent turma să se aştepte, ca şi creştini, la persecuţii şi/sau batjocură la locul de muncă, Tim nu simţise aşa ceva la Loanergy. În cel mai rău caz, suferea din cauza unei senzaţii moderate şi intermitente de izolare, ca şi cum între el şi restul biroului ar fi existat un zid invizibil. Colegii lui îl tratau, mai degrabă, cu puţin mai multă solicitudine decât ar fi fost necesar, scuzându-se că vorbesc urât în prezenţa lui sau spunându-i să-şi astupe urechile în timp ce ei discutau despre *Codul lui Da Vinci* sau despre una dintre aventurile la beţie ale lui Aimee. Tim avea uneori senzaţia că lor le făcea plăcere să-l aibă acolo pentru a-l şoca, iar el făcea tot posibilul să-şi joace cât mai bine rolul în

care fusese distribuit, deși nu era întotdeauna ușor să se prefacă scandalizat de revelația că tinerele fete fac uneori sex și apoi regretă sau de faptul că o colegă care era și bunică putea să spună despre un client parșiv că e „un căcat"

Haide, se trezea el spunându-și uneori. *Dacă tot e să păcătuiești, măcar fă ceva interesant.*

Dar trebuia să recunoască, îi plăcea tatuajul lui Aimee. Voise să nu se uite, dar faptul că o tânără atrăgătoare își descheia pantalonii în mijlocul unui birou avea ceva irezistibil. Și-i trase în jos mai puțin de zece centimetri, cât să scoată la lumină linia frumoasă a șoldurilor, triunghiul roz al unui bikini de bumbac și trei ideograme chinezești destul de mari, despre care spuse că înseamnă Putere, Loialitate și Perseverență. Tim nu privi mult — doar cât să admire claritatea, precizia și negrul intens al caligrafiei și să schimbe priviri apreciative cu Antonio Morris, singurul bărbat prezent în afară de el — dar se pare că a fost suficient de mult pentru ca acea imagine să se întipărească permanent în creierul său, astfel încât s-o poată invoca la discreție, în acele momente în care așa ceva se dovedea a fi util.

Plecă de la birou pe la unsprezece, pentru prânzul de la ora douăsprezece cu George Dykstra de la DBH Design & Build, una dintre cele mai mari firme de construcții din zonă. Era o întâlnire importantă pentru el, o discuție față în față cu un actor important din domeniu, așa că se gândi că ar fi o idee bună să se plimbe puțin înainte, să-și limpezească gândurile și să vadă cum voia să se prezinte.

Oricât de paradoxal era ca cineva cu un trecut atât de catastrofal ca debitor cum era el să lucreze ca ofițer

de credite, lui Tim îi plăcea slujba sa și se considera destul de bun. Intrase în acest domeniu cu patru ani în urmă, după ce-și compusese un CV peticit, la care te-ai fi așteptat din partea unui muzician cu doi ani de facultate și probleme cu drogurile: câteva slujbe part-time aici, puțină muncă în construcții dincolo, o încercare eșuată de a-și face propria firmă de grădinărit, urmată de un ghiveci de slujbe prin magazine și restaurante și încheiată cu trei ani de lucru ca reprezentant al Lucky Rent-A-Car, în timpul perioadei responsabile, de abstinență, de după nașterea lui Abby. Nu fusese o slujbă prea grozavă, dar era adesea lăudat de șefii lui pentru capacitatea de a-i liniști pe clienții furioși. Se vorbea de o posibilă promovare ca manager asistent, dar totul s-a terminat când s-a întors la adevărata lui vocație de a trage cocaină pe nas, moment în care această slujbă a încetat să pară o trambulină spre poziții mai înalte, dovedindu-se a fi un impediment extrem de enervant pentru ocupația serioasă de a se droga și meritându-și pe deplin disprețul cu care el începuse s-o trateze.

Divorțat și abținându-se cu greu de la droguri, Tim își căuta, la treizeci și șapte de ani, un nou început de carieră, când dăduse de un anunț din *Bulletin-Chronicle* — „Specialist în ipoteci, experiența e un avantaj, dispus pentru pregătire" — și se gândise că n-are nimic de pierdut dacă încearcă. Momentul era perfect: ratele uluitor de mici declanșaseră un tsunami de refinanțări imobiliare și domeniul avea nevoie de forțe noi care să facă munca umilă dar importantă de a-i pune în legătură pe oamenii lacomi să ia împrumuturi cu creditorii adecvați (sau cel puțin dispuși).

În mai puțin de o săptămână vorbea la telefon, identificându-se cu clienții potențiali — numele și numerele

lor fuseseră cumpărate de la un telemarketer — ca reprezentant al companiei Dream House Mortgage, o firmă nouă condusă de trei foști colegi de facultate de aproximativ douăzeci și cinci de ani care nu păreau să observe, sau cel puțin nu îi interesau prea mult, lacunele greu de explicat din CV-ul său. „Pregătirea" lui a constat dintr-o lecție rapidă despre cum să citească un plan de creditare și să evalueze un împrumut, un seminar de o zi la Marriott-ul din Warrenton și sfaturile din zbor pe care le mai primea de la șefii lui, care nu stăteau la birou atât de mult timp cât se așteptase el.

Timp de doi ani, Tim s-a descurcat destul de bine făcând refinanțări una după alta. Decizia nu era prea complicată pentru cei mai mulți proprietari, în condițiile în care dobânzile erau în jur de 5%. Tot ce trebuia să faci era să expui datele, nu era nevoie să silești pe nimeni. Aveai senzația că îi faci clientului o favoare, aranjând lucrurile în așa fel ca ei să rămână cu sute de dolari în plus în fiecare lună, în timp ce tu primeai un comision drăguț. Era una dintre acele situații rare din viață în care toată lumea are de câștigat.

Dream House a dat faliment cam atunci când dobânzile au început să crească — unul dintre asociați s-a mutat în Florida, iar altul s-a hotărât să studieze terapia fizică —, iar Tim s-a mutat la Loanergy, o firmă mai veche, la care s-a angajat drept „consilier de ipotecare" Pe măsură ce refinanțarea pierdea teren, n-a avut de ales și a trebuit să se reorienteze spre achiziții, tranzacții care erau mai plăcute la nivel personal — lucra mult mai aproape de clienți —, dar și mai pline de încordare și de posibilitatea unor regrete. Multe contracte nu mai ajungeau să fie încheiate, din cauza circumstanțelor neprevăzute, termenelor rigide sau, uneori, cerințelor

exagerate ale avocaților, agenților, vânzătorilor sau creditorilor, ca să nu mai vorbim de obișnuitele erori umane (Tim învățase pe propria sa piele ce se întâmplă dacă nu reușești să profiți de o dobândă bună înainte ca președintele Rezervei federale să facă un anunț important). Totuși, se încheiau contracte destule — se semnau hârtiile, se scria cecul și proprietatea trecea de la unii la alții. Venitul lui varia mult de la o lună la alta, dar în general câștiga mai mult decât își imaginase la început că ar fi posibil.

Însă cu șase luni în urmă, după ani de zile de creștere vertiginoasă, imobiliarele muriseră. Casele stăteau toată primăvara și toată vara cu indicatoarele DE VÂNZARE plantate în curtea din față. Cumpărătorii dispăruseră. De când se dusese la Loanergy, își lua majoritatea contactelor prin intermediul Tabernaclului — pastorul Dennis își încuraja turma să facă afaceri cu alți credincioși de câte ori era posibil — dar era o nișă prea îngustă pentru a fi de ajuns. Simțind nevoia să se extindă, Tim își făcuse cărți de vizită noi, trimisese e-mailuri în masă și chiar începuse să cumpere din nou liste de la telemarketeri. Încercase să ajungă la enoriașii celorlalte biserici protestante din zonă, dar își dădu seama că Pete Gorman de la Faith Financial îi controla destul de bine.

Pe măsură ce se apropia sezonul mort de iarnă, Tim ajunsese să considere situația urgentă, dacă nu disperată. Mai avea încă niște economii, iar Carrie avea o slujbă stabilă. Allison și Mitchell se scăldau în bani, așa că se gândea că n-o să-i reproșeze nimeni dacă întârzia ocazional cu pensia alimentară, odată ce le-ar fi explicat care e situația. Dar asta era pe termen scurt. Privind mai departe, era clar că meseria urma să aibă de suferit și că

un număr destul de mare de angajați nu aveau să supraviețuiască. Tim era hotărât să nu fie printre ei. Nu numai că îi plăcea slujba lui; avea *nevoie* de ea. Pentru că își putea imagina prea bine cum ar fi fost să se trezească dimineața și să nu aibă unde se duce, cu o zi lungă și pustie în fața lui în timp ce Diavolul i-ar fi țopăit pe umeri, șoptindu-i tot felul de sugestii despre cum un bărbat ca Tim ar putea s-o umple.

La Cosmo's Diner fu îndrumat spre un separeu de lângă fereastră, în care un tip cu piept puternic și îmbrăcat ca un muncitor în construcții citea *Wall Street Journal* printr-o pereche de ochelari agățată de vârful nasului. Tim avu nevoie de câteva secunde ca să facă legătura dintre aceast individ impresionant și George Dykstra, fraierul bronzat cu bermude și ochelari de soare imenși pe care îl întâlnise în urmă cu câteva luni la o tabără pentru antrenorii de fotbal pentru juniori.

— Salut, spuse Tim. Scuze că am întârziat.

George făcu semn că nu e nimic și își împături ziarul.

— N-ai întârziat, mormăi el, eu am venit mai devreme.

Se prinse cu mâinile de masă și începu operațiunea laborioasă de a se extrage din separeu, care, în mod evident, nu fusese conceput să găzduiască un tors de asemenea dimensiuni. George îl întâmpină apoi pe Tim cu o serie complicată de saluturi — strângere de mână, bătăi pe umăr, îmbrățișare masculină și ciufulit părul — înainte să-și sugă burta și să se strecoare din nou la locul lui. În timp ce Tim se așeza și el, George îi atrase atenția asupra unei chelnerițe tinere cu pielea măslinie și pantaloni negri, strâmți, care punea apă în pahare la o masă învecinată. O admiră o clipă, apoi se aplecă în față cu un aer confidențial.

— Ascultă-mă pe mine, Timmy. Nu știu cine face angajările aici, dar mi-ar plăcea să-i trimit o scrisoare de mulțumire.

— E o fată drăguță, remarcă Tim.

— Cred că e grecoaică. Are un accent foarte drăguț, spuse George mijindu-și ochii gânditor. Mă întreb dacă bătrânul Cosmo îi servește și ei același souvlaki vechi. Îl cred în stare. Le aduci cu vaporul și când te plictisești de ele le trimiți înapoi. Destul de bună afacere, nu?

Tim răspunse dând din cap ambiguu și făcând tot posibilul să-și mențină o expresie neutră. George își scoase ochelarii și îi băgă în buzunarul de la cămașă. Lipsită de gravitatea lor senatorială, fața lui căpătă o expresie șireată și copilăroasă, dintr-odată familiară.

— Doar de curiozitate, spuse el. Ai futut vreodată o bulgăroaică?

— Din câte știu eu nu, răspunse Tim.

George dădu din cap încet, ca și cum ar fi meditat la un subiect de mare complexitate.

— Te întrebam doar pentru că, înainte să mă căsătoresc, m-am văzut o vreme cu o tipă dementă. Ianka. Așa o chema, dacă îți vine să crezi, spuse George râzând nostalgic. Absolut nimfomană. Mă zgâria pe spate și își smucea capul de parcă avea o criză. Și striga tare. Dacă o atingeai unde trebuie începea să strige de parcă veneau rușii. Nu mi-am dat niciodată seama dacă așa era ea sau așa sunt bulgarii.

Tim se forță să zâmbească, gândindu-se că ar putea fi o idee bună să găsească o modalitate mai subtilă de a-i da de înțeles lui George că el e creștin. La tabăra de antrenori își petrecuseră o dimineață întreagă împreună, dar nu ajunseseră și la subiectul credinței, iar George își făcuse o imagine evident greșită despre ce fel de om era Tim.

Dacă i-ar fi mărturisit, asta ar fi putut să-i scutească de o anumită stânjeneală, dar întrebarea spinoasă era cum să o facă fără ca atmosfera întâlnirii să nu se răcească. Uneori, cea mai bună soluție era să lași lucrurile să decurgă natural și să aștepți ca ocazia potrivită să apară de la sine.

— Mă bucur să te văd, spuse el, sperând să îndrepte conversația spre un teren mai sigur. Îți sunt recunoscător că ai acceptat să ne întâlnim.

George se holba din nou la chelneriță, cu o privire atât de insistentă, încât ea lăsă cana din mână și îl întrebă dacă dorește ceva. George zâmbi și scutură din cap, după care reveni la Tim.

— Îmi pare rău că a trebuit să amân săptămâna trecută. Am avut o adevărată catastrofă la Fox Hollow. A venit un transport întreg de blaturi de masă de granit și toate erau prea mari. A trebuit să le trimitem înapoi la carieră. Acum muncitorii mei trebuie să stea două săptămâni cu mâna în fund până le taie din nou. În domeniul ăsta nu ai decât bătăi de cap.

— Am auzit că e un proiect destul de mare.

— Douăzeci de vile. Aproape toate vândute deja, slavă Domnului. Exact la timp. Știu câțiva tipi care se pregăteau să se apuce de niște proiecte mari la primăvară și crede-mă că toți fac pe ei de frică. Nu mai cumpără nimeni.

— E o piață dificilă. O simt și eu, asta e sigur.

— Știi cine o ia în freză de fapt? Văru-miu Billy. Tâmpitul și-a cumpărat o reprezentanță Hummer. Încearcă să vinzi un Hummer zilele astea. Eu l-am avertizat, dar dobitocul e încăpățânat. Așa-i trebuie.

— Sunt vremuri ciudate, e clar. Te ia și frica.

După ce chelnerița le luă comanda, George se scuză și se duse la toaletă. Tim profită de absența lui ca să-și

reamintească strategia lui pentru această întâlnire, care nu era de a se lamenta despre vremurile grele, ci de a se prezenta drept un ofiţer de credite experimentat şi abil, specializat în zonele reconstruite şi cu o clientelă solidă, cineva cu care George Dykstra ar fi mândru să facă afaceri. Nu că se aştepta la prea mult, cel puţin nu imediat; înţelegea prea bine că un dezvoltator mare ca DBH avea probabil relaţii vechi cu mai mulţi agenţi ipotecari. Tot ce voia era o deschidere, o şansă de a dovedi ce poate, de a arăta că poate să joace cu băieţii cei mari.

— La dracu', spuse George în timp ce se strecura din nou în separeu. Moccaccino-ul ăsta nenorocit e mai rău ca berea. Mă piş din zece în zece minute.

Tim îşi îndreptă spatele, pregătindu-se să-şi expună oferta, dar înainte să înceapă îl cuprinse o senzaţie ciudată de stinghereală. Momentul părea cumva nepotrivit, dar el nu-şi dădea seama dacă asta e o interpretare corectă a situaţiei sau doar un pretext pentru a evita neplăcerea de a cere o favoare din partea cuiva care nici măcar nu-i era prieten. Privi pe fereastră, ca şi cum ar fi putut să găsească răspunsul în traficul de pe River Street.

— Ce mai face echipa ta? întrebă George.

— Destul de bine, răspunse Tim, simţindu-se în acelaşi timp uşurat şi dezamăgit că scăpase pentru moment. Am avut un început mai prost, dar terminăm în forţă. De săptămâna asta avem şanse la primul loc din divizia noastră.

— Norocoşilor, spuse George părând deprimat. Noi am făcut exact pe dos — am început senzaţional, după care ne-am prăbuşit. Cred că e din cauza mea, dar nu-mi pot da seama unde greşesc.

— Faci ceea ce poţi, îi spuse Tim. Trebuie să lucrezi cu jucătorii pe care îi ai.

— Am jucători, insistă George. Cel puțin pe hârtie. Numai că unii dintre copiii ăștia au probleme de atitudine. Dacă echipa cealaltă dă un gol amărât, ei renunță. *Nu suntem buni, nu câștigăm niciodată, n-ar fi mai bine să renunțăm?* Mă scoate din minți.

— În privința asta am avut noroc. Eu antrenez prima echipă și fetele mele sunt foarte motivate. Se preocupă, vin la timp la antrenamente, se încurajează una pe alta și la fiecare meci dau tot ce pot. Nu mi-aș putea dori o echipă mai bună.

Telefonul lui George sună, cu tonul muzicii din *Rocky*. Îl scoase din husa de la curea, se uită cine sunase și murmură ceva indistinct.

— Stai să-l pun pe vibrație, spuse el apăsând niște butoane și punând telefonul pe masă. Știi care e cea mai mare problemă a mea? George junior. Îți jur că anul trecut era incredibil. Era golgheter, vedetă adevărată. Antrenorul lui era mort după el, spunea că i-ar fi plăcut să aibă o echipă întreagă de mici Georgie. Anul ăsta de-abia își mișcă fundul pe teren. Nu știu, poate e deprimat sau ceva. Dar știu sigur că e fericit când se joacă cu Xbox-ul ăla nenorocit.

— E greu cu copilul tău, aprobă Tim. Nici fiica mea nu joacă la întregul ei potențial. Am încercat să vorbesc cu ea despre asta, dar nici nu aude ce-i spun.

— Trebuie să fii atent, îi aminti George. Știi, să nu fii prea aspru cu ei. Ceilalți părinți o să zică imediat că îți favorizezi copilul, dar după părerea mea e exact invers. Dacă alt copil o face lată, sunt cât se poate de calm. *Nicio problemă, Eddie, nu fi supărat*. Dar dacă propriul meu copil greșește, îi zic *Diseară nu primești desert, tâmpitule!*

Hamburgerii lor sosiră, iar Tim simți o nouă ocazie de a îndrepta discuția spre imobiliare. Dar ezită din nou

— era greu să discuţi cu gura plină —, iar George fu foarte fericit să profite de tăcere pentru a-l întreba pe Tim dacă ştie ceva scheme de atac pe care le-ar putea preda copiilor lui. Tim împrumută un creion de la chelneriţă şi îi desenă manevra lui preferată pe spatele unui suport de plastic. Studiind X-urile şi O-urile, George rămase surprins să vadă că Tim folosea o formulă doi-doi-unu, ceea ce declanşă o discuţie destul de pasionată despre punctele tari şi cele slabe acele acesteia, comparativ cu formula mai obişnuită trei-doi, un subiect la care Tim meditase destul de mult de-a lungul verii.

— N-aş spune că e în sine mai bună decât cealaltă, îi explică el. Sistemul meu presează mult pe mijlocul terenului, aşa că trebuie să fii foarte atent pe cine pui acolo.

— Ştii ce? spuse George. Nici nu mi-ar păsa ce formulă folosesc dacă l-aş avea tot timpul în poartă pe un băiat, Matt, numai că părinţii lui nu-l lasă. Vor să...

Telefonul lui George se auzi din nou, vibrând atât de puternic, încât începu să ţopăie pe masă. Acesta se strâmbă scurt spre Tim, în semn de scuză, apoi răspunse.

— Da?

Ascultă o secundă, apoi oftă exasperat.

— Ah, la dracu'. Bine, vin în douăzeci de minute, maximum juma' de oră.

Închise telefonul şi scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. A apărut altă porcărie pe şantier.

George îşi hăpăi restul hamburgerului, apoi o porni spre ieşire, insistând să facă el cinste. Simţindu-se ca un prost pentru că îşi ratase şansa, Tim ieşi din restaurant în urma lui şi apoi se îndreptară spre parcare. Bărbatul

cel voinic se mişca atât de repede încât aveai senzaţia că o s-o rupă imediat la fugă.

— Bine, spuse George, oprindu-se în faţa unui SUV uriaş. Mă bucur că ne-am văzut.

— Şi eu, zise Tim, dând din cap puţin mai mult decât trebuia, ca şi cum ar fi fost momentul adevărului de la sfârşitul primei întâlniri cu o femeie. Mulţumesc pentru masă.

— Nicio problemă. Mersi pentru ponturi. O să folosesc sigur schema aia.

— Sper să-ţi iasă. Pentru mine a funcţionat foarte bine.

George apăsă butonul şi uşile Navigator-ului se descuiară cu un clic puternic. Întinse mâna spre mânerul portierei, dar apoi se răzgândi şi se întoarse spre Tim.

— Hei, era să uit. Eu şi câţiva prieteni jucăm poker în fiecare marţi. Căutăm un om nou. Te interesează?

— Poker? întrebă Tim, luat prin surprindere de invitaţie.

— Sunt tipi ca lumea, îl asigură George. Câţiva constructori cu care lucrez eu, un agent imobiliar, cumnatu-miu şi tâmpitul de văru-miu, Billy. Nu jucăm pe mulţi bani. Mai mult ca să bem bere şi să ne distrăm. Cred că te-ai potrivi. Şi ţi-ai face relaţii foarte bune de afaceri, fii sigur de asta.

Tim privea în jos. Ştia ce trebuie să facă, pentru că discutaseră mult despre asemenea momente la întâlnirile foştilor dependenţi de la biserică. Dacă celălalt ţi-era prieten, nu trebuia decât să-i reaminteşti că îţi dedicaseşi viaţa lui Iisus şi că făcuseşi un jurământ sfânt să eviţi ispita. Dacă celălalt nu cunoştea convingerile tale religioase, trebuia să refuzi simplu. *„Nu, mulţumesc"*, recomanda pastorul Dennis. *Spuneţi că sunteţi ocupaţi în seara*

aceea și atât. Dar când Tim își ridică privirea și îl văzu pe George zâmbindu-i, descoperi surprins că îi e imposibil să nu-i zâmbească și el.

— Mi s-a spus că mă descurc destul de bine la jocul ăsta, zise el.

O zi mare pentru Domnul

În mod normal, în zilele de meci Tim nu mai putea de nerăbdare. Se trezea cu mult înainte să sune ceasul, dar după asta nu mai putea face nimic — nu putea să mănânce de dimineață, nu putea să citească ziarul, nu putea să discute cu Carrie, nu putea decât să privească obsesiv ceasul până când se făcea timpul s-o ia pe Abby și să se îndrepte spre stadion.

Însă azi, pentru prima oară de când se știa, Tim nu avea niciun chef. La meteo anunțaseră 50% șanse de ploaie, iar Tim își petrecu o bună parte a dimineții privind posomorât pe fereastra de la bucătărie, sperând ca ploaia să înceapă suficient de devreme și să fie suficient de puternică pentru a amâna meciul de la ora unsprezece dintre Stars și Gifford Bandits. Nu meciul în sine spera el să-l evite — Bandits era una dintre cele mai slabe echipe din ligă, un antrenament ușor înaintea meciului decisiv de săptămâna viitoare cu Green Valley Raiders —, ci decizia pe care trebuia s-o ia atunci când acesta avea să se sfârșească.

Situația păruse clară până să meargă la studiul Bibliei de joi seara. Îi făcuse o promisiune lui Ruth Ramsey și

avea de gând să și-o țină. Nu îi părea rău că își pusese echipa să se roage săptămâna trecută — spera cu tărie că sădise o sământă în inimile unora dintre fete (mai ales în inima fiicei lui) care avea să încolțească în timp —, dar considera asta ca pe o întâmplare singulară, un act spontan de a se ruga pe care ar fi fost prost să-l repete, cel puțin dacă voia să mai antreneze.

Cu patru ani în urmă, atunci când bifase căsuța de pe formularul de înscriere al lui Abby, oferindu-și serviciile ca antrenor secund, Tim de-abia știa care e diferența dintre o lovitură directă și una indirectă. La momentul acela nu își dorea altceva decât să rămână implicat în viața fiicei sale după divorț, să dovedească faptul că era mai mult decât acel ratat pe care mama ei îl dăduse afară din casă.

Datorită a ceea ce el avea să considere ulterior ca un noroc extraordinar, a fost desemnat secundul unei echipe de copii sub opt ani antrenată de Sam „Bătrânul" Hayes, fondatorul și decanul de vârstă al SHYSA, un vizionar care adoptase cauza fotbalului în anii '70, când cei mai mulți americani încă priveau acest sport cu suspiciune, dacă nu chiar cu dispreț, ca pe o distracție potrivită pentru pămpălăi și europeni. Bătrânul era un tip dur, un instalator pensionar care mormăia tot timpul împotriva bogaților nenorociți care îi distrugeau orașul, dar căruia îi plăcea să antreneze și care jurase că va continua s-o facă până când cioclii aveau să-l împiedice. Din cine știe ce motiv — poate pentru că Tim nu era unul din bogații ăia nenorociți —, Bătrânului îi plăcuse de el și făcuse tot posibilul să-l învețe să gândească întocmai ca un antrenor de fotbal. Își făcuseră obiceiul ca după fiecare meci să se ducă la bistroul Victor — pe vremea

aceea Abby pleca imediat spre casă cu mama ei — analizând în detaliu evenimentele zilei, evaluând prestația fiecărui jucător și făcând strategii despre alinierile din teren care le-ar fi maximalizat punctele tari și le-ar fi anihilat slăbiciunile.

Tim a mai fost apoi asistentul unui antrenor veteran la echipa lui Abby de copii sub nouă ani și a fost numit pentru prima oară antrenor principal anul următor, când a preluat conducerea echipei Sharks, de copii sub zece ani. În ciuda lipsei sale de experiență, echipa a avut un succes remarcabil, ieșind pe locul doi în Divizia C, cu un palmares foarte bun de opt la patru. Chiar și așa, Tim fusese uimit când Bill Derzarian îl sunase în august anul trecut ca să-i spună că fusese ales antrenor Stars.

— La prima echipă? a spus Tim. Ești sigur că vrei să faci asta? Sigur sunt o grămadă de tipi mai bine pregătiți decât mine.

— Bătrânul zice că nu. Și crede-mă, Tim, avem o grămadă de referințe favorabile pentru tine din partea celorlalți părinți. Le place foarte mult entuziasmul tău și felul în care conduci echipa.

— Uau, nu știu ce să spun. Mă simt onorat.

— Ai arătat ce poți, l-a liniștit Bill. Ai toată încrederea noastră.

Tim fusese cât pe ce să rateze cu totul studiul Bibliei, în parte pentru că nu terminase de citit — ajunseseră la cele două cărți ale lui Samuel și mergea greu — dar mai ales din cauză că îi era rușine de el însuși. La sfârșitul fiecărei întâlniri, pastorul Dennis lăsa timp pentru un „test al curajului spiritual”, în care fiecare participant era invitat să își povestească succesele și eșecurile încercării de a duce o viață creștină din ultima săptămână.

Tim făcuse tot posibilul să fie onest — altfel ce rost avea? — fiind dureros de conştient că recentul său comportament nu constituia o imagine foarte înălţătoare: intrase într-un bar pentru prima oară după mulţi ani, făcuse sex cu soţia lui, în ciuda recomandărilor explicite ale pastorului Dennis, şi, mai presus de orice, se pare că promisese să meargă la o partidă de poker.

Întâlnirea se ţinea acasă la Bill Spooner, o vilă cu horn micuţă de lângă Shackamackan Park. Tim întârzie o jumătate de oră, nu pentru că l-ar fi reţinut ceva, ci pentru că tot parca în spatele Odyssey-ului lui John Roper, apoi îşi pierdea curajul şi pornea iar, ca peste câteva minute să revină şi să facă acelaşi lucru.

Pastorul Dennis citea despre Goliat atunci când Tim intră stânjenit în livingul mic, în care încăpeau cu greu o canapea şi un fotoliu, cu atât mai puţin scaunele din bucătărie care fuseseră aduse pentru musafiri. Toţi suspecţii de serviciu erau de faţă — Bill, John, Andy McNulty, Jonathan Kim, Steve Zelchuk şi Marty Materia — ca şi un necunoscut cu o faţă familiară, pe care Tim îl identifică după câteva clipe ca fiind Jay, fanul Jennei Jameson.

Pastorul Dennis, un maniac al punctualităţii, se opri în mijlocul propoziţiei şi îşi ridică privirea din Biblie. Fixându-l pe Tim cu o privire de o intensitate tulburătoare, îşi ridică mâna dreaptă şi aţinti un deget acuzator. Cel puţin părea acuzator — când te ştii vinovat, multe lucruri par astfel — până când pastorul zâmbi cald şi aprobator.

— Un om drept a păşit între noi, spuse el spre surpriza lui Tim. Şi ştim din Scriptură că „rugăciunea unui om drept e puternică şi de folos".

Unul dintre avantajele faptului că se mocăise atât fu acela că fiica lui aştepta pe treptele de la intrare, gata

echipată, atunci când el parcă pe alee. Indiferent cum își calcula plecarea, de obicei ajungea cu câteva minute mai devreme și trebuia să suporte o sesiune ciudată de pălăvrăgeală cu Mitchell, în timp ce Allison se învârtea de colo-colo într-o cămașă de noapte lejeră, încercând să găsească jambierele sau periuța electrică a lui Abby.

— Ai întârziat, spuse Abby îmbrățișându-l lângă treptele late de granit. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-am mișcat mai încet în dimineața asta.

— Mama zicea că poate ai uitat.

— Da, sigur. Eu să uit un meci.

Abby dădu din cap.

— Așa am zis și eu.

Se îndreptă spre mașină, dar Tim ezită o clipă, nefiind sigur dacă trebuia sau nu s-o anunțe pe Allison că pleacă. Părea puțin nepoliticos să plece fără ca măcar să bage capul pe ușă și să salute. Pe de altă parte, ar fi fost plăcut să scape de obișnuitul cocktail de nefericire, de încă un memento deprimant a cât de bine se simțea cu celălalt.

Înainte ca el să se poată decide, Allison ieși grăbită din casă, aprinsă la față — îl ducea pe Logan sub un braț, ca pe o minge de rugby, în timp ce în cealaltă ținea rucsacul lui Abby — și neobișnuit de pudică, într-un halat până la genunchi pe deasupra pijamalelor.

— Stai! strigă ea, ca și cum Tim tocmai ar fi demarat, în loc să stea la doar un metru de ea. Abby și-a uitat lucrurile.

Coborî treptele și îi întinse rucsacul.

— I-am spus de patru ori *Să nu-ți uiți lucrurile, să nu-ți uiți lucrurile*. Bineînțeles că le-a uitat.

Îl aruncă pe Logan în poziție verticală cu o nonșalanță care se învecina cu neglijența, în timp ce fața i se încrețea într-o expresie familiară de neplăcere.

— Îîîh. Ce băiețel puturos. A doua oară în dimineața asta.

Logan zâmbi mândru. Chiar și cu un scutec murdar, era un tip fericit, un îngeraș dolofan cu ochi mari și freză ciufulită, genul de băiețel pe care bătrânele îl tratează ca pe o vedetă la supermarket. Tim îl îndrăgea, în ciuda asemănării uimitoare cu tatăl lui.

— Domnul Logan, spuse el. Ce mai faci, bărbate?

— Tiiim! exclamă Logan. Tata lui Abby!

Tim îl scărpină cu degetul pe burtă și îi zâmbi lui Allison.

— Vrei să-l schimb eu?

Allison îl sărută pe frunte pe băiețelul ei puturos.

— Tata lui Abby e un prostuț.

— Nu mă deranjează, insistă Tim. Nu am avut niciodată o problemă cu asta.

— Nu-ți dai seama despre ce e vorba. Nu mai e un bebeluș drăgălaș. Mănâncă ce mănânci și tu.

— A trecut ceva vreme, recunoscu Tim.

Mirosul tocmai ajunsese la el și era înviorător.

— Presupun că uiți.

— Nu-ți face griji, spuse ea ușor răutăcios. O să vină și rândul tău. Să-mi spui după aia cât de distractiv ți se pare.

— Nu știu. Nici nu suntem siguri că vrem copii.

Allison își înălță capul, surprinsă.

— Carrie sunt sigură că vrea.

Tim nu răspunse. Allison îl cântări din priviri o vreme. Părea pe punctul de a-l întreba ceva, dar în schimb îl ridică pe Logan în aer, îi apropie fundul încotoșmănat de nas și mirosi precaută.

— Uau, spuse ea cu un spasm de uimire. Ce Dumnezeu o fi înăuntru?

După ce spusese despre Tim că e un om drept, pastorul Dennis se ridică și îl îmbrățișă.

— Ai făcut un lucru minunat, spuse el.

— Cine, eu?

Tim privi neliniștit în jurul său, mai degrabă uimit decât ușurat.

— Ce am făcut?

Oamenii Tabernaclului râseră, ca și cum ar fi fost încântați de modestia lui.

— Le-am povestit despre ce s-a întâmplat sâmbătă, explică John Roper. Ce ai făcut după meci.

Stătea aplecat în față pe canapea, strivit între Jonathan Kim și Andy McNulty, dar eclipsându-i pe cei doi bărbați cu masa lui corporală. Pastorul Dennis se întoarse spre Jay, omul cel nou.

— Dacă vrei să știi ce înseamnă biserica noastră, nu aș putea să-ți dau un exemplu mai bun. Nu e ceva de genul „o dată pe săptămână ne adunăm și ne rugăm la Iisus". E un apostolat continuu, iar scopul lui e de a găsi moduri noi de a ne injecta credința în fiecare aspect al vieții noastre.

Jay dădu din cap gânditor, ca și cum ar fi început să înțeleagă despre ce e vorba. Pastorul Dennis se așeză la loc, iar Tim se îndreptă spre un scaun gol de lângă Marty Materia, care îl bătu pe umăr și îi șopti „Bravo".

— Să-ți mai spun ceva, continuă pastorul Dennis, încă adresându-se lui Jay. Ceea ce facem noi nu e ușor. Nu e ușor să nu devii leneș și să nu uiți care e scopul nostru. E tentant să pui pe pilot automat și să lași o vreme mașina să se conducă singură.

Pastorul Dennis privi în podea și scutură din cap.

— Vorbesc din experiență. Până acum nu am discutat cu nimeni despre asta în afară de Dumnezeu și de soția

mea, dar în ultimele câteva luni şi eu am fost puţin rătăcit. Să nu mă înţelegeţi greşit — ne înmulţim şi atragem noi membri, dar începeam să am senzaţia că ne înmuiem, ca toate celelalte aşa-zise biserici creştine. Adică motivul pentru care stăm atât de bine e că facem valuri — am mişcat puţin lucrurile din oraşul acesta şi am convins poate 2% din oameni să privească atent la modul în care trăiesc; apoi le-am arătat că Iisus e o cale mai bună. Dar ştiam de mult timp că avem nevoie de o tactică nouă, de o modalitate de a-i sensibiliza pe ceilalţi 98%, cei care ne-au respins. Dar, din nu ştiu ce motiv, mă împiedicasem. Domnul nu voia să-mi spună ce să fac. Credeam că mă abandonase, dar acum înţeleg că El doar îmi spunea să fiu răbdător, să aştept ca unul dintre războinicii mei să iasă în faţă şi să-mi ia povara de pe umeri. Pentru că biserica asta nu sunt eu, suntem noi. E vorba de ceea ce facem împreună pentru a deveni instrumentele voinţei lui Dumnezeu.

Aşa că aş vrea ca toţi să vă gândiţi la exemplul pe care ni l-a dat Tim. Dacă antrenaţi o echipă de baschet, de fotbal, de juniori sau de liceu sau de orice fel, e minunat — acum ştiţi ce să faceţi. Iar dacă nu sunteţi antrenori, studiaţi posibilitatea de a deveni, pentru că e o şansă extraordinară de a aduce cuvântul lui Iisus copiilor din comunitatea voastră, cei ai căror părinţi nu vor să-i lase să-l asculte pentru că ei au cea mai mare nevoie de el. Iar dacă autorităţilor de orice fel nu le place, dacă vor să oprească nişte cetăţeni care sunt buni creştini să spună o simplă rugăciune la un eveniment sportiv de juniori, foarte bine. Aceasta e o luptă pe care vrem s-o purtăm.

Pastorul Dennis se întoarse spre Tim.

— Mulţumesc, îi spuse el. Eşti un model pentru toţi cei din această încăpere.

Tim se mișcă stânjenit în scaun.

— Nu a fost mare lucru, explică el.

— Nu-l asculta, îi spuse pastorul Dennis lui Jay. De fiecare dată când un om își pune pielea la bătaie pentru Domnul, crede-mă, e *foarte* mare lucru.

Abby nu înțelegea de ce Tim nu are radio prin satelit în mașina lui. După cum îi explicase adesea, mama ei avea XM în Volvo-ul său, iar tatăl ei vitreg avea Sirius în Lexus-ul lui, ambele prinzând posturi cu muzică din topuri mult mai mișto decât FM-ul jalnic pe care era obligată să-l asculte în mașina lui, acum că Tim îi interzisese iPod-ul (se săturase să aștepte ca ea să-și scoată căștile, de fiecare dată când o întreba ceva). Chiar și așa, disprețul ei pentru DJ-ii idioți și reclamele de prost-gust nu o împiedică să caute WRZO chiar înainte să iasă în stradă, să dea volumul la maximum și să cânte și ea balada lipsită de sentiment care începu să urle în boxele lui mici.

Tim făcu un efort să-i facă pe plac — nu suporta să fie băgat în rolul de tată încuiat — dar nu putea să nu simtă o ușoară ostilitate în modul în care ea închise ochii și începu să se legene, o încercare deliberată de a-l ține la distanță sau cel puțin de a reduce conversația la minimum. Nu se văzuseră de o săptămână; n-ar fi omorât-o să vorbească și cu el câteva minute. Așteptă să se termine melodia, apoi dădu volumul mai încet. Abby deschise gura să protesteze, apoi se hotărî s-o lase baltă.

— Deci, spuse el. Cum a fost săptămâna asta la școală?

— Bine.

— S-a întâmplat ceva interesant?

— Nu prea.

— Ceva amuzant?

— E școală, tată.

În fiecare săptămână îndeplineau, fără prea multe variații, acest ritual al tragerii de limbă. Tim sperase că lucrurile or să meargă mai bine când Abby avea să treacă pe scaunul din față — primise permisiunea pediatrului doar cu o lună în urmă —, dar faptul că ea stătea lângă el îl făcea să-și dea seama și mai bine cât de puține lucruri aveau de discutat. Aceste călătorii cu mașina fuseseră mult mai simple cu un an în urmă, când două colege ale lui Abby veneau cu ei cu mașina — lui Tim i se păruse amuzant și instructiv în același timp să asculte cum cele trei fete înghesuite pe bancheta din spate râdeau și bârfeau tot drumul — dar nici Natalie, nici Jess nu reușiseră să intre în prima echipă. Lui Tim încă îi era dor de fetele acelea, în special de Natalie, o fetiță dulce și aiurită care uneori uita unde e și începea să facă roata pe terenul de fotbal și căreia i se părea extrem de amuzant să-i spună „Coachie-Poo".

— Ai dat vreun test?

Singurul lucru mai rău decât a o interoga astfel era să stea tăcut, așteptând ca ea să îi ofere de la sine anumite informații despre viața ei.

— Doar la mate.

— Cât ai luat?

— Opt virgulă șapte.

— E destul de bine.

— Dar profa e cam rea.

— Nu-mi spune. O cheamă doamna Holly, nu-i așa?

— Ea e la științe sociale. La mate e doamna Harris.

— Harris, așa. Le-am confundat.

Tim se simțea tot timpul dezavantajat când discuta cu Abby despre școală. Decizia de a o înscrie la Elmwood

Academy fusese luată fără ca el să fie consultat; fusese doar informat ulterior. Chiar și acum, în al doilea an al ei acolo, încă nu fusese la școală și nu se întâlnise cu niciunul dintre profesorii ei. Tot ceea ce știa era că Elmwood avea o reputație excelentă — se spunea că e o școală „sănătoasă, dar emancipată intelectual" — și costa aproape la fel de mult ca o universitate privată de primă mână.

— Amândouă încep cu H, recunoscu Abby. Dar Holly e tânără și drăguță, iar Harris e bătrână și țâfnoasă.

— O să încerc să țin minte asta.

— Sper, spuse Abby cu o notă de ironie afectuoasă, care îl înveseli puțin. O să te mai întreb.

— Tot Engleza îți place cel mai mult?

— Nu-i spune Engleză. Îi spune Arta limbajului.

— Pe vremea mea îi spuneam Engleză.

— Când era asta, în Evul Mediu?

— Ha-ha. Și ce învățați la Arta limbajului?

— Avem câteva lecții despre biografie. Săptămâna asta am scris un eseu despre „Bărbatul pe care îl admir cel mai mult".

— Bărbatul?

Tim era surprins. Din câte auzise el, Elmwood era o școală destul de corectă politic.

— Nu *persoana*?

— Am scris despre „Femeia pe care o admir cel mai mult" acum două săptămâni.

— Aha. Și pe cine ai ales?

Abby ezită.

— Pe mama.

Tim dădu din cap, gândindu-se la asta.

— Foarte bine. Ăăă, toți au ales mama sau bunica?

— Nu toți. O fată a ales-o pe Condoleezza Rice.

— Şi ce ai scris despre mama ta?

— Nu ştiu. Ce drăguţă e şi aşa mai departe.

Abby părea iritată, ca şi cum el i-ar fi pus o întrebare tendenţioasă. Tim nu ceru detalii. Îşi putea imagina cu uşurinţă portretul făcut de Abby unei mame singure, plină de nobleţe, care începe din nou să lucreze cu normă întreagă după ce soţul ei iresponsabil o ia razna şi banca le confiscă locuinţa. Sunt vremuri grele, dar ea nu se lasă descurajată, nu se plânge niciodată, nici măcar despre apartamentul mizer în care e silită să locuiască sau de maşina jalnică ce i se strică mereu. Povestea e desăvârşită de un final ca în Cenuşăreasa: femeia se duce la o întâlnire cu un bărbat necunoscut, prietenul unui prieten, un avocat bogat care se îndrăgosteşte de ea la prima vedere, apoi o duce, împreună cu copilul ei, în castelul din suburbie în care trăiesc îndestulaţi până la moarte.

— Şi bărbatul? Pe cine ai ales pentru asta?

Tim întrebase ca din curiozitate, ca şi cum nu şi-ar fi imaginat deja o foaie de hârtie liniată şi scrisul îngrijit al unei fetiţe: *Părinţii mei sunt divorţaţi, dar tatăl meu este extrem de important în viaţa mea. El antrenează echipa mea de fotbal şi toate fetele îl iubesc.*

Abby părea încurcată. Nu era întotdeauna cel mai atent copil din lume, dar chiar şi ea părea să-şi fi dat seama că discuţia luase o turnură problematică.

— A fost ceva stupid, spuse ea. Nu mă puteam gândi la nimeni. Am ales pur şi simplu la întâmplare.

Lui Tim îi trecu prin cap un gând îngrozitor: *Tatăl meu vitreg e cel mai minunat bărbat. E foarte amuzant şi ştie mai multe decât oricine altcineva despre mărci şi patente.*

— Presupun că asta înseamnă că n-ai scris despre mine, spuse el, sperând să atenueze tensiunea printr-o

glumă, dar nereușind să pară atât de glumeț pe cât intenționase.

Abby întoarse capul, dintr-odată fascinată de clădirile de cărămidă roșie din centrul Giffordului. Tim se întreba dacă e posibil, dacă ea chiar îl admira pe Mitchell mai mult decât pe el. Era adevărat că ea își petrecea mult mai mult timp cu tatăl ei vitreg și că el îi cumpăra orice își dorea. Dar nu el era tatăl ei. Asta ar fi trebuit să însemne ceva.

— Dacă chiar vrei să știi, spuse ea, am scris despre Donald Trump.

Senzația bruscă de ușurare a lui Tim nu dură decât o secundă.

— *Donald Trump*? Vorbești serios?

— E mișto.

— Nu e mișto, Abby. Poți să mă crezi pe cuvânt.

— Ba da, insistă ea. E cât se poate de mișto în *The Apprentice*.

— Nu-mi vine să cred că Donald Trump e eroul tău.

— N-am zis că e eroul meu. Doar că îl admir.

— De ce?

— Haide, tată, toată lumea îl admiră. Are un zgârie-nori, avion particular, un cazinou și propria lui emisiune TV. Poate să facă orice vrea.

— Asta înseamnă doar că e bogat. Nu înseamnă că e un om bun.

— Ești doar invidios.

— Nu sunt invidios pe Donald Trump.

— Recunoaște că ar fi destul de mișto să ai avionul tău personal.

— Sigur că ar fi, spuse el.

Intrară în parcarea plină de SUV-uri a stadionului Gifford Memorial, un complex de șase terenuri care

ar fi fost o destinaţie de primă mână a fotbalului dacă n-ar fi fost găinaţul de gâşte pe care copiii alunecau tot timpul.

— Mi-aş lua şi eu unul dacă aş avea un garaj mai mare, adăugă apoi Tim.

Pentru că nu existau niciodată suficiente terenuri de joc, Stars trebuiră să aştepte să se termine un meci de băieţi sub zece ani înainte să-şi poată începe încălzirea. Unii antrenori se concentrau pe încălzirea articulaţiilor, alţii pe exersarea paselor, dar lui Tim îi plăcea să vadă goluri, aşa că le punea pe fete să-i tragă lui la poartă, de la mică distanţă. Era o modalitate bună de a interacţiona cu jucătoarele, să vadă cine era animat şi cine avea nevoie de un plus de motivaţie, pe care îl administra sub forma unei vorbiri mai colorate.

Tim simţi că se înveseleşte puţin când mingile începură să şuiere spre el şi se concentră asupra clipei prezente. *Am venit să jucăm fotbal,* îşi spuse sieşi. *Ca în oricare altă săptămână.*

— Aoleo, Subţirico! gemu el, blocând o lovitură de tun din partea lui Sara D'Angelo. Ai milă de un om bătrân. Haide, Viteazo! strigă apoi spre Hannah Friedman. Şi bunică-mea putea s-o prindă pe asta, şi ea e moartă de cinşpe ani! Bag-o-n aţe, Maimuţico! îi strigă lui Maggie Ramsey, care părea puţin mai ezitantă decât de obicei, ca şi cum amintirea ruşinii de săptămâna trecută nu dispăruse de tot. Să văd ce poţi!

Maggie îi zâmbi — sau cel puţin el avu senzaţia asta; din cauza protezei era mai greu să fii sigur — şi începu să dribleze spre colţul din dreapta al porţii. Tim ieşi rapid din poartă, ilustrând tehnicile agresive de întâmpinare pe care le exersase cu Louisa Zabel, dar Maggie

îl surprinse printr-o piruetă înșelătoare, luând-o brusc spre stânga. El se repezi înapoi și plonjă spre minge, dar aceasta alunecă pe lângă degetele lui întinse și intră în poartă.

— Foarte bine! Așa faci și la meci, bine?

Se ridică de pe iarbă și rămase o clipă în patru labe, odihnindu-se. Se lovise de pământ mai tare decât se așteptase și gâfâia puțin. Apoi se ridică în picioare precaut, frecându-și coastele. La vârsta lui n-ar mai fi trebuit să plonjeze după minge, dar nu se putea abține. Spre deosebire de ceilalți antrenori, Tim nu fusese un sportiv în adolescență, nu făcuse sport la timpul potrivit. Pentru tipi ca Jerry Writzker de la Bridgeton, care fusese mijlocaș la deschidere în echipa de baschet a universității, sau Mike Albers de la Green Valley, un maratonist bine cotat la categoria peste patruzeci de ani, conducerea unei echipe de fete de unsprezece ani era floare la ureche, dar pentru Tim era ceva extraordinar, un val de adrenalină săptămânal.

— E rândul tău, Nomado!

Lovi mingile din jurul picioarelor sale, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Nu te abține. Vezi dacă poți să mă dai jos!

John și Candace Roper n-au apărut decât cu câteva minute înainte de primul fluier, după ce arbitrul terminase verificarea jambierelor și a eventualelor bijuterii, iar Tim își alesese echipa. Nu era ceva neobișnuit; având trei copii la vârsta de jucat fotbal, John își petrecea diminețile de sâmbătă alergând nebunește de la un teren la altul, conducând mașina ca și cum ar fi avut un ficat proaspăt recoltat în cutia frigorifică de pe locul din față.

— Slăvit fie Domnul! spuse el, îmbrățișându-l pe Tim cu o fervoare deconcertantă pe tușă. Astăzi e o zi mare pentru Dumnezeu.

— Toate zilele sunt așa, răspunse Tim.

Se desprinse din îmbrățișare și privi spre Candace. Putea să jure că crescuse cu cinci centimetri de la antrenamentul de ieri.

— Când facem schimbări, intri la mijloc.

— La mijloc? gemu ea. Nu pot să intru în atac?

— Poate în repriza a doua.

Tim se îndepărtă de ei și bătu tare și repetat din palme, până când întreaga echipă era atentă la el. Nu era un lucru ușor să faci un grup de fete de clasa a cincea să nu mai vorbească între ele.

— Foarte bine, fetelor! Nu vreau să văd aroganță. Ne concentrăm și ne facem jocul. Pasăm, presăm, anticipăm și ne menținem pozițiile, bine?

— Trebuie să câștigăm! îl acompanie John din spate. Să jucăm în forță, ca săptămâna trecută!

În timp ce jucătoarele intrau pe teren există un moment de confuzie, atunci când antrenorul advers — un tip voios, cu aspect de tocilar, care purta o bluză a echipei pe spatele căreia scria PRIETENUL ECHIPEI — își dădu brusc seama că nu avea tricou pentru portar.

— L-am lăsat în mașină, explică el. Am avut o dimineață dezastruoasă.

Tim se oferi să-i împrumute un tricou de antrenament, dar tipul îi ceru voie arbitrului să se ducă rapid până în parcare.

— O să alerg, promise el. Nu durează mai mult de două minute.

Nesigur cum să procedeze, arbitrul — un elev de liceu stresat, cu șuvițe ascuțite, înghețate la vârf — lăsă la

latitudinea lui Tim. Mulți alți antrenori ar fi făcut scandal, dar Tim nu credea că merită să se certe pentru asta.

— În fine, dădu el din umeri. Cred că putem aștepta.

John scutură din cap, în timp ce Prietenul Echipei o luă la fugă de-a lungul terenului înspre parcare, care era la vreo două sute de metri distanță.

— Ce aiurit, murmură el. Nici nu mă mir că au două victorii și șase înfrângeri.

Tim se gândi să cheme fetele la tușă, ca să le reamintească strategia, dar în schimb le spuse să aștepte liniștite. Trebuia neapărat să vorbească cu John și nu știa când va mai avea ocazia.

— Uite ce e... începu el, dar John îl întrerupse înainte să apuce să spună ceva.

— Aaa, am vorbit cu Marty aseară. Am aranjat totul pentru întâlnirea Păstrătorilor Credinței de vineri seară.

Tim era uimit, dar încercă să n-o arate. Cei de la studiul Bibliei plănuiseră întâlnirea cu luni în urmă, dar avusese senzația că mai e mult până atunci.

— Vinerea *asta*?

— Da. Nu știai?

— M-a cam luat prin surprindere.

— Am vorbit despre asta atunci, la Bill, spuse John. Probabil a fost înainte să ajungi tu.

— Pică prost, explică Tim. N-aș vrea să amân antrenamentul dinaintea celui mai important meci al sezonului.

— Nu-ți face griji din cauza asta. Fetelor le e indiferent în ce zi fac antrenament.

— E posibil ca unele să nu poată veni. Au alte angajamente.

— Și noi avem angajamente, îi aminti John.

Tim privi spre cerul cenușiu de deasupra terenului.

— Ştiu. Nu mă plângeam de asta.

John îşi miji ochii înspre parcare. Antrenorul de la Bandits venea spre ei alergând destul de rapid, cu un sac de echipament pe umăr. Tim îşi dădu seama că nu mai poate aştepta.

— Uite ce e, John, ştiu ce a spus pastorul în seara aceea, dar am îndoieli cu privire la rugăciune. Câţiva părinţi mi s-au plâns săptămâna trecută. Li se pare că nu e corect.

John primi vestea cu mult mai mult calm decât se aşteptase Tim.

— Nu sunt de acord, zise el. Ceea ce nu e corect e să-i lipsim pe aceşti copii de singurul lucru care-i poate salva.

— Nu e vorba doar de părinţi, continuă Tim. E şi Asociaţia de Fotbal. Dacă o să ajungă la urechile lor, o să avem probleme serioase.

Antrenorul era acum pe teren, trăgând o bluză portocaliu cu galben peste capul portăriţei lui. Celelalte jucătoare se ridicară în picioare şi se îndreptară spre poziţiile lor. John îşi puse mâna pe umărul lui Tim.

— Nu te acuz, spuse el. Nici Iisus nu a vrut să bea cupa.

Prietenul Echipei veni alergând spre tuşă, ţinându-se cu mâinile de piept şi gâfâind zgomotos.

— Mersi, spuse el arătând cu degetul peste umăr. E tricoul ei norocos. E puţin superstiţioasă apropo de asta.

— Nicio problemă, spuse Tim.

Arbitrul aşeză mingea la mijlocul terenului şi ridică mâna dreaptă. Tim privi spre John.

— Dar Iisus a băut cupa, spuse el încet.

— A trebuit s-o facă, răspunse John în timp ce se auzea fluierul de început. Aşa a dorit Tatăl Său.

Ca antrenor principal, Tim avea responsabilitatea de a privi meciul în ansamblu. Trebuia să fie atent la tot terenul, să se asigure că jucătoarele lui erau în permanență acolo unde trebuiau să fie și să comunice cu ele simplu și eficient de pe tușă — spunându-i uneia să avanseze, alteia să apere partea mai slabă, avertizându-le în privința pericolelor și ocaziilor înainte ca acestea să se concretizeze — și în același timp ocupându-se de schimbări, calculând pe cine să pună unde și când.

Era o sarcină complicată, dar el se descurca destul de bine, cel puțin când Abby nu era pe teren. Când ea juca, lui Tim îi era uneori greu să se concentreze, să reziste tentației de a gândi ca un tată, și nu ca un antrenor. De îndată ce Abby intra pe teren, câmpul lui vizual se îngusta, iar privirea îi era atrasă ca de un magnet spre locul în care se întâmpla să fie ea, indiferent unde se găsea mingea, întregul joc rămânând în umbra spectacolului captivant al fiicei sale în acțiune. Trebuia să facă un efort pentru a-și smulge privirea de la ea, a privi în jur și a vedea ce face echipa.

Nu își dădea seama prea bine de ce era atât de important pentru el, de ce simțea un asemenea extaz când Abby dădea o pasă bună sau ajungea la minge înaintea adversarei, sau de ce simțea că-și pierdea răsuflarea când ea greșea. Se gândea că, în parte, e vorba de mândrie, simpla dorință egoistă de a-ți vedea copilul reușind și fiind mai bun — sau cel puțin egal — cu copiii altora. Dar era mai mult decât atât, era ceva primitiv. Pentru că existau anumite clipe sâmbătă dimineața — clipe uluitoare, în care mintea lui și trupul ei erau perfect sincronizate — când simțea o legătură atât de puternică între el și copilul său, de parcă ar fi fost o singură ființă. Tot așa de des însă, atunci când ea rata o ocazie imensă

sau rămânea ţintuită pe loc în timp ce adversara o dribla, ceea ce simţea Tim era distanţa imposibilă dintre ei, o prăpastie care, se temea el, avea să crească odată cu fiecare zi şi fiecare an al vieţii lor, şi această senzaţie neputincioasă de separare era cea care-l făcea să se ia cu mâinile de cap şi să strige „Ah, Abby!", cu o asemenea disperare, încât John simţea uneori nevoia să-l bată pe umăr şi să-i spună să o ia încet.

Asta cu atât mai mult cu cât era o jucătoare inconstantă. În zilele ei bune, fiica lui era un membru valoros al echipei, poate nu o vedetă — nu avea nici picioarele agile ale Nadimei, nici puterea de a intimida a lui Sara, nici pasiunea sportivă a lui Maggie —, dar era o jucătoare bună şi de încredere, suficient de rapidă pentru a contribui la atac şi surprinzător de tenace în apărare, ţinând cont de talia ei mică. În zilele ei proaste însă, părea un cu totul alt copil — lentă, nesigură, neconectată emoţional la joc —, ca şi cum fotbalul nu ar fi fost decât încă o obligaţie plicticoasă din viaţa ei prea aglomerată. În mod ciudat, Tim nu reuşea niciodată să-i ghicească dispoziţia vorbind cu ea în maşină. Trebuia să aştepte ca meciul să înceapă ca să-şi poată da seama cu care Abby avea de-a face.

Astăzi părea să fie o zi bună, deşi nu-şi dădea seama dacă asta era din cauză că ea chiar avea chef să joace sau din cauză că Bandits erau atât de surclasaţi încât nu mai avea importanţă. Starts şi-au impus dominaţia de la început, avansând fără probleme în terenul adversarelor mai mici şi mai lente — era ciudat că multe dintre fetele din Gifford erau scunde şi îndesate, nu cea mai bună conformaţie pentru fotbal — trimiţând câteva şuturi pe poartă înainte ca Bandits să apuce măcar să treacă de linia de mijloc.

În primele minute ale meciului s-a impus un ritm al jocului predictibil. Stars atacau, iar Bandits reușeau cumva să le respingă. Dar fetele lui Tim erau neobosite; înainte ca apărarea să apuce să-și tragă răsuflarea, erau din nou în atac. În curând, Bandits au fost cuprinse de panică. Renunțară la orice pretenție de strategie sau construcție și degajau doar mingea la întâmplare, pentru a o îndepărta de poartă. Tim își mută fundașul la închidere spre mijlocul terenului, pentru a spori presiunea.

— O să cedeze, îi spuse lui John. E doar o problemă de timp.

După ce plonjă spectaculos în fața lui Hannah Friedman, portărița de la Bandits încercă să degajeze cu piciorul — nu avea putere în braț —, dar mingea plecată din latul piciorului ei sări pe teren spre tușă. Abby reuși s-o ajungă, dar în loc să paseze imediat — ceea ce făcea de regulă în atac — așteptă un moment ca să stopeze mingea și să privească pe teren. Apoi, spre surpriza și încântarea lui Tim, începu să avanseze spre poartă, ceea ce el o îndemnase să facă tot sezonul. Fără nicio ezitare sau pauză, trimise un șut puternic, înalt, care trecu pe lângă două apărătoare înainte să ricoșeze din mâinile portăriței. Întâmplător, mingea ajunse exact în fața lui Maggie Ramsey, care era era perfect poziționată să introducă în poartă recuperarea.

— Bravo! spuse John ridicându-și mâinile în sus ca un arbitru de fotbal american. Așa te vreau!

Tim ceru schimbare — fetele nu se plângeau niciodată dacă erau scoase după gol — și intră în teren ca să bată palma cu primele intrate, care ieșeau în fugă, transpirate și fericite. Îl auzea pe Frank Ramsey cum zbiară din colțul tușei — „Bravo, Maggie, superb!" — și se mai uită o dată să vadă dacă nu cumva e și Ruth

printre spectatori. Părea ciudat să nu fie aici, după ce făcuse atâta scandal pentru rugăciunea de săptămâna trecută, dar aşa erau unii oameni — aveau gura mare, dar uitau uşor.

Sau, se gândi el cu o amărăciune care îl surprinse, *poate are ceva mai bun de făcut.*

De fapt, cu o seară în urmă Tim trecuse pe la Ruth, aparent ca să lase o bluză de trening pe care Maggie o uitase la antrenament. Chiar şi la acel moment, îşi dădea seama că e doar un pretext. Fetele îşi uitau tot timpul sticlele de apă sau hainele, iar el nu mai simţise niciodată nevoia să înapoieze personal proprietarilor de drept aceste articole. Era antrenor, nu poştaş.

Deşi era destul de sigur că are şi alt motiv, nu îi era foarte clar care este acesta. I-ar fi plăcut să creadă că acţiona ca un adult responsabil — sau chiar ca un gentleman — făcând un efort suplimentar ca s-o anunţe pe Ruth că situaţia se complicase de când vorbiseră ei ultima oară, şi ca să-i dea încă o şansă să-i amintească lui de înţelegerea pe care o făcuseră şi cât de mult ar fi dezamăgit-o dacă el o încălca. Dar dacă aşa stăteau lucrurile — dacă totul era pe faţă — atunci nu avea de ce să se ascundă în spatele treningului lui Maggie. Avea nevoie de acesta doar dacă era vorba de ceva mai tulbure şi mai puţin respectabil — dacă, de exemplu, el era un bărbat însurat deloc grăbit să se întoarcă la soţia sa, căutând un pretext pentru a vizita o femeie divorţată ai cărei copii, ştia sigur, îşi petreceau seara de vineri la tatăl lor.

Probabil această nesiguranţă cronică referitoare la caracterul vizitei sale era cea care îl făcuse să rămână în maşină atât de mult timp după ce parcase în faţa casei ei.

Ea părea să fie acasă: la etaj era lumină, ferestrele sclipind cald în apusul albăstrui. Luminile de pe verandă străluceau și ele, aproape ca și cum ea l-ar fi așteptat. Se putea imagina cu ușurință urcând treptele și sunând la ușă, dar din acel punct imaginația lui se bloca. O saluta grav și o informa că trebuie să discute? Sau doar îi dădea treningul, cu un zâmbet stânjenit, și aștepta ca ea să-l invite înăuntru?

În ultimele câteva zile se gândise la ea foarte mult, atât de mult, încât începuse să devină agitat. Nu din cauza dorinței — știa ce e aceea dorință și nu era cazul aici —, ci din cauza unui fel de curiozitate plină de speranță, a unei senzații că au să-și spună mult mai multe. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre căsnicia lui Ruth, despre cum se cuplase cu un lăudăros ca Frank Ramsey și în ce moment își dăduse seama că fusese o greșeală. Și de ce păstrase numele lui după divorț? Nu părea genul. Asta era tot ce își dorea — șansa de a sta cu ea la masa din bucătărie și de a relua conversația pe care o începuseră marți seara.

Ce era rău în asta?

La una dintre primele întâlniri de studiere a Bibliei la care participase Tim după primirea lui în Tabernaclu, pastorul Dennis propusese un test simplu pe care bărbații îl puteau face atunci când se găseau în ceea ce ei considerau a fi o situație ambiguă din punct de vedere moral și nu erau siguri cum să procedeze.

— Nu trebuie decât, le spusese el, să vă imaginați că îl aveți pe Iisus alături și să vă întrebați, *Ar fi oare mândru de mine Însoțitorul meu? Sau I-ar fi rușine?* Și să vă spun ceva. În nouăzeci și nouă la sută dintre cazuri, dacă trebuie să puneți întrebarea, înseamnă că știți deja

răspunsul. Trebuie să faceți stânga-mprejur și să plecați de acolo!

În ultimii doi ani, Tim aplicase acest test de mai multe ori și, cel puțin o vreme, funcționase așa cum prezisese pastorul. Însoțitorul lui Tim era foarte atent și se alarma ușor. În ultimul timp însă, El părea mai leneș sau cel puțin mai tolerant față de slăbiciunea umană. Tim știa că asta nu e în regulă — în Evanghelie, Fiul Domnului era adesea furios și foarte critic, în ciuda interdicției Lui ca muritorii să se judece unul pe celălalt — dar existau ocazii în care acel Iisus de lângă el nu părea să fie de mai mare ajutor decât unul din prietenii lui de droguri din liceu, genul de tipi care se uită la tine cum faci o mare prostie, fără să facă nimic altceva decât să râdă și să spună *Uau, frate, nu-mi vine să cred că ai făcut asta.*

În cazurile spinoase precum acesta, verdictul părea de regulă mult mai clar dacă el își imagina că cel care îl privește e pastorul Dennis, nu Iisus. Din punctul de vedere al pastorului, nu ar fi avut nicio importanță că Tim venise să înapoieze un trening, să aibă o discuție serioasă cu Ruth despre rugăciune sau să îi spună vorbe dulci în pat. Oricum ai fi luat-o, esența rămânea aceeași: Tim era un bărbat căsătorit și un creștin, iar locul lui era acasă, alături de soția sa creștină. Trebuia să facă stânga-mprejur și să plece de acolo!

Și asta era pe punctul de a face — sau cel puțin se gândea să facă ceva de genul acesta — când Ruth ieși din casă și o luă pe aleea de beton spre mașină, privind mirată prin geamul din dreapta în timp ce se apropia. Tim nu mai avea ce să facă decât să-și desfacă centura de siguranță și să coboare, ca și cum tocmai ajunsese de câteva secunde, — și nu cum făcuse de fapt — stătuse

acolo cât timp cântase de cinci ori la rând „Uncle John's Band", încercând să se convingă să plece.

— Tim? întrebase ea părând puțin agitată. Tu ești?

— Maggie a uitat asta, explică el ridicând treningul în timp ce ocolea mașina pentru a ajunge lângă ea, pe trotuar.

— A, mersi, spuse Ruth, luând bluza cu oarecare reticență. Nu era nevoie să vii până aici. Puteai să i-l dai mâine.

— Nu e niciun deranj, replică el. M-am gândit că poate îi trebuie în seara asta.

— Nici măcar nu e aici. Fetele se duc la tatăl lor sâmbătă seara.

— N-am știut, spuse Tim. Scuze că te-am deranjat.

— Nu face nimic, spuse ea privind spre casă. Te-aș invita înăuntru, dar...

Vocea ei se stinse, ca și cum ea n-ar fi știut cum să termine propoziția.

— Nu e nevoie. Trebuie să plec oricum.

Ruth râse nervos. Tim rămase surprins să simtă mâna ei atingându-i ușor brațul.

— Mă duc la o întâlnire, îi mărturisi ea, cu fața atât de aproape de a lui, încât Tim simți miros de vin. Prima după foarte mult timp...

— Uau, spuse Tim încercând să ignore o senzație de gelozie care nu avea niciun sens. Sună interesant.

— Pot să te întreb ceva? întrebă Ruth cu o voce ușor stânjenită. Aș avea nevoie de părerea cuiva.

Îi aruncă bluza de trening și făcu câțiva pași în spate spre casă, unde era mai multă lumină.

— Arăt bine? întrebă ea, făcând o piruetă lentă. Am încercat șase rânduri de haine și nu mi-au plăcut niciunele.

— Arăți foarte bine, zise el.

— Serios? Spune-mi sincer ce crezi.

Poate era din cauza luminii, dar fața ei părea mai tânără decât își amintea el, emoționant de copilăroasă. Tim nu avea nevoie s-o studieze cu atenție, dar făcu asta oricum, ca ea să se simtă bine. Purta o haină de piele cu cataramă și fustă de lână, ciorapi negri și cizme înalte, lucioase. Părul îi cădea drept, iar ea își dădu o șuviță pe spate, privindu-l cu atenție.

— Sincer? zise Tim. Cred că arăți perfect.

Ploaia ținu până la mijlocul reprizei a doua. La doar câteva secunde după ce Tim simți prima picătură căzându-i pe față, cerul păru să explodeze ca un balon plin cu apă. La început jucătoarele n-o băgară în seamă, alergând cu încăpățânare prin torentele de apă în timp ce lângă tușă înfloreau umbrele și rezervele se înghesuiau sub păturile ude, dar nu peste mult timp începură să privească implorator spre antrenorii lor, în speranța că meciul va fi întrerupt.

Tim nu le putea reproșa asta. Meciul era prea dezechilibrat, nouă sau zece la unu; încetase să mai țină scorul la începutul reprizei a doua, după ce Stars înscriseseră a șaptea oară, iar portărița de la Bandits ieșise de pe teren plângând. Încercând să fie îngăduitor, Tim ceruse echipei să paseze de cel puțin trei ori înainte să șuteze și să se asigure că trag cu piciorul cel mai slab, dar nici asta nu a oprit masacrul. Ajunsese chiar să ia în considerare un moratoriu complet în privința înscrierii, dar respinsese această variantă pe motivul că ar fi fost chiar mai jignitor așa decât să înfrângă adversarul cu douăzeci de puncte.

Cu mai puțin de cincisprezece minute rămase, Tim nu avu nicio obiecție față de terminarea meciului pe

motiv de vreme nefavorabilă — conta oricum ca victorie pentru Stars în calculele diviziei —, dar antrenorul de la Bandits nu voia să accepte. Insista ca fetele lui să lupte până la sfârșit, se pare în scopul de a le da o lecție despre perseverență în fața împrejurărilor potrivinice.

La început Tim se enervă — era o ploaie rece de noiembrie, iar el nu avea nici căciulă, nici umbrelă —, dar cu cât fetele se împleticeau mai mult prin noroi, cu atât începea să creadă că Prietenul Echipei avea dreptate. O atmosferă ciudată de sărbătoare se instalase în ultimele minute ale meciului, odată ce jucătoarele își dăduseră seama că oricum sunt ude leoarcă și că ar putea măcar să se distreze puțin.

Pe porțiunea bătătorită de picioare de la mijlocul terenului se formase o baltă mare, în care mingea se oprea tot timpul. Una dintre fetele de la Bandits își pierdu echilibrul încercând să o lovească și ajunse în fund, în apa murdară, cu o expresie comică de dezorientare pe față, un ghinion care păru să le inspire pe celelalte fete. Imediat, jucătoarele începură să găsească tot felul de pretexte pentru a aluneca și a cădea în noroi. Apoi au renunțat la pretexte, aruncându-se pur și simplu. În momentul în care arbitrul fluieră sfârșitul meciului, ambele echipe se strânseră la mijlocul terenului, sărind, râzând și stropindu-se, desăvârșind astfel transformarea meciului în petrecere.

De la locul lui de pe tușă, de lângă John, Tim își ridică gulerul gecii și râse, în timp ce fetele alergau chicotind și bălăngănindu-se prin baltă, multe dintre ele atât de stropite cu noroi încât era greu să-ți dai seama din ce echipă sunt.

— Aproape că-mi vine să mă bag și eu, spuse el.

Dar John nu părea să-l audă. Tim se întoarse să repete ce spusese, dar tăcu văzându-l pe antrenorul său secund.

John își ținea brațele întinse și fața udă și înlemnită întoarsă spre cer. Intră pe teren cu o expresie înghețată undeva între bucurie și groază. Buzele lui se mișcau în timp ce se îndrepta încet spre fete, dar Tim nu auzea nimic din ceea ce spunea.

Ore supliment

Roger, profesorul de sport de vreo șaizeci de ani cu o tunsoare militară grizonată, zâmbi spre tovarășii lui de depravare, în timp ce întindea cremă de brânză pe un corn elastic.

— Ia uite, spuse el, suspect de vesel pentru cineva care participa la un curs suplimentar despre abstinență la ora opt, sâmbătă dimineața. E ca în *The Breakfast Club*[26], numai că aici chiar oferă și mic dejun.

Ruth nu știa sigur dacă Roger e profesor de sport, dar părea destul de clar, dat fiind faptul că purta unul dintre acele șorturi de poliester până peste talie pe care le preferau antrenorii de o anumită vârstă și un tricou pe care scria PROPRIETATE A LICEULUI WEST HIGHLAND EAGLES.

C. J., lesbiana masculină care stătea lângă Ruth, chicoti aprobator. (Ruth nu știa sigur dacă C. J. este lesbiană, dar încă nu întâlnise o femeie hetero căreia să i

---

26 Film american din 1985 despre un grup de liceeni care sunt nevoiți să petreacă o zi în detenție.

se pară că e o idee bună să se îmbrace ca solistul de la Sha Na Na[27].)

— Da, spuse C. J., privind oferta săracă de cafea, suc și produse de patiserie care fuseseră așezate pe masă pentru ei. Te tratează bine aici. Numai să nu beți Kool-Aid[28].

Erau patru în total — Roger, C. J., Ruth și Trisha, o tânără serioasă, care își adusese propriul ei ceai de plante — stând în jurul unei măsuțe pliante la centrul regional al Alegerilor Înțelepte pentru Tineri, în mijlocul orașului Lakeview, la o oră de mers cu mașina de Stonewood Heights. În clădire mai era un cabinet stomatologic, un centru de pregătire pentru examene și o companie de pază numită Home Surveillance Solutions.

— Nu știu la ce te referi, îi spuse Roger lui C. J. Am băut Kool-Aid și nu a avut niciun fel de efect asupra mea. Numai că eu cred că sexul e ceva rău și că penisul meu e un instrument al Satanei.

Se opri, cu o expresie de confuzie trecătoare pe față.

— De fapt, nu, nevastă-mea crede asta.

— Păi are dreptate, pe jumătate, glumi C. J., deschizând un pachețel cu îndulcitor.

Trisha își bea ceaiul Wellness, studiind afișul de deasupra copiatorului. Înfățișa un elev de liceu îngrozit care ieșea cu spatele dintr-o cameră de cămin, încercând să scape din ghearele unei colege îmbrăcate seducător și, altfel, drăguță, pe fruntea căreia scria „AIDS+" cu litere groase și negre. *Dacă ar fi atât de ușor,* declara sloganul din partea de sus a afișului. Un text

---

[27] Trupă de rock din New York, ai cărei membri se îmbrăcau în piele și haine de stofă aurie.

[28] Sucuri de fructe cu arome artificiale.

cu litere mai mici de jos spunea *Abstinența: Pentru că nu se știe niciodată.*

— Locul ăsta mă înfioară, murmură ea.

— Tu ce ai făcut? întrebă C. J.

Trisha se uită spre ea. Era o femeie scundă și grăsuță, cu păr negru, drept, și o gură frumoasă. Dacă n-ar fi fost ochelarii cu aer grav, de intelectual, ai fi putut-o confunda ușor cu o elevă.

— Am recunoscut în fața elevilor mei că mă masturbez, spuse ea pe un ton în același timp umil și sfidător. Și nu era în planul lecției sau ceva asemănător. Discutam în general și eu am spus că, probabil, majoritatea oamenilor au făcut-o la un moment sau altul și că nu e ceva de care să-ți fie rușine. Și atunci un elev m-a întrebat pe față dacă eu am făcut-o vreodată.

— Aoleo, spuse Roger.

— Da, știu.

Fața Trishei se înroși cu o rapiditate uimitoare.

— Ar fi trebuit să le spun că nu e treaba lor, dar mi s-a părut laș să evit întrebarea. Adică le spun tot timpul că vreau ca sala mea de clasă să fie un loc sigur în care oamenii pot vorbi deschis despre orice aspect al sexualității și pot pune orice întrebări vor.

— Și uite unde ai ajuns, spuse C. J. Și tu, Ruth?

— Povestea mea nu e atât de interesantă, răspunse Ruth. Mi-am pierdut capul și am sugerat că ar putea fi anumite probleme cu broșurile Institutului de Dezinformare al lui Jerry Falwell.

— Bravo, bravo, făcu Roger.

— Eu sunt recidivistă, începu C. J. Primăvara trecută a trebuit să vin aici din același motiv ca și acum. Pentru că nu mă interesează ce spune programa aia nenorocită, abstinența până la căsătorie nu are cum să se aplice

homosexualilor şi lesbienelor dacă nu avem voie să ne căsătorim. Să condamni pe cineva la o viaţă fără sex e o cruzime extraordinară.

— Spune-i asta soţiei mele, interveni Roger.

— Ta-ta-raaa, spuse C. J. Şi eu care credeam că Rodney Dangerfield e mort[29].

— Dar tu? îl întrebă Trisha pe Roger, părând să se fi relaxat puţin după ce secretul ei fusese dezvăluit. Cu ce ai păcătuit?

Roger scutură din cap.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Nu e corect, îi spuse C. J. Noi am mărturisit toate.

— Mă rog, zise Roger. Dacă chiar vreţi să ştiţi, le-am arătat copiilor mei un afiş din *Playboy*. Miss Aprilie 1973.

— De ce? întrebă Ruth, cu adevărat curioasă.

— Din prostie, spuse el. Voiam doar să le explic despre sânii falşi.

C. J. părea uimită.

— Ce are asta de-a face cu programa?

Roger îşi puse mâinile sub pectorali, cu palma în sus, şi le ridică uşor.

— Îmi plac ăia naturali, zise el.

Ruth şi Trisha se uitară una la cealaltă, scârbite.

— E un subiect care mă pasionează, explică Roger. Mai bine să nu mă provocaţi.

JoAnn Marlow era, ca de obicei, voioasă şi exagerat de elegantă, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina o modalitate mai bună de a-şi începe weekendul decât să-şi pună o bluză de mătase strâmtă, un colier de perle de

---

[29] Comic american cunoscut pentru fraza sa „Nimeni nu mă respectă".

bun-gust și trei straturi de fard înainte de a se duce la birou ca să le bage mințile în cap câtorva profesori de educație sexuală nerușinați.

— Bună dimineața, spuse după ce ei se așezară în jurul mese mari din sala de conferințe. Mă bucur să vă văd!

JoAnn aruncă un zâmbet strălucitor spre publicul ei captiv și nu păru deloc încurcată când nimeni nu îi zâmbi înapoi. Luă o gură de cafea — Starbucks, observă Ruth, nu chestia aia ieftină pe care le-o dădeau deținuților — și bătu darabana pe masă, cu unghiile ei lăcuite.

— Înainte de a începe, dați-mi voie să vă spun că îmi dau seama foarte bine că aceste cursuri suplimentare de sâmbătă nu sunt foarte apreciate. Unii dintre profesorii invitați aici în trecut au fost destul de vehemenți cu privire la acest aspect în fișele lor de evaluare. Unii au spus că s-au simțit pedepsiți. Alții au folosit cuvinte precum „îndoctrinare" sau „pierdere de timp". Poate că unii dintre voi aveți aceleași opinii. Dacă așa stau lucrurile, tot ce pot să vă spun e să le lăsați la o parte.

JoAnn își împinse scaunul de lângă masă și se ridică în picioare. Nu era foarte înaltă, dar ținuta ei avea ceva elegant și plin de forță, un aer de încredere în sine absolută pe care Ruth nu se putu abține să nu-l invidieze, chiar dacă îi era complet străin și respingător.

— Primul lucru la care trebuie să vă gândiți, continuă JoAnn, e că vă aflați aici pentru un motiv simplu. Ați făcut o greșeală. Poate că a fost o greșeală involuntară, poate că nu. Nu pot să știu ce gândiți și chiar dacă aș putea, nu sunt sigură că aș vrea asta. Cred că ceea ce putem spune sigur e că fiecare dintre cei prezenți aici în dimineața aceasta are o mică problemă în a se

adapta la un nou mod de a gândi. Iar eu vreau să vă ajut să faceţi asta.

Se îndreptă spre tablă şi scrise „O MARE ŞANSĂ", cu un marker roşu scârţâitor.

— Aşa că, în loc să vă plângeţi de milă şi să mă urâţi pe mine, spuse ea, cred că cel mai bine pentru voi ar fi să vă schimbaţi felul de a privi lucrurile chiar acum, înainte de a începe. Chiar dacă vă vine greu să credeţi, aceasta este o mare şansă pentru noi toţi de a ne aduce aminte de scopul nostru comun, acela de a preda programa Alegeri Înţelepte cât mai entuziast şi eficient posibil.

— Da, şefa, murmură Roger. Io-s entuziast de n-am aer.

C. J. îşi duse mâna la gură, încercând fără succes să-şi înăbuşe râsul. Ruth şi Trisha priveau fix spre tablă.

— N-aveţi decât să râdeţi, continuă JoAnn. Dar vă asigur că în consiliile voastre şcolare abstinenţa nu e privită ca o glumă. De aceea au şi adoptat programa noastră şi de aceea se aşteaptă ca voi să le-o prezentaţi elevilor cu bună credinţă, fără adaosuri, interdicţii sau comentarii sarcastice. Iar dacă nu puteţi face aşa ceva, ar trebui să vă gândiţi să vă daţi demisia sau să cereţi schimbarea profilului, înainte de a fi puşi în faţa unor sancţiuni disciplinare mai drastice.

JoAnn se întoarse din nou spre tablă şi scrise „PARTENERI" cu litere foarte mari, subliniind apoi de trei ori cuvântul.

— Tot ce vă cer în dimineaţa aceasta este să aveţi puţină încredere. Doar o dată, şi doar ca experiment, am putea să ne privim unii pe alţii ca parteneri, şi nu ca adversari? Dacă abordăm programul de astăzi în acest spirit, atunci poate vom putea să facem un prim mic pas

pe drumul stabilirii unei relații de încredere reciprocă și cooperare. Pentru că, fie că ne place sau nu, toți suntem băgați în chestia asta.

Niciunul dintre profesori nu dădu aprobator din cap, dar nici nu protestară, ceea ce părea să fie suficient pentru JoAnn.

— Bine, spuse ea. Acum aș vrea să începeți cu o mică lucrare autobiografică.

Ruth privi spre foaia ei de hârtie și încercă din nou să-și adune gândurile. Până acum nu scrisese decât numele temei pe care le-o dăduse JoAnn înainte de a ieși din sală: „O întâlnire sexuală pe care o regret". Trecuse deja suficient de mult timp pentru ca această expresie să devină centrul unui sistem solar complicat de obiecte neclare — stele, luni și vițe sinuoase, un palmier și o pereche de buze sexy, Turnul Eiffel și un pește cu ochelari de soare, planeta Saturn cu o lalea uriașă înălțându-se de pe suprafața ei.

Lui Ruth nu-i era ușor să scrie nici în cele mai propice condiții, iar în dimineața aceasta condițiile nu erau prea normale. Era obosită după o noapte de somn agitat, iritată că pierduse meciul de fotbal al lui Maggie și foarte suspicioasă asupra motivelor pentru care JoAnn alesese acest subiect anume — spusese că nu vrea decât să găsească „un numitor comun" cu profesorii, dar Ruth era destul de sigură că nu făcea altceva decât să pescuiască alte povești de groază pe care să le bage pe gât adolescenților influențabili. Era cu atât mai rău cu cât cei trei colegi ai ei scriau de zor ca niște elevi premianți, C. J. și Trisha descărcându-se expeditiv, cu un aer grav, în timp ce Roger părea ciudat de exuberant, chicotind și dând din cap înduioșat la ceea ce-și aducea aminte. Pe lângă

toate acestea, Ruth își dăduse brusc seama că îi e foarte foame, o stare pe care o dedusese din faptul că desena o imagine excesiv de detaliată a unei gogoși cu pudră de zahăr pe ea, plutind ca un soare deasupra Turnului Eiffel și acoperind cerul cu delicioase raze tremurătoare.

Nu că n-ar fi avut despre ce să scrie. Ca oricine altcineva de vârsta ei, Ruth își avusese partea ei de aventuri tinerești și nu prea tinerești. Existau câteva aventuri de o noapte pe fond alcoolic, din timpul facultății, pe care le regreta, ca și o aventură nechibzuită cu un profesor căsătorit și mult mai bătrân decât ea, care se stinsese după un episod nu foarte pasional petrecut pe canapeaua din biroul acestuia. Și cu siguranță regreta weekendul din Poconos cu Ray Mattingly — nu pentru că fusese urât, ci pentru că fusese atât de frumos și pentru că se umilise plângând în hohote atunci când el îi spusese că se mută.

Și apoi, bineînțeles, mai era Frank. La începutul căsătoriei lor avuseseră perioade bune — o lună de miere frumoasă în Tortola, dimineți de sâmbătă tihnite în apartamentul lor din Hillcrest — și aduseseră pe lume doi copii minunați, dar din perspectiva ei de acum nu putea simți altceva decât regret față de acea perioadă eronată a vieții ei. Rămăseseră căsătoriți cel puțin patru ani după ce își dăduseră seama că se terminase, timp în care continuaseră să se culce împreună, din cauza unei combinații penibile de nevoie, obișnuință și speranță naivă. Dacă făcea acum socoteala, se vedea silită să recunoască faptul că regreta aproape tot sexul pe care îl făcuse în viața ei, iar acest gând o făcea să fie și mai deprimată decât fusese atunci când se trezise în dimineața aceea, cu întâlnirea din seara precedentă încă proaspătă în amintirea ei.

Vineri seara plecase de acasă cu două prezervative în poșetă și deschisă la orice posibilitate. Nu *plănuia* neapărat să se culce cu Paul Caruso, dar nici nu excludea dinainte posibilitatea și nici nu căuta un motiv pentru a refuza. La vârsta ei, în mijlocul unei secete de doi ani, nu avea prea mult de câștigat din a se lăsa greu sau din a cere din partea lumii mai mult decât lumea era pregătită să-i ofere. Pentru că, după cum Ruth știa prea bine, de regulă nu îi oferea absolut nimic.

În plus, ea și Paul fuseseră deja iubiți. Nu conta că asta se petrecuse cu mai mult de o jumătate de viață în urmă, atât de departe în trecut încât nici nu-și mai amintea exact cum arată el. Odată ce rupeai bariera invizibilă care separă două ființe, rămâneai legat pentru totdeauna, fie că-ți plăcea sau nu. Avea uneori aceeași senzație și față de Frank, o tensiune între trupurile lor care nu părea să ia în considerare — sau măcar să recunoască — faptul că ei erau divorțați sau că ea îi mulțumea Domnului în fiecare zi că nu mai trebuia să se trezească în fiecare dimineață alături de el și nu mai trebuia să-l vadă cum se spală pe dinți în chiloți, privindu-se melancolic în oglinda din baie.

Ea și Paul se înțeleseseră să se întâlnească la Ferraro, restaurantul italian intim din Bridgeton pe care i-l recomandaseră Randall și Gregory. În timp ce intra, Ruth se pregăti pentru acel tip de surpriză neplăcută pe care și-o amintea prea bine de la întâlnirea de douăzeci de ani — expresia de uluire pe care trebuia să și-o ascundă de fiecare dată când privea la ecusonul cu numele și la fața de deasupra acestuia — dar șocul pe care îl avu văzându-l pe Paul era de o cu totul altă natură.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască, dar nu pentru că timpul l-ar fi taxat nemilos — dimpotrivă.

Arăta bine, mult mai bine decât își permisese ea să-și imagineze, în cele mai optimiste fantezii ale ei. Se tunsese, bineînțeles — niciun bărbat de vârsta lui nu mai avea plete cu cărare pe mijloc —, dar nu asta fu ceea ce o șocă, nici costumul scump sau faptul că avea un bronz puternic și uniform care nu părea să provină din statul îndelungat la soare.

Uneori poți vedea în reviste, în reclamele la produse pentru slăbit, o asemănare între persoanele obeze care purtau blugi enormi și indivizii slabi și zâmbitori care arată apoi publicului uimit acești pantaloni gargantuești. Alteori însă, schimbarea este atât de profundă, încât ai tendința să te întrebi dacă Înainte și După e aceeași persoană.

La fel era și cu Paul. Ruth venise să întâlnească varianta matură a băiatului gras din amintirile ei — adolescentul drăguț și vulnerabil cu o cutie de Pringles într-o mână și trompeta în cealaltă, băiatul care o învățase că nu trebuie să corespunzi perfect definiției celorlalți despre perfecțiune ca să fii iubit — și nu știa cum să-l ia pe omul de afaceri viril care bea un pahar de vin roșu la bar, emanând un aer de încredere de sine masculină pe care ea l-ar fi considerat foarte atrăgător dacă ar fi fost vorba de o întâlnire cu un necunoscut, dacă ar fi fost oricare alt bărbat din lume.

Dându-și seama dintr-odată că e privit, Paul se învârti pe scaunul său și îi prinse privirea, cu un zâmbet larg pe față care nu trăda nimic din ambivalența pe care o transmitea Ruth. Însă dacă a observat această discrepanță, Paul nu lăsa să se vadă nimic în timp ce se dădea jos de pe scaun și se îndrepta spre ea, desfăcându-și brațele din mers și trăgând-o lângă trupul lui deconcertant de zvelt, strângând-o tare și scoțând acel tip de

geamăt ușor pe care ai voie să-l emiți atunci când îmbrățișezi pe cineva care te-a mai auzit scoțând astfel de sunete și înainte.

— Ruth, spuse el. Uau.

O lăsă din brațe și făcu un pas în spate, zâmbindu-i cu un fel de neîncredere șocată în timp ce ochii lui rătăceau peste tot pe trupul ei.

— Să fiu al naibii, spuse el. Se pare că nu mai ești mica mea vecină.

C. J. se oferi să citească prima.

— De când am început să fiu conștientă de sexualitatea mea, citi C. J., am știut că iubesc femeile.

— Și eu, chicoti Roger, dar C. J. îl amuți cu o privire aspră și își reluă narațiunea.

— Adolescentă fiind, această certitudine mă înspăimânta, deoarece implica o viață singuratică, de surghiunit, trăită la marginea, citez, societății normale. Crescând într-un orășel din America republicană a anilor '70, încă nu știam că există comunități active de femei asemenea mie — afectuoase și frumoase, lesbiene hotărâte de orice rasă, credință sau culoare — și chiar dacă aș fi știut, nu cred că aș fi avut curajul să mă imaginez trăind printre ele.

În școală nu am făcut altceva decât să supraviețuiesc, așteptând o șansă, până când am putut să fug la facultate și să-mi dau seama cine sunt fără ca părinții, frații, vecinii și toți ceilalți să mă supravegheze, gata oricând să-și bată joc de mine și să mă ostracizeze pentru orice deviere de la așa-zisele norme. Râdeți dacă vreți, dar chiar și în ziua de azi, în această țară despre care se spune că ar fi iluminată, există locuri în care e periculos să fii un adolescent homosexual — nu doar fizic, ci și mental, spiritual...

JoAnn bătu în masă.

— Am prins ideea, C. J. N-am putea sări la partea care chiar tratează tema?

— Scuze, spuse C. J., cu o voce debordând de regrete nesincere. Te fac să te simți prost?

— Deloc, răspunse JoAnn, dar m-aș bucura dacă ai grăbi ritmul. Aș vrea să rămână timp și pentru ceilalți.

— Bine, spuse C. J. dând câteva pagini și mijindu-și ochii ca să găsească un paragraf. Așa... aici e... Deci ce poate să facă o lesbiană tânără când un băiat o invită la balul de absolvire? Tot ce vă pot spune e că mi-a fost foarte greu să refuz. În acel moment aveam patru prietene apropiate, și toate aveau prieten. În plus, după bal toate mergeau la casa de lângă lac a lui Lori Welker, iar eu nu voiam să ratez asta. Era ultimul nostru an, iar fetele alea erau viața mea. Cred că vă dați seama cât de fericită a fost maică-mea. Fetița ei băiețoasă, îmbrăcată ca o prințesă pentru marea ocazie. M-a machiat și m-a băgat într-o rochie luxoasă. Simțeam că mi-e rău și aveam un sentiment de vinovăție, dar asta era.

Partenerul meu era un băiat pe nume Donnie, care nu era chiar atât de rău. Nu-i păsa deloc de mine, dar voia să ia și el parte la distracție. Ce aveam în comun era că la amândoi ne plăcea whisky-ul și ne plăcea să dansăm beți. Așa că balul în sine a fost o experiență destul de mișto.

După petrecere însă, lucrurile au luat-o razna. Am stat o vreme cu grupul, dar apoi cuplurile au început să plece, unul câte unul, căutând locuri izolate. Până la urmă am rămas doar eu și Donnie, și eram complet trosniți.

C. J. se opri să-și adune curajul.

— Probabil vreți să știți de ce l-am lăsat să facă sex cu mine și cred că aș putea găsi un pretext, spunând că eram prea beată ca să rezist, iar asta era puțin adevărat,

însă numai puțin. Cred că, în adâncul sufletului meu, mă rugam să-mi placă, mă rugam ca Donnie să facă ceea ce balul și restul vieții mele nu făcuse — să mă transforme într-o fată hetero, normală, ca oricare alta.

Bănuiesc că vreți să știți cum a fost pentru mine. A fost dezgustător, dureros și umilitor. Și m-a și trezit. Dacă exista vreo urmă de dubiu în sinea mea că sunt lesbiană, penisul lui Donnie Bolger a șters-o definitiv la balul de absolvire.

C. J. zâmbi trist, trecându-și degetele prin părul dat pe spate.

— După cum probabil că ați ghicit cu toții, nu sunt o mare fană a abstinenței. Cred că noi, ființele umane, am fost lăsate pe pământ pentru a ne iubi și a ne adora unii pe alții cum și cât mai bine putem, indiferent de orientarea noastră sexuală sau starea civilă. Dar aș vrea să spun un lucru — cât o să trăiesc o să-mi aduc aminte de acea noapte îngrozitoare din 1979 și o să-mi doresc să mă fi abținut. Mulțumesc.

După ce s-au așezat și au început să vorbească, purtarea lui a devenit mai familiară. Chiar și când era mic vorbea încet și cu o claritate neobișnuită, ca și cum ar fi făcut școala de actorie, iar sunetul vocii lui a făcut-o să se simtă ceva mai sigură că băiatul cu care petrecuse acele după-amieze sălbatice, din urmă cu douăzeci și cinci de ani, încă se mai ascundea undeva în trupul acestui străin arătos.

— Arăți extraordinar, îi spuse el după ce depășiră discuțiile obișnuite despre vreme și pericolele lui MapQuest. Nu te-ai schimbat deloc.

— Toată lumea îmi spune asta, răspunse ea. Bănuiesc că e reversul medaliei, după ce în adolescență ai păr grizonat și riduri.

Paul zâmbi larg. În jurul gulerului avea pielea mai flască, singura urmă fizică pe care ea o putea găsi din vechea lui ființă.

— M-ai prins, spuse el. Întotdeauna ai avut simțul umorului. Îmi amintesc asta.

Ruth rămase surprinsă de asta — de regulă, umorul nu intra în inventarul calităților ei —, dar nu răspunse nimic.

— Pot să te întreb ceva? întrebă ea.

— Sigur.

Existau sute de moduri de a formula acea întrebare, unele mai blânde decât celelalte. Ruth alese drumul cel mai scurt.

— Ce s-a întâmplat? Ești complet schimbat.

Paul dădu din umeri.

— M-am săturat să fiu gras. M-am hotărât să iau măsuri.

— Când?

— Acum zece ani. După ce eu și Missy am divorțat.

Ruth dădu din cap înțelegător, încercând să nu trădeze niciun fel de plăcere sau interes auzind această veste.

— Nu știam că v-ați căsătorit.

— Știam că o să fie un dezastru încă din biserică. Dar era ca și cum trebuia s-o fac, ca și cum ăsta era scenariul.

— Știu cum e, zise ea.

— Avem doi copii, spuse el. Asta a complicat cumva lucrurile.

Ruth rezistă dorinței de a-i povesti despre propria ei situație și cât de greu îi era, ca mamă singură. Exista timp pentru asta mai târziu.

— Și ai început să mergi la sală sau ceva?

— Asta e o parte a explicației. Dar în principal nu a trebuit decât să-mi disciplinez modul de a mânca. Îți mai amintești câtă mâncare era în casa mea?

— Părea o grămadă, recunoscu Ruth.

— Nu făceam altceva decât să mâncăm. Toată familia. Am întrebat-o pe mama despre asta, în urmă cu câțiva ani, și ea s-a prefăcut că nu știe despre ce vorbesc. Vreau să zic că aveam *două* frigidere suplimentare la subsol, care erau pline tot timpul.

— Dar te-ai căsătorit, remarcă Ruth. Nu mai locuiai cu părinții.

— Mâncatul excesiv e o obișnuință, iar Missy îl aproba și îl încuraja. Dar când căsătoria mea a luat sfârșit, în cele din urmă, a fost ca și cum m-am trezit și mi-am dat seama că aveam o nouă șansă și că îmi puteam trăi viața așa cum îmi doream. Am slăbit 50 de kilograme în doi ani și de atunci am grijă.

— Uau. Cred că nu e ușor.

Paul își trecu mâna peste pieptul cămășii, ca și cum ar fi vrut să netezească pliurile.

— Nu e chiar atât de greu, spuse el. Pentru că îmi place foarte mult cine sunt acum. Uneori merg la sală și îl văd în oglindă pe tipul ăsta și-mi spun, *Hei, cine e tipul ăla care arată atât de bine? Aș vrea să fiu și eu la fel*. Și dup-aia îmi dau seama că sunt eu.

— Mulțumesc, C. J., spuse JoAnn. A fost o poveste foarte interesantă. Cred că ai pus degetul pe două probleme foarte importante, despre care unii dintre noi am putea vorbi la clasă. Una este legătura dintre consumul abuziv de alcool și comportamentul sexual autodistructiv, iar cealaltă este presiunea exercitată de colegi în seara balului de absolvire. La câteva școli pe care le știu

s-a ajuns atât de departe, încât au puncte de testare la balurile lor, echipate cu alcoolmetre și polițiști, iar eu cred că eseul tău demonstrează elocvent de ce asta s-ar putea să nu fie o idee atât de proastă.

— Nu asta am vrut să spun, protestă C. J. Obiectam față de heterosexualitatea obligatorie de la bal, față de toți oamenii ăia hetero aroganți care te intimidează. Asta a condus la comportamentul meu autodistructiv.

— Un lucru pe care voi, ceilalți, ați putea să-l luați în considerare, continuă JoAnn ca și cum C. J. n-ar fi spus nimic, este să-i încurajați pe părinții din comunitățile voastre să organizeze în casele lor petreceri supravegheate după bal. Dacă vizitați site-ul nostru, veți găsi o listă cu activitățile de grup recomandate care i-ar feri pe copii de necazuri și le-ar reda o parte din inocența pierdută a balului.

— Sticluța pe dezbrăcate, murmură Roger.

JoAnn se holbă la el, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Câți ani ai? îl întrebă ea.

— Destui ca să mă doară-n cur, răspunse el.

— Îîîh, se strâmbă JoAnn, ca și cum tocmai ar fi înghițit ceva neplăcut. Nu-mi vine să cred că te lasă să predai copiilor.

— Nu doar atât, replică Roger. Sunt și titular.

— Mi-e milă de elevii tăi, spuse JoAnn.

Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar apoi se hotărî că nu merita efortul.

— Să trecem mai departe. Trisha, vrei să citești tu?

— E destul de stânjenitor, răspunse ea, tremurând vizibil și privind spre foaia sa.

— Nu e nimic. zise JoAnn. Nu suntem aici ca să te judecăm. Vrem doar să auzim ce ai să ne spui.

— Mi-e destul de rușine, murmură Trisha.
— Perfect, spuse JoAnn. Nu vrei să ne spui de ce?

Încă de la grădiniță, Trisha fusese cea mai bună prietenă cu o fată pe nume Eve și, chiar de la început, Trisha fusese personajul dominant al acestui duo. Era mai deșteaptă, mai sportivă și, ulterior, mai drăguță. Eve era cea care o admira; era slujba ei să stea cu loialitate lângă Trisha, minunându-se de multele ei daruri și talente, și comunicându-le lumii întregi.

Interesant la această evoluție era că supraviețuise, cumva, mult după ce își pierduse baza ei reală. Pe la mijlocul liceului, la puțin timp după ridicarea ceții pubertății, pentru Trisha devenise dureros de evident că tovarășa ei era de fapt mai drăguță, mai deșteaptă și mai sportivă. În mod ciudat, Eve părea să nu-și dea seama că fundamentul relației lor se modificase. Continua să îi fie supusă Trishei și să îi înalțe laude ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, ca și cum încă ar fi fost niște eleve de clasa a doua, legănându-se pe bară ca niște maimuțe.

Pe măsură ce se maturizau, Trisha prețuia din ce în ce mai mult această prietenie, dar se simțea și tulburată din cauza ei. Se aștepta tot timpul să vină mult întârziata zi de plată, când Eve avea să-și dea seama ce ratată slabă și incapabilă era ea de fapt și avea să înceapă s-o trateze în consecință. Dar acea zi nu a mai venit, nici măcar după ce Eve a intrat la o universitate mai bună și a avut un șir de prieteni mult mai mișto, mai buni și mai frumoși decât oricare din cretinii cu care umblase Trisha.

Cu doi ani în urmă, Eve se logodise cu Thad, un bancher arătos pasionat de alpinism, un sport pentru care ea, după cum s-a dovedit apoi, avea un talent înnăscut. În fiecare weekend se duceau la munte să își

încerce puterile pe un nou perete, fiecare mai dificil decât precedentul. La momentul acela, Trisha era prinsă cu doctoratul, singură și nefericită, iar fericirea lui Eve o umplea de o invidie amară. Uneori avea senzația că făcuseră schimb de vieți, că Eve se alesese cumva cu răsplata care ar fi trebuit să-i revină ei.

Cu câteva luni înainte de nuntă, Thad și Eve au invitat un grup de prieteni la casa de vacanță a unchiului lui Thad din Shawangunk Mountains, la nord de New York. Pe tot parcursul weekendului Trisha a privit la felul în care se comportau cei doi unul față de celălalt cu o emoție atât de puternică, încât nu putea fi descrisă decât ca ură. Thad era superb — zvelt și musculos, cu păr blond tuns scurt și un aer de inteligență calmă — și nu-și putea lua ochii de la Eve, care părea să-și fi cumpărat o nouă garderobă de vară — fuste, rochii și tricouri — fiecare articol al acesteia venindu-i perfect, pentru a atrage atenția asupra frumuseții membrelor ei și asupra grației celui mai mic gest al său.

Toți musafirii au plecat duminică după-amiaza în afară de Trisha, pe care gazdele ei aveau s-o ducă acasă cu mașina luni dimineața (mașina ei, un Dodge Neon mizerabil, avea nevoie de o nouă transmisie, pe care ea nu și-o permitea). Au închiriat *Vertigo*, dar în jur de ora nouă Eve a spus că e obosită și că nu-și mai poate ține ochii deschiși nici un minut. Când Thad s-a oferit să meargă cu ea, Eve i-a spus să stea liniștit și să se uite la film cu Trisha.

— N-aș vrea să vă stric seara, a spus ea.

Au dat drumul la film imediat după ce Eve a urcat la etaj. Trisha s-a instalat confortabil pe canapea, în timp ce Tim s-a așezat pe podea. *Vertigo* era unul dintre filmele preferate ale Trishei, însă de-abia putea urmări acțiunea,

atât de atrasă era de prezența magnetică a lui Thad, de părul lui moale și dezordonat, de mușchii noduroși ai picioarelor întinse în fața lui, cu gambele zgâriate, învinețite și lovite de stânci, de micile mormăieli de surpriză pe care le scotea pe măsură ce povestea avansa.

La un moment dat Thad și-a schimbat poziția, în așa fel încât spatele lui să se reazeme de partea de jos a canapelei, cu umărul lui drept la o chinuitoare distanță de vreo doar zece centimetri de piciorul ei drept. Era atât de ușor să întindă piciorul, încât nici nu și-a dat seama că exact asta făcea decât atunci când a simțit cum degetul ei mare se freacă de tricoul lui. El s-a tras puțin, dintr-un reflex politicos, dar apoi a revenit, exercitând o presiune ușoară, în așa fel ca ea să știe că nu era ceva întâmplător.

Au stat așa mult timp. Inima Trishei bătea nebunește: avea nevoie de toată puterea ei de concentrare pentru a-și controla respirația grea, de a se împiedica să nu gâfâie. În cele din urmă și-a adunat curajul de a-și apropia piciorul și mai mult, până când talpa ei a ajuns pe partea de sus a brațului lui. O freca de bumbacul moale, o mângâiere ciudată, dar tandră. El s-a întors încet, zâmbindu-i peste umăr. Ea i-a răspuns zâmbind.

Expresia lui Thad a devenit apoi solemnă. Cu o curtoazie ciudată, și-a împreunat mâinile sub gamba ei, i-a ridicat piciorul de pe canapea și a sărutat-o tandru pe talpă. Ea a chicotit, surprinsă, apoi a scos un geamăt încurajator în timp ce buzele lui avansau spre gleznă. Acolo s-a oprit, privind neliniștit în sus. Trisha i-a urmat privirea, gândindu-se la prietena ei care dormea la etaj, fără să aibă habar de nimic.

— Nu te opri, i-a șoptit ea, iar el a făcut ce i se spusese.

Paul de-abia s-a atins de peştele lui, dar părea foarte entuziasmat de vin.

— Mă bucur foarte mult că ai postat mesajul ăla, spuse el. Nu cred că aş fi avut curajul să fac aşa ceva.

— Nu ştiu ce m-a apucat, mărturisi Ruth. Într-o noapte nu puteam adormi şi am început să mă gândesc la noi doi şi la ce s-a întâmplat atunci...

— A fost o perioadă nebună, spuse el. Aveam piciorul ăla rupt şi între mine şi Missy lucrurile se complicaseră. Ai fost o adevărată pată de culoare. Mi-ai salvat primăvara aceea.

Paul a mai pus vin pentru amândoi, terminând sticla. Ruth simţea deja o căldură plăcută de la primele două pahare, o senzaţie amestecată de nostalgie şi aşteptare. *Am fost o pată de culoare*, se gândi ea.

— Mai cânţi la trompetă? îl întrebă.

Paul se întristă.

— Nu m-am mai atins de ea din al doilea an de facultate. Am crezut că o să fac studii de muzică, dar am trecut la informatică. Cea mai bună decizie din viaţa mea.

— Cântai bine. Îmi plăcea să te ascult când repetai.

— Poate că o să mă apuc din nou cândva, spuse el fără convingere. Şi tu? Ai spus că eşti profesoară, nu-i aşa?

— De educaţie sexuală. La liceu.

— Da, sigur, spuse Paul amuzându-se. Asta a fost bună.

— Vorbesc serios, zise ea.

Paul nu reuşea deloc să fie serios.

— Pe cuvânt de cercetaş?

— Ce e aşa de amuzant?

— Nu ştiu, răspunse el. Numai că mi se pare ciudat, dacă ţinem cont, ştii, de cum erai ca adolescentă.

— Ce vrei să spui? spuse Ruth ușor iritată. Eram o adolescentă perfect normală.

— Păreai cam sălbatică.

— Nu eram sălbatică. Nici pe departe.

— Erai doar în a zecea, nu? Vreau să zic, atunci când...

— A fost o excepție. Ai fost primul și ultimul tip cu care am făcut sex în liceu. Nu am mai avut alt prieten până la liceu.

— Serios? Erai virgină?

— Știu sigur că ți-am spus.

— Mi-ai spus. Numai că nu te-am crezut.

JoAnn o privea pe Trisha cu o expresie care oscila între milă și dispreț.

— Doamne, spuse ea. Nu-mi vine să cred că ai făcut sex cu logodnicul celei mai bune prietene ale tale. Cu ea în casă.

— A fost doar atunci, se apără Trisha. Nu s-a mai repetat.

— Mie personal, interveni Roger, nu-mi vine să cred că ți-a sărutat laba piciorului. Ăsta e lucrul cu adevărat scârbos.

— Era curată, îl informă Trisha. Sunt destul de atentă la lucrurile astea.

— Piciorul e o zonă erogenă importantă, spuse C. J. Oricine neagă asta ratează una dintre marile plăceri ale vieții.

— Sigur, spuse Roger. Iar unele triburi africane spun același lucru despre creierele de maimuță soté.

— Cine știe? zise C. J. Poate că e delicios. Nu știi niciodată până nu încerci.

— Aici ai dreptate, răspunse Roger. Orice îți pică bine.

JoAnn ignora acest colocviu privat, încă holbându-se cu încăpățânare la Trisha.

— I-ai spus lui Eve ce-ai făcut? o întrebă ea.

— Am vrut, admise Trisha. Dar mai era atât de puțin până la nuntă, iar eu eram domnișoară de onoare. Părea cam ciudat.

— Sper că glumești, spuse JoAnn. Sper că nu ai stat, în fața altarului, alături de femeia pe care ai trădat-o.

— Nu era altar, replică Trisha. Ceremonia a avut loc într-un restaurant francez.

— Erai domnișoara de dezonoare, spuse Roger chicotind, bătând-o pe umăr prietenește pe Trisha.

— Asta a fost pedeapsa mea, spuse ea cu vocea tremurându-i ușor. Să știu că am fost o prietenă îngrozitoare.

— Și Thad? întrebă Ruth. Ai mai vorbit cu el după aceea?

— Doar în seara aia, răspunse Trisha. Am făcut un pact să uităm ce făcuserăm, să ne prefacem că nu se întâmplase deloc. Și cam asta am făcut, numai că, din când în când, când sunt la ei și Eve iese din cameră, el îmi zâmbește ciudat. Uneori îmi face cu ochiul. E oribil.

— Eu cred că ar trebui să-i spui lui Eve, interveni C. J. Trebuie să purifici aerul. N-ar fi trebuit să rămână căsătorită cu un pervers ca ăla. Dă-i o șansă să iasă din asta acum, înainte să aibă copii și să se complice totul.

Trisha tresări.

— Prea târziu. Eve e însărcinată. M-a rugat să fiu nașă.

— Doamne, spuse JoAnn. Nu pot să ascult așa ceva. Cine vrea să citească în continuare?

— Eu, spuse Roger. Dacă nu cumva vrea Ruth.

— E în regulă, răspunse Ruth. Mai pot aștepta.

— Bine, spuse JoAnn, cu o lipsă de entuziasm evidentă. Să-l ascultăm pe Roger.

Roger privi în jurul mesei, zâmbind fiecărui membru al publicului și solicitându-le bunăvoința. După ce-și drese vocea și își trosni încheieturile degetelor, își luă lucrarea și începu să citească.

— Oricine a meditat asupra acestui subiect va înțelege că diferența dintre cincisprezece și șaisprezece ani e dificil de precizat. Am cunoscut tineri de paisprezece ani care arătau ca de douăzeci și oameni de șaptespreze ani care păreau de doisprezece. Și totuși, din punct de vedere legal, distincția dintre cincisprezece și șaisprezece ani e crucială și imensă, și vai de acela care se va trezi de partea greșită a liniei. Accept acest lucru — multe legi, cum ar fi cea privind limita de viteză, se bazează pe cifre arbitrare, și toți ne străduim să le respectăm. Dar cine e de vină când o adolescentă pretinde că are o vârstă pe care de fapt nu o are? Cel înșelat sau cel care înșală? Roberta era o...

— Știi ce? spuse JoAnn, ridicând vocea peste cea a lui Roger. N-ar fi mai bine să te oprești aici?

Roger înălță privirea din foaie, confuz și în mod evident enervat.

— Dar de-abia am început, spuse el.

— Nu-i nimic, răspunse JoAnn. Cred că am auzit destule din partea ta pe ziua de azi.

JoAnn se întoarse spre Ruth.

— Să auzim și ultima poveste, apoi vom face chestionarul grilă.

— Chiar trebuie să citesc? întrebă Ruth.

— Toți ceilalți au făcut-o, îi aminti JoAnn.

— Eu nu, spuse Roger. Eu am fost cenzurat.

— Nu a fost cenzură, îl informă JoAnn. A fost autoapărare.

— Chiar nu-mi face plăcere chestia asta, explică Ruth.

— Nu poate fi mai rău decât ce am citit eu, spuse Trisha.

— Nimeni nu judecă pe nimeni, spuse C. J. Ne împărtășim experiențele, atâta tot.

— Eu am avut senzația că unii mă judecă pe mine, spuse Trisha. Am simțit multă dezaprobare în jurul meu.

— La ce te așteptai? o întrebă JoAnn. La felicitări?

— Îi respect pe cei care s-au oferit să citească, spuse Ruth. Dar chiar aș vrea ca eu să mă abțin.

— Fă ce dorești, îi spuse JoAnn. Dar cred că ar trebui să fii conștientă că eu îți evaluez participarea, nu doar prezența. Dacă nu participi, va trebui pur și simplu să vii din nou luna viitoare.

— Asta nu e corect, spuse Ruth.

— Citește odată, îi spuse Roger. Până acum puteai să fi și terminat deja.

Au fost de acord să împartă un tiramisu, dar Paul nici măcar nu s-a deranjat să-și ridice lingurița.

— E chiar bun, îi spuse ea. Ar trebui să guști.

— Nu-mi trebuie. Sunt plin.

— Plin? De-abia te-ai atins de mâncare.

— Când am început să slăbesc, s-a întâmplat ceva cu metabolismul meu. Pur și simplu nu-mi mai e foame. Cred că de fapt e mai mult o chestie psihică decât fizică.

Ruth s-a întrebat dacă Paul avea vreo tulburare de metabolism, dar se hotărî să nu întrebe.

— Și cum se face că nu te-ai recăsătorit? întrebă ea. Ai divorțat de mult timp.

— Nu știu.

Paul și-a luat paharul cu vin, și-a dat seama că e gol și l-a pus la loc.

— Poate din cauză că mă simt atât de bine singur. Călătoresc mult în interes de serviciu și cunosc o grămadă de femei. N-aș suporta să trebuiască să mă ascund în camera de hotel toată noaptea sau să mă simt vinovat pentru că flirtez cu o agentă de vânzări drăguță la bar.

— Doar să flirtezi? Sau e un eufemism?

— Mă las condus de instinct, explică el cu un ușor aer de înfumurare. Dacă ceva e menit să se întâmple, atunci se întâmplă. Dacă nu, nu e nimic.

Ruth nu-și petrecuse prea mult timp prin barurile hotelurilor și nu cunoștea obiceiurile sexuale ale afaceriștilor care călătoreau, dar îi era ușor să și-l imagineze pe Paul descurcându-se foarte bine în acel cadru. Era un bărbat arătos și manierat, bine bronzat și având o poveste frumoasă de spus, cu o treaptă deasupra foștilor studenți ofiliți care constituiau principala lui concurență.

— Și când ești acasă? întrebă ea. Nu te simți singur?

Paul a părut surprins de întrebare.

— Nu prea. Lucrez mult. Mă duc la sală. Îmi văd copiii în weekend. În cea mai mare parte a timpului sunt atât de ocupat, că nici nu mă gândesc la asta.

— În unele zile și eu sunt la fel, spuse ea. Dar uneori mă deprim. De obicei noaptea, când sunt singură în pat. Îmi vine să mă întreb de ce reușesc ceilalți să-și găsească iubirea și eu nu. E cumva o problemă cu mine?

— Nu amesteca aici iubirea, zise el, zâmbind ca și cum ar fi făcut o glumă. Asta doar complică problema.

Ruth nu înțelegea clar ce vrea el să spună, dar zâmbi și ea, oricum. El privi spre chelneriță, care lua comanda la o masă alăturată.

— Mai bem nişte vin? Sau cer nota?

— Cum vrei, răspunse ea. Eu sunt gata oricând.

Ruth simţi cum el îşi freacă piciorul de ale ei, pe sub masă.

— Eu sunt gata acum, îi spuse Paul.

— Am făcut câteva greşeli în viaţa mea, începu Ruth. Unele dintre ele au avut legătură cu sexul, şi cel puţin vreo două au fost destul de mari.

Spre sfârşitul timpului de redactare simţise o eliberare bruscă, scriindu-şi întreaga lucrare într-un acces de inspiraţie de cinci minute. La acel moment simţise că formulează ceva adevărat şi important, dar acum, când le rostea cu voce tare, cuvintele ei i se păreau uşor stânjenitoare. Păreau chiar copilăreşti în pagină, nu mult mai substanţiale decât universul neclar care plutea în jurul lor.

— Ar fi foarte uşor să aleg una dintre aceste greşeli şi să vă spun că ar fi trebuit să procedez altfel, şi cum viaţa mea ar fi mult mai bună acum dacă aş fi fost suficient de matură şi responsabilă încât să nu o fac. Dar nu sunt sigură că cred asta. Cred că ar fi mai corect să spun că noi suntem greşelile noastre sau cel puţin că ele sunt o parte esenţială a identităţii noastre. Nu cumva, atunci când ne dezavuăm greşelile, ne dezavuăm şi pe noi înşine, spunând că am vrea să fim altcineva?

Am ajuns la mijlocul vieţii şi, din câte îmi dau seama, adevărata lecţie a trecutului nu e că am făcut unele greşeli, ci că nu am făcut destule, nici pe departe. Mă îndoiesc că, peste patruzeci sau cincizeci de ani, pe patul meu de moarte, mă voi felicita pentru că nu am făcut niciodată sex în avion cu un frumos om de afaceri italian sau că mă voi bate pe umăr pentru toţi anii aceia de celibat forţat înduraţi după divorţ. Dacă ar fi să mă

iau după ultimele experiențe, probabil că o să zac într-un pat de spital, cu trupul plin de tuburi, privind pe furiș spre doctorul tânăr și frumos și dorindu-mi să nu fi fost atât de lașă. Dorindu-mi să fi riscat mai mult, să fi făcut mai multe greșeli și să acumulez mai multe regrete. Dorindu-mi, pur și simplu, să fi trăit atunci când am avut ocazia.

S-au dus în camera de hotel a lui Paul și au început să se sărute, la început timid, apoi cu din ce în ce mai multă convingere. După o vreme el și-a coborât mâna de-a lungul spatelui ei și i-a strecurat-o sub fustă.

— Întotdeauna ai avut un fund frumos.

— Nu mai e ce-a fost, l-a avertizat ea.

— Mie mi se pare în regulă, a spus el punctându-și evaluarea cu o strângere ușoară. Mi-ar face plăcere să-l examinez mai îndeaproape, dacă vrei să te dezbraci.

Examinarea îndeaproape a fundului ei era tot ceea ce Ruth își dorea mai puțin în acel moment.

— Te cred pe cuvânt, i-a spus ea.

El a sărutat-o pe gât în jos, până la marginea bluzei, și a început să-i descheie nasturii, dând la iveală sutienul negru de dantelă.

— Mmm, a spus el. Ce frumos e.

Ruth și-a pus mâna peste a lui.

— Nu încă. Mi-e puțin rușine.

Paul nu a protestat. S-a îndepărtat de ea, privind-o drept în ochi, și și-a desfăcut cravata.

— Nu e nimic. O să încep eu.

Cu răbdarea provocatoare a unui stripper, Paul s-a descheiat la cămașă. Pieptul lui era bronzat și aproape complet lipsit de păr, iar stomacul uimitor de plat. S-a uitat să vadă reacția ei.

— Arăţi bine, i-a zis ea.

— E incredibil, a spus el privind afectuos spre torsul său. Îmi pot vedea picioarele.

S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a scos ciorapii şi pantofii. Apoi s-a descheiat la pantaloni.

— Să nu fii surprinsă dacă pare puţin mai mare decât înainte, a spus el pe un ton neutru. De fapt nu e mai mare, dar proporţiile din zona aceea sunt diferite acum. Cred că burta o făcea să pară mai mică decât în realitate.

— Pare logic, remarcă Ruth.

Doar în chiloţi, Paul s-a aşezat pe pat şi i-a zâmbit, cu mâinile sub cap.

— Nu vrei să te dezbraci şi să vii lângă mine?

— Imediat, a spus ea. Nu sunt chiar gata.

Paul şi-a strecurat mâna pe sub elasticul chiloţilor şi a început să se mângâie.

— Eşti o femeie sexy, a spus el. Mă excită foarte tare să mă priveşti.

Şi-a scos chiloţii şi i-a aruncat pe podea, lângă picioarele ei.

— E rândul tău, i-a spus Paul.

Ruth nu ştia sigur ce o reţine. Teoretic, pentru asta venise. Dar, din cine ştie ce motiv, nu putea să se mişte.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Paul. Te sperii cumva?

— Nu tu eşti de vină, l-a asigurat ea. Numai că n-am mai fost cu cineva de mult timp.

Paul a dat din cap, gânditor, şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Nu e nevoie să ne futem, i-a spus el. Ai putea doar să mi-o sugi, dacă vrei. Întotdeauna te-ai priceput la asta.

— Aveam cincisprezece ani. Nu ştiam nimic.

— Mie mi s-a părut că știi destule, a replicat el, trăgându-se spre marginea patului. Mi se părea că ești extraordinară.

Ruth a ezitat o clipă, înainte de a îngenunchea la picioarele lui. Se gândea că măcar atât poate să facă.

— Draga mea, i-a șoptit el.

Fusese o seară interesantă. Îi făcuse plăcere să reia legătura cu Paul după toți acești ani, să-l găsească transformat fizic și mai fericit ca oricând. Era mișcată din cauza afecțiunii cu care el își amintea de timpul petrecut de ei împreună și flatată de faptul că el încă o dorea.

— Ah, Ruthie, a spus el, trecându-și degetele prin părul ei. Așteptam momentul acesta.

Penisul lui Paul era întărit, la doar zece centimetri de gura ei, și chiar părea mai mare decât și-l amintea. Era un moment foarte nepotrivit să se gândească la Tim Mason și la felul în care acesta o privise în seara aceea, după ce ea făcuse o piruetă pentru el, pe trotuarul din fața casei. Lumina era slabă și între ei era o anumită distanță, dar fața lui părea ciudat de animată în timp ce o studia, plină de durere și dorință.

Arăt bine?

Întrebarea ei păruse destul de nevinovată la acel moment — în parte curiozitate, în parte flirt inocent —, dar fusese un adevărat șoc fizic să înregistreze forța tăcută a aprobării lui, un fior puternic de pe urma căruia încă nu-și revenise. Ar fi dat orice să stea și acum cu Tim pe strada liniștită și întunecată, în loc să îngenuncheze pe covorul aspru de hotel, gândindu-se cât de nefericit va fi Paul peste câteva clipe, când ea se va ridica în picioare și îi va spune că făcuse o greșeală și că trebuia să ajungă acasă.

Cei doi Tim

Sâmbătă seara Frank veni să le lase pe fete pe la ora opt, iar Ruth simţi că se întâmplase ceva imediat ce au intrat pe uşă. În mod normal, Maggie era exuberantă şi afectuoasă după o noapte petrecută în altă parte, nerăbdătoare să vorbească despre jocul ei şi să afle ce făcuse mama ei toată ziua, în timp ce Eliza rămânea în fundal, rareori emiţând mai mult de câteva monosilabe morocănoase, înainte de a pleca spre camera ei. În seara aceasta însă, lucrurile stăteau invers.

— Mamă, spuse Eliza venind spre Ruth şi salutând-o printr-o îmbrăţişare suspect de apăsată. Ce *mai* faci?

— Bine.

Ruth zâmbi întrebător spre Maggie, care rămăsese încă lângă uşă, ţinând în mână un sac menajer plin cu echipament de fotbal noroios, jambiere şi apărătoare.

— Totul e în regulă?

— Da, spuse Eliza dându-i drumul lui Ruth şi încrucişându-şi braţele la piept, într-o imitaţie destul de bună a unui adult care vrea să vorbească deschis cu altul. Dar noi trei trebuie să vorbim.

— Foarte bine, spuse Ruth, privind din nou spre Maggie. Haideți să vorbim.

Fetele își lăsară rucsacurile pe podea și se îndreptară direct spre bucătărie, ca și cum reuniunile de familie de sâmbătă seara ar fi fost un eveniment regulat. Ruth le urmă, rezistând impulsului de a le oferi o gustare sau de a vorbi despre fleacuri. Dacă ele aveau să-i spună ceva serios, atunci urma să le acorde întreaga ei atenție.

— Mamă, începu Eliza, știi că duminică mă duc la biserică împreună cu familia Park?

Ruth trebui să facă un efort ca să nu-și dea ochii peste cap. Eliza nu vorbise toată săptămâna decât despre mersul la biserică împreună cu familia Park.

— Știu foarte bine, draga mea. Vin la opt și jumătate, nu-i așa?

— Da, spuse Eliza privind spre sora ei. Maggie vrea să vină și ea.

— Da?

Ruth se întoarse spre Maggie, străduindu-se să-și păstreze o expresie neutră.

— Așa e?

— Da, răspunse Maggie, iar Ruth își dădu seama de cât curaj avusese nevoie ca să rostească acest cuvânt simplu.

Dumnezeule, se gândi ea, chiar *atât de înspăimântătoare sunt?*

— A fost ideea surorii tale? întrebă Ruth cu prudență, sperând să exprime mai mult curiozitate decât supărare.

— Absolut deloc, răspunse Eliza.

— Eu am rugat-o *pe ea,* explică Maggie.

— Dar de ce? Nu te-a interesat biserica niciodată.

Maggie desena atent conturul mâinii ei stângi răsfirate pe masă, cu vârful degetului arătător de la mâna

dreaptă, ca un copil de grădiniță care desenează un curcan. Vocea ei era aproape o șoaptă.

— Vreau să-l cunosc pe Iisus.

— Ah, fii serioasă, gemu Ruth. Nu începe și tu.

Maggie își ridică privirea. Vocea ei era acum mai puternică.

— L-am simțit. După meci. Când am spus rugăciunea.

— *Ce?*

Ruth simțea că fusese lovită prin surprindere.

— Cine a spus rugăciunea?

— Echipa. Ca și data trecută. Unele fete din Gifford ni s-au alăturat.

— Antrenorul Tim a luat și el parte?

Maggie dădu din cap că da.

— Și antrenorul John.

Lui Ruth nu-i venea să creadă. În timp ce ea era la cursul suplimentar, gândindu-se cu tandrețe la Tim, acesta era pe teren, înjunghiind-o pe la spate.

Halal creștin, se gândi ea.

— Câteva fete n-au vrut, adăugă Maggie. Nadima, Louisa și alte câteva. N-au vrut să îngenuncheze.

— Au procedat corect, îi spuse Ruth. Știi ce părere am despre rugăciunea la meci.

— Știu, zise Maggie. Dar eu am vrut.

— De ce? Nu crezi în Iisus.

— De unde știi tu? interveni Eliza. Nu-i spune ce crede și ce nu.

Ruth închise ochii. Când îi deschise din nou, amândouă fetele o priveau tăios. Într-un mod ciudat, Ruth era mândră de ele.

— Doamne, spuse ea cu un chicotit amar. N-ați putea să vă faceți și voi piercing-uri sau ceva?

— Îîîîh, făcu Maggie.

— Deci poate să vină? întrebă Eliza.

Ruth ridică mâinile, în semn că se predă.

— Dacă vrea ea. Eu nu o să spun nu.

— Perfect, spuse Eliza ridicându-se. Trebuie să o sun pe Grace.

Maggie și Ruth rămaseră câteva secunde în tăcere, după plecarea Elizei. Ruth ar fi vrut să spună ceva calm și încurajator, dar nu-i venea nimic în cap.

— Mamă, spuse Maggie. Trebuie să port rochie mâine?

— Poartă ce vrei, răspunse Ruth. Nu cred că lui Iisus îi pasă.

Se pare că Eliza avea o părere diferită despre preferințele vestimentare ale lui Iisus, deoarece duminică dimineața fetele coborâră scările de parcă ar fi mers la o școală de dans. Nu numai că purtau fustă și ciorapi, dar aveau și coafuri elegante — Maggie avea o coadă împletită la spate, iar Eliza un coc înalt, prins cu agrafe de baga. Ruth nu le mai văzuse atât de elegante de când fuseseră la nunta verișoarei lor, Melissa, cu patru ani în urmă.

— Arătați bine, le spuse ea.

Maggie zâmbi timid și își duse mâna la ceafă.

— Eliza mi-a împletit părul. Îți place?

— Foarte mult. Ar trebui să-l porți și la școală așa, din când în când.

— Am vrut să ne facem unghiile, adăugă Eliza. Dar n-am mai avut timp.

Ruth era mișcată să le vadă atât de apropiate. Fusese mult timp preocupată de lipsa de interes a uneia pentru cealaltă, atât de diferită de relația intensă și conspirativă pe care o avusese ea cu sora ei. Ruth și Mandy își petrecuseră adolescența ascunzându-se de părinți, ascultând muzică la lumina lumânărilor, spunându-și

secrete și plănuind evadări. Ruth își văzuse fiecare abatere a ei din liceu ca pe un pas pe o cărare strălucitoare deschisă special pentru ea de către Mandy, ca pe o încercare de a o ajunge din urmă pe sora sa, astfel încât într-o zi să ajungă egala acesteia. Nimic asemănător nu exista între Eliza și Maggie, care se tratau cu o indiferență politicoasă frizând uneori ostilitatea. Ruth ar fi vrut doar ca ele să găsească altceva decât mersul la biserica Living Waters care să le unească.

— Să vă fac ceva de mâncare?

— Nu avem timp, spuse Eliza. Grace a zis că la biserică sunt gogoși și alte chestii.

— Uau, gogoși.

Maggie își linse buzele și își frecă palmele, ca și cum ar fi vrut să-i amintească mamei ei că încă era doar un copil.

— Hai să vă pun niște cereale, pentru orice eventualitate. Nu durează mult.

Eliza scutură din cap, examinând-o pe Ruth cu o expresie nefericită.

— Mamă, spuse ea. Ai putea să te îmbraci mai frumos?

Ruth rămase uimită de întrebare. Avea pantaloni de trening și un tricou cu mânecă lungă — o amintire de la cursa ei de zece kilometri — costumația ei obișnuită de weekend.

— De ce? Nu merg nicăieri.

— Vrei să faci cunoștință cu domnul și doamna Park *așa*?

— Ah, spuse Ruth. Trebuie să mă întâlnesc cu ei?

— Grace a spus că ar vrea să vă cunoașteți. S-au gândit că ești puțin supărată din cauza asta.

Ruth ar fi vrut să-i spună *ghinionul lor,* cei doi Park trebuie s-o accepte așa cum e, dar, în realitate, nici ea

nu era prea entuziasmată de ideea de a face cunoștință cu niște străini îmbrăcată așa. Pur și simplu nu se gândise încă suficient, nu acceptase situația suficient ca să prevadă că soții Park ar putea să nu se limiteze la a parca în fața casei lor și a claxona, așa cum făceau părinții care luau cu mașina colegele din echipa de fotbal ale fetelor lor.

— Foarte bine, spuse Ruth. Mă duc să mă schimb. Nu durează mult.

Eliza îi zâmbi, recunoscătoare.

— Mamă? adăugă Maggie. Ai putea să-ți piepteni puțin și părul?

Ruth se aranjă cât putu mai bine în puținul timp disponibil, ca să ajungă până la urmă la concluzia că n-ar fi trebuit să se deranjeze. Mama lui Grace, Esther Park, era o femeie atât de frumoasă — subțire, bine îmbrăcată, strălucind în mod natural —, încât Ruth se simți imediat și iremediabil cenușie în comparație cu ea, așa cum s-ar fi simțit și dacă ar fi purtat, în prezența ei, pijamale pătate cu supă.

— Bună dimineața, spuse Esther, scuturând cu multă vigoare mâna dintr-odată enormă a lui Ruth. Ne bucurăm foarte mult să le ducem pe fetele dumneavoastră cu noi la slujbă. Ne-ați făcut un cadou minunat.

Avea părul până la umeri încadrându-i elegant chipul.

— Vă mulțumesc că ați fost atât de amabili, spuse Ruth. Mă bucur că fetele noastre sunt atât de bune prietene.

— Și eu.

Fața ovală a lui Esther se încreți de plăcere când privi spre fiica ei, o fată solidă cu doar câțiva centimetri mai

scundă decât ea, cu un piept proeminent. Grace îi zâmbi și ea, lăsând să se vadă aparatul dentar.

— Tocmai ne-am mutat din Chicago, cu câteva luni în urmă, și durează puțin până ne aclimatizăm.

— Chicago, repetă Ruth. N-am știut că sunteți din Chicago.

Se simțea puțin prost. Avusese cumva impresia că familia Park tocmai sosise din Coreea.

— Orașul vânturilor, spuse domnul Park în chip de confirmare. Ați fost vreodată acolo?

Domnul Park era un bărbat cu aspect de băiat, cu o frunte înaltă și lucioasă, îmbrăcat într-un costum întunecat și cămașă albă cu guler larg.

— Doar o dată, răspunse Ruth. Cu mai mult timp în urmă. M-am simțit bine.

— Noi nu locuiam chiar în oraș, explică Esther. Aveam o casă în Evanston. De acolo e Henry.

— Dar ne place aici, în Stonewood Heights, o asigură el. Are o atmosferă adevărată de orășel. Aproape de Midwest.

— Are avantajele lui, admise Ruth.

— Grace mi-a spus că sunteți profesoară.

— Într-adevăr, aprobă Ruth. La liceu. Nu știu dacă e cea mai bună idee să predai în orașul în care trăiești, dar așa a ieșit.

— Ce predați?

Ruth le simți pe fetele ei cum o privesc, implorând-o în tăcere.

— Sănătate, spuse ea, spre evidenta lor ușurare.

Henry zâmbi politicos, dar nu întrebă mai multe.

— Trebuie să fie greu, observă Esther. Să lucrezi cu normă întreagă și să ai grijă de copii.

Nu spusese *dacă nu ai soț*, dar Ruth auzise totuși cuvintele.

— Uneori, spuse ea. Acum că sunt mari nu mai e chiar așa de rău. În plus, întotdeauna am vrut să lucrez. Nu știu ce aș face toată ziua dacă aș sta acasă.

— Îți faci de lucru, spuse Esther. Eu eram cercetător în biomedicină înainte să se nască Grace. M-am ocupat mult de afecțiunile autoimunitare. Dar după ce am demisionat am uitat de asta. În ultimul timp joc mult tenis.

Henry scoase o cameră foto digitală, care părea scumpă, din buzunar și le întrebă pe Eliza și Maggie dacă ar vrea să stea lângă Grace pentru câteva fotografii.

— E o ocazie importantă, spuse el. Aș vrea s-o imortalizez pentru posteritate.

În primele câteva poze, fetele stăteau în fața canapelei zâmbind, cu brațele pe după umeri. Grace era îmbrăcată exact ca Eliza și Maggie — fustă și ciorapi întunecate și bluză deschisă la culoare — și, văzând cât de tare semănau, Ruth își dădu brusc seama că plănuiseră prin telefon, cu o seară în urmă, cum să se îmbrace, așa cum ea și prietenele ei din liceu se înțelegeau să se îmbrace vinerea cu cei mai strâmți blugi ai lor.

— Haideți să facem câteva cu Maggie stând jos, sugeră Henry. Voi, fetele mai mari, puneți-vă câte o mână pe umerii ei.

După ce terminară această serie, Henry le întrebă pe fete dacă ar vrea să mai facă și în curte câteva fotografii, dat fiind că era o zi de toamnă atât de frumoasă. Fetele fură bucuroase să-i facă pe plac, iar Henry ieși cu ele afară, lăsându-le pe Esther și pe Ruth singure în living. Totul se întâmplase atât de subtil, încât Ruth avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că fusese prinsă în cursă.

— Fetele dumneavoastră sunt minunate, observă Esther cu o notă de tristețe nepotrivită în voce.

— Mulțumesc, răspunse Ruth. Și Grace pare foarte drăguță.

Esther puse o mână aproape imaterială pe umărul lui Ruth.

— De ce nu veniți cu noi? întrebă ea. E bine ca familia să fie împreună.

— Nu. Mulțumesc, zâmbi Ruth ca să-și ascundă iritarea. Cred că o să stau aici și o să citesc ziarul.

— E o slujbă foarte moderată, o informă Esther. Și foarte puțin critică. Nimănui nu-i pasă dacă cineva e necăsătorit sau divorțat. Iar predicile sunt foarte bune. Incitante, dar nu exagerat. Și pastorul are un plăcut simț al umorului.

— Mulțumesc pentru invitație, spuse Ruth, dar nu mă interesează absolut deloc.

Pe fața lui Esther trecu o umbră de neplăcere.

— Sunteți sigură? N-o să vă simțiți singură, o dimineață întreagă de duminică?

— Mă descurc, o asigură Ruth. Dar mulțumesc pentru invitație.

Cele trei fete s-au înghesuit, chicotind, pe bancheta din spate a Volvo-ului familiei Park. Privindu-le cum pleacă, Ruth nu se putu abține să nu se gândească, doar pentru o clipă, că poate ar fi trebuit să accepte invitația lui Esther, pentru că cel puțin atunci ar fi fost împreună cu copiii ei, în loc să stea prostește pe verandă, *singură o dimineață întreagă de duminică,* făcând cu mâna unei mașini pline cu oameni care nici măcar nu se uitau la ea și întrebându-se ce naiba să facă până aveau să se întoarcă.

Intră în casă și se întinse pe canapea, știind chiar în clipa în care făcea asta că era o idee proastă, că aceasta era o zi în care canapeaua trebuia evitată cu orice preț. Ziarul era pe măsuță, un dreptunghi gros menit să te destindă învelit într-o pungă albastră de plastic, dar nu părea să fie în stare să se ridice și să-l ia.

Haide, își spuse ea. *Nu poți să stai așa, pur și simplu.*

Știa ce ar fi trebuit să facă. Cu o seară în urmă își verificase e-mailul și găsise un mesaj de la Arlene Zabel și Matt Friedman, care o informau în legătură cu ce se întâmplase la meci și se ofereau să semneze scrisoarea ei de protest către Asociația de Fotbal. Amândoi spuneau că se simțeau trădați de antrenorul Tim, care le promisese verbal că nu vor mai exista rugăciuni pe terenul de joc.

„I-am acordat prezumția de nevinovăție", scria Matt, „iar el a profitat de asta."

„Nu-mi pasă ce crede soțul meu", declara Arlene. „S-a ajuns prea departe. E timpul să luăm poziție."

Într-un anumit fel, Ruth considera această evoluție ca fiind o veste bună. Acum avea aliați și nu mai puteau s-o dea la o parte, ca pe o nebună izolată. Putea să scoată la imprimantă încă un exemplar al scrisorii, s-o trimită lui Matt și Arlene, și apoi lui Bill Derzarian, apoi să aștepte ca războiul să înceapă. Dar, din cine știe ce motiv, toată pasiunea ei se stinsese. Nu mai simțea nciun fel de furie față de Tim Mason, doar un fel de confuzie rănită.

Nu voia decât o șansă de a vorbi cu el, ca să-l facă să-i explice de ce își dăduse osteneala s-o viziteze de două ori săptămâna trecută, punând-o astfel în situația de a-l plăcea atât de mult — și de ce, dacă tot venea vorba, se uitase la ea cu atâta lăcomie vineri seara —

dacă tot ce avea de gând era să-și calce promisiunea și să aducă din nou totul la punctul inițial.

În timp ce se gândea la asta îi trecu prin minte că era aproape ca și cum ar fi existat doi Tim: Tim cel cu Părul Mătăsos și Tim cel cu Părul Gras. Tim cel cu Părul Mătăsos era fermecător și onest, un tip decent cu un trecut complicat și tendința de a o face de oaie, care încerca să mulțumească pe toată lumea. Tim cel cu Păr Gras era mincinos și manipulator, un lingușitor în care nu puteai avea încredere și care nu era interesat decât de el însuși. Această teorie nu avea sens la nivel literal — părul lui fusese gras miercuri seara, când se comportase precum alter ego-ul lui cu păr mătăsos —, dar era o metaforă atât de bună pentru comportamentul lui duplicitar, încât se hotărî să-l sune pe Randall și să-i spună.

Oricum trebuia să-l sune. Randall îi lăsase un mesaj vineri seara, întrebând-o cum mersese întâlnirea, iar ea încă nu îl sunase înapoi. Ceea ce o reținea nu era atât stânjeneala — Randall era genul de prieten căruia i-ar fi relatat bucuroasă o poveste stânjenitoare —, cât faptul că nu știa sigur cum s-o spună. Ca să-l facă să înțeleagă de ce plecase de la Paul ar fi trebuit să-i explice ce se întâmplase recent între ea și Tim, iar ea nu știuse cum să-și spună asta nici măcar ei însăși într-un mod care să i se pară logic, cu atât mai puțin lui Randall. Dar acum, după ce crease teoria celor doi Tim, credea că ar putea explica totul într-un mod care să fie atât amuzant, cât și adevărat, sau cel puțin suficient de adevărat ca să țină.

Era puțin stresată că sună atât de devreme duminică dimineața, dar Randall și Gregory erau deja plecați. Sau erau încă în pat — bând cafea, poate, sau făcând

dragoste — ignorând, fericiți, telefonul. *Bravo lor*, se gândi Ruth. Nimic nu apropie mai mult un cuplu decât ignorarea chemărilor lumii exterioare.

— Salut, spuse ea robotului. Eu sunt, voiam să vorbim după întâlnirea mea nu atât de grozavă. Sunați-mă când aveți timp.

Ruth se gândi că probabil ar fi o idee bună să pună de cafea, dar în loc de asta se întinse pe canapea și închise ochii. Nu avea de gând să doarmă sau să-și „odihnească ochii", cum spunea tatăl ei, dar probabil că ațipise, pentru că o trezi soneria și se ridică în capul oaselor, clipind amețită și murmurând, „Ce? Bine. În regulă. Vin"

Ceasul de la aparatul ei video arăta 9:37, mult prea devreme ca să fi fost fetele, în afară de cazul în care una dintre ele se speriase și ceruse să fie dusă acasă. Se târî spre ușă, cu gura încleiată și acea senzație de panică amețită a trezirii pe jumătate, și o deschise. Se simți ciudat de puțin surprinsă să-l vadă pe Tim cel cu Păr Gras stând pe preșul ei, murmurând că trebuie să vorbească, dar foarte surprinsă de ce plăcut putea fi să-l plesnească peste față.

— Uau!

Tim își ridică ambele mâini și se cocoșă ușor, într-o atitudine de autoapărare.

— Ia-o încet!

De fapt nu îl deranjase palma, pe care se gândea că probabil o merită. Nu duruse prea tare — după șocul inițial nu rămăsese decât un gâdilat ușor, acolo unde îl atinsese mâna ei — și, în plus, părea să-i mai fi potolit furia.

— Îmi pare rău, spuse Ruth atingându-și propriul ei obraz, ca și cum l-ar fi înțeles. N-ar fi trebuit să fac asta. Dar m-ai mințit.

El dădu din cap, în semn de regret, dar nu se putea abţine să nu simtă că „minciună" era un cuvânt prea tare pentru acea situaţie.

— Îmi pare rău pentru toată confuzia asta, zise el.

— *Confuzie*? spuse Ruth, râzând amar. Asta a fost bună. Se pare că te-am confundat cu o persoană onestă.

Tim se trezi contemplându-şi gânditor unghiile. Toată viaţa lui făcuse la fel, atunci când trebuia să dea seama pentru o faptă stupidă, urâtă sau egoistă de-a lui.

— Voisem să te anunţ dinainte, spuse el. De aia am venit vineri seara.

— Şi de ce nu m-ai anunţat?

— Nu mi-ai dat ocazia.

— Nu sunt medium, Tim. Cum puteam să-ţi dau ocazia dacă nu ştiam că ai nevoie de aşa ceva?

— Ai dreptate, spuse el. Aş fi putut să fac altfel.

— Da. Ai fi putut să-mi spui adevărul.

El se forţă s-o privească în ochi. De când se ştia, femeile îl priviseră cu acea expresie uimită şi dezamăgită.

— Uite ce e, Ruth, înţeleg că eşti supărată şi dacă vrei să plec, plec. Dar dacă vrei să vorbim, m-aş bucura să-ţi pot spune versiunea mea. Nu cred că o să te facă să te simţi mai bine, dar cel puţin o să ştii care a fost motivaţia mea.

— Crede-mă, ştiu exact care a fost motivaţia ta.

— Foarte bine atunci. N-o să-ţi mai irosesc timpul.

— Nu, spuse ea deschizând uşa larg şi dându-se la o parte. Nu-i nimic. Oricum n-am altceva de făcut.

El o urmă în bucătărie, pregătindu-se să primească a doua punere la punct din dimineaţa aceea. Cel puţin de data asta ştia la ce să se aştepte. Prima fusese un atac

prin surprindere, îndreptat asupra lui când se dusese s-o lase pe Abby la mama ei.

— 'Neața, spusese Mitchell, deschizându-i ușa în locul lui Allison și apoi ciufulind părul lui Abby. Bine ai venit, fetițo.

Abby l-a sărutat pe obraz și s-a strecurat în casă, care părea mai liniștită decât de obicei.

— Soția ta e acasă? l-a întrebat Tim.

Mitchell a tresărit, ca și cum acesta ar fi fost un subiect sensibil.

— S-a dus cu Logan la terenul de joacă. E o dimineață atât de frumoasă.

— Aha.

Tim nu știa ce să înțeleagă din această abatere de la protocol. De când Abby începuse să rămână la el peste noapte, Allison fusese prezentă la predarea de duminică dimineața.

— Crezi că se întoarce repede?

— Hai să mergem jos, i-a spus Mitchell. Trebuie să vorbim.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Zău așa, Tim. Asta e ceva serios. Te-ai pus într-o poziție foarte dificilă.

Tim nu mai fusese la subsol, care, după cum te puteai aștepta, era impresionant, un regat subteran vast compus dintr-o cameră de spălat rufe spațioasă, un loc de joacă/centru de distracție mochetat pentru copii, cu un televizor uriaș pe perete, și o sală de sport echipată cu un StairMaster, bandă rulantă pentru alergare, bicicletă medicinală, greutăți și saună.

— E minunat, a spus Tim. Te antrenezi aici?

— Mă străduiesc, a răspuns Mitchell. Allison o folosește mult mai mult decât mine.

Biroul lui Mitchell de acasă era mult mai mic și mai haios decât s-ar fi așteptat Tim, cu un calculator vechi și masiv dominând un birou metalic bej care ar fi putut servi drept adăpost antiatomic. Rămase surprins să vadă o chitară electrică expusă pe un suport, lângă fișetul cu trei sertare, apoi șocat să descopere, după o examinare mai atentă, că era un Telecaster de colecție.

— Dumnezeule, spuse el, lăsându-se pe vine să se uite la grif. Asta nu e o imitație.

— Nici pomeneală, a răspuns Mitchell încântat. E pe bune — 1952, stare perfectă, piese originale. Am luat-o de pe eBay.

— Nici nu știam că îți place să cânți.

— Doar câteva note. Allison mi-a cumpărat câteva lecții de ziua mea, dar n-am reușit să mă duc. Nu vreau să mă plâng, dar în ultima vreme lucrurile au fost destul de agitate la birou.

— Poate după ce te pensionezi.

— Așa mă gândesc și eu, a zâmbit Mitchell stânjenit, lovind corzile unei chitare imaginare. O să bag în sperieți azilul de bătrâni.

Lui Tim i-ar fi plăcut să testeze Telecaster-ul — nu mai pusese niciodată mâna pe un '52 — dar, văzându-l pe Mitchell cum se îndreaptă de spate, își dădu seama că distracția se terminase.

— Ia loc, te rog.

Cu o expresie de gravitate profesională care probabil că îi servea de minune la tribunal — dacă pusese vreodată piciorul într-un tribunal — Mitchell s-a așezat în fotoliul Aeron de la birou și a așteptat ca Tim să se instaleze pe canapeaua mare și joasă, din piele neagră incredibil de moale, genul de loc în care îți era foarte

ușor să-ți imaginezi cum cineva i-o trage fostei tale soții, într-o după-amiază însorită de week-end.

— Știu că e neplăcut, a început Mitchell, dar trebuie să vorbim.

— Ce s-a mai întâmplat? a întrebat Tim zâmbind obosit, ca și cum el și Mitchell ar mai fi avut nenumărate conversații similare, deși, în realitate, așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Expresia lui Mitchell a rămas serioasă, chiar puțin crispată.

— Părinții unei fete din echipa de fotbal m-au sunat aseară și mi-au spus că la meci a fost și o chestie religioasă.

Tim a zâmbit rătăcit, încercând să nu trădeze niciun fel de surpriză sau îngrijorare. Se aștepta la plângeri, dar nu crezuse că o să ajungă atât de repede la urechile lui Allison, care nu venea niciodată la meciuri și nu era pe lista de telefoane și e-mailuri a echipei.

— Doar o mică rugăciune, a spus el. Fără nicio orientare religioasă anume.

Mitchell a dat încet din cap, primind această informație cu un aer de imparțialitate judecătorească.

— Și crezi că a fost o idee bună?

— Oamenii s-au rugat de la începuturile timpului. Dacă ar fi fost o idee proastă, probabil că ne-am fi oprit cu mult timp în urmă.

— Mulțumesc pentru lecția de antropologie. Dar nu întrebam ce crede omenirea, în ansamblul ei, despre rugăciune. Te întrebam pe tine, ca individ.

Tim simțea cum îl cuprinde iritarea. Nu întrebarea în sine, care era destul de blândă, chiar ușor amuzantă, ci întreaga situație — simplul fapt de a fi *acolo,* în casa ca un palat a lui Mitchell, așezat pe canapeaua lui superbă, aproape de chitara aceea extraordinară, și trebuind

să se justifice pe sine și să-și explice deciziile de părinte unui bărbat care nu era nici prieten de familie, nici rudă, și care, pe lângă asta, purta un tricou cu fața lui Billy Joel. Cu atât mai mult cu cât propria lui privire rătăcea mereu spre o fotografie înrămată de pe peretele din spatele biroului, un instantaneu mărit cu Allison purtând o ghirlandă de flori pe deasupra unei rochii de vară, bând ceva dintr-o nucă de cocos și părând foarte încântată de felul în care ieșiseră lucrurile.

— Nu e vorba de ce cred eu. E vorba de ce crede Dumnezeu.

— Haide, Tim. Nu face situația și mai dificilă. Allison e destul de supărată.

— Bănuiam. Altfel de ce și-ar fi asmuțit avocatul asupra mea?

Mitchell părea ofensat.

— Asta a fost o chestie destul de meschină.

— Scuze, dar asta e senzația pe care o am.

— Nu sunt dușmanul tău. Poate că ești tentat să crezi asta, dar în acest caz interpretezi greșit situația. Îmi place de tine. Cred că ești un tată bun pentru Abby.

— Mersi, a murmurat Tim, și fără să vrea s-a simțit încântat. Mă bucur că spui asta.

Dar știi ce spune înțelegerea privind custodia și știi ce crede Allison despre biserica aia a ta.

În sinea lui, Tim își dădea seama că era un moment potrivit să spună ceva conciliant, dar respectul de sine nu îi permitea asta.

— Dacă Allison are să-mi spună ceva despre copilul nostru, zi-i că ar putea avea măcar decența să mi-o spună în față.

— Crede-mă că nu vrei asta. Dacă ar fi fost după ea, asta ar fi deja o problemă legală.

— Cu tot respectul, a spus Tim, asta nu e treaba ta.

Mitchell a închis ochii, masându-și fruntea.

— Nu lăsa ca problema asta să ajungă la tribunal, i-a spus el. Nu cred că vrei să-i faci una ca asta lui Abby.

Lui Tim i-ar fi prins bine o cafea, dar Ruth nu se oferise, iar lui nu îi venea să ceară. Nu părea genul acela de vizită, judecând după felul în care ea îl privea în ochi din partea cealaltă a mesei.

— Deci, spuse ea zâmbind rece, împreunându-și degetele ca o elevă atentă. Voiai să-mi spui ceva?

— Unde sunt fetele? întrebă el, încercând să tragă de timp. Tot la Frank?

— S-au dus la biserică, împreună cu o familie coreeană foarte drăguță. Cred că se numește Living Waters.

— E în Gifford. Se spune că atmosfera e destul de relaxată și emoțională.

— Nu știu altceva decât că oferă gogoși.

— Și noi facem la fel. Un pretext în minus ca oamenii să rămână acasă.

— E amuzant, spuse Ruth fără să pară deloc să se distrează, fiica mea cea mare avea de gând să meargă de acum o săptămână, și apoi, din senin, Maggie s-a hotărât în ultima clipă să meargă și ea. Se pare că a avut un fel de experiență religioasă la meciul de ieri.

— Uite ce e, Ruth, știu că nu — Tim era pe cale să spună *o să mă crezi*, dar se opri când înțelese ceea ce ea tocmai spusese. Ce vrei să zici?

— Spune că vrea să-l cunoască pe Iisus.

— Serios?

— Crezi că am scos-o de la mine?

Tim făcu să se audă un sunet straniu, un fel de mormăit șocat.

— Interesant, spuse el.

— Da, foarte, răspunse Ruth grav. Bănuiesc că ai de ce să te feliciți. M-ai făcut să par proastă.

Tim nu știa ce să spună. O parte a lui era încântată s-o știe pe Maggie la biserică, căutând ceva ce avea s-o facă și mai puternică decât era. Iisus Însuși spusese că va veni să îl dezbine pe fiu de tatăl său și pe fiică de mama ei. Dar Tim nu ar fi vrut ca asta să se întâmple — nu lui Ruth, nu din cauza lui.

— Dacă te face să te simți mai bine, spuse el, să știi că am încercat s-o opresc.

Îi povesti ce se întâmplase, cum intrase pe teren în urma lui John Roper, prin ploaia torențială, și asistase în tăcere cum antrenorul secund se prăbușește în genunchi în balta enormă în care jucătoarele ambelor echipe se stropeau voioase și le strigase fetelor de la Stars să formeze un cerc. Câteva fete din Gifford s-au retras, derutate, atunci când John și-a anunțat intenția de a mulțumi Domnului, dar câteva au rămas intrigate de chemarea la rugăciune. John le-a spus că sunt cât se poate de bine-venite.

— Și tu nu ai intervenit?

— Nu, recunoscu Tim. Nu credeam că am dreptul.

A durat o vreme până să înceapă rugăciunea, mai ales din cauză că unele jucătoare de la Stars refuzau să îngenuncheze. Stăteau pur și simplu acolo, ezitând la marginea cercului și încercând să se decidă ce să facă. Tim vedea durerea și incertitudinea din ochii lor, dorința de a se alătura grupului ciocnindu-se de impulsul la fel de puternic de a întoarce spatele unui lucru din care se simțeau excluse.

— Cinci s-au retras, spuse el. Louisa, Hannah, Nadima, fiica ta și a mea.

— Fiica ta? Nu s-a rugat?

— Abby a fost crescută de mama ei și de tatăl ei vitreg. Nu sunt interesați de Dumnezeu.

Fetele de pe teren și-au dat mâna, zâmbindu-și timid, toate ude leoarcă și stropite de noroi. John îl privea insistent pe Tim, dar cu bunătate și înțelegere.

Tim, a spus el. *Avem nevoie de tine.*

Tim nu putea să spună că nu s-ar fi simțit împins. John era prietenul lui, un om pe care el îl îndreptase spre Iisus. Iar fetele care stăteau atât de răbdătoare în noroi și în ploaie — erau fetele *lui,* chiar și cele pe care nu le cunoștea. Și-a luat blând fiica de mână.

Haide, i-a spus el. *E în ordine.*

Mamei n-o să-i placă, i-a zis Abby. *O să se înfurie.*

Nu mai ești un copil, i-a amintit el. *Poți să hotărăști singură.*

Abby și-a smuls mâna din strânsoarea tatălui ei.

Lasă-mă în pace! a țipat ea. *E o prostie!*

Nu e o prostie, a insistat Tim.

John începuse deja rugăciunea, vorbind despre cât de minunat era ca jucătoarele de la ambele echipe să îngenuncheze, mulțumind și slăvindu-l pe Atotputernicul, deoarece Iisus nu împărțea lumea în echipe și națiuni sau altceva ce ar separa o persoană de alta.

Toți suntem una, a declarat John. *Iar El ne iubește.*

În timp ce se ruga de Abby, Tim a observat cum Maggie avansează ezitant și îngenunchează între Candace și o fată din Gifford.

— Am bătut-o pe umăr, îi spuse Tim lui Ruth. I-am spus Maggie, n-ar trebui să faci asta. Mama ta nu e de acord.

Mama nu e aici, a răspuns Maggie.

Nu mi se pare deloc o idee bună, a spus el.

E în ordine, a răspuns ea, luându-le de mână pe cele două fete și închizând cercul pe care îl deschisese. *Așa vreau eu*.

Neștiind ce altceva să facă, Tim s-a întors din nou spre Abby, dar aceasta se îndepărta deja împreună cu Hannah, Nadima și Louisa, toate patru împleticindu-se pe terenul înnoroiat, cu capetele plecate, ca și cum suferiseră o pierdere sfâșietoare.

— Eram singur, spuse Tim. Doar eu rămăsesem în picioare.

— Și ce ai făcut?

— Am îngenuncheat, a răspuns el.

Ruth nu era atât de impresionată de această poveste pe cât sperase Tim.

— Asta e tot? Ai bătut-o pe umăr și i-ai spus că eu nu sunt de acord? Ăsta e marele tău eroism?

— Ce ai fi vrut să fac? Să o imobilizez? Adică, eu stăteam acolo, implorând-o pe fiica mea să se alăture rugăciunii, iar în clipa următoare spunându-i fiicei tale că nu ar trebui să facă asta. Mă simțeam complet ipocrit.

— Poate că ar trebui să facem schimb de copii, sugeră Ruth. Ar simplifica foarte mult lucrurile pentru amândoi.

Tim încercă să zâmbească, dar nu prea convingător. Ruth putea glumi că i-o dă altcuiva pe fiica ei, dar el știa cu adevărat ce înseamnă asta. O simțea deja pe Abby cum se îndepărtează din nou de el, indiferent dacă Allison avea să încerce să-i limiteze drepturile de a o vedea sau nu. Chiar dacă totul rămânea la fel, îi era ușor să-și imagineze un viitor în care ea de-abia îl recunoștea și nu mai avea nevoie de el pentru ceva important.

— Doar de curiozitate, spuse el. De ce te temi atât de tare? E doar o rugăciune. Nu o s-o omoare.

— Nu mă tem. Numai că nu vreau ca un străin să-i bage în cap toată porcăria asta religioasă.

— Eu nu sunt un străin, Ruth.

— Erai. Când a început toată povestea asta nu te cunoșteam absolut deloc.

— Maggie e una dintre fetele mele preferate. Nu i-aș face rău niciodată.

— Mă bucur să aud asta, îi spuse ea ceva mai calm. Și știu că și ei îi place de tine. Dar asta nu face decât să înrăutățească situația.

— Cum așa?

— Ea are încredere în tine, iar tu profiți de asta. Te-ai folosit de poziția ta ca să faci prozelitism cu copilul meu, împotriva voinței mele.

— Nu am făcut prozelitism, replică el. Poate că John a întrecut măsura ieri, dar nu îmi poți reproșa mie asta.

— Nu te ascunde în spatele lui John. Tu ai început totul. Și crede-mă, ai fost foarte eficient. Cât a luat ca s-o convertești? Nici măcar două săptămâni. Destul de abil.

— Înțeleg că ești supărată, dar poate că de asta are Maggie nevoie acum.

— Nu-mi spune mie de ce are nevoie fiica mea, se răsti Ruth. Eu nu-ți dau sfaturi parentale.

— M-aș bucura s-o faci. Nu mă descurc prea grozav cu propriul meu copil.

— Nu cred asta, spuse ea în timp ce expresia i se îmblânzea puțin. Pari un tată bun.

— Încerc. Numai că e foarte greu. O văd pe Abby o seară pe săptămână. În majoritatea timpului de-abia dacă pot să smulg o vorbă de la ea.

— E vârsta. N-ar trebui s-o iei personal.

— E greu să n-o fac, când se uită la mine de parcă aş fi cel mai tâmpit om de pe lume.

— Nici pentru ea nu e uşor, îi aminti Ruth. Cu tot plimbatul ăsta. Adică eu şi cu Frank am avut o căsnicie groaznică, dar uneori mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să ne suportăm în continuare de dragul fetelor.

— Nu e doar vina lui Abby. În parte e vorba şi de soţia mea. Toată povestea cu mama vitregă tensionează puţin situaţia, pentru fiecare.

— Aveţi de gând să aveţi copii şi voi? întrebă Ruth, după o scurtă ezitare.

Tim făcu o grimasă.

— E un subiect cam sensibil.

— Scuze, n-am vrut să mă amestec.

— Nu e nimic. Numai că avem ceva probleme în ultimul timp.

— Să rămână însărcinată?

— Nu, râse Tim amar. Să fim căsătoriţi.

Ruth îşi întoarse privirea în altă parte, ca şi cum ar fi fost jenată pentru el. Tim era puţin surprins să observe că era rujată duminică dimineaţa. Nu părea deloc genul.

— Am divagat, zise ea. Îmi spuneai de ce crezi că biserica ar fi un lucru bun pentru Maggie.

— Nu pot să vorbesc în numele altora, spuse Tim, neştiind sigur dacă ea îl ironiza sau îl compătimea. Dar ştiu că mie mi-ar fi prins bine puţină îndrumare când eram de vârsta ei. Poţi spune ce vrei despre Biblie, dar are o poziţie clară despre ce e bine şi ce e rău.

— Ştii, spuse Ruth, asta e ceea ce mă deranjează. Felul în care vorbiţi voi, e ca şi cum aţi fi singurii care ştiu să distingă între bine şi rău. Dacă sistemul meu moral e diferit de al tău, nu înseamnă că el nu există. Şi, apropo,

dacă într-o carte scrisă acum două mii de ani scrie ceva, asta nu înseamnă neapărat că e și adevărat.

— Ba da, dacă e Cuvântul Domnului.

— Din câte știam eu, Biblia nu a fost scrisă de Dumnezeu. A fost scrisă de oameni. Și trebuie să recunoști, anumite părți din ea sunt cam trăsnite.

Tim simți o senzație familiară de stânjeneală, disconfortul vinovat pe care îl resimțea adesea când venea vorba de Biblie. În calitate de creștin, se simțea obligat să apere Scriptura, dar era dureros de conștient cât de puțin pregătit era s-o facă, dat fiind cât de puțin reușise să citească din ea (era suficient de conștiincios încât să considere că răsfoirea nu se punea). Se descurca destul de bine cu Evanghelia și Psalmii, dar o mare parte a restului pur și simplu nu părea atât de fascinantă și revelatoare pe cât se aștepta el, dată fiind originea ei divină. Poate că acesta era modul în care Dumnezeu spunea că niciun lucru bun nu e ușor, dar, cu toate astea, Tim se simțea un impostor.

— Nu sunt un învățat, recunoscu el. Am doar sentimentul că acum, cu tot relativismul moral din lume, e bine să ai unele standarde absolute.

— Cum ar fi? întrebă ea. Cum ar fi Să Nu Ucizi, decât prin injecții letale?

— Vechiul Testament spune ochi pentru ochi.

— Iar Iisus spune să întorci și celălalt obraz.

Tim dădu din umeri.

— Uite ce e, Ruth, n-o să pretind că nu am și eu probleme cu lucrurile astea. Ceea ce nu înseamnă că sunt doar prostii.

— Să-ți spun eu ce mă face să mor de râs, zise ea părând că se distrează. Toată aiureala cu iadul și raiul, adică tu chiar crezi că, atunci când murim, ne ducem să

stăm pe un nor împreună cu oamenii pe care i-am iubit, în timp ce îngerii cântă la harpă și Iisus trece pe la tine să bea o cafea?

— Haide, Ruth. Nu așa spune.

— Cu ce diferă asta de cele șaptezeci de virgine pentru fiecare atentator sinucigaș? E doar un Moș Crăciun pentru adulți.

— Biblia nu spune nimic despre stat pe nori. Raiul e un loc în care se spune că numai cei salvați sunt bineveniți. Și nu există moarte sau durere.

— Bun, foarte bine. Dar ce faci acolo, pentru eternitate?

— Nu știu. Probabil nu faci nimic. Ești una cu Dumnezeu.

— Poate mi se pare mie, dar sună cam plictisitor.

— Dar e mai bine decât să arzi în iad.

— O să-ți spun cum e când ajung acolo. Facem schimb de informații.

— Nu trebuie să ajungi acolo. Dacă îl accepți pe Iisus ca Salvatorul tău.

— Doar atât trebuie să fac?

— Așa se spune.

— Și dacă nu fac asta, o să ard în iad? scutură Ruth din cap, uluită. Apropo de pedepse disproporționate. Adică, nu înțeleg de ce e atât de important pentru Iisus ca eu să cred în el, încât dacă n-o fac să mă tortureze. Adică el e Dumnezeu, nu-i așa? De ce e atât de disperat după afecțiune?

— Disperat? făcu Tim. Acum vorbești prostii.

— *Eu* vorbesc prostii? Tu încerci să mă convingi că un sistem teologic care îi pune pe Gandhi și Hitler pe picior de egalitate.

— Nu e adevărat.

— Din câte îmi spui, amândoi o să ardă în iad pentru că nu sunt creștini.

— Sunt sigur că Dumnezeu e capabil să facă distincție între Gandhi și Hitler.

— Sper. Dar se pare că cineva a uitat să pomenească de asta în Biblie.

— În fine.

Tim nu știa de ce își pierde timpul certându-se cu ea. Nimic din ceea ce îi putea spune el despre Iisus nu avea să îi ajungă la urechi înainte ca inima ei să fie pregătită.

— E ușor să-ți bați joc și să cauți puncte slabe. Dar așa nu ajungi nicăieri.

— Doar de curiozitate, spuse ea, în timp ce expresia ei devenea puțin mai serioasă. Tu chiar crezi că aș merita să ajung în iad?

— Nu e decizia mea. Adică, dacă asta are vreo importanță, eu cred că ești un om bun.

— Uau, mersi.

— Uite ce e, Ruth. Poți să mă prinzi cu o sută de contradicții pe care oameni mai deștepți decât mine ar putea să le rezolve. Dar pentru mine nu despre asta e vorba.

— Dar despre ce e vorba?

— Chiar vrei să știi?

— Sigur.

El o privi atent câteva clipe, încercând să detecteze vreo urmă de ironie în expresia ei. Dar nu vedea decât curiozitate sau, poate, politețe.

— Trebuie să înțelegi ce fel de om eram eu. Dacă ai întreba-o pe fosta mea soție, ea ți-ar spune doar că eram un dependent de droguri egoist, și nu zic că nu eram. Dar nu am avut niciodată senzația că aș fi avut de ales. Era ca și cum aș fi avut în mine o gaură neagră imensă și tot ceea ce puteam să fac era s-o umplu cu droguri și

alcool, ca să nu mă mai doară tot timpul. Apoi, după ce am distrus cam tot ceea ce conta, în viața mea a intrat Iisus și a făcut să dispară mare parte din durerea aceasta. Era ca și cum el ar fi fost acolo, sprijinindu-mă și păzindu-mă. Era o senzație, nu o idee sau o credință. O senzație fizică cum că El e acolo și mă iubește. Iar asta a schimbat totul.

— Bine, spuse Ruth, dând din cap în felul în care fac oamenii când nu prea te cred, dar nu vor să spună asta. Respect asta.

— Nu pot să-ți spun cât de ușurat am fost, continuă el. Să mă pot întoarce spre El și să-I spun *Iată, Doamne, aceasta este viața mea, am distrus-o complet, iar acum Ți-o dau Ție*. Și să mă simt ca un om complet nou. Dacă nu ar fi asta, acum aș fi mort sau cel puțin în pușcărie. Cu siguranță n-aș sta aici, vorbind cu tine.

Ruth nu se legă de povestea lui și nici nu-i ceru s-o detalieze. Lăsă doar să treacă un interval decent de timp, apoi îl întrebă dacă vrea niște cafea.

Tim privi spre ceasul de deasupra chiuvetei.

— Vai, spuse el, uimit să vadă că e deja zece și un sfert. O să întârzii la slujbă.

— Nu durează mult, zise Ruth. Am curățat filtrul așa cum mi-ai spus tu. Merge mult mai bine.

— Bun, zâmbi Tim, exagerat de satisfăcut că diagnosticul lui dăduse rezultate. Dar chiar ar trebui să plec.

— Haide, spuse ea, cu o voce dintr-odată blândă și aruncându-i o privire cochetă. Doar o ceașcă. Am o cafea franțuzească foarte bună.

Tim închise ochii și avu o viziune. Echipa Domnului era pe scenă, iar enoriașii la locurile lor. Totul era pregătit, cu excepția chitaristului care lipsea; instrumentul lui stătea rezemat de cutie, iar în fața microfonului său

nu era nimeni. Totul părea atât de îndepărtat, ca și cum nu ar fi avut nimic de-a face cu el.

— Ruth, spuse ridicându-se brusc de pe scaun, cu o voce mai serioasă decât ar fi vrut. Te rog, nu mă ispiti așa.

Ruth își petrecu restul dimineții pe canapea, încercând fără tragere de inimă să se convingă să alerge, să meargă la supermarket sau poate doar până în grădină, să grebleze niște frunze. Chiar și frecarea căzii ar fi fost mai bună decât să zacă acolo, imaginându-și că face dragoste cu un bărbat care nu exludea posibilitatea ca ea să meargă în iad.

Era mai mult decât jenant. Avea tot dreptul să fie furioasă pe Tim, să-l tragă la răspundere pentru ceea ce făcuse. Să-și piardă timpul, în schimb, gândindu-se la gropița din bărbia lui, la felul în care ochii lui păreau să zâmbească înaintea gurii sau la cât de plăcut ar fi fost să simtă mâinile lui mari de cântăreț pe trupul ei nu era doar o prostie; era un act de trădare de sine.

O simțise din momentul în care el se așezase, acea palpitație secretă, ciudată, de a fi singură pentru prima oară cu cineva de care te simți fizic atrasă, de a-ți da seama că singurul lucru care vă desparte e un strat subțire de aer și propria ta ezitare. Tot ce ar fi trebuit să facă era să întindă mâna și să o pună pe mâna lui, și totul s-ar fi schimbat. În timp ce își vorbeau ea își imagina încontinuu acest act, încleștându-și și descleștându-și pumnul, gândindu-se cât de ușor ar fi fost să-și ridice mâna din poală și să o întindă pe deasupra mesei. Dar nu putuse s-o facă, iar acum el plecase.

Și așa era mai bine, desigur. El era un bărbat căsătorit, un creștin renăscut, un fost dependent care încerca să se vindece și un individ care avea probleme evidente în a-și ține cuvântul. Împreună, ei doi ar fi fost un dezastru.

Mai bine ca el să se ducă la biserică împreună cu soția lui și să se roage cât îi poftește inima, cu oamenii cu care trebuia să se roage.

Cine știe cât ar mai fi stat întinsă pe spate, meditând la misterioasa întrebare cum de ajunsese să fie atât de jalnică, dacă nu ar fi sunat telefonul. Dar așa, Ruth se ridică puțin prea repede și se trezi clătinându-se pe picioarele ei prea moi, în mijlocul livingului, sigură că urma să cadă. Dar amețeala îi trecu la fel de brusc pe cum venise, iar ea reuși să ridice receptorul înainte să intre robotul. Era numărul lui Randall.

— Bună, dragul meu, spuse ea. Mă întrebam când o să mă suni.

Tăcere.

— Randall? Ești acolo?

Mai așteptă câteva secunde.

— Cred că se întrerupe legătura... Randall?

Era pe cale să închidă, când în cele din urmă Randall vorbi, cu o voce moale și tremurătoare.

— M-am despărțit de Greg.

— Ah, dragul meu. Ești sigur de asta?

— L-am dat afară, declară el, părând mândru și distrus în același timp. Nu mai puteam suporta.

— Poate că aveți doar nevoie să stați puțin separați.

— Nu-mi vine să cred. Doisprezece ani care s-au dus dracului.

— Voi doi făceați un cuplu atât de frumos. Sunt sigură că o să se rezolve.

— Ce o să mă fac? scânci Randall. Nu pot să stau singur.

Ruth își dădea seama că trebuia să-i ofere un clișeu de încurajare, dar nu reușea să găsească niciunul. Luă un burete galben de pe masă.

— Sunt o epavă, spuse Randall.

Ruth aruncă buretele cât putu de tare. De-abia se auzi când se lovi de perete, căzând apoi neputincios pe masă.

— Ruth? întrebă Randall. Ești acolo?

Partea a patra

Prezentarea fricilor

Du-te acasă la soția ta

George Dykstra organiza partida de poker în bucătăria uneia dintre casele lui model din Fox Hollow, o locuință de patru sute de metri pătrați, cu patru dormitoare, numită The Parkhurst. Îi invitase pe băieți acolo, cu câteva luni în urmă, ca soluție de ultim moment — gazda lor obișnuită, un tip divorțat care instala sisteme video de lux, își găsise o prietenă care stătea la el și renunțase brusc să mai joace — și se dovedise a fi o idee genială. Mult peste nivelul apartamentului mizer al tipului divorțat, The Parkhurst era un club luxos în care bărbații maturi se puteau relaxa elegant. Fox Hollow („o enclavă rezidențială pentru cunoscători"), fiind încă în construcție, nu existau copii care să fie treziți de vocile lor zgomotoase, nici soții care să se simtă ofensate de limbajul lor grosolan, nici vecini care să protesteze din cauza vomei ocazionale de pe gazonul lor. Singurul dezavantaj era interzicerea fumatului pe care George o instituise după prima partidă — câțiva clienți potențiali se plânseseră că bucătăria model puțea a fum de trabuc — și faptul

că trebuia să mergi afară ca să faci pipi, deși asta nu era cine știe ce într-o toamnă senină ca aceasta.

— Foarte bine, tolomacilor, spuse Mickey Dunleavy, un agent imobiliar a cărui față plăcută și prosperă era lipită pe semne DE VÂNZARE în tot orașul. Cincizeci de cenți deschiderea, cărțile vorbesc, dama face joker.

Tim dădu din cap, împreună cu ceilalți jucători, deși nu prea avea idee despre ce e vorba, în afara deschiderii de cincizeci de cenți. Jucase puțin poker pe vremea când lucra la Lucky Rent-A-Car, dar din câte își aducea aminte — pe vremea aceea era luat aproape tot timpul, așa că nu se putea baza prea mult pe memoria lui —, era vorba de varianta de bază, cu șapte cărți, din care cinci în mână și două pe masă. În seara aceasta se jucaseră deja patru mâini și toate aveau nume neobișnuite, precum Anaconda, Bâlbâială și Joase. Chiar și după ce regulile fuseseră enunțate, Tim rămânea tot timpul în urma jocului, luând decizii proaste și mușcând la cacealmale evidente. La mai puțin de o jumătate de oră de când începuse, jetoanele lui de douăzeci de dolari scăzuseră sub cinci.

Dunleavy împărți două mâini cu fața în jos — Tim primi un valet și un popă — apoi începu să le întoarcă. După ce fiecare își primi a patra carte, Dunleavy făcu din cap spre Tim.

— Noul nostru prieten deschide.

— Da?

— Jos are o pereche de optari.

Tim se uită la cărțile din mână, un opt și un trei.

— Treiul e jockey, îl informă George. E dama care face jockey, știi? Prima carte care vine după o damă cu fața în sus devine joker.

— A, da.

— Iisuse Cristoase, murmură vărul lui George, Billy, geniul care își luase o reprezentanță Hummer. Parcă ziceai că e jucător de poker.

— N-ai vrea să-ți ții gura? îl întrebă George.

Billy dădu din umeri. Era un tip slab și nervos, în costum negru, cu mușchi ai mandibulei atât de pronunțați, încât părea că mestecă gumă tot timpul.

— Tipu' e începător.

— Cincizeci de cenți.

Tim privi tăios spre Billy, în timp ce arunca două jetoane roșii pe pot.

— Ce mână spartă ești, îi spuse Billy zâmbindu-i neprietenos.

Lui Billy îi displăcuse Tim aproape instantaneu, deși acesta nu-și dădea seama de ce. La început făcuse o remarcă disprețuitoare despre Saturn-ul lui Tim — „Cine a comandat pizza?" — în fața casei, chiar înainte să fie prezentați. Apoi făcuse mișto de Tim pentru că adusese un pachet de șase cola dietetice la o partidă de poker.

— Ia-o încet, prietene, spuse el tărăgănat, imitându-l prost pe John Wayne. Să nu bei prea mult.

Dacă Billy ar fi făcut aceste comentarii cu altă atitudine, Tim ar fi râs primul. Chiar era trist să bei cola călduță, dietetică, când toți ceilalți dădeau pe gât bere Heineken rece ca gheața — se surprinsese de câteva ori privind cu jind spre sticlele verzi și ude — iar mașina lui veche arăta destul de jalnic acolo, strivită între BMW-ul cuiva și un Hummer nou-nouț, cu numere de probă. Dar sub rânjetul amabil al lui Billy, Tim simțea o ostilitate reală, întrebându-se ce făcuse ca să o declanșeze. Pastorul Dennis ar fi spus că Billy era în ghearele unei suferințe spirituale profunde și că era gata pentru a fi cules, dar Tim credea că tipul e pur și simplu un cretin.

La următoarea carte, Dunleavy îi descoperi lui Tim încă un treiar.

— Ah, spuse el. Trei bucăți pentru noul nostru prieten.

Însă norocul lui nu avu viață lungă.

— Ia uite, povestea se îngroașă, spuse Dunleavy, dându-i lui George o damă, urmată de un nouar lui Phil Kersiotis, un constructor ale cărui camioane Tim le vedea adesea pe lângă Greenwillow Estates și celelalte cartiere de lux din zonă.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă Tim.

— Acum nouarii sunt jockeri, îi explică George. Nouarii și damele.

— Și treiarii? întrebă Tim, încercând să pară că vrea doar să-și reamintească regulile.

— Treiarii sunt doar treiari, îi spuse George. Nu mai sunt jokeri.

— Ce dracu' facem aici? spuse Billy. *Sesame Street*[30]?

După încă o rundă de pariuri — Tim rămase în joc în eventualitatea că jockerii se vor schimba din nou — Phil dădu ultima tură de cărți în mână. Tim primi un șapte de inimă roșie, inutil pentru mâna pe care o avea. Se gândea să se arunce când pariul avea să ajungă la el, dar înainte s-o facă, George îi spuse:

— Nu uita, trebuie să declari mare sau mic înainte de ultimul tău pariu.

— De ce?

— Jucăm mare sau mic, îi explică Dunleavy. O inimă neagră mică împarte potul. Dar trebuie să declari dacă faci mână mare sau mână mică.

Tim nu trebuia să verifice ca să știe că doiarul lui de pe masă era o inimă neagră.

---

[30] Emisiune TV educațională din SUA.

— O, la naiba.

Se prefăcu că se gândește la această problemă complicată de strategie, apoi își aruncă ultimele patru jetoane în pot.

— Nu știu. Jos, cred. Dacă treiarii ăia ar fi încă jockeri...

Singurul jucător care mai merse pe jos era Billy, care avea un patru de inimă roșie. Billy se enervă când Tim își întoarse doiarul.

— Fir-ar a dracu'! lătră el la George. L-ai învățat ce să facă!

— Nu e adevărat, răspunse George. Îi spuneam doar care sunt regulile.

Billy luă o gură mare de bere, pe care o plimbă printre dinți ca și cum ar fi fost apă de gură.

— Dacă nu știe regulile, n-ar trebui să joace.

— Acum le știe, spuse Dunleavy. Tipul învață repede.

— Uite, îi zâmbi Kersiotis lui Tim, în timp ce împingea spre el două turnuri înclinate de jetoane. Asta e partea ta. Nu e rău pentru un pot împărțit.

După ce câștigă câteva mâini, Tim începu să se relaxeze. Fusese agitat în legătură cu venirea lui aici, îngrijorat că își pune cariera deasupra principiilor, punându-se singur într-una dintre acele situații periculoase despre care avertizase pastorul Dennis — dintr-odată viața lui era plină de ele — în care păcatul părea nu doar posibil, dar cu totul natural și inevitabil. Acum însă, după ce intrase în asta, nu mai părea atât de rău.

Cel puțin o parte a acestei senzații avea o bază teologică. Făcuse puțină documentare pe internet la birou și descoperise cu încântare că nu existau prea multe argumente biblice pentru ideea că jocurile pe bani sunt un

păcat. Oricum, nu era deloc unul dintre acele cazuri clare, precum uciderea sau adulterul — nu exista nicio poruncă spunând „Să nu participi la jocuri de noroc" — și nu intra nici în acele interdicții largi, oarecum neclare, precum cea din Efesieni referitoare la „obscenitate, vorbe prostești și glume deocheate", și nici măcar în acele tabuuri arhaice, aproape complet ignorate, precum interdicția de a mânca porc din Vechiul Testament. Autoritățile care considerau că jocurile de noroc sunt inadmisibile pentru creștini trebuiau să facă eforturi deosebite pentru a-și justifica poziția, de exemplu pretinzând că e o formă de furt sau citând un pasaj precum „iubirea de bani e rădăcina tuturor relelor", sau chiar sugerând că jocurile de noroc încalcă Regula de Aur, de vreme ce jucătorul care îi ia banii adversarului îi face ceea ce el n-ar vrea ca acesta să-i facă lui.

Dar nimic din toate acestea nu i se părea lui Tim foarte convingător: dacă toată lumea era de acord cu regulile, era imposibil să spui că cineva fură bani de la altul și, oricum, mizele erau atât de mici, încât era ilogic să pretinzi că motivația jucătorilor e lăcomia. În ce privește Regula de Aur, dacă interziceai pokerul pe acest motiv, atunci trebuia să interzici și fotbalul, baseballul, fotbalul american, golful și orice tip de competiție din afaceri sau dragoste — orice are un câștigător și un învins —, iar Tim nu înțelegea cum ar putea trăi cineva într-o asemenea lume, nici măcar pastorul Dennis. Ar fi trebuit să fii ca acei sfinți din India care își petreceau toată viața încercând să nu omoare nicio insectă sau să înghită din greșeală vreo musculiță.

— Hei, George, spuse Kersiotis în timpul unei pauze dintre mâini. Întreabă-l pe Tim de condus.

— A, da, zâmbi George. Uitasem.

— Facem un sondaj informal, îi explică Dunleavy.

— E o întrebare cam personală, adăugă George. Dacă nu vrei, nu trebuie să răspunzi.

Billy își ridică privirea de la pachetul de cărți cu care se juca.

— Nu fi papagal. Pune odată întrebarea aia.

— Acum, spuse Dunleavy, făcând cu degetul spre Tim. Fii sincer. Ți-ai făcut vreodată laba în timp ce conduceai?

— În timp ce conduceam mașina?

— Da. Știi, cu o mână pe volan și cu cealaltă pe aparat.

— Pare cam periculos.

— Trebuie să găsești un anumit loc, explică George. Un drum drept de țară e cea mai bună variantă.

Kersiotis aprobă din cap.

— Autostrăzile aglomerate nu sunt o idee bună. Sunt doar pentru cazuri de urgență. Știi, când nu mai poți.

— Nu poți să tragi pe dreapta?

— Nici poveste, spuse cumnatul lui George, Al, un tip solid și roșcat care de-abia scosese un cuvânt toată seara. Dacă ți-o freci pe marginea drumului pari ultimul pervers.

— Și ai toate șansele să te aresteze, murmură Billy.

— Și nici să nu te gândești la toalete, spuse George. Toaletele trebuie evitate cu orice preț. Așa ajungi în ziar.

— Stați puțin, spuse Tim. Vreți să spuneți că voi faceți chestia asta în mod regulat?

— În ultimul timp nu, răspunse Kersiotis, un bărbat arătos, cu încrederea de sine a unui fost sportiv. Adică eu am trei copii, o grămadă de responsabilități. Dar când eram mai tânăr, da, atunci da. Ce poți să faci atunci când mintea începe să-ți rătăcească într-o anumită direcție?

George îl privi atent pe Tim. Părea aproape dezamăgit.

— Vrei să spui că n-ai făcut-o niciodată? Nici măcar o dată?

— Ai fi singurul, îl informă Dunleavy. Toţi ceilalţi au mărturisit.

— Serios? Toţi? spuse Tim privind în jurul mesei, la feţele acelor bărbaţi respectabili, de vârstă mijlocie.

— Şi tu? întrebă Kersiotis. Eşti de-al nostru?

— Dacă aş fi, v-aş spune, răspunse Tim. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap.

Apoi, simţindu-se obligat să mărturisească totuşi ceva, adăugă:

— Mi-a făcut-o o dată o tipă, într-un ambuteiaj, mai demult, dar stăteam pe loc. Eram blocaţi acolo, aşteptam să cureţe drumul după un accident.

— Asta nu se pune, spuse Billy dispreţuitor. Toată lumea a făcut asta.

— Aşa e, spuse Dunleavy. Billy le-a făcut-o multora. De aia oamenii îl roagă să vină cu ei la test drive.

— Du-te-n mă-ta, îi spuse Billy.

— Am avut odată o prietenă care mi-a supt-o pe I-95, povesti Al, apoi privi spre George. Nu-ţi fie frică, nu era vorba de soră-ta.

George dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că îi era indiferent dacă sora lui oferea sex oral în maşini circulând pe autostradă.

— Oricum, continuă Al, totul mergea minunat, dar la un moment dat a trebuit să pun frână şi, credeţi-mă, nici mie, nici ei nu prea ne-a plăcut. Ne-am hotărât că mai bine amânăm.

— Şi după douăzeci de ani, râse Dunleavy, Al cel şmecher încă aşteaptă.

— Asta nu e nimic, spuse Billy. Odată, când eram în liceu, am futut-o pe o tipă *în timp* ce o duceam cu mașina acasă.

— Minți de rupi, spuse George privind spre Tim. Să nu crezi ce zice măscăriciul ăsta.

— Vorbesc serios, insistă Billy. Tina-Marie Johansen. O știi, aia cu albeață la un ochi. Părinții ei erau foarte stricți, trebuia să fie acasă la unșpe. Întârziasem, și nu puteam s-o fut decât în timp ce-o duceam acasă.

— Fii serios, spuse Kersiotis. Singura chestie pe care ai futut-o tu în liceu a fost hamsterul tău.

— Jur pe Dumnezeu că e adevărat, spuse Billy cu mâna dreaptă ridicată, ca și cum ar fi depus mărturie la tribunal. Purta fustă, așa că n-a trebuit decât să vină spre mine și să se urce la bord. Pe vremea aia nimeni nu purta centură de siguranță. Nu trebuia decât să mă aplec puțin spre dreapta ca să văd drumul. Singura problemă era că schimbătorul de viteză îi intra în fund când băgam într-a doua.

— Îl auzi ce spune? întrebă Dunleavy. Acum schimbă viteza și i-o trage unei chioare în același timp.

— Nu chioară, spuse Billy. Avea albeață. Sunt lucruri diferite.

— Mă mir că nu jonglai și cu niște popice de bowling, spuse Kersiotis.

— În timp ce te și tundeai, adăugă George.

— Sunteți doar invidioși, spuse Billy.

Trânti pachetul de cărți pe masă, în așa fel încât Al să le poată tăia.

— Hai să jucăm niște douășunu.

Ceea ce îl surprindea pe Tim, pe măsură ce petrecerea mergea mai departe, nu erau băutul exagerat, lăudăroșenia

despre sex sau vulgaritatea generalizată a conversației — în viața lui anterioară își petrecuse mult timp în preajma unor oameni asemănători, iar această gașcă nu era nici pe departe cea mai rea pe care o întâlnise vreodată; ceea ce îl surprindea era cât de confortabil și de neamenințat se simțea în mijlocul lor. Venise la Fox Hollow gândindu-se că e un fel de spion în spatele liniilor inamice, dar la momentul la care începură să joace poker cu cinci cărți cu fața în sus de zece dolari tura, unul din principalele evenimente ale serii, începu să se simtă mai degrabă ca un rătăcitor care găsise întâmplător drumul spre casă.

— Încerc s-o conving pe nevastă-mea să-și radă părul pubian, dar nu vrea, spuse Dunleavy în timp ce împărțea semne albe de plastic cu care erau marcate cărțile de blind mic și mare.

— Crede-mă, îi zise Kersiotis. E mai bine așa. Shelley a dat-o pe stilul brazilian de câțiva ani și tot ce pot să-ți spun e că nu mă înnebunesc după țepi.

— Să vă zic ce nu-mi place mie, spuse George. Banda aia mică de păr pe care unele și-o fac acolo. E ca o mustăcioară de Hitler.

Al ridică mâna, ca un salut nazist. Se relaxase destul de bine după ce terminase și a patra bere.

— *Ja, mein Führer!* zbieră el, râzând în hohote.

— Suntem pe lungimi de undă complet diferite, explică Dunleavy. Ea mă acuză că vreau să arate ca o fetiță, ca și cum eu aș fi cine știe ce pedofil. Dar nu e vorba de asta. Nu vreau decât ca ea să arate ca o vedetă porno, numai că nu pot să-i spun asta, din cauză că a rămas, nu știu cum, cu impresia că eu nu mă uit la porno.

— Ce? spuse Billy. Chiar crede că folosești laptopul ăla pentru muncă?

— Dacă așa crede, glumi George, probabil te consideră workaholic.

Tim știa foarte bine cât de supărat și dezamăgit ar fi fost pastorul Dennis dacă l-ar fi văzut în clipa aceea, râzând împreună cu ceilalți de ideea unui bărbat supus dorințelor carnale, dar din cine știe ce motiv, nu reușea să fie îngrijorat. În primul rând, el nu credea că Michael Dunleavy era dependent de porno — dacă ar fi fost, n-ar fi făcut glume pe tema asta — și chiar dacă ar fi avut unele probleme, Tim era destul de convins că nu e treaba lui. Tot ce știa clar era că se distrează de minune.

Era atât de bine ca măcar într-o seară să ia o pauză, să se elibereze de tensiunea neîncetată în care trăia de când se știa. Uneori avea senzația că înainte nu făcuse altceva decât să fie îngrijorat. Pentru Abby, pentru Carrie, și acum pentru Ruth. Iar în ultima vreme, oriunde se întorcea dădea de cineva care se ținea de capul lui, spunându-i cum o făcuse de oaie, și oricât de mult ar fi încercat el să dreagă lucrurile, nu reușea altceva decât s-o facă de oaie și mai tare și să-i enerveze pe oameni și mai tare. Într-un fel, înțelegea că e vina lui — nu avea de gând să nege asta —, dar nu pricepea întotdeauna unde greșise sau cum ar fi putut să îndrepte lucrurile. Era aceeași poveste veche, același Tim dintotdeauna: intenții bune, rezultate proaste. Singura întrebare adevărată pe care și-o punea despre viața lui era cât de mult avea să se înrăutățească în următoarele câteva zile.

— Foarte bine, spuse Kersiotis. Toată lumea e gata?

— Stai, zise George ridicându-se din fotoliu și deschizând cutia frigorifică de lângă chiuvetă. Mai vrea cineva bere?

— Aș vrea eu una, spuse Al.
— Și eu, zise Dunleavy.
— Ce naiba, făcu Tim, uimit nu doar de ceea ce spunea, dar și de cât de calm reușea să vorbească. N-o să mi se întâmple nimic dacă beau o bere.

Tim și George erau primii doi jucători eliminați de la turneul de poker cu cinci cărți pe față — George pentru că mizase tot în una din primele mâini, pe baza presupunerii îndreptățite că putea câștiga cu un ful de valeți și șeptari (din păcate pentru el, Al gândise la fel despre fulul său de popi cu cinciari), iar Tim din cauză că era atât de atent la gustul primei lui beri în trei ani, încât rămase în joc mult prea mult cu cărți slabe, două mâini la rând, și pierduse tot.
— Dă-i naibii de idioți, îi spuse George. Hai să ne aerisim puțin.
Tim își aruncă sticla goală la gunoi și luă alta din cutia frigorifică, în drum spre ieșire. Știa că nu e o idee bună, dar după ce băuse deja una nu prea mai avea rost să se oprească. Dacă tot te apucai din nou de băut, măcar puteai să te distrezi.
Iată-mă, își zise el. *Exact de unde am pornit.*
Se gândi la pastorul Dennis și simți o urmă de regret. Omul investise atât de mult timp și energie în salvarea lui Tim, ca să ajungă până la urmă aici. Sigur, asta era slujba lui, dar chiar și așa, Tim știa că avea să fie foarte afectat când va afla.
M-am străduit, se gândi el. *Nu m-am străduit atât de mult în viața mea.*
Ieși pe veranda din spate și se așeză lângă George, în capul scărilor; acestea duceau la o porțiune de pământ care, într-o bună zi, avea să fie grădina din spatele casei

a cuiva. Poate că avea să aibă și piscină, se gândi Tim, sau măcar o masă pentru picnic și un grătar, un gard și câteva tufișuri ornamentale.

— Îmi place aici, spuse George. Mă întristează oarecum când vin noii proprietari.

— Păi nu ai decât să construiești în altă parte.

Tim își așeză sticla de bere pe verandă și se lăsă pe spate, îndreptându-și fața spre cer. Era o noapte uimitor de senină; întunericul era presărat cu stele și cu luminile clipind ale avioanelor. Acestea păreau să se miște atât de încet când le priveai de jos, ca și cum nu mergeau spre o destinație anume.

— Mă bucur că ai venit, spuse George. Cred că băieților le place de tine.

Tim scutură din cap.

— Nu sunt cine știe ce jucător de cărți.

— Te descurci destul de bine.

— Cred că vărul tău e de altă părere.

— Ei, nu-ți face probleme din cauza lui Billy. Așa e el. Nu e nimic de făcut în privința asta.

George băgă mâna în buzunar și scoase ceea ce părea a fi o tabacheră, o cutie subțire de argint care sclipea cețos în lumina lunii.

— Știi cu cine ar trebui să vorbești? spuse el deschizând capacul și dând la iveală un singur joint subțire. Mickey Dunleavy. Tipul are instinct. E singurul agent imobiliar din zonă care mai vinde case.

— Categoric. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el despre afaceri.

George apucă jointul cu vârfurile degetelor și îl scoase din tabacheră, care se închise instantaneu cu un zgomot surprinzător de puternic.

— Ți-am pus o vorbă bună, spuse George, băgând jointul între buze și scoțând o brichetă din buzunar. Cred că ați putea să puneți ceva la cale.

— Mersi, spuse Tim. Îți sunt recunoscător.

Se uita fascinat cum flacăra avansează spre vârful țuguiat al jointului. Hârtia pârâi când se aprinse. George își băgă bărbia în piept și trase primul fum cu o expresie reținută, ușor neliniștită.

— Nicio problemă, spuse el cu o voce subțire, ciudată. Ne ajutăm unii pe alții.

După câteva secunde, George închise ochii și dădu drumul unei cantități impresionante de fum.

— Uau, spuse Tim. Miroase bine.

— Mă gândeam c-o să-ți placă.

Tim trase puțin prea lacom primul lui fum și începu să tușească dându-l afară pe tot, spre distracția lui George.

— Scuze, spuse Tim, bătându-se în piept și ștergându-și lacrimile. Mi-am pierdut exercițiul.

— Înțeleg, zise George tragând iar un fum enorm. Și eu am lăsat-o mai încet. Doctorul mi-a spus să-mi supraveghez greutatea, dar când îmi vine să ronțăi ceva, asta nu mai are nicio importanță. Mai ales acum, când lângă mine e un Taco Bell care are deschis până la miezul nopții.

— Mie întotdeauna mi-a plăcut mai mult White Castle.

— În plus, nevestii-mii nu-i place să vadă iarbă în casă. Crede că e un exemplu rău pentru copii. Așa că acum trebuie să o ascund și să fumez pe furiș.

— Ca în vremurile bune, spuse Tim, trăgând mai precaut din joint de data asta. Când eram în liceu îmi țineam rezervele în lanternă, în compartimentul în care trebuiau să fie bateriile. Fix pe noptieră.

— Nu e o idee rea.

— Da, numai că m-au prins în timpul unei pene de curent.

George aprinse și stinse de câteva ori bricheta, ca și cum asta începea să-l distreze.

— Întotdeauna recunosc un tovarăș de fumat iarbă. Sunt sigur că îți plăcea Pink Floyd, nu?

— Eu eram mai mult cu Grateful Dead.

— A, făcu George, nereușind să-și ascundă dezamăgirea. Eu eram fan Floyd.

— *Dark Side of the Moon* e un album mișto.

— Nu, *The Wall*, replică George. Capodoperă adevărată. În liceu aveam o prietenă cu care ne făceam, puneam *The Wall* și îmi frecam chestia mea de a ei până mă terminam.

— Au, făcu Tim.

— Nu, era bine, insistă George. Doar se spune că e aiurea, dar nu e.

— Sex protejat.

— Angie Pirro. N-am futut-o niciodată pe bune.

Tim nu-și dădea seama dacă se plânge sau doar enunță o stare de fapt, așa că nu comentă nimic. Traseră din joint pe rând până când mucul deveni prea mic pentru a mai merita, iar George îl aruncă în curte.

— La dracu', spuse el scuturând din cap admirativ. Iarba asta e demențială.

Tim deschise gura să spună că așa era, dar îl distrase un val cald și furnicător de plăcere, care părea să iradieze din podeaua verandei în sus și să-i intre în sânge. Timp de o clipă amețitoare fu imponderabil, nederanjat de gravitație. Se auzi cum chicotește.

— Și cum mai merge fotbalul? întrebă George.

— Bine, spuse Tim revenind pe pământ. Jucăm sâmbătă în campionat.

— Fir-ar a dracu'!

George îl luă pe Tim de ceafă și îl strânse prietenește.

— Te invidiez. Noi avem noroc dacă ieșim pe cinci.

— A fost un sezon excelent, spuse Tim bându-și restul de bere. Nu știu ce o să mă fac când o să se termine.

— Ai putea dormi până târziu sâmbătă dimineața. Sau s-o faci cu nevastă-ta.

Tim scutură din cap.

— Îmi place la nebunie echipa asta.

George se gândi la asta o vreme.

— Hai să intrăm, spuse el. Să vedem ce mai e cu jocul.

— Du-te tu, îi zise Tim. Eu trebuie să fac pipi.

După ce George intră, Tim se plimbă prin Fox Hollow, sub pretextul de a căuta un loc izolat în care să se ușureze. I se spusese că era o precauție inutilă — în afară de jucătorii de poker nu mai era nici picior de om în jur —, dar el continuă oricum să meargă pe drumul bătătorit, pe lângă case goale în diverse stadii de execuție, cutii mari și stupide care se înălțau, ca niște monumente, pe terenul dezolant. Nu se vedea niciun copac sau mașină. Gândurile lui erau confuze, iar inima îi bătea puțin prea tare.

Sunt luat ca dracu', se gândi Tim.

Era aproape înspăimântător modul în care se întâmplase, atât de lin și viclean, felul în care George îl chemase afară și îi dăduse jointul fără să întrebe, fără să-i ofere șansa de a refuza, ca și cum ar fi știut de la început că acesta era motivul pentru care venise Tim. Desigur, la acel moment Tim începuse deja să bea, astfel că era dificil să dea vina pe George sau să pretindă că nu fusese decizia lui. Dar, din cine știe ce motiv, adevărul părea să fie altul. Avea senzația că fumatul jointului era

ceva ce i se *întâmplase*, că era o chestiune de circumstanțe mai degrabă decât de voință.

Ar fi vrut ca George să nu fi vorbit despre fotbal, pentru că asta stricase ceea ce începea să se contureze ca o amețeală plăcută. Era un coșmar — nu făcuse altceva decât să spună o mică rugăciune de mulțumire, iar acum echipa lui era ruinată. Mai mulți părinți furioși, inclusiv fosta lui soție, amenințau că nu-și vor lăsa fiicele să joace în campionat; în același timp, pastorul Dennis dedicase întreaga lui predică de duminică lucrului pe care îl numea „apostolatul prin sporturile pentru copii" al lui Tim și John. Iar acum se părea că totul se dusese dracului, pentru că, atunci când ajunsese acasă în seara aceea, găsise pe robotul telefonic un mesaj tăios de la Bill Derzarian, care îi spunea să-l sune urgent, și altul de la un reporter prietenos de la *Bulletin-Chronicle*, care dorea să afle „varianta lui".

Sunt terminat, se gândi Tim. *Asta e varianta mea*.

Pe la mijlocul aleii circulare principale găsi o toaletă portabilă care părea să fie o destinație de mare succes, judecând după mirosul greu care o înconjura. Se gândi pentru o clipă să intre, dar apoi se mulțumi să stea în umbra ei, făcând pipi pe ea mai degrabă decât în ea, savurând sunetul pe care îl făcea jetul izbindu-se de peretele de plastic.

Își închise fermoarul și continuă să meargă pe aleea curbată spre The Parkhurst. Casa model era iluminată puternic, o insulă strălucitoare în mijlocul acelui întuneric adânc, dar pe Tim îl trecu un fior în timp ce se apropia de ceea ce avea să fie gazonul din fața casei.

E o greșeală, se gândi el, ascultând vocile zgomotoase și râsul libidinos care răzbăteau de la ferestre. *Locul meu nu e aici*.

Se întoarse şi, înainte să aibă timp să se convingă să se răzgândească, traversă drumul, spre parcare. Nu îi plăcea că pleacă în felul ăsta, fără să-şi ia la revedere, fără să stabilească nimic cu Michael Dunleavy sau să-şi explice comportamentul bizar, dar nu vedea nicio altă modalitate de a proceda. George avea să se îngrijoreze, îşi dădea seama de asta, iar ceilalţi aveau să spună că e un ciudat, aşa că se opri puţin să zgârie cu cheia cuvântul „IISUS" pe portiera din dreapta a Hummer-ului lui Billy, astfel încât ei să aibă măcar o idee vagă despre ce era cu el.

Era în timpul săptămânii, dar Randall nu părea că ar vrea să meargă acasă. Ruth făcuse toate aluziile care îi trecuseră prin cap, aruncând paharele goale de cafea, căscând fără să pună mâna la gură şi spunând cât de devreme trebuiau să se scoale, ea şi fetele a doua zi dimineaţă, dar nimic nu părea să-l impresioneze. Randall stătea pur şi simplu acolo, cu aceeaşi expresie stupefiată ca în tot restul serii, pritocind în continuare lunga lui listă de plângeri.

— Am făcut totul pentru el. Cumpărături, gătit, curăţenie, toată porcăria asta de gospodine de anii '50. Dacă îi cădea un nasture, cine crezi că i-l cosea la loc?

— Nu erai obligat s-o faci, îi aminti Ruth. O făceai pentru că aşa voiai tu.

— O făceam pentru că îl iubeam, recunoscu Randall. Dar crezi că mi-a mulţumit vreodată?

— Sunt sigură că îţi era recunoscător.

— I se părea că i se cuvine. Mama lui e de vină. L-a tratat ca pe un prinţ.

— Mulţi bărbaţi sunt la fel. Frank categoric aşa era. Dacă era răcit sau îl durea burta, toată lumea se învârtea

în jurul lui. Dar dacă eu aveam gripă și stăteam în pat, venea să mă întrebe ce gătesc pentru cină.

— Lucrurile erau agravate de faptul că Gregory era un *artist*, spuse Randall, pronunțând cuvântul cu un dispreț suprem. El chiar credea că are lucruri mai importante de făcut decât să cumpere alimente sau să curețe veceul. Lucrurile astea erau pentru oameni de rând, ca mine. Uneori îmi venea să-l scutur și să-i spun *Alo? Nu ești niciun Pablo Picasso. Ești doar un agent imobiliar care se joacă cu soldăței!*

— Asta nu e corect, spuse Ruth cu voce blândă. Întotdeauna ți-au plăcut lucrările lui. Iar el nu le-ar fi putut face fără tine.

— El credea altceva.

— Sunt sigură că își dă seama. Iar dacă nu-și dă seama, o va afla pe pielea lui.

— Ah, nu-ți face griji pentru el. O să găsească pe altcineva care să aibă grijă de el. Nu trebuie decât să-și dea peste cap ochii lui mari și albaștri, și băieții se îngrămădesc.

— Poate că așa era, spuse Ruth. Dar nu mai e nici el un adolescent. Nu mai e atât de ușor să găsești pe altcineva la vârsta noastră.

— Bun. Să afle și el cum e să fii respins.

— Dar nu el te-a respins. Tu l-ai dat *pe el* afară.

— Pentru că nu voia să accepte o relație mai durabilă.

— Stăteați împreună de zece ani. Sunteți coproprietarii unei case. Ce relație mai durabilă decât asta îți poți dori?

— Vreau să mă căsătoresc. Pentru mine asta e important, înțelegi? Înainte nu era, dar acum e.

— Asta e o chestie destul de relativă, nu crezi?

Randall dădu din umeri.

— Voiam doar să mă ceară în căsătorie. Să mă căsătoresc cu el când și dacă se legalizează lucrul ăsta. El o știe și refuză s-o facă.

— Mi se pare puțin exagerat să rupi o relație bună din cauza unei cereri în căsătorie pur simbolice.

— Nu e simbolică. Eu vorbesc despre o cerere concretă. Cuvinte concrete rostite de gura concretă a unei persoane.

— Nu înțeleg. De ce nu îl ceri tu pe el în căsătorie?

Cu un geamăt ușor de furie, Randall se aplecă în față, prinzându-și capul în palme.

— Ți-am spus deja de o sută de ori.

Lui Ruth nu-i plăcea tonul tăios al vocii lui. Nu făcuse altceva decât să-l asculte toată seara. Încercase de trei ori să-i povestească despre interesul brusc pentru creștinism al lui Maggie și al Elizei și despre ezitările ei în a alege o modalitate de abordare a problemei — duminică, fetele veniseră de la biserică debordând de entuziasm din cauză că Esther Park pusese întreaga congregație din Living Waters să rostească o rugăciune pentru sufletul lui Ruth —, dar Randall schimbase tot timpul subiectul, revenind la inima lui frântă.

— Ești obosit, spuse ea. Mai bine du-te acasă și odihnește-te.

Randall privi în sus, cu ochii umflați și speriați în spatele lentilelor fumurii.

— Nu pot să merg acasă.

— De ce?

— Dacă mai petrec încă o noapte singur în dormitorul ăla mă sinucid.

— Nu glumi cu lucrurile astea.

Randall scutură din cap, ca și cum Ruth fi vrut să spună că nu glumește.

— Va trebui să vindem casa. Nu putem să ne căsătorim, dar să fiu al naibii dacă nu putem... *divorța.*

Din cine știe ce motiv, acest cuvânt îl stârni. Fața i se încreți, ca a unui copil supărat, iar el izbucni în plâns.

— O, dragul meu, spuse Ruth, ridicându-se din fotoliu.

Înainte să ajungă de cealaltă parte a mesei se auzi soneria telefonului, părând mult mai tare decât de obicei. Ruth se opri, sfâșiată între dorința de a-și consola prietenul și impulsul firesc de a afla cine putea să sune la o oră atât de ridicolă.

— O, Doamne, spuse Randall cu o voce penibil de încrezătoare. Poate că e el.

Ruth ridică receptorul, sperând să nu mai apuce să sune a treia oară. Numărul nu îi era cunoscut.

— Alo?

Urmă o tăcere lungă. Ea repetă întrebarea.

— Salut, spuse o voce bruiată de la celălalt capăt al firului. Nu te-am trezit, nu-i așa?

— Gregory? întrebă ea.

— Nu, Tim.

— Tim?

— Antrenorul de fotbal.

— Știu cine ești, spuse ea. Dar nu înțelegeam de ce mă suni.

— Cine e Gregory?

— Nu te privește pe tine.

— Aha.

Vocea părea ușor iritată. Randall mimă din buze cuvintele *Cine e?*, dar Ruth îl privi în semn de scuză și ieși pe hol, unde nu putea fi auzită.

— De ce suni atât de târziu? șopti ea în receptor.

— Poftim?

Ea repetă întrebarea, mai tare. Tim chicoti într-un mod ciudat.

— Mă întrebam, ăăă, dacă aş putea veni până la tine.

— Acum?

— Se poate?

— Nu, nu se poate. E ora unsprezece, marţi seara. Fetele dorm.

— Vreau doar să vorbesc cu tine.

— Păi asta facem acum. Ce voiai să-mi spui?

Tim ezită.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu voiam să zic că aveam ceva anume să-ţi spun. Voiam să zic să vorbim aşa... Ştii, cum am mai vorbit.

Lui Ruth îi trecuse uluirea suficient de mult ca să-şi dea seama că Tim nu părea în apele lui. Avea în voce un fel de tărăgănare pe care Ruth n-o mai auzise.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Depinde de perspectivă. Sunt puţin cam varză, dacă la asta te referi.

— Beat?

— Şi luat. O senzaţie foarte plăcută.

— Credeam că te lăsaseşi.

— Şi eu credeam la fel. Se pare că m-am înşelat.

— Despre asta e vorba? Te-ai drogat şi te-ai decis că ţi-ar plăcea să ne vedem?

— Începi să te prinzi.

— Şi? Ar trebui cumva să mă simt flatată?

— Nu m-am gândit atât de departe. Speram doar că nu te-ai culcat.

— Nu conduci, nu-i aşa?

— Nu, am tras pe dreapta.

— Foarte bine.

— Exact în fața casei tale, adăugă el, cu un alt chicotit misterios.

— Sper că glumești.

— Dacă vrei, pot să claxonez.

Ruth se duse la capătul holului, trase perdeaua și privi prin fereastra din față. Era exact acolo unde spusese că e, o siluetă întunecată pe locul șoferului.

— Nu mi se pare deloc amuzant, îi spuse ea.

— Nici mie. Cel puțin aici suntem de acord.

Ruth lăsă perdeaua să cadă și se întoarse, uimită de sunetul gâfâit al propriei respirații. Randall era în celălalt capăt al holului, privind-o cu o expresie întrebătoare în timp ce își tampona ochii cu un șervețel.

— Tim, spuse Ruth. Acum o să închid.

— Deci pot să intru?

— Nu. Nu poți.

— Dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Vino când ești treaz. Acum trebuie să te duci acasă, la soția ta.

Tim nu ajunse acasă decât după miezul nopții. După ce Ruth îi dăduse papucii se gândise să se ducă la un bar, dar conștiința lui — sau poate doar instinctul de autoconservare — intrase în acțiune, astfel că în schimb se dusese la Tabernaclu. Clădirea era încuiată, desigur, așa că el îngenunche în fața ușii și se rugă, cerând putere și îndrumare, până când sosi un polițist cu mașina și îi spuse că trebuie să plece.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar nimeni nu are voie să stea aici după ora unsprezece.

— Asta e biserica mea, spuse Tim.

— Înțeleg.

Era un polițist mai în vârstă, cu mustață și o expresie melancolică.

— Dar nu eu fac regulile.

— Asta a spus și Pilat din Pont, nu se putu abține Tim.

— Da, reuși polițistul să zâmbească obosit. Înainte să-l aresteze pe Iisus pentru vagabondaj.

Tim suspină ostentativ și se ridică în picioare. Avea genunchii înțepeniți, dar mintea îi era mult mai limpede decât înainte.

— Presupun că aș putea continua acasă.

— Mulțumesc, spuse polițistul. O seară plăcută.

— Și ție la fel.

O prevenise pe Carrie că ar putea întârzia și că nu trebuie să-l aștepte — nu voise să pomenească de partida de poker, așa că îi spusese că are o „întâlnire importantă" cu un constructor mare — așa că presupuse, atunci când văzu lumină la fereastra dormitorului lor, că adormise în timp ce citea. Dar ea era trează, așteptându-l, stând rezemată de pernă într-o lenjerie înflorată pe care el n-o mai văzuse.

— Au, spuse el, ridicând mâinile ca și cum ea ar fi îndreptat un pistol spre el.

— Ai noroc. Dacă mai întârziai câteva minute adormeam.

Arăta bine, se gândi el examinând-o pe furiș. Noua lenjerie era sexy, dar decentă — multe dintre lucrurile pe care i le cumpărase el erau prea depravate pentru ca ea să le poarte cu o oarecare convingere —, iar Carrie zâmbea timid și plină de dorință. Orice om întreg la minte ar fi fost încântat, dar Tim se simțea iritat fără motiv, ca și cum ea i-ar fi compromis planul de a dormi ca un bebeluș.

— Nu trebuie să facem nimic dacă ești obosită, spuse el. Și eu sunt cam terminat.

Ea continuă să zâmbească, dar Tim vedea că încrederea de sine îi fusese afectată. Carrie privi în jos, trecându-și o mâna peste burtă.

— Ce e? Nu-ți place lenjeria mea?

— Ba da. E foarte frumoasă.

— Vorbești serios?

— Da, spuse el ceva mai sincer. Arăți bine.

— Bun, făcu ea, bătând cu palma pe partea lui de pat. Atunci nu vrei să vii și să mă săruți?

Tim se gândi la solicitarea ei. Ar fi fost atât de ușor să se întindă lângă ea și să-i ofere ceea ce dorea, atât de plăcut și nedureros. Dar chiar asta era problema. Alesese prea mult timp calea cea mai ușoară — acesta era unul dintre lucrurile pentru care tocmai se rugase — și își dăduse în cele din urmă seama că nu era corect față de niciunul dintre ei.

— Carrie, spuse el. Voiam de mai mult timp să-ți spun ceva. Ceva important.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

El simți frica din vocea ei și își dădu seama că ar fi trebuit să se așeze pe pat, lângă ea, și s-o ia de mână. Dar în clipa aceea nu se putea gândi decât la mirosul de bere al respirației lui și cât de tare s-ar fi speriat ea simțindu-l.

— Am avut o lungă discuție cu pastorul Dennis, acum câteva săptămâni, și, ăăă, am ajuns împreună la decizia ca eu — adică noi doi să luăm o pauză, o vreme. Vreau să spun din punct de vedere sexual.

— Nu înțeleg. În ce sens, *să luăm o pauză*?

— Înțelegi, să luăm o pauză. Să nu mai facem sex o vreme.

— Dar tocmai am făcut. Aseară.

— A fost greşeala mea, explică Tim. Am fost slab. Ar fi trebuit să-ţi spun de mult.

Vocea ei deveni prudentă.

— Asta e un fel de pedeapsă? Am greşit cu ceva?

— E doar problema mea, o asigură el. Nu are nimic de-a face cu tine. Vorbeam cu pastorul despre... starea mea spirituală, iar el a spus că nu crede că ar trebui să mă mai apropii de tine până când nu îmi rezolv anumite probleme.

Carrie dădu din cap, dar expresia ei nu arăta altceva decât uluire.

— Ce probleme?

Tim se trezi holbându-se la sticluţa de lubrifiant Sizzlin' Strawberry de pe noptieră. Îl comandaseră cu câteva luni în urmă, îl încercaseră o dată fără prea mult succes, apoi uitaseră imediat de el. Se întrebă ce o apucase să îl scoată din sertar.

— E vorba de Allison, spuse el. Încă mai am anumite dorinţe faţă de ea, ceea ce îmi afectează capacitatea de a fi un soţ bun.

Chiar în timp ce spunea asta, îşi dădu seama că nu se mai gândea la Allison nici pe departe atât de mult ca înainte; oricum, cu siguranţă nu ea era cel mai rău demon cu care se lupta el în clipa aceea. Dar mărturisirea fusese făcută, iar el nu putea s-o ia înapoi.

— Crezi că nu ştiu asta? îl întrebă Carrie. Crezi că nu văd cât de deprimat eşti de fiecare dată când treci pe acolo?

— Îmi pare rău. Cred că, de fapt, nu am încetat niciodată s-o iubesc.

Carrie se gândi la asta o clipă. Apoi dădu din umeri.

— Foarte bine, spuse ea. Mi-e indiferent. Nu-mi pasă.

Lui Tim îi scăpă un râs ușor.

— Da, sigur.

— Vorbesc serios. Îți iubești fosta soție și va trebui să facem față situației. Adică, asta am și făcut până acum, nu?

— Nu e atât de simplu.

— Dar nu e nici atât de complicat, răspunse ea. Ar fi o problemă doar dacă ea te-ar iubi, dar nu te iubește. S-a căsătorit cu altcineva și au un copil, și ai spus chiar tu că pare foarte fericită. Așa că nu are importanță, nu-i așa?

Ceea ce spusese ea avea o anumită logică, dar Tim nu se simțea dispus să recunoască asta.

— Ceea ce am convenit e din Biblie. Un soț nu ar trebui să facă sex cu soția lui dacă nu are inima curată. E în Corinteni. Întreabă-l pe pastorul Dennis dacă nu mă crezi.

— Nu sunt căsătorită cu pastorul Dennis, spuse ea.

— N-am spus că ai fi.

— Atunci cine e el să dicteze ce se întâmplă în patul nostru?

— Nu e vorba doar de el, draga mea. E în Scriptură.

— Nemernicule!

Carrie luă sticluța de pe noptieră și o aruncă spre el, mai tare decât se aștepta Tim. De-abia reuși să ridice mâna la timp pentru a para.

— Ei, spuse el. Ia-o încet.

— Du-te naibii, Tim.

— Chiar nu înțeleg de ce ești atât de supărată.

Ea îl privi fix, cu ochii plini de durere.

— Nu-mi vine să cred că ești atât de naiv. Crezi că eu nu am fantezii cu alți bărbați?

— Da?

— Da. Uneori. Dar nu mă duc să mă plâng la pastorul Dennis din cauza asta. Și știi de ce?

Tim dădu din cap că nu.

— Pentru că îmi iubesc soțul. Și tot ce mi-am dorit a fost ca și el să mă iubească. Dar el nu e în stare.

Tim nu contestă asta.

— Nu m-ai iubit niciodată, așa-i? Nu m-ai iubit niciun pic.

Din cine știe ce motiv misterios, Carrie zâmbea, ca și cum această idee îi provoca o plăcere tristă.

— Eu... începu Tim, dar apoi se opri. Mă străduiesc, Carrie. Mă străduiesc să fiu un soț bun.

— Să-ți faci datoria de creștin? întrebă ea sarcastic.

— Nu e corect. Chiar mă străduiesc din greu.

Carrie scutură din cap, încet și îndelung. Tim simțea că va urma o sentință și își dădea seama că erau puține șanse să poată face apel.

— Dacă m-ai iubi, spuse ea, nu ți s-ar părea așa o corvoadă.

Păstrătorii Credinţei

Când Ruth sosi la şcoală vineri dimineaţa, găsi un plic cu aspect oficial în cutia ei poştală, îngropat sub mormanul obişnuit de circulare şi anunţuri. Mesajul dinăuntrul lui — câteva rânduri mâzgălite pe o foaie cu antetul directorului Venuti — era ameninţător de concis.

Ruth, scria pe bilet. *Te rog să te prezinţi la biroul meu la sfârşitul primei ore. — J. V.*

Ruth îi arătă biletul lui Randall, după ce îi dădu cafeaua. Acesta scoase un zgomot compătimitor în timp ce îl rumega, apoi începu să fredoneze ca un copil.

— Ai dat de naiba, ai dat de naiba.

— Mulţumesc pentru sprijin.

— Scuze. Încercam doar să te detensionez puţin înaintea întâlnirii.

Ruth îl privi mai atent. Părea mult mai bine dispus decât cu o seară în urmă, atunci când o acuzase că nu e o prietenă bună. Randall adormise plângând pe canapeaua ei două nopţi la rând şi nu reacţionase prea bine când ea îi spusese că o a treia noapte era în afara discuţiei. Nu îi plăcea să adopte o atitudine dură când el

era într-o stare emoţională atât de precară, dar simţea că trebuie să fie singură cu Maggie şi Eliza, să aibă ocazia să stea împreună, toate trei, ca o familie, fără un musafir plângăcios de care să se împiedice. Plecarea fetelor spre biserică, duminică dimineaţa, fusese ca un semnal de alarmă care îi amintise cât de uşor era ca oamenii pe care îi iubeşti să se îndepărteze de tine. Aşa se întâmplase cu sora ei, cu Frank şi cu un număr dureros de mare de prieteni. Nu avea de gând să permită ca asta să se întâmple şi cu fetele ei, cel puţin nu atât timp cât putea să facă ceva.

— Pari foarte vesel în dimineaţa asta, observă ea. Ai dormit bine?

— N-aş putea spune asta. De fapt, am stat până foarte târziu. Greg şi cu mine am avut o discuţie foarte lungă.

— Şi?

— Avem ceva să-ţi spunem.

— *Avem*? Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

— Vei afla în curând.

— Haide, îl presă ea. V-aţi împăcat?

Expresia lui Randall deveni una gravă.

— Nu sunt în măsură să discut despre asta acum. Greg m-a făcut să promit că vom face anunţul împreună.

— Mă omoară suspansul.

— La şapte, la restaurantul indian, îi spuse el, dându-i biletul înapoi. Să nu întârzii.

De data aceasta Ruth nu fu surprinsă să-i găsească pe JoAnn şi pe directorul administrativ aşteptând-o în biroul directorului — erau aşezaţi pe cele două laturi ale biroului uriaş, cu o expresie de posomoreală profesională — alături de Joe Venuti, care avea o faţă acră şi

își masa abdomenul neliniștit, ca și cum începuse deja să regrete că mâncase ceva anume la micul dejun.

— Salut, spuse ea, văd că e vechea gașcă?

Doar directorul administrativ simți nevoia să-i răspundă, ridicându-se și întinzându-i mâna.

— Mă bucur să te văd, Ruth. Mulțumim că ai venit.

Îi scutură mâna cu putere, ca și cum ar fi felicitat-o pentru ceva ce ea realizase. JoAnn și directorul rămaseră așezați, privind calm cum ea se îndreaptă spre scaunul pliant maro care fusese așezat în fața biroului. Pe spatele lui scria, cu litere negre șterse, SALA DE MUZICĂ.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ruth. Am primit vreo medalie?

— Foarte amuzant, murmură Venuti.

— Ei, ei, făcu dr. Farmer, oarecum ambiguu. Haideți acum.

Conversația se împotmoli pentru o clipă. JoAnn privea întrebător spre director, care privea întrebător spre directorul administrativ, iar acesta se prefăcea absorbit de studierea unui pix absolut banal pe care îl scosese dintr-o cană de pe biroul lui Venuti.

— Vor să-ți spună ceva, explică JoAnn.

Venuti confirmă dând din cap. Își drese vocea și bătu nervos de câteva ori cu degetele în marginea biroului.

— După o lungă, ăăă, introspecție administrativă, am luat o decizie. Dr. Farmer, ai onoarea.

Directorul administrativ nu părea prea fericit să vadă că mingea e în terenul lui.

— Da, spuse el, zâmbind trist către Ruth. Știi că nu ne place să facem așa ceva, dar nu vedeam nicio alternativă.

— Am primit numeroase plângeri, adăugă Venuti. Dacă vrei, îți putem arăta dosarul.

Dr. Farmer dădu din cap.

— Cred că se poate spune că nu ești pe aceeași lungime de undă cu noua programă. Cred că nimeni nu poate contesta asta.

— Avem nevoie de jucători de echipă, se alătură și JoAnn corului. Că altfel tragem în direcții opuse. Iar acest program pilot e prea important pentru mine ca să îngădui una ca asta.

— Scuze, spuse Ruth. Nu înțeleg prea bine despre ce vorbiți.

— Vei fi redistribuită, o informă dr. Farmer. Poți termina semestrul, dar începând din ianuarie nu o să mai predai Sănătate.

— Speram ca, după cursul suplimentar, lucrurile să se îndrepte, continuă Venuti, dar conform raportului se pare că ai fost cel puțin necooperantă și chiar perturbatoare.

— Ne gândeam să te trimitem la un curs de două săptămâni în Philadelphia, la vară, spuse dr. Farmer, dar JoAnn crede sincer că ar fi o pierdere de timp și o irosire a resurselor școlii. Și, în vremurile de strângere a curelei pentru toată lumea... ei, cred că înțelegi despre ce e vorba.

— Nu poți preda ceva în care nu crezi, declară JoAnn. Și în mod clar tu nu crezi în misiunea care ți-a fost încredințată.

Ruth era șocată. Venise așteptându-se la o mustrare, dar nu la o ambuscadă din trei părți.

— Deci sunt concediată? întrebă ea încet.

JoAnn aprobă din cap, dar directorul principal și cel administrativ protestară imediat împotriva termenului.

— Nici poveste, spuse Venuti. Nimeni nu a vorbit de concedierea cuiva.

— Ești titulară, sublinie dr. Farmer. N-am putea să te dăm afară nici dacă am vrea.

— Doar dacă omori pe cineva, spuse Venuti privind-o fix pe Ruth, ca și cum n-ar fi exclus posibilitatea.

— Nici atunci n-aș fi sigur, spuse dr. Farmer, îngăduindu-și un chicotit ușor, birocratic. Ești doar redistribuită, Ruth. Nu avem nimic personal cu tine.

Ceața din capul lui Ruth începu să se ridice.

— Asta e scandalos, spuse ea. O să mă duc la sindicat.

— E dreptul tău, o asigură dr. Farmer. Dar avocatul nostru ne-a spus că suntem acoperiți. Nu ești sancționată. Ești doar reorientată, în conformitate cu nevoile noastre școlare. Avem mână liberă în privința asta.

— Bine, spuse Ruth. Poate că aveți. Dar cine o să țină orele mele?

— Consiliul școlar e marțea următoare, spuse Venuti. O să se voteze o derogare ce va permite unei experte calificate să predea în aria ei de specializare, fără a mai fi nevoie de procesul oneros al autorizării de către stat.

— O expertă calificată? repetă Ruth, întorcându-se spre JoAnn.

Consiliera pe probleme de virginitate zâmbi dulce și dădu ușor din umeri, ca și cum ar fi spus *Uneori câștigi, alteori pierzi*.

— JoAnn e doctorand în Sănătate Publică, sublinie Venuti. Tu ai doar un master în Pedagogie.

— Până acum nu au acceptat niciodată asemenea derogări, observă Ruth. Nu l-au refuzat pe ziaristul acela pensionar care voia să predea jurnalism?

— Asta a fost acum patru ani, îi reaminti Venuti. Consiliul s-a schimbat mult între timp. Sunt convins că JoAnn nu va întâmpina niciun obstacol serios.

— Sunt sigură că nu, fu de acord Ruth.

— Ne pare bine că ești atât de fair-play, spuse dr. Farmer cu o ușurare evidentă. Ai vreo întrebare despre toată povestea asta?

Ruth dădu din cap că nu și se ridică în picioare, de-abia așteptând să plece naibii de acolo. Aproape ieșise pe ușă când își dădu seama că uitase ceva.

— A, ba da, spuse ea. Nu mi-ați spus la ce sunt redistribuită.

— Nu suntem sută la sută siguri, răspunse Venuti. Dar s-ar părea că vom avea un loc la catedra de Matematică.

— Matematică?

Ruth nu se putu abține să nu râdă.

— Habar n-am de matematică.

— E pentru începători, o asigură dr. Farmer. E vorba doar de cunoștințe elementare.

— Crede-mă, spuse Venuti, copiii ăia nu sunt Einstein. Dacă știi să aduni doi cu doi ești mult înaintea lor.

Contingentul Păstrătorilor Credinței de la Tabernaclu era compus din nouă oameni cu totul, prea mulți ca să încapă în dubița lui John Roper. Tim se oferise să meargă și cu mașina lui și îi primise ca pasageri pe Marty Materia și Jonathan Kim. Inițial, Jay, ultimul recrut, trebuia să fie al patrulea, dar în ultima clipă pastorul Dennis decisese că Jay trebuia să vină împreună cu el, în dubiță.

Conform așteptărilor, în clipa în care Tim intră pe autostradă, Marty începu să sforăie pe bancheta din spate — era electrician și lucra ca nebunul ca să-și întrețină soția și cei cinci copii, fiind renumit pentru capacitatea lui de a ațipi oricând și oriunde avea ocazia, inclusiv la întâlnirea de duminică. Jonathan stătea pe locul mortului, privind absent în față și trăgându-se nervos de

dunga perfectă a pantalonilor. În prima jumătate de oră a călătoriei, încercă metodele obișnuite de inițiere a unei conversații, întrebându-l pe Tim câți copii avea și dacă intenționa să-și cumpere un televizor cu plasmă în viitorul apropiat, dar apoi renunță, căzând într-o tăcere meditativă presărată la fiecare câteva minute cu un mormăit aprobator, ca și cum ar fi fost de acord cu propriile lui gânduri.

Dintr-o perspectivă pur socială, era imposibil să negi că Odyssey-ul lui John era cel mai dezirabil vehicul. Urmându-l de la o distanță respectuoasă, Tim vedea siluetele bărbaților dinăuntru; părea să fie destul de multă agitație — capete care se întorceau, snackuri trecute de la unul la altul, chiar și unii care băteau palma. Probabil că înăuntru cânta muzică religioasă — pesemne pastorul Dennis insistase — și se râdea mult, dat fiind faptul că Steve Zelchuk părea să vorbească încontinuu de pe bancheta din spate. Steve era un imitator înzestrat, cu un repertoriu imens de glume decente și destul de amuzante; era considerat cel mai amuzant tip de la Tabernaclu, nu că ar fi fost prea mare concurența.

În mod normal, Tim ar fi fost dezamăgit să se regăsească în mașina plicticoasă, dar în seara aceasta nu îl deranja. Era o ușurare să aibă puțin timp de reculegere, să poată asculta noul lui CD cu Mavis Staples și să-și lase gândurile să rătăcească. Lucrurile ar fi fost mult mai complicate dacă s-ar fi aflat în aceeași mașină cu pastorul Dennis și John Roper, amândoi entuziaști apropo de meciul de fotbal de a doua zi.

Din câte își dădea seama Tim, începea să pară evident că avea să iasă circ. În ultimele câteva zile pastorul dedicase destul de mult timp alertării mass-mediei — nu doar ziarele locale și regionale, dar și posturi de radio

și TV — în legătură cu ceea ce el spunea că va fi „o bătălie istorică din războiul permanent pentru inimile și mințile copiilor noștri". De asemenea, pastorul recrutase vreo zece voluntari de la Tabernaclu care să stea pe tușă cu versete din Biblie înscripționate pe tricou, ceea ce el credea că va constitui o imagine extraordinară, în cazul în care reporterii TV chiar aveau să apară. Acești voluntari puteau, de asemenea, să se alăture cercului rugăciunii de la sfârșitul meciului, ceea ce lui John i se părea o idee fantastică.

Lui Tim nu i se păruse chiar atât de fantastică, dar încercarea lui de a-și explica rezervele la sfârșitul ședinței de studiere a Bibliei de miercuri seara nu decursese prea bine. Pastorului Dennis nu-i păsa absolut deloc că Bill Derzarian și Asociația de Fotbal aveau să se enerveze, că multe fete și părinții lor aveau să se simtă prost sau că lui Tim și John avea să li se interzică, probabil, să mai antreneze.

— Dacă pe oameni îi supără adevărul, spuse el, atunci așa să fie. Iisus ne-a spus să mergem în lume și să răspândim vestea bună întregii creații, nu doar oamenilor dispuși să asculte.

Spre meritul lor, amândoi bărbații erau mai înțelegători față de temerile lui Tim că, dacă va participa la o altă rugăciune de după meci, va viola acordul privind custodia și își va periclita relația cu fiica lui.

— Nu e o glumă, le spuse el. Am fost avertizat.

— E groaznic, fu de acord John. Nu știu ce-aș face dacă aș fi în locul tău.

Pastorul Dennis își puse mâinile pe umeii lui Tim și îl privi drept în ochi timp de câteva secunde, ca și cum ar fi vrut să-i facă o transfuzie de curaj.

— Fii tare, spuse el. Fericit cel ce are încredere în Domnul.

John aprobă solemn din cap.

— Tu ai început asta, îi aminti el lui Tim. Hai să terminăm împreună.

Parcară mașinile la câteva străzi distanță de centrul civic și se alăturară paradei bărbaților creștini care se îndreptau spre stadion. Tim mai fusese la o conferință a Păstrătorilor Credinței, astfel că nu mai era luat prin surprindere, ca anul trecut, dar tot era profund impresionat de spectacol. Era deconcertant, dar și ciudat de emoționant, să se găsească într-un parc de distracții în care nu vedea decât spirite înrudite apropiindu-se din toate direcțiile, coborând din autocare, autobuze școlare, mașini ale bisericilor și taxiuri, strângându-și mâna, îmbrățișându-se și strigându-se unii pe alții cu voci fericite.

Majoritatea Păstrătorilor Credinței erau albi și mai degrabă tineri, dar erau și destule excepții — asiatici îngrijiți, studenți eleganți cu cioc și perciuni lungi, negri impunători rași în cap, tați și fii, grupuri de motocicliști și chiar câțiva bătrânei cu bastoane. Nu puteai aduna o mulțime de dimensiunile acestea fără să atragi și câțiva tipi foarte ciudați — Tim văzu un hipiot cu freză afro și sari până în pământ și un tip solid cu o bluză de lână care stătea lângă intrarea principală, sunând dintr-un corn de berbec; de asemenea, fu acostat de un predicator ambulant fără un ochi, care îi întinse o broșură ordinară, reprodusă prost, pe coperta căreia scria *Zece motive pentru care Dumnezeu îi urăște pe poponari (și pentru care noi ar trebui să facem la fel)* — dar ceea ce îl uimea era numărul redus al acestora. Imensa majoritate a participanților la reuniune erau tipi obișnuiți, cu pantaloni de stofă sau blugi, pulovere sau geci de piele, cetățeni normali cu slujbe stabile, verighete și probabil mai puțin

păr şi mai multă burtă decât în tinereţe, tipi care păreau că s-ar potrivi perfect în Tabernaclu, alături de Marty, Jonathan, Eddie, Jay, John, Tim, Bill, Steve şi Dennis.

La biroul de înregistrare primeau brăţări oficiale — inele de cauciuc mov, cu mottoul conferinţei (NEÎNFRICAŢI) imprimat pe o parte — apoi se uitau la standurile cu articole de vânzare, plimbându-se pe lângă tarabele cu CD-uri, cărţi, tricouri (IISUS E FANTASTIC) şi căni, apoi inspectând măsuţele pliante pline de literatură promoţională pentru universităţi, asociaţii de caritate, cauze politice şi afaceri creştine. Examinând o broşură a unei companii numite Calvary Homebuilders, Tim tresări amintindu-şi de punţile pe care le tăiase în noaptea partidei de poker şi se întrebă dacă ar fi posibil să îşi repare relaţia cu George Dykstra. Pe de altă parte, nimeni nu părea să fi făcut legătura dintre el şi vandalizarea Hummer-ului lui Billy; cel puţin nu îl acuzase nimeni de nimic. Îşi dădea seama prea bine că un om mai bun ar fi pus mâna pe telefon şi ar fi recunoscut prostia pe care o făcuse, dar Tim avea şi aşa destule probleme şi nu se simţea în stare să se umilească în faţa unui cretin ca Billy.

Standurile cu mâncare erau pe coridorul principal, iar Tim se aşeză la coadă alături de alţi membri ai Tabernaclului care nu apucaseră să mănânce. Jay, membrul cel nou, se întoarse spre el în timp ce aşteptau.

— Ai mai fost la aşa ceva?

— Anul trecut, răspunse Tim. M-am simţit bine.

Jay părea sceptic.

— Prea mulţi bărbaţi, spuse el. Parcă ar fi un bar de homosexuali.

Tim râse forţat. Nu mai vorbise niciodată cu Jay faţă în faţă, dar fusese curios vizavi de el încă din ziua în care

apăruse la slujba de duminică, după ce îl pocnise pe pastorul Dennis. Auzise unele zvonuri că pastorul începea să pună la îndoială puterea angajamentului lui Jay față de Dumnezeu și că se străduia din greu să-l țină pe drumul cel drept.

— La început e puțin mai ciudat, fu de acord Tim. Dar apoi te obișnuiești.

Când ajunseră lângă tejghea, Jay privi iritat spre semnul din carton lipit de perete, deasupra dozatoarelor de bere: LA ACEST EVENIMENT NU SE VINDE ALCOOL.

— Ce nasol, spuse el. Mi-ar fi prins de minune o bere rece.

Ruth făcu tot posibilul să arboreze o față veselă când intră în Bombay Palace. Nu-i povestise lui Randall — și nimănui altcuiva, de fapt — ce se întâmplase în dimineața aceea în biroul directorului și presupunea că noutatea nu avea să se afle vreo câteva zile. În clipa de față nu voia decât să ia o masă agreabilă cu prietenii ei, să bea ceva și să-i ajute să sărbătorească veștile bune pe care ei doreau să i le împărtășească, oricare ar fi fost ele.

Însă acum, după ce îi trecuse șocul inițial, nu mai era atât de supărată pe cât se așteptase că fusese decapitată. Oricât de furioasă ar fi fost din cauza modului mizerabil în care fusese tratată, era de asemenea foarte ușurată să nu mai fie profesoara de abstinență, să nu mai acționeze ca o portavoce a unor idei în care, așa cum spusese JoAnn pe bună dreptate, nu crezuse niciodată. Matematica pentru începători avea să fie o plictiseală, nu se amăgea în privința asta, dar cel puțin nu avea s-o facă să se simtă murdară, de parcă ar fi ascuns elevilor ei anumite informații care i-ar fi putut ajuta să trăiască mai

fericit și mai sănătos. Și cine știe? Poate că Alegeri Înțelepte dădea chix și, peste un an sau doi, Ruth avea să se întoarcă, răzbunată, să predea din nou adevărul adevărat despre sexualitatea umană ignoranților elevi de la Stonewood Heights. În mintea ei totul se desfășura ca un film de la Hollywood, cu Michelle Pfeiffer stând în fața unei săli de adolescenți frumoși și serioși, derulând un prezervativ pe un castravete în timp ce în fundal răsună o muzică triumfătoare.

Se îndreptă spre Randall și Gregory, care stăteau unul lângă celălalt într-un separeu lipit de perete, ținându-se de mână — ceva ce nu-i mai văzuse făcând în public — și șoptindu-și unul altuia cu expresia absorbită pe care nu o vezi decât pe fața noilor îndrăgostiți sau a cuplurilor de bătrâni, după depășirea unui pericol mortal. Imediat după ce Ruth se așeză, Randall îi turnă un pahar de bere și propuse un toast.

— Pentru buna noastră prietenă, Ruth, care ne-a salvat relația.

— Trăiască, spuse George.

— Eu? râse Ruth. Dar ce am făcut?

— Îți amintești când am vorbit în seara aceea? o întrebă Randall. Eu mă plângeam că Greg nu vrea să mă ceară în căsătorie, iar tu m-ai întrebat de ce nu îl cer eu pe el.

— Mi-ai spus că e o idee tâmpită.

— S-a răzgândit, o informă Gregory.

Ruth se întoarse spre Randall, cu un zâmbet din ce în ce mai larg pe față.

— Să nu-mi spui...

Randall roși.

— Am avut suficient timp ca să mă gândesc bine.

— Și ce s-a întâmplat? Te-ai lăsat într-un genunchi și tot tacâmul?

— A fost la telefon, recunoscu Randall. Nu a fost foarte romantic.

— Nu e adevărat, spuse Gregory. A fost *foarte* romantic. Îmi dădeam seama cât de greu îi e să rostească întrebarea, de cât curaj avea nevoie. Dar a fost soluția perfectă. Ne certaserăm atât de mult din cauză că eu nu voiam să-l cer în căsătorie, încât ajunsesem la punctul în care n-aș mai fi putut s-o fac nici dacă aș fi vrut. Pe de o parte din mândrie, presupun, dar și pentru că ar fi părut că o fac doar pentru că așa vrea el, nu pentru că așa vreau eu. Înțelegi ce vreau să spun.

— Oarecum, spuse Ruth. Sunt extrem de bucuroasă pentru voi amândoi. Felicitări.

Ciocniră din nou. Fericitul cuplu se privi din nou în ochi.

— Dar nu de asta te-am invitat aici, spuse Randall.

— Da, sigur.

— Suntem foarte serioși, insistă Gregory. Te-am invitat ca să te întrebăm dacă ești liberă pe 19 august.

— Cred că da, dădu Ruth din umeri. Probabil.

— Sper, spuse Randall, pentru că vrem să fii domnișoară de onoare la nunta noastră.

— La nunta voastră? Vrei să zici un fel de ceremonie simbolică?

— Nu, spuse Gregory. La nunta noastră. Am închiriat un han foarte drăguț în Berkshire. Va fi o ceremonie legală, aprobată de statul Massachusetts.

— Dar nu sunteți rezidenți. Și ei nu le permit celor…

— Nu vom fi din afara statului, o informă Randall. Ne mutăm în Cambridge. Sau pe undeva pe acolo. Dan și Jerry au spus că o să ne găsească un loc drăguț în care să trăim.

— Vorbești serios?

Prietenul ei dădu aprobator din cap.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Cât mai curând posibil, zise Gregory. Nu are niciun rost să mai aşteptăm.

— N-nu înţeleg, spuse Ruth încă zâmbind, dar cu o voce care distona cu expresia ei. E atât de... subit. Nu ştiam nici măcar că vă gândiţi la mutat.

— Şi pentru noi e ceva subit, recunoscu Randall. Dar ştim că asta trebuie făcut.

— Imediat ce ne-am logodit, explică Gregory, a devenit ceva evident. Te logodeşti ca să te poţi căsători. Iar în clipa asta există un singur loc în care putem face asta.

— Şi, în plus, adăugă Randall, ne-am cam plictisit de Stonewood Heights. Avem nevoie de ceva puţin mai stimulator.

Ruth puse mâna pe pahar, dar nu părea că ar avea de gând să bea din el.

— Şi eu? întrebă ea încet, cu o voce rănită. Eu ce o să mă fac?

Nu era ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ei să spună *Vino cu noi, vino să ne mutăm împreună în Cambridge,* dar s-ar fi bucurat să vadă ceva mai mult decât privirile uimite şi neutre pe care ei i le adresau. Erau cei mai buni prieteni ai ei; ar fi trebuit să-şi dea seama cum avea să se simtă ea. Dar adevărul era că nici măcar Ruth nu înţelegea ce simte până când nu îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă ca un copil pierdut.

Tim nu-i văzuse niciodată pe Grateful Dead cântând în amfiteatrul de la centrul civic — preferau spaţiile deschise, mai mari, din zonă —, dar văzuse mai multe concerte aici în adolescenţă, inclusiv cu .38 Special, The

English Beat și câteva avataruri diferite ale Allman Brothers. Într-un fel — dacă scoteai din calcul norul gros de fum de marijuana care plutea pe deasupra festivităților — era o senzație cât se poate de familiară aceea de a sta acolo pe scaunele ieftine împreună cu prietenii lui, privind în jos spre cântăreții minusculi de pe scenă, în deplină coerență cu restul vieții lui. Se întreba câți alți Păstrători ai Credinței puteau spune același lucru, câți dintre ei jucaseră volei în timp ce îi așteptau pe Supertramp să urce pe scenă sau ajutaseră la scoaterea pe brațe a fetelor bete în timp ce Little Feat cântau al treilea bis.

După patru cântece, Păstrătorii Credinței au cedat scena maestrului de ceremonii, Fratele Biggs — Tim și-l amintea de anul trecut — un negru rubicond, cu piele deschisă la culoare, cu un farmec ștrengăresc și voce răsunătoare. Acesta puse mulțimea în mișcare prin câteva întrebări, ca pe stadion, montându-i pe cei de jos împotriva celor de la balcon, pe cei din stânga împotriva celor din partea dreaptă a sălii.

— Cine îl iubește pe Iisus?

— NOI!

— Cine urăște păcatul?

— NOI!

— Pe cine iubim noi?

— PE IISUS!

— Și ce urâm?

— PĂCATUL!

— Foarte bine.

Fratele Biggs zâmbi larg; fața lui era enormă, pe cele două ecrane uriașe de pe fiecare parte a scenei.

— Știu că toți ați primit o brățară când ați intrat aici, nu-i așa? E un cadou frumos, nu credeți? Să nu spuneți

că nu avem grijă de voi. Nu știu dacă ați observat, dar pe brățară e imprimat un cuvânt, care e mottoul nostru din seara aceasta. Vreți să-mi spuneți care este acest cuvânt?

— Neînfricați, spuse mulțimea, dar răspunsul părea ezitant și dezorganizat, chiar dacă acest cuvânt pâlpâia pe ecranele mari.

— O, Doamne, spuse Fratele Biggs cu un râs trist. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar parcă sunteți niște pămpălăi. Credeam că sunteți niște bărbați creștini puternici, dar parcă sunteți niște școlărițe. Așa că vă întreb din nou. Care e mottoul nostru din seara aceasta?

— NEÎNFRICAȚI!

Fratele Biggs își șterse fruntea cu o batistă și oftă ușurat.

— Așa e mai bine. Mă îngrijorasem pentru o clipă. Credeam că am greșit evenimentul. Nu am nimic împotriva școlărițelor, dar nu cred că sunteți suficient de drăguți ca să vă stea bine în rochițele alea frumoase.

Fratele Biggs se apropie încet de marginea scenei. Fața lui deveni serioasă pe ecrane.

— Știu că ați venit ca să vă simțiți bine, să sărbătorim dragostea noastră comună pentru Iisus Hristos. Să vă rugați ca pe vremuri și să simțiți camaraderia cu alte câteva mii de creștini ca voi. Credeți-mă, oameni buni, vă vom oferi această experiență. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm puțin de înfruntarea temerilor noastre. Ah, știu, nu pare prea distractiv, dar dacă te gândești puțin, e logic. Pentru că nu puteți simți bucurie adevărată dacă vă temeți, nu-i așa?

Trebuie să vă învingeți teama. Și asta e ceea ce înseamnă *neînfricați*. Înseamnă că puteți să vă temeți, dar că nu veți da bir cu fugiții. Rămâneți cu capul sus și

continuați să mergeți direct spre această teamă. Pentru că Domnul este aici, mergând alături de voi. Spuneți Amin.

Mulțimea spuse Amin.

— Deci, așa cum v-am spus, avem un program extraordinar pentru voi. Dar înainte de asta, vreau să vă spun care e misiunea voastră în seara aceasta. Trei sarcini simple. Nu două, nu patru. Trei. Le-am pus pe versuri, ca să fie mai ușor de ținut minte. Primul lucru pe care îl vom face va fi să ne *înfruntăm* teama. Apoi — și asta e partea cea mai grea — vom *îmbrățișa* frica. Iar după asta, cu ajutorul lui Iisus, vom *șterge* frica. Ați înțeles? *Vom înfrunta, îmbrățișa și șterge*. Haideți s-o spunem împreună. Ce vom face mai întâi?

— VOM ÎNFRUNTA!

— Foarte bine! Și după asta?

— VOM ÎMBRĂȚIȘA!

— Și apoi?

— VOM ȘTERGE!

— Excelent, spuse Fratele Biggs. Cred că începe să vă placă. Se pare că avem aici niște bărbați creștini și neînfricați! Acum să înceapă petrecereaaaaaa!

Pe la mijlocul discursului inaugural — „Optimizarea lui Iisus: șapte modalități de a vă folosi credința la locul de muncă" — Tim se ridică să meargă la toaletă. Nu era ceva urgent, dar după o jumătate de oră de conferențiere, „Bob Mallott, fost director de corporație și cunoscut vorbitor pentru cauza creștinismului", nu parcursese decât trei din cele șapte modalități, iar Tim începea să devină puțin agitat.

Pierdu câteva minute la baie, dându-și cu apă rece pe față și frecându-și mâinile sub uscătorul automat mai mult decât era necesar. Când în cele din urmă ieși din

toaletă nu fu foarte mirat să-l găsească pe Jay, care îl aștepta pe hol cu un carton de nacho în mână. Toată seara Tim simțise cum noul membru privește spre el, strâmbându-se și încercând să-i atragă atenția, chiar dacă între ei stăteau pastorul Dennis și tânărul pastor Eddie.

— Aici erai, spuse Jay, pe un ton acuzator ciudat. Credeam că m-ai abandonat.

Tim era uimit de termenul folosit de Jay. Cum puteai abandona pe cineva față de care nu aveai nicio obligație?

— Am fost doar la toaletă, spuse el.

Jay dădu din cap, dar nu părea prea convins. Se aplecă spre Tim, vorbind aproape în șoaptă.

— Îți place asta?

— În mare, da. Adică nu e cea mai palpitantă seară din viața mea.

Jay scoase un sunet ușor de neîncredere.

— Mai bine îmi bat un cui în cap decât să ascult porcăriile astea.

— Anul trecut a fost mai frumos, îl asigură Tim. A venit un comic.

Jay întinse cartonul cu nacho, dar Tim făcu un gest de refuz.

— Hai, nu-ți fie rușine. Ia unul cu brânză.

Tim alese o bucată plină de sos, cu ardei iute pe ea. Jay îi privi cum o mestecă, cu un interes care friza grosolănia.

— Ce e? întrebă Tim.

— Nimic.

Jay dădu enigmatic din umeri. Avea o față grăsuță, de copil, dar în ochii lui se citea o expresie vicleană pe care Tim nu o mai remarcase înainte.

— Mă bucur doar că avem în sfârșit ocazia să vorbim.

— Și eu, spuse Tim, deși începea să se simtă puțin stânjenit.

Jay privi în jurul lui. Pe coridor treceau destul de mulți oameni, dar niciunul dintre ei nu era de la Tabernaclu.

— Din câte am auzit, spuse el, avem unele lucruri în comun. Știi, problemele din trecut. Crize și toate celelalte.

— E posibil, recunoscu Tim. Eu am avut ceva probleme.

Jay își lăsă capul în jos.

— Nu e ușor, spuse el.

— Mie-mi spui.

— Să nu mă înțelegi greșit, aș vrea să fiu bun, spuse Jay ridicându-și privirea. Dar e atât de al dracului de plictisitor.

— Asta poate fi o problemă, fu de acord Tim.

Jay își frecă bărbia cu vârful degetului mare.

— Tot ce pot să-ți spun e că e foarte bine că nu sunt cu mașina în seara asta. Pentru că la câțiva kilometri de-aici e un club de striptease excelent, și dacă aș avea mașină...

Jay prinse privirea de avertisment a lui Tim și se opri. John Roper tocmai apăruse pe coridorul de la ieșire și venea direct spre ei.

— Salut, spuse el cu o veselie forțată. Ce faceți?

Tim strânse din buze. Jay murmură ceva ininteligibil.

— Ați lipsit mult timp, le spuse John. Pastorul își făcea griji.

— Totul e în regulă, îl asigură Tim.

— Discutam doar, adăugă Jay. Încercam să ne cunoaștem mai bine.

— Foarte bine, răspunse John. N-am vrut să vă deranjez.

— Nicio problemă, spuse Tim. Oricum urma să intrăm imediat.

Ruth nu plânse mult timp, dar cei doi se simțeau groaznic.

— Îmi pare atât de rău, spuse Gregory. Ar fi trebuit să fim mai atenți.

Randall era de acord.

— Eram atât de absorbiți de veștile noastre bune, că n-am stat să ne gândim cum ar putea ele să te afecteze pe tine.

— Nu e vina voastră, le spuse Ruth. Nu-mi dau seama de ce m-a afectat așa. Cred că doar m-ați luat prin surprindere sau ceva asemănător.

Randall se întinse și o bătu pe mână.

— Știu că ai avut un an greu. Lucrurile se vor remedia.

— Nu prea văd cum, spuse ea. Am o slujbă infectă, copiilor mei le e rușine cu mine, nu am o relație și cei mai buni prieteni ai mei se mută din oraș.

— Poți să ne vizitezi când vrei, spuse Gregory. Nu e chiar atât de departe.

— Mulțumesc.

Ruth se forță să zâmbească.

— Mă bucur pentru voi. Știu că o să aveți o nuntă minunată și sunt onorată să particip.

Băieții o asigurară că nici nu se gândeau altfel. Ruth își suflă nasul într-un șervet de pânză.

— Auzi, stai puțin, spuse Gregory. Ce s-a întâmplat la marea ta întâlnire de acum câteva zile? Nu știu nimic.

— A fost un eșec, spuse Ruth scuturând din cap. Paul e un tip drăguț, dar nu avem nimic în comun.

— Păcat, zise Gregory. Părea promițător.

— O să găsești tu pe cineva, spuse Randall. E timpul să intri pe agențiile matrimoniale de pe internet.

— Am făcut asta, îi aminti Ruth. E pustiu. Nu sunt decât bărbați de șaptezeci de ani care nu vor să cunoască femei de peste patruzeci.

— De data asta o facem ca lumea, spuse Gregory. Te îmbrăcăm frumos și facem câteva poze sexy. Știi, cu lumina potrivită și unghiurile care te favorizează. Apoi ne punem mintea la contribuție și îți scriem un profil nou. Și știi ce? Dacă vrei să spui că ai treizeci de ani, eu n-o să te pârăsc.

Ruth încercă să zâmbească, dar asta o obosea.

— Mă rog, spuse ea. Nu prea îmi mai pasă.

— Nu strică să încerci, îi aminti Randall.

— Ce rost are? Pur și simplu nu prea există acolo mulți tipi ca lumea.

Gregory îl mângâie pe Randall pe obraz și apoi privi spre Ruth.

— Draga mea, spuse el. Unul e de ajuns.

— Și în plus, nu e ca și cum nu te-ar suna nimeni, spuse Randall întorcându-se apoi spre Gregory. Un tip căsătorit a sunat-o, beat, în seara aia pe la unșpe. Voia doar să vină să discute puțin.

— Antrenorul de fotbal al fetei mele.

— Creștinul? spuse Gregory. Cel care le pune pe fete să se roage?

— Da, el e.

Ochii măriți ai lui Gregory exprimau interes.

— E drăguț?

— Ce importanță are? întrebă Ruth. E un creștin căsătorit și bețiv.

Randall se gândi puțin la asta.

— Nimeni nu e perfect, îi spuse el apoi.

După discurs a urmat o scenetă scurtă și enigmatică, despre doi supereroi cu probleme, îmbrăcați în costum mulat pe corp și mantie, care se întâlnesc în anticamera unui psihiatru. Jetman fusese capabil să zboare, dar în

ultimul timp era afectat de o frică paralizantă de înălțime („Într-o zi am privit în jos și pur și simplu mi s-a părut riscant, să fii acolo sus pe cer."); domnul Asbestos, celebru pentru capacitatea lui de a trece prin foc, fusese lovit dintr-odată de o aversiune față de foc („Chestia aia e fierbinte!", îi spune lui Jetman, dând din mână în timp ce își amintește de asta). După ce își spun unul altuia poveștile lor triste, încep să răsfoiască reviste și să-și privească nerăbdător ceasurile.

— Cât e ceasul tău? întreabă Jetman.

— Unu și jumătate, răspunde domnul Asbestos.

— Ciudat, vine replica lui Jetman. Eu aveam programare la ora unu.

— Nu se poate, spune domnul Asbestos. *Eu* aveam programare la ora unu.

Uimiți de această coincidență, cei doi o caută pe secretară, dar nu o găsesc. În cele din urmă se decid să ia măsuri drastice și bat cu pumnii în ușa psihiatrului, de care atârnă un semn uriaș cu NU DERANJAȚI. Neprimind niciun răspuns, dau buzna în birou, pentru a ieși după câteva secunde, și mai uimiți decât înainte.

— Încăperea e goală, spune domnul Asbestos scărpinându-se în cap.

— Știi ce înseamnă asta? întreabă Jetman cu o voce rău prevestitoare.

— Da, spune domnul Asbestos speriat. Înseamnă că suntem de unii singuri.

Reflectorul întârzie câteva clipe asupra supereroilor rătăciți, apoi se stinse. După care scena se lumină din nou, lăsând trupa să se vadă din nou. Cântau câteva acorduri simple, plăcute și reconfortante, cu fețele întoarse spre cer. Exact când Tim se aștepta ca solistul să înceapă să cânte, Fratele Biggs intră pe scenă.

Mersul lui ștrengăresc dispăruse; părea surprinzător de solemn.

— Dați-mi voie să vă spun, oameni buni. Poate că Jetman și domnul Asbestos sunt singuri cu temerile lor, dar noi nu suntem. Avem pe cineva care ne apără mult mai bine decât orice supererou. Și de aceea fiecare dintre noi poate trece prin valea umbrelor morții, fără să se teamă de rău. Pentru că El este cu noi! Îl simt aici, în seara aceasta! Mai devreme v-am spus despre misiunea noastră. Înainte de a deveni oameni ai Domnului cu adevărat neînfricați, trebuie să ne depășim temerile. Și asta vom face acum. Dacă deschideți programul vostru la pagina opt, veți găsi un carton alb. Vă rog să-l rupeți de-a lungul liniei perforate.

Tim desprinse cartonul. Era alb, cu excepția unei singure propoziții tipărite sus — CEA MAI MARE TEMERE A MEA ESTE:

— Acum, oameni buni, continuă Fratele Biggs, aș vrea să răspundeți cât se poate de sincer. Nu scrieți lucruri prostești precum *Mi-e teamă că toată înghețata o să dispară*. Trebuie să priviți adânc în sufletele voastre și să vă înfruntați temerile. Unii dintre voi aveți probleme la serviciu, alții aveți probleme cu soțiile sau poate cu copiii. Și mulți dintre voi — ah, știu asta, pentru că vă cunosc, sunteți frații mei — unii dintre voi aveți dorințe și dependențe care vă împiedică să fiți așa cum ar vrea Domnul să fiți. Și, apropo, să nu-mi spuneți că nu puteți completa cartonul pentru că nu v-ați adus nimic de scris. Avem voluntari care chiar în clipa aceasta împânzesc întreg amfiteatrul și care au un creion pentru oricine are nevoie.

Era adevărat. Oameni în veste verzi reflectorizante umblau în sus și în jos pe scări, împărțind mănunchiuri

de creioane ascuţite, fără gumă, din nişte găleţi de plastic. Bill Spooner luă un mănunchi şi îl dădu mai departe.

După ce Păstrătorii Credinţei completară cartoanele, Fratele Biggs îi invită să vină în faţa scenei pentru ceea ce el numea Prezentarea Temerilor.

— Haideţi, să facem asta împreună. Doar privind în sinea voastră şi scriind ce aţi văzut acolo aţi parcurs înfruntarea şi îmbrăţişarea. Acum mai avem acest ultim pas. Trebuie să ne ştergem temerile dându-i-le lui Dumnezeu.

Procesiunea se porni încet, oamenii ridicându-se unul câte unul şi avansând spre scenă.

— Bine, spuse Fratele Biggs. E un început bun. Ştiu că nu e uşor să fii un pionier. Dar îl avem pe Iisus lângă noi. Nimic nu poate să ne înspăimânte.

În faţa scenei exista o fosă mare, deschisă. Când primul grup de voluntari ajunse acolo, ridicară mâinile în sus, fluturând cartoanele deasupra capului în timp ce se apropiau de un şir de containere de plastic, pe care erau vopsite cuvintele „Receptacule pentru temeri".

— Haideţi, oameni buni. Aruncaţi-vă cartoanele în butoaie. Daţi temerile voastre Domnului. El poate face faţă, indiferent despre ce e vorba!

Timp de câteva minute trupa cântase aceleaşi refrene visătoare, dar acum muzica deveni brusc mai tare. Solistul începu, în stilul unei balade rock din anii '80, cu un vers care apoi deveni un cor vulcanic:

Nu aveţi teamă!
Apar zorii
Nu aveţi teamă!

Nu mai tremurați
Nu aveți teamă!
Domnul e cu noi și nu avem de ce să ne temem.

— Haideți și voi! strigă Fratele Biggs în timpul unui solo instrumental. Să arătăm lumii ce înseamnă să fii neînfricat!

Primul se ridică pastorul Dennis, apoi și ceilalți membri ai Tabernaclului, avansând printre scaune și coborând scările care începeau să se aglomereze.

— Aveți curaj! le spuse Fratele Biggs. Amintiți-vă ce a spus Iisus: „NU aveți teamă, căci Eu sunt cu voi!"

Din tot amfiteatrul se ridicau oameni care se alăturau procesiunii. Tim se împotmoli într-un loc îngust din fața scenei, în timp ce un torent de confetti începu să cadă din tavan asupra fosei.

— Știți ce este asta? întrebă Fratele Biggs. Acestea sunt cartoanele pe care le-am strâns anul trecut în Baltimore! Am luat acele temeri și le-am transformat în ceva vesel! Iar săptămâna viitoare cartoanele voastre vor ninge deasupra omenilor de bine din Albany!

Când ajunse la marginea fosei, Tim avea deja brațele în aer; își flutura cartonul și cânta alături de trupă.

— Nu aveți teamă! Zorii apar...

Se opri o clipă, lăsându-și tovarășii să treacă în fața sa. Era un haos total, cu confetti și vârtejul de lumini, o maree de trupuri care se mișcau înainte și înapoi, îngrămădiți ca într-un vagon de metrou la o oră de vârf. În jurul lui oamenii plângeau și cădeau în genunchi. Tim se uită cum Bill Spooner și Steve Zelchuk scapă de temeri — după aceea Bill își șterse o lacrimă, iar Steve își agita pumnul în aer — apoi se apropie și el de un butoi.

— Știți ceva? strigă Fratele Biggs. Vreau să vă întoarceți spre cel de lângă voi și să spuneți *Nu mă mai tem!*

Lui Tim nu-i fusese ușor să-și descrie temerea, în parte pentru că erau atât de multe. Prima oară se gândise la Abby și la cum era posibil să nu se apropie niciodată de ea așa cum ar fi vrut, apoi la Carrie, deoarece știa cât de mult o făcuse să sufere. Se gândi la meciul de fotbal de a doua zi și la cât de mult își dorea să bea ceva. Dar atunci când a început să scrie se gândea la pastorul Dennis, la John Roper și la toți bărbații cu care venise acolo în seara aceea și cu care se rugase împreună, în ultimii trei ani. Cei care îl acceptaseră în ciuda defectelor lui și îl ajutaseră să se pună din nou pe picioare. Acum stăteau în spatele lui, într-o furtună de confetti, îmbrățișându-se și spunându-și că nu se mai tem. Iar Tim stătea amețit lângă containerul de plastic, cu cartonul alb tremurându-i în mână.

Pe acesta scria „CEA MAI MARE TEMERE A MEA ESTE": că locul meu nu mai este aici.

Tim ieși afară, în aerul răcoros, scuturându-și bucățelele de hârtie de pe umeri. Din câte își dădea seama, nu venise nimeni după el. În timp ce ezita lângă container, incapabil să arunce cartonul, simțise ochii pastorului Dennis ațintiți asupra lui, dar profitase de furtuna unui nou val de confetti pentru a se strecura afară din fosă și a se îndrepta spre ieșire.

Nu era singur acolo. Vreo zece Păstrători ai Credinței rătăceau prin zona cimentată din fața centrului civic. Unii erau fumători care ieșiseră pentru o pauză de țigară, dar alții păreau pradă unui fel de agitație spirituală, murmurând pentru sine sau privindu-și în gol telefoanele, făcând tot posibilul să evite privirea celorlalți.

Cu capul plecat, Tim se îndreptă spre stația de taxiuri, unde se opri să își scoată brățara mov. Privi temător peste umăr — nu știa de ce; nu făcea nimic rău — înainte de a o arunca într-un coș de gunoi.

Traversă Fountain Boulevard și o coti pe o străduță laterală, mergând repede ca și cum ar fi întârziat la o întâlnire. În timp ce se apropia de parcare își dădu seama în ce situație neplăcută îi punea pe cei pe care îi lăsa acolo. Erau opt și dubița lui John avea doar șapte locuri, ceea ce înseamna că unul dintre ei avea să fie nevoit să stea în poala cuiva. Îl aștepta o călătorie lungă și neplăcută spre casă.

Pentru câteva clipe, Tim se simți atât de prost din această cauză, încât se gândi să se întoarcă, dar nu era în stare s-o facă. Centrul civic părea să fie la o distanță imposibilă, iar mașina lui era imediat după colț. Chiar și așa, gândul la toți oamenii aceia înghesuiți în Odyssey, cărora egoismul lui Tim avea să le strice seara, era atât de viu și de tulburător în mintea lui, încât se simți ușurat când, intrând în parcare, îl găsi pe Jay sprijinit de portbagajul Saturn-ului său, cu brațele încrucișate nerăbdător pe piept.

— Să fiu al naibii, spuse el, ți-a luat ceva timp.

— Încă puțin? întrebă Randall.

— De ce nu? răspunse Ruth. Nu eu trebuie să mă întorc acasă cu mașina.

Ca să se revanșeze pentru comportamentul ei nu prea sărbătoresc de la restaurant, Ruth luase o sticlă de șampanie de la Liquot Mart și îi invitase pe băieți la ea acasă, pentru a continua petrecerea. Acceptaseră foarte bucuroși și chiar cumpăraseră și ei o sticlă de șampanie, pe motivul că „nu știi niciodată când ai nevoie de ea”

Aceasta era sticla cu care Randall umplu din nou paharul lui Ruth și îl completă pe cel al lui Gregory.

— Fii atent, își avertiză acesta logodnicul. Noi suntem cei care trebuie să mergem acasă.

— Nu neapărat, spuse Randall, privind spre Ruth cu un zâmbet plin de bunăvoință alcoolică. Îmi face plăcere oricând să dorm pe canapeaua lui Ruth.

— Te rog, spuse ea. Oricând, cu plăcere.

— Știu, zise el, apoi se întoarse spre Gregory. Dar în seara asta chiar aș dori să dorm în patul meu.

— Dacă vrei să faci și altceva în afară să dormi, observă Gregory, ar fi bine să nu bem atât de mult.

— Nu contează, răspunse Randall. Sex în noaptea asta când suntem beți sau dimineață, când o să fim mahmuri. E la fel de bine.

— O, da, râse Gregory. Nu e nimic mai tare decât sexul când ești mahmur. Decât poate când ai gripă. Ăla e super tare.

— Poate nu crezi, spuse Randall, dar când sunt bolnav mă excit imediat.

Gregory aprobă din cap.

— Anul trecut când a avut gripă mă implora să i-o sug de fiecare dată când avea temperatură.

— Vezi? spuse Ruth. De-aia o să fiu pierdută fără voi. Credeți că o să aud povești ca asta de la Donna DiNardo?

— Săraca Donna, spuse Randall. O să-mi fie dor de ea.

— Ei, făcu Ruth. După ce îți găsești o slujbă, o să cunoști un nou set de personaje.

— Randall n-o să-și caute slujbă, spuse Gregory. Cel puțin nu în curând.

— Serios? întrebă Ruth.

— O să încep o afacere gen eBay, spuse Randall. Deja e un fel de part-time.

— În plus, sublinie Gregory, cineva trebuie să stea acasă cu copilul.

Ruth râse, dar se opri când își dădu seama că Gregory nu glumise.

— Sau copiii, adăugă Randall. Noi zicem că doi ar fi un număr rotund.

— Vorbiți serios? întrebă Ruth.

De când îi știa, cei doi nu manifestaseră nici cel mai mic interes pentru creșterea unui copil.

— Oarecum, spuse Gregory. Deocamdată doar gândim cu voce tare. Dar după ce te căsătorești e destul de logic să ai copii, nu crezi?

— În mod sigur merită să studiați posibilitatea, spuse Ruth. Cred că ați fi niște părinți foarte buni.

Erau de acord asupra faptului că vor o fată mai mare și un băiat mai mic, chiar dacă nu puteai neapărat să alegi. Lui Randall îi plăceau numele Fiona și Jake, în timp ce Gregory prefera Isabella și Liam. Enumerau și alte variante — Maria și Luke, Nina și Josh, Madeline și Ernesto — când se auzi soneria. Se uitară unul la celălalt, uimiți.

— Așteptai pe cineva? întrebă Randall.

— Nu, spuse Ruth, ridicându-se ezitantă din fotoliu.

— Poate că e antrenorul bețiv, sugeră Gregory. Poate i s-a stricat telefonul.

— Nu se poate, spuse Ruth, îndreptându-se încet spre hol. Nu poți să apari pur și simplu la ușa cuiva la ora asta.

— Invită-l înăuntru, zise Randall. Ne-ar plăcea să îl cunoaștem.

— Nu e el, insistă Ruth.

Dar el era. Ea își dădu seama înainte să pună mâna pe clanță, înainte să deschidă ușa și să-l vadă cum stă în fața ei, cu mâinile lui mari înfundate în buzunarele de la geaca de blugi și o privire imploratoare în ochi. Singurele lucruri la care nu s-ar fi așteptat erau părul lui plin de confetti și propria ei incapacitate de a vorbi.

Bună dimineața

De obicei, Ruth dormea goală vineri noaptea, dar nu s-ar fi simțit bine dacă pe canapeaua de la parter dormea Tim. Combinația ei obișnuită de pantaloni de trening și tricou foarte larg părea, în aceste condiții, deprimant de cenușie, astfel că explor atent sertarul ei de lenjerie și extrase o cămașă de noapte neagră din satin, cu decolteu adânc, care îi plăcea lui Frank. Avea un miros ușor stătut când și-o trase pe ea — nu mai intrase în contact cu aerul proaspăt de ceva timp — dar era tot ceea ce putea să facă în atât de puțin timp. Cel puțin așa nu ar fi fost într-o poziție foarte dezavantajoasă dacă Tim s-ar fi hotărât să bată la ușa dormitorului ei în mijlocul nopții, nu că acest pericol ar fi părut foarte prezent.

Încă nu-și revenise de pe urma șocului de a-l vedea pe veranda ei, a forței și limpezimii subite a propriilor ei sentimente. Avea senzația că se holbase la el un minut întreg înainte de a fi în stare din nou să vorbească.

— Ce faci aici?

Ochii lui erau atrași, ca de o forță magnetică, de paharul de șampanie din mâna ei.

— Mi-ai spus să vin când sunt treaz.

— E târziu, spuse ea. Sunt cu nişte prieteni.

El închise ochii, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp pentru a asimila vestea.

— Deci vrei să plec?

Ruth se prefăcu că se gândeşte la asta, dar ştia deja răspunsul. Îşi petrecuse ultimele trei zile regretând decizia de a nu-l invita înăuntru marţi noaptea — pur şi simplu nu era posibil, cu fetele care dormeau la etaj şi Randall plângând în bucătărie — şi nu avea de gând să repete acea greşeală.

— Intră, spuse ea.

Spre surpriza ei, Tim se înţelegea foarte bine cu Randall şi Gregory. Îi felicită pentru logodnă şi nu spuse şi nu făcu nimic care să sugereze că ar fi dezaprobat relaţia lor sau că s-ar fi simţit jenat în compania lor. Singurul moment neplăcut a fost atunci când Ruth l-a împiedicat pe Randall să-i pună lui Tim un pahar de şampanie.

— Nu, spuse ea, puţin mai tăios decât intenţionase. Nu face asta.

— Dar sărbătorim, protestă Randall.

— Nu ar trebui să bea.

Tim nu părea prea fericit, dar nu o contrazise.

— Uneori uit, îi spuse el lui Randall.

— Ştiţi ce? zise Gregory ridicându-se din fotoliu şi aruncându-i o privire plină de înţeles prietenului său. Cred că ar fi timpul să plecăm.

— Nu, nu, protestă Tim. Nu plecaţi din cauza mea.

— Nicidecum, îl asigură Gregory. Ora noastră de culcare a trecut de mult.

Ruth era destul de sigură că Tim avea să se dea la ea din clipa în care vor rămâne singuri — era sută la sută

în favoarea acestei idei —, dar el nu făcu altceva decât s-o întrebe dacă poate dormi în noaptea aceea pe canapeaua ei.

— Îmi pare rău că te deranjez, se scuză el. Dar nu am unde altundeva să mă duc.

— De ce nu la soția ta?

Tim scutură din cap, ca și cum asta nu mai era posibil.

— V-ați certat?

Înainte să apuce să răspundă, telefonul lui începu să sune. Tim îl scoase din buzunar și tresări când văzu numărul.

— Of, spuse el. Lasă-mă în pace.

— S-a întâmplat ceva?

El băgă telefonul înapoi în buzunar și încercă să zâmbească.

— Viața mea e un dezastru.

Ruth ar fi vrut să-l întrebe de unde are confetti în păr, dar Tim nu părea să aibă chef de conversație.

— O să-ți aduc lenjerie de pat, spuse ea. În dulăpiorul din baie e o periuță de dinți nouă.

Ruth încercă să citească în pat, dar nu avea nicio șansă. Era prea preocupată să asculte prin ușa lăsată întredeschisă, încercând să-și dea seama ce făcea Tim în living și întrebându-se dacă se dezbrăcase și dacă se gândea la ea așa cum ea se gândea la el. Lăsă cartea jos, stinse veioza și își strecură mâna între picioare, dar nu prea avea chef.

Ajută-mă, se gândi ea. Sunt *aici.*

Nu știa sigur de ce nu se duce pur și simplu jos și îl sărută. Până la urmă, nu asta îl sfătuise pe Randall, să preia inițiativa? Și, în plus, Tim făcuse partea cea mai grea venind la ea acasă. Poate că acum era rândul ei.

Dar nu putea s-o facă. Nu numai pentru că el era căsătorit — chiar dacă mariajul lui atârna de un fir de păr — sau pentru că părea să traverseze o criză mai amplă, care implica şi revenirea la alcool şi droguri. Şi nici măcar pentru că încă era supărată pe el din cauza problemelor pe care i le făcuse cu rugăciunile lui la meciul de fotbal. În principal, era din cauză că îi era frică — frică să nu fie refuzată şi frică de cum s-ar fi simţit în acel caz.

După ce se zvârcoli un răstimp care i se păru că durează ore întregi, în cele din urmă aţipi. Îşi dădu seama de asta doar pentru că, ceva mai târziu, se trezi tresărind când auzi uşa scârţâind.

— Ruth? şopti el. Dormi?

— Nu, spuse ea. Acum nu.

Tim stătea în pragul uşii, luminat din spate de becul de pe hol; silueta lui compactă şi ciudat de familiară îi producea lui Ruth o bucurie profundă.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse el, dar aş putea să folosesc calculatorul tău?

Tim se simţea puţin ciudat derulând inboxul lui Ruth la două noaptea, dar nu avea de ales. Oricum, nu durǎ mult până găsi ceea ce căuta, un reminder pe care îl trimisese echipei marţi dimineaţa — „RE: Reprogramarea antrenamentului de săptămâna aceasta". Apăsă pe Reply All, şterse vechiul subiect şi scrise altul: „MESAJ IMPORTANT DE LA ANTRENORUL TIM"

Dragele mele, scrise el, *îmi pare rău să vă informez că, din cauza unei probleme personale imposibil de înlăturat, nu voi putea fi cu voi la meciul de mâine cu Green Valley. Antrenorul secund John Roper va prelua conducerea în absenţa mea.*

Se rugase mult și intens înainte de a lua această decizie, care mergea împotriva celor mai profunde principii și dorințe ale sale. Dar în timp ce recitea textul pe monitor îl cuprinse o senzație de siguranță calmă, o limpezime spirituală pe care nu o mai simțise de mult timp, ca și cum Iisus ar fi privit peste umărul său, dând aprobator din cap.

Înțelegea din plin ironia situației. Cu doar câteva ore în urmă, în parcarea unui „club pentru domni" numit Eyeballs, Tim nu găsise nimic de răspuns la acuzația lui Jay că pastorul Dennis îl înșelase.

— Adică, să nu mă înțelegi greșit, a spus acesta. În acea primă noapte, când pastorul s-a rugat cu mine în parcare, am simțit ceva. Nu neg că eram mort de beat în acel moment, dar îți jur — și m-am gândit mult la asta — că am simțit că sunt învăluit de un nor minunat de iubire și — înțelegi — de iertare. Iar pastorul mi-a spus că acea senzație este Iisus. Iar eu l-am crezut, continuă Jay pe un ton amar. L-am primit pe Iisus și le-am spus tuturor că sunt un om nou. Am renunțat la porno, mi-am vărsat sticlele de băutură și am încercat să nu mai înjur tot timpul. Dar știi ce? După aceea nu am mai avut deloc acea senzație. Nici măcar o dată. Nu am simțit-o în biserică, nici la studiul Bibliei și cu siguranță nu am simțit-o în seara asta, la acel *eveniment* împuțit, oricum l-ar numi ei. Stăteam pur și simplu acolo, privind în jur, și deodată m-a izbit: acea senzație nu era Iisus, eram doar *eu*, sperând la ceva mai bun.

— Nu e nimic greșit în asta, spuse Tim.

— Poate că nu, recunoscu Jay. Dar asta nu o să salveze pe nimeni.

— Au trecut doar câteva săptămâni. Trebuie să ai puțin mai multă răbdare.

Jay se întoarse spre Tim cu o expresie care părea în același timp speriată și sfidătoare. Parcaseră pe locul rezervat pompierilor, la mică distanță de intrarea clubului.

— Crezi că fac o greșeală?

— Eu... nu știu, spuse Tim. Și eu sunt puțin dat peste cap.

Jay deschise portiera, dar nu coborî din mașină.

— Ești sigur că nu vrei să intri? Au o braziliancă, îți spun eu...

— Mai bine nu.

Jay coborî ezitant din mașină. Dar în loc să se ducă spre club rămase acolo, privindu-l fix pe Tim, aproape implorându-l, ca și cum ar fi vrut să-l convingă cineva să nu facă asta. Dar era alegerea lui, Tim nu putea să decidă în locul lui.

— Ne vedem, îi spuse el.

Tim ieși pe autostradă și se duse direct acasă, pregătindu-se pentru ceea ce știa că va fi încă o discuție dureroasă cu Carrie. Ajunsese în parcarea blocului său când își pierdu curajul și plecase spre Ruth.

Fetelor, știți cât de mult iubesc echipa noastră și ce onoare a fost pentru mine să fiu antrenorul vostru în acest sezon. Așa încât probabil că nu e nevoie să vă spun cât de mult mă doare că nu pot veni la meciul de mâine.

Conversația cu Jay încă îi răsuna în cap când îngenunche în livingul lui Ruth. Chiar nu-și putea da seama dacă se ruga din obișnuință, disperare sau pentru că se aștepta cu adevărat să comunice cu Dumnezeu. Și mai rău era că nu știa *pentru ce* se roagă. Toate problemele lui se strânseseră într-un nod mare și complicat, iar el nu știa de ce capăt să tragă mai întâi. Pe deasupra mai era deranjat și de telefonul mobil — pastorul Dennis și John Roper îl sunau la fiecare câteva minute, încercând

să dea de el — și de faptul că Ruth era la un singur etaj distanță, în dormitorul ei, asta pe lângă faptul că în casă probabil că exista băutură relativ ușor de găsit.

Tocmai era pe punctul de a se da bătut și de a încerca să se culce — simțea nevoia să facă asta încă de când începuse să se roage — când în cap îi răsună o voce, mult mai tare și mai limpede decât murmurele confuze ale gândurilor sale.

„NU PLECA", spuse vocea.

Înțelegea sensul cuvintelor și nu îi plăcea. Nu putea rata meciul. Nu ar fi fost cinstit față de fete.

„E SINGURA MODALITATE POSIBILĂ."

Și chiar așa era. Știuse asta de mult timp, dar nu fusese în stare s-o recunoască.

Îmi pare sincer rău dacă am făcut ceva care să vă despartă. Suntem o echipă. Mâine trebuie să fim uniți. Orice s-ar întâmpla, să știți că sunt cu sufletul alături de voi și voi fi mândru de voi, indiferent dacă veți pierde sau veți câștiga.

Simpla luare a unei deicizii era o imensă ușurare, rezolvarea unei probleme în așa fel încât să le poată aborda pe celelalte. Ce era important, își dădea el seama, era să nu se lase copleșit, ci să ia lucrurile pe rând. După asta avea să-i scrie un e-mail pastorului Dennis, mulțumindu-i pentru ajutorul lui, pentru eforturile eroice pe care le făcuse pentru sufletul său rătăcit, și oferindu-i recunoștința lui veșnică. Apoi avea să ia taurul de coarne, sunând-o pe Carrie ca să-i spună că nu se mai întoarce acasă, deși ea probabil că își dăduse seama singură până acum. Dar până atunci mai avea să le spună ceva fetelor.

Green Valley e un adversar dificil. Trebuie să ne facem jocul nostru — fotbal rapid, inteligent și lipsit de egoism.

Nomado — ești o foarte bună jucătoare tehnică, dar ai tendința să te încurci în driblat. Te rog, încearcă să pasezi rapid.

Subțirico — tu șutezi foarte bine. Dar evită aglomerațiile. Caută spațiile deschise.

Șerpișor — să nu-ți fie frică de gol. FĂRĂ FRICĂ.

Maimuțico — tu ești războinica mea. Avem nevoie de pasiunea ta.

Viteazo — e foarte bine să avansezi spre poartă, dar te rog să revii în apărare când e necesar.

Băiețico — nu ezita. Dacă ai ocazia, trage. Avem nevoie să urci în atac.

Abby — te iubesc atât de mult. Străduiește-te cât mai mult și nu-ți pierde concentrarea. Te rog, sună-mă după meci.

După o noapte de somn agitat, pe Ruth o trezi soneria. Se ridică în pat, în capul oaselor, conștientă de o senzație incipientă de panică și de primele semne ale mahmurelii. Soneria se auzi din nou, un bâzâit lung urmat de două mai scurte.

— Bine, spuse ea, dând pătura la o parte și ridicându-se mai repede decât ar fi fost indicat. Vin imediat.

Privi spre ceas. Era 6.47 dimineața. Sâmbătă. Fetele erau la Frank. Ajunse în capul scărilor înainte să-și aducă aminte că are un musafir și că nu e îmbrăcată decent, memoria fiindu-i stimulată chiar de respectivul musafir, care urca scările în boxeri și tricou, privind spre ea cu o expresie îngrijorată. Aproape în clipa în care privirile lor se întâlniră, soneria începu să sune nebunește, repetat și insistent, ca și cum ar fi fost ceva urgent.

— Pe mine mă caută, spuse el.

— Atunci poți să răspunzi tu?

Tim făcu o grimasă și scutură din cap.

— Chiar nu pot să mă ocup de asta acum.

— E soţia ta?

Ca pentru a-i răspunde la întrebare, cel din faţa uşii renunţă să mai sune şi începu să bată cu pumnii în uşă, cerând să i se deschidă. Ruth nu înţelegea ce spune, dar îşi dădea seama că cel care strigă e un bărbat.

— O să trezească tot cartierul, spuse ea, coborând scările pe lângă Tim.

Deschise uşa puţin, doar cât să i se vadă faţa. Bărbatul de pe verandă era mai scund şi mai tânăr decât îşi amintea ea. Desigur, îl văzuse doar de câteva ori la reuniuni publice şi nu ajunsese niciodată atât de aproape de el.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă ea.

Pastorul Dennis o privi stăruitor prin ochelarii lui cu ramă metalică. Avea ochii roşii şi rătăciţi, ca şi cum ar fi stat treaz toată noaptea.

— Trebuie să vorbesc cu Tim.

— El nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Lăsaţi-mă să intru, insistă pastorul, întinzând gâtul că să vadă mai bine înăuntru. Tim e speriat şi are nevoie de ajutorul meu.

Ruth rămase uimită de angoasa din vocea lui. În public, pastorul Dennis era întotdeauna foarte vehement şi furios, dar acum părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Îmi pare rău, spuse ea. Va trebui să plecaţi de aici.

Pastorul scutură din cap.

— Am venit după Tim şi nu plec fără el. Locul lui nu e aici.

— Vă rog, spuse Ruth. Vă cer politicos să plecaţi.

— Spuneţi-i doar să vină la uşă. Dacă el vrea să plec, să mi-o spună în faţă.

— Trebuie să plecaţi, spuse ea. *Acum*. Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

Probabil că pastorul simţi ameninţarea implicită din vocea ei.

— Bine, spuse el. Dar faceţi-mi o favoare. Spuneţi-i că m-am rugat pentru el toată noaptea. Şi nu voi înceta să mă rog până nu vorbeşte cu mine.

Ruth închise uşa, cu o neaşteptată senzaţie de vinovăţie, o încuie şi urcă din nou la etaj. Tim stătea pe vine lângă fereastra de la dormitorul ei, privind spre gazonul din faţa casei.

— I-am spus să plece, îi relată ea. Nu părea prea fericit.

Tim se ridică şi privi spre ea, cu ochii întârziind asupra trupului ei. Ruth ar fi trebuit să fie stânjenită, cum stătea acolo într-o cămaşă de noapte care se poartă doar pentru un iubit, dar acea senzaţie nu se materializă. Cu atât mai mult cu cât şi el era în chiloţi, la fel de gol ca şi ea.

— Crede-mă, îi spuse el. Pastorul nu o să plece nicăieri.

Tim arătă cu mâna spre fereastră. Era o dimineaţă senină, o zi minunată pentru un meci de fotbal. Probabil că bătea puţin vântul, pentru că aerul era plin de frunze galbene şi roşii care se desprindeau din copac, pluteau visător spre pământ şi cădeau pieziş în iarbă. Saturn-ul lui Tim era parcat exact în faţa casei lui Ruth, sub arţar, iar pastorul Dennis stătea pe capota acestuia, cu braţele încrucişate la piept, uitându-se spre ei.

— E un tip încăpăţânat, spuse Tim. O să stea acolo toată ziua, dacă e necesar.

— La cât trebuie să pleci pentru meci?

— Nu merg. De data asta trebuie să stau deoparte.

— Serios? Dar nu e pentru campionatul, ăăă, cum îi zice, Diviziei B-3?

— Ba da, zise el. Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Scuze.

— Nu e nimic. Nu e vina ta.

Ruth nu era sigură că asta era adevărat, dar nu spuse nimic.

— Și tu? întrebă el. Te duci?

— Azi nu. Maggie m-a rugat să stau acasă. Crede că sunt o agitatoare.

Tim scutură din cap.

— E un copil bun, Ruth.

— Știu.

Trecură câteva secunde. Vocea lui Tim era moale și puțin temătoare.

— Cred că ar fi bine să plec imediat. Sunt sigur că ai treabă.

Stăteau unul lângă celălalt, fără să se atingă, dar suficient de aproape încât ea să simtă mirosul adormit al trupului lui și să perceapă curentul subteran dintre ei. Rămaseră mult timp privind amândoi în față, ca și cum le-ar fi fost frică să privească unul către celălalt. Liniștea se acumula în jurul lor, din ce în ce mai densă, până când lumea de afară dispăru — cerul, casele, copacii, frunzele duse de vânt, chiar și bărbatul cocoțat pe capota mașinii —, iar ei rămaseră singuri.

— Poți sta cât vrei, îi spuse ea.

Mulțumiri

Ascultă sfatul și primește îndrumările, așa vei deveni înțelept.

Proverbe, 19:20

În timp ce scriam această carte, am avut norocul de a primi sfaturi, îndrumări și ajutor de neprețuit din partea lui Elizabeth Beier, Maria Massie, Dori Weintraub și Sylvie Rabineau — tuturor le sunt recunoscător. Carol Luddecke de la Lentegra Mortgage Group mi-a oferit o privire din interior asupra afacerilor ipotecare. Prietenii mei, Mark Dow și Kevin Pask, mi-au fost de mare ajutor în cursul unui weekend Promise Keepers[30] petrecut la Baltimore. Ca de obicei însă, rămân cel mai îndatorat soției mele, Mary Granfield, și copiilor noștri, Luke și Nina, care îmi dau zilnic nenumărate motive solide să mai întrerup lucrul și să mă distrez puțin.

[30] Organizație creștină din SUA, care promovează printre altele, și abstinența.